

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

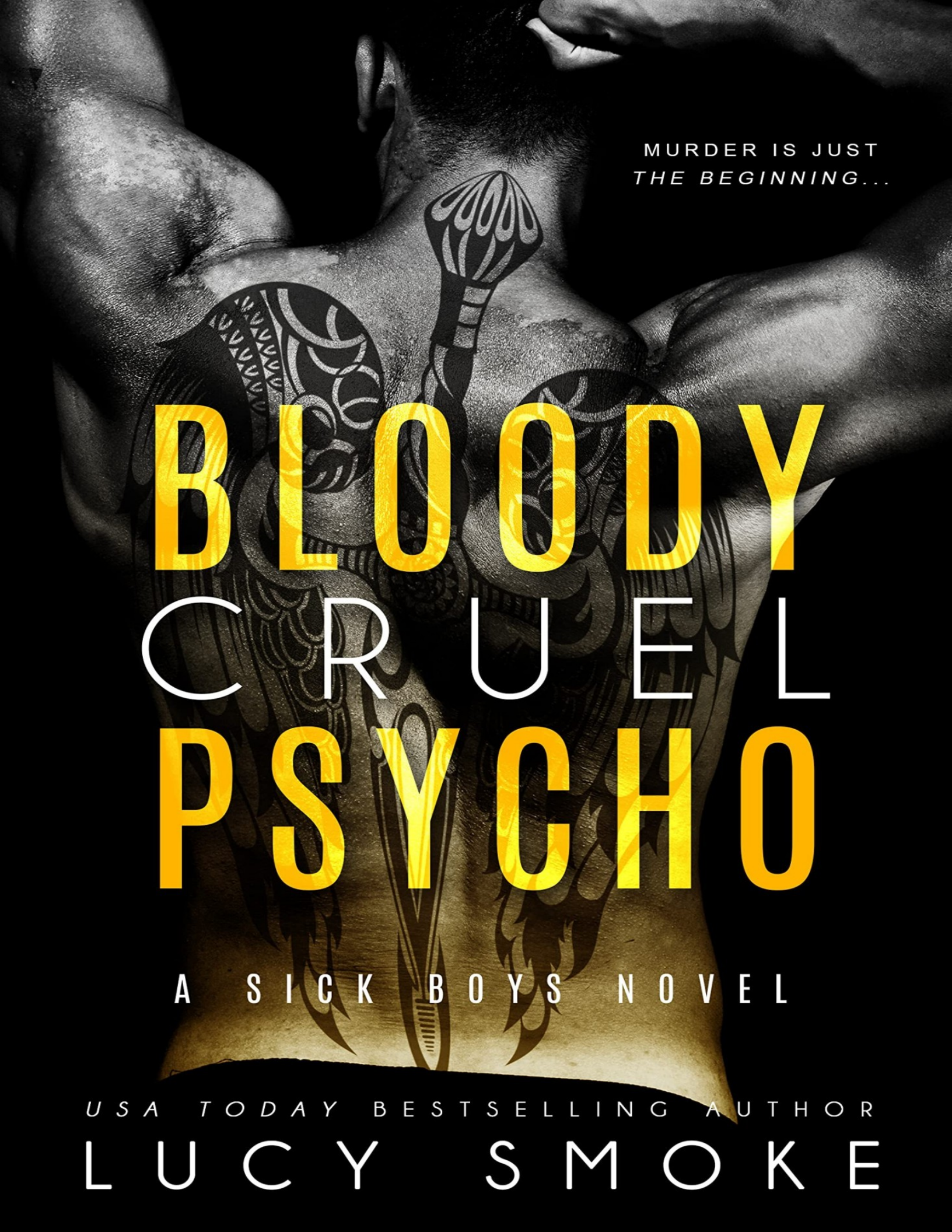
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MURDER IS JUST
THE BEGINNING...

BLOODY CRUEL PSYCHO

A SICK BOYS NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LUCY SMOKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KANLI ZALIM PSIKOPAT

HASTA ÇOCUKLAR ROMANI

LUCY SMOKE

Copyright © 2022 by Lucy Smoke

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Heather Long ve Your Editing Lounge tarafından

düzenlenmiştir Kapak Tasarımı: Black Widows

Designs'dan Dee Garcia

Alternatif Kapak Tasarımı: Temptation Creations'dan Quirah Casey

Düzeltilme: Jean Bachen

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Teşekkür

Önsöz

1. Braxton
2. Yonca
3. Yonca
4. Braxton
5. Yonca
6. Braxton
7. Yonca
8. Braxton
9. Yonca
10. Yonca
11. Yonca
12. Yonca
13. Braxton
14. Braxton
15. Yonca
16. Yonca
17. Yonca
18. Yonca
19. Braxton
20. Yonca
21. Yonca
22. Braxton
23. Yonca
24. Yonca
25. Yonca
26. Braxton
27. Yonca
28. Yonca
29. Braxton
30. Yonca
31. Braxton

32. [Yonca](#)
33. [Braxton](#)
34. [Yonca](#)
35. [Braxton](#)
36. [Yonca](#)
37. [Braxton](#)
38. [Braxton](#)
39. [Yonca](#)
40. [Braxton](#)
41. [Yonca](#)
42. [Yonca](#)
43. [Braxton](#)
44. [Yonca](#)
45. [Yonca](#)
46. [Braxton](#)
47. [Yonca](#)
48. [Braxton](#)

[Sonsöz](#)

[Okuduğunuz için teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Lucy Smoke tarafından da](#)

"Karanlığa giderler, bilge ve sevimli olanlar."
- Edna St. Vincent Millay

YAZARIN NOTU

Tekrar hoş geldiniz Eastpointers! Umarım bir sonraki kalp kırıklığı ve intikam hikayemiz için hazırsınızdır. Bir süredir benimle birlikteyseniz, burada ne bekleyeceğinizi biliyor olmalısınız, ancak unutmuş olma ihtimalinize karşı hepsini tekrar söyleyeceğim.

Buradayız. Akli dengemiz yerinde değil. Ve karanlık romantizmi seviyoruz.

Yok canım! Sadece şaka yapıyorum... sayılır. Her neyse, eğer ilk kez , lütfen geri dönüp Hasta Çocuklar serisinin geri kalanını okuduğunuzdan emin olun. Yani, istediğinizi yapabilirsiniz. bu seriyi sırasız okumak istiyorsanız, ben buna varım. Ancak, daha iyi anlamak istiyorsanız, en baştan başlamanızı tavsiye ederim.

Diğer herkes için uyarayım. Bildiğiniz gibi, Hasta Çocuklar KARANLIK bir romantizmdir. Bu da her türlü iğrençliği içerdiği anlamına geliyor. Trig- ger uyarıları aşağıda mevcuttur.

Karanlık aşk romanlarında sıkça rastlanan bu tür temalara karşı hassasiyetiniz varsa veya bu tür temalardan rahatsız oluyorsanız ya da kolayca tetikleniyorsanız, bu kitap sizin için uygun olmayabilir. Lütfen bunu aklınızda bulundurun ve sorumlu bir şekilde okuyun.

Tetikleyici Uyarılar: *Bu kitap adam kaçırma, şüpheli rıza, kan, şiddet, ölüm, cinayet, sevilen birinin kaybı, zehirli davranışlar vb. içermektedir. Bunlardan herhangi biri sizin için tetikleyici ise, lütfen bunu aklınızda bulundurun ve riski size ait olmak üzere okuyun.*

TEŞEKKÜRLER

Tanıdığım pek çok insan neden üniversite romanı yazmaya karar verdiğimi soruyor. Genellikle on yedi ila yirmi üç yaş arasındaki genç karakterlere neden kadar ilgi duyduğumu soruyorlar ve neredeyse beş yıl önce yayıncılık yolculuğuma ilk başladığımda, sanırım onlarla akraba olduğum için diyebilirdim. Çünkü o zamanlar yirmi iki yaşında, yüksek lisans öğrencisi olarak üniversite hayatına yeni adım atmış bir gençtim. Ama şimdi, yirmi yedi yaşında, bunun farklı bir şey olduğunu fark ediyorum.

Üniversitedeki karakterlere ve genel olarak üniversite romantizmine ilgi duyuyorum

-Hem karanlık hem de aydınlık. Çünkü bu karakterler değişim gerektiren bir yaşta. Geçmişlerinden ayrılıyor ve hayatlarının geri kalanında olacakları kişiye dönüşüyorlar. Bu yaşlarda büyük değişiklikler olur. Çok fazla büyüme gerçekleşir ve evrimin ortasında olan bir karakteri yazmak zor olsa da, onların büyümesini ve güçlenmesini izlemek sonsuz derecede güçlendiricidir. Çocuklarımla gerçek yeteneklerine uyanışını izlemek gibi.

Bu, insanların bazen sonsuza dek sürecekle ailelerini buldukları yaştır. Evliliklere kadar devam eden arkadaşlıklar. Bazen sizi, ne olursa olsun kan bağına sadık kalmaya zorlayan bir dünyada kardeş olan insanlar.

Bulunan aileler önemlidir. Kan bağı kadar önemlidir. Sadakati bulmak zor olabilir, ancak bulduğunuzda sağladığı güç sizi yıllarca sıcak tutacak ve koruyacaktır.

Bana bu içgörüyü sağladıkları için kendi kurduğum aileme teşekkür etmek istiyorum. Beni kendi mücadelelerimin ötesinde gördükleri için, beni korudukları için, beni sevdikleri . Kendi bulduğum ailem sayesinde bugün hâlâ buradayım. Onlar benim için babam kadar değerliler. Bu yüzden, teşekkür ederim. Umarım hepiniz sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuzdur. Elde ettiğim her başarı, gerçekleşen her hayalim sizin sayenizde. Siz olmasaydınız, devam edecek, kendimi değiştirecek ve büyütecek cesarete ve güce asla sahip olamazdım.

PROLOGUE

CLOVER

HER ŞEY GÜÇLE BAŞLAR VE GÜÇLE BİTER. SAHIP OLMAYA İZİN VERDİĞİNİZ ŞEY Duygularınız, eylemlerinizi, kalbiniz üzerindeki güç, her zaman kazanır. Ve ben kim olduğumu unuttuğum için lanet bir aptaldım. *Onun* bu güce sahip olmasına izin verdiğim için.

Kendimi güvende tutmak yerine, kontrolü ele geçirmesine izin verdim. İsteddiği her şeye sahip olmasına izin verdim ve içten içe, sanırım daha fazlasını isteyeceğini umuyordum. İntikamdan fazlasını. Seksten fazlasını. Güçten daha fazlasını. Sanırım başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeyi isteyeceğini umuyordum.

Ben.

Yolda ilerlerken lastikler kaldırımda gıcırıyor. Eski yolu ikiye ayıran sarı çizgiler karanlık gecenin tek rengi. Yağmur ön cama çarpıyor ve ben onun stu- pid kulesinden saatler uzaklaşana kadar bir saniye bile dinmiyor. Köhne, boktan bir benzin istasyonuna yanaşıyorum ve sadece... lanet olsun... kendimi kaybediyorum.

Her lanet düşünce. Her duygu. Eastpoint'te geride bıraktığım her bir parçam derimin altına kazılmış kraterler.

Ciğerlerim acıyana ve göğüs kafesim ikiye bölünecekmiş gibi hissedene kadar bağıriyorum. İnsanlar arabanın yanından geçiyor ve beni duymak zorundalar ama eski püskü bir arabanın sürücü koltuğunda oturan deli kıza şöyle bir bakıp yürümeye devam ediyorlar, başlarını eğiyorlar -gözlerini kaldırıma dikeyyorlar- böylece rahatsız edici bir şeye maruz kalmıyorlar.

Herkes kontrolü istiyor ama kimse sorumluluk almak istemiyor.

Ellerimi direksiyondan çekerken avuç içlerim terliyor; titriyor ve sarsılıyor, bu da güçsüzlüğümün bir işareti. Geri dönmek istiyorum. Her şeyi değiştirmek istiyorum -hareketlerimi, sözlerimi, beni lanet olası kulesine kapatan canavara gösterdiğim ilgiyi. Parmaklarımı kıvırıyorum ve tırnaklarımın uçlarını deri kırılıp kan sızana kadar avuç içlerime batırıyorum.

Ciğerlerim kuruyana kadar çığlık attıktan ve her nefes verişim yırtılmış ve sürtünmüş boğazımdan gelen acıyla dolduğunda, kalan sessizlikte öylece oturuyorum. Sağır edici.

İleri geri sallanıyorum, gözlerim uzaklarda bir yerde tek bir noktaya kilitlenmiş. Benzin istasyonunun camında asılı parlak neon tabelalardan biri sıcak sosisli sandviç ve soğuk kola reklamı yapıyor.

Yumruklarımı çözüyorum ve sanki bunu yapmak beni bir şekilde daha sağlam hissettirecekmiş gibi kollarımı bedenime sararak etrafıma uzanıyorum. İçimde yanlışı giden bir şeyler var. Parçalanıyorum. Sanki beni ben yapan tüm parçalar, çok uzun zaman önce olduğu gibi yine parçalanıyor.

Ben Clover La Roux. Ben de Evgenia Volkov.

Ben sadece yoksulluğu, üzüntüyü ve çaresizliği bilen fakir bir kadının kızıyım. Aynı zamanda kaçak bir Rus gangsterin kızıyım. Değer verdiği bir kızı inciten birinin kız kardeşiyim.

Ben bunların hepsiyim, ama şu anda, bu parçalarımın her biri şarapnel parçasına dönüşüyor. Ruhumun çatlaması ruhuma doğru ilerliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ağzımın içindeki deriyi ısırp kanın tadını alırken yanaklarım geriliyor. Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor.

Bundan hep nefret etmişimdir - her şey beni ağlatıyor gibi görünür. Öfke, hayal kırıklığı, endişe. Ve şimdi, tam bir zihinsel çöküş gözyaşlarımı ortaya çıkarıyor. Yine de onun için fark etmezdi. Hoşuna gidiyordu. Beni ağlarken izlemek onu tahrik ediyordu. Hasta herif.

Ve içimde kendimden biraz daha nefret ediyorum çünkü bu bile bana belki de ... biz birbirimiz için yaratılmışız gibi hissettirdi. Çünkü ben kim olduğumu değiştiremem ve o bende benim sevmediğim bir şeyi seviyor gibiydi. Kusurlarıma rağmen benden hoşlanmıyordu. Beni onlar sevdi. İster kabul etsin ister etmesin.

Ne kadar denemiş olursam olayım, artık kendimi değiştiremeyeceğimi anladım. Nefret ettiğim yanlarımı bir kenara atamam. Beni yapan şey onlar. Ve ben otururken

Çaldığım bu aptal, boktan arabanın ön koltuğunda, bunu fark ettim. Ellerimi kaplayan ve boğazımın arkasına doğru kayan kanla dikiz aynasına bakıyorum ve bana bakan kızı görüyorum. Şimdi anlıyorum ki, ne kadar istesem de - ne kadar yapabilmeyi dilesem de - geri dönüş yok.

Bu geri dönüşü olmayan bir nokta. Kırıldım.

Ve enkazımın içinde, parçaları toplayıp tekrar bir araya getirirken, artık doğru oturup oturmadıklarını umursamadan, belki de tüm bu niteliklerin bir karışımı olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ediyorum. Belki de Clover ve Evgenia'nın bir olma zamanı gelmiştir.

Ben Clover. Ben Evgenia'yım. Hiçbir fark yok.

Bir taraf iyi. Bir taraf kötü. İki taraf da deli... Hem de zalim bir psikopat yüzünden.

BRAXTON

16 YAŞINDAYIM.

Zamanın içinde donup kaldım, kırbacın sırtıma tekrar tekrar vuruşunda kayboldum. Kan, yarılmış etimin üzerinden serbestçe akıyor. Isırdığımda pas tadı dilimin arkasını kaplıyor, tek bir ses çıkarmamak için dişlerimi gıcırdatıyorum, çekilirken sırtımdaki açık yaralardan kendini sürüklüyor.

Bir keresinde, bu his beni çılgın attırmıştı. Bir keresinde, tüm bu or-
anlaşması beni ağlatmıştı. Ama artık ağlatmıyor. Acı, alışkın olduğum
bir şey. Bu benim normalim.

Bazı insanlar hayatın üstesinden gelmenin tek yolunun ilerlemeye
devam etmek olduğuna inanır, ancak bu saçmalıktır. Hayat bir
kurgudur. Ölüm de öyle. Acı da öyle. Arzu da öyle.

Hayatta kalmanın tek yolu kendinize bundan daha fazlası
olmadığını hatırlatmaktır. Geçmiş kaybolur. Gelecek bilinmez. İnsanın
sahip olduğu tek şey şimdiki zamandır.

Kırbaç tekrar vuruyor ve bedenim şiddetiyle öne doğru
sarsılıyor. Derim yeni bir yarılıyor, taze kan yüzeye çıkarken
açılıyor, aşağı kayarak şortumun gevşek bel bandına ve kık
yanaklarımın arasına damlıyor.

Kusmuk yukarı tehdit ediyor, ama onu geri itiyorum. Acının bir şey
olmadığını kendime hatırlatıyorum. Sanki bu düşünce içimdeki bir şeyi
harekete geçiriyormuş gibi, zihnim kapanıyor ve kırbacın derimi bir
sonraki kesişini hissetmiyorum bile. Ya da hissediyorum ama acımıyor.
Artık hiçbir şey acımıyor. Neredeyse hiç hissetmiyorum bile.
Neredeyse hiç hissetmiyorum.

Zihnim yavaş yavaş gitmeye başlıyor ve beni ayakta tutan tek şey parmaklarımın körelip Smalls ailesinin malikanesinin bodrum katında tavandan sarkan zincirlere kilitlenmesi olana kadar beni bunaltan bulanıklığa, yorgunluk sisine kendimi kaybediyorum. Zincirler kum torbalarını ve diğer tüm egzersiz ekipmanlarını tutmak içindir, ancak arada sırada

... işte bunun için kullanılıyorlar.

Disiplin.

Ceza.

Nefret.

"." Babamın sesi kulaklarıma ulaşıyor ve şu anda konuştuğunu bilmek bile neredeyse bittiği anlamına geliyor. Zincirlerimi bırakmıyorum. Her zaman yaptığım şeyi yapıyorum, bekliyorum ve gözlemliyorum. Yere bir şey çarpıyor ve parmakları harap olmuş sırtımı sıyırdığında kırbacı düşürdüğünü fark ediyorum. Elini omurgamı kaplayan kan ve kırık etin üzerine sürüyor; giderek daha acı verici olması gerektiğini bildiğim ama olmayan bir şey. Tek hissettiğim onun teninin benimkinin üzerinde olmasından, parmaklarının açık yaralarımda gezinmesinden duyduğum tiksinti.

"İşkence gördüğünde bile duygularını göstermiyorsun," diyor. "Bu sana iyi hizmet edecek, oğlum." Sanki bu -kırbaçlama- bununla ilgiliymiş gibi. Bana neyin iyi hizmet edeceğini öğretmek. Ha. Asla bana neyin hizmet edeceğiyle ilgili değil, tamamen ona neyin hizmet edeceğiyle ilgili. Bana yaptığı işkenceler kendi hastalıklı babalık görevi duygusundan kaynaklanıyor. Bu da saçmalık. Bundan zevk alıyor ve nedenlerini açıklıyor.

Alayımı geri çekiyorum. Bu adamdan her şeyi esirgiyorum. Saf, katıksız psikopatlık karşısında tüm duygular bir zayıflıktır. Bazıları bana şeytan diyor ama ben şeytanı gördüm. Onun yüzüne ölümüne baktım ve ona 'Baba' dedim.

"Kendini bırakabilirsin," diyerek bana her şeyin bittiğinin işaretini veriyor. Eli sırtımdan ayrılıyor ve ayak sesleri azalıyor. Yine de o neredeyse odadan çıkana kadar bekliyorum -parmaklarımı bu zincirlerden kurtardığım anda vücudumun çökeceğini ondan daha iyi biliyorum. "Temizlen ve akşam yemeği için hazırlan. Bir kadın çağırıyorum. Eğer iyi iş çıkarırsan, işim bittikten sonra onu becermene izin verebilirim."

Bununla birlikte kapı kapanıyor ve parmaklarım otomatik olarak serbest kalıyor. Dizlerim bükülüyor ve sertçe yere çarpıyorum. Diz kapaklarımın derisi yarıyor ve her şey aklıma geldikçe nefes nefese kalıyorum.

Acı... ıstırap verici. Sanki sırtımdaki deriyi soymuş gibi hissediyorum ve bacaklarımın daha önce sahip oldukları gücü yeniden kazanması uzun dakikalarımı alıyor. Görüşüm ayaklarımı bodrum katının beton yüzeyine sıkıca basmaya zorluyorum. Bedenimi ayakta durmaya zorluyorum ve uzanıyorum, kendimi duvarda yakalıyorum ve destek için onu tutuyorum.

On adım ötede bir banyo var. Tekrar yere yığılmadan önce kapıya ulaşmam gerekiyor. Yerden bile lavabonun altındaki antiseptik ve ilk yardım çantasına ulaşabilirim. Akşam yemeğine ve bu sefer getirdiği fahişeye hazırlanmam için bana ne kadar zaman verdiğini bilemiyorum. Bazen saatler sürüyor, bazen de bu seanslar ancak on beş dakika sürüyor. Bunu asla bilemem. Kırbaçlama başladığında, tüm zaman duygumu kaybediyorum. Ve onu neyin tetikleyeceğini tahmin etmeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktım.

Bacaklarını isteyerek açacağını bilsem de, babamın şu anda arzuladığı kadını becermek istemiyorum. Yaşları ne olursa olsun, Elric Smalls ne derse onu yaparlar. Herkes onun isteklerine boyun eğiyor.

İleriye doğru adım atarken dişlerimin arasından tıslayarak duvar boyunca banyoya doğru ilerliyorum. Girişe ulaştığımda duvarı itiyorum ve açık kapıya doğru tökezliyorum. Omzum kapının pervazına çarpıyor ve omurgamda ve yan tarafımda yükselen ateşle neredeyse bayılıyorum. Bir kez daha yere çarpıyorum. Karo, betondan sadece biraz daha yumuşak.

Titreyen ellerimle lavabonun altındaki dolabın kapaklarını açıyorum ve aradığım şeyi buluyorum. İlk yardım çantasının yanındaki yığından küçük bir el havlusu alıp ağzıma sokuyorum, başımı öne eğip antiseptiği açıp omurgamdan aşağı dökerken pratik bir şekilde kendimi boğuyorum.

Şiddetli alevler kanlı etimi yalıyor ve dişlerimin arasına sıkıştırılmış havluya bir küfür tükürüyorum. Yumuşak kumaş olmasaydı, çenemi mahvetmesem bile muhtemelen birkaç dişimi kırardım. Bu haliyle antiseptik vücudumu ıslatıyor ve kırımın altında birikiyor, sanki kan işemişim gibi kıpkırmızı oluyor.

Noktalar görüş alanımın önünde dans ediyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. Ancak acının en kötüsü geçtikten sonra çekiciyi tükürüyorum ve elimden geldiğince kendimi temizlemeye çalışıyorum, sırtıma ve önüme gazlı bez sarıyorum. Harap olmuş etime yapışıyor ve dayanıksız beyaz malzemeyi ıslatıyor. Önemli değil. Tek ihtiyacım olan

Bu gece ortaya çıkmak, babamı fahişesini sikmesi için bırakmak ve Dean'e kaçmak. O zamana kadar dayanmam gerek.

Gelişigüzel işimi bitirip gazlı bezin ucunu kesiyorum ve ayağa kalkmadan önce yan tarafıma bağlıyorum ve yukarı çıkarken birkaç ağrı kesici hap atıp onları yutuyorum. Ellerim lavabonun iki yanında kenetleniyor ve nihayet -saatler gibi gelen bir süreden sonra- başımı kaldırıp kendi yansımamla karşılaşıyorum.

Yüzümün yan tarafına kan sıçramış, ta arkaya kadar ve zar zor fark ediliyor ama yine de orada. Gözlerim çökmüş ve yüzümde sert çizgiler oluşmuş. Acı oraya kazınmış. Acı ve öfke. Düşük ve kaynayan, ama her zaman orada. O kadar uzun zamandır orada ki ben buna alıştım ama diğerlerinin alışamadığını biliyorum. Sanırım Dean ve Abel bile ne kadar sınırdan olduğumun farkında değiller.

Tek bir itiş, hepsi bu kadar. Son bir itiş ve bir daha asla geri getirilmemek üzere boşluğa gideceğim. Çünkü insan bir kez karanlığın içinde kaybolursa, geri dönüşü yoktur ve her gün bir adım daha yaklaşır.

Her geçen gün ışıktan daha da uzaklaşıyor, beni çağıran karanlığın derinliklerine gömülüyorum. Beni tamamen düşmekten alıkoyan tek ip onlar.

Abel ve Dean. Ve bir keresinde Josie Teyze de.

Gözlerimi kapatıp hem hem de kendimi görmeyi keserek doğruluyorum ve lavabonun yanındaki çamaşır sepetine uzanıp yıpranmış bir egzersiz tişörtü çıkarıyorum. Babamın öfkesini üzerime çekmek zorunda kalsam bile, bu başka kimsenin bilmesi gerektiği anlamına gelmiyor. O yüzden giyiyorum; giymezssem hizmetçiler, uşak ve bu lanet evdeki diğer herkes gün bitmeden gölgeli koridorlarda bu konuda fısıldaşıyor olacak.

Bunun gibi sırların karanlıkta kalması daha iyidir. Bunun gibi acıların görmezden gelinmesi daha iyidir... ta ki insan artık görmezden gelemeyene kadar.

CLOVER

8 AY ÖNCE...

Gözyaşları olmalı. Suçluluk duygusu olmalı. Göğsümdeki bu derin, acılı cehennem boşluğundan başka bir şey olmalı. Ama yok.

Uzanıp kuru yanaklarımı siliyorum, orada olması gereken ama olmayan şeyi hayal etmeye çalışıyorum. Kirli, çatlak aynada yüzümün hayalet beyaz yansımasına bakıyorum, parmaklarım cildimin üzerinde geziniyor, loş ışıktaki kahverengimsi bir kırmızıya boyanıyor - suçumun kanıtı lekeleniyor.

Titremiyorlar bile.

Bu boktan. *değil mi?*

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Orada iyi misin, *Solnyshka*?" Ace'in derin ama endişeli sesi ince ahşabın arasından geliyor.

"Mama Luda nerede?" diye sordum.

Kapı tokmağı sallanıyor. "*Solnyshka*, kapıyı aç." Ace soruma vermiyor.

İstemiyorum, bu yüzden lavabonun musluğundaki kolu çeviriyorum ve suyun biraz daha akmasına izin veriyorum. Kanlı parmaklarımı ve ellerimi suyun altında ovuşturuyorum. Berrak sıvı lavabonun dibini doldurdukça bulanıklaşmaya başlıyor. Bu lanet şey uzun zamandır neredeyse tamamen tıkalı. Dibini birazcık boşaltmak bile uzun dakikalar alıyor. Luda Anne, suyu hemen durdurup boşaltmaya başlamazsam çok kızacak.

Ama durun... Doğru. Artık kızamaz. Suyun akmaya devam etmesine izin veriyorum ve parmaklarımı ovarak temizlemeye devam ediyorum.

Ace kapıya vuruyor. "Clover!" Kapıdan İngilizce ismimi bağılıyor. "Beni bu kapıyı kırmak zorunda bırakma, annem..." Sonra ne dediğini duymuyorum çünkü kulaklarım kapanıyor. Sanki bir patlama sesi gibi ve aniden tüm küçük rahatsız edici sesler kayboluyor.

Annem ne olacak? Sormak istiyorum. Zloy? Tamam mı?

Orada oturup onu anlayamadığımda bana Rusça küfretmeye ve ellerini havaya kaldırmaya mı başlayacak? Hâlâ öğreniyorum ve çok hızlı konuştuğunda ona yetişemiyorum. Bana tekrar kızdığını görmek, çok hızlı konuştuğunda yüzünün buruştuğunu görmek, bana eski ülkedeki hayatı anlatırken bulaşık suyuyla vurmasını izlemek için neler vermezdim. O yabancı adam onu döverken mutfakta yerde ağlarken ne söylediğini bilmek için neler vermezdim.

Neden onu içeri aldı, bilmiyorum. Neden sinirlendi, bilmiyorum. Neden ağladı ve ocaktan dökme demir tavayı alıp kafasının arkasına vurduğunda yere yığıldı - ucuz muşamba karo üzerinde yıkanmaya yetecek kadar kan olana kadar tekrar tekrar -. *Bilmiyorum. Bilmiyorum.*

Pek çok şeyi bilmiyorum.

Duvara koli bandı ve bir dua ile tutturulmuş çerçevesiz aynadan kendime baktığımda, bunun uzun zamandır doğru olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ace ve Ivan bana hiçbir şey söylemedi. Lavabodan su fişkırıyor ve çıplak karnımı tokatlıyor. Gömleğim nerede? Dalgınca merak ediyorum, dönüp arıyorum. Eğer annem beni böyle yakalarsa, iyi kızların her zaman ne giydiklerine dikkat etmeleri gerektiğini söyleyecektir. Eğer annem beni yakalarsa...

Musluktan gelen su lavabonun kenarına kadar doluyor ve sonra yan taraftan dökülüyor. Ace'in kapının diğer tarafında bir şeyler söylediğini hâlâ belli belirsiz duyabiliyorum. Bu adil değil, diye düşünüyorum. O hiç burada olmadı. Onu korumak için burada olmalıydı. Hayır, onu korumak için burada olmalıydım.

On sekiz yaşıma geldiğimde, artık benden sorumlu olmasına gerek yoktu. Ace'in benim yaşımdayken yaptığını söylediği gibi beni kendi başıma gitmeye teşvik edebilirdi. Bunun yerine, doğum günüm herhangi bir gün gibi gelip geçti ve bana *Milaya* demeyi ne zaman bırakacağını sorduğunda sadece gülümsedi ve bunun asla olmayacağını söyledi.

Yalan söyledi.

Çünkü o gün . O gün şimdi. Bir daha asla eve geldiğimde bana *Milaya* demeyecek.

Ben geri çekilip aynada kendi yüzüme bakarken su lavabonun üzerine dökülmeye devam ediyor. Ona benzemiyorum bile. Kimse beni onun gerçek kızı sanmazdı. Onun koyu tenli ve kıvrımlı olduğu yerde, ben kumdan daha solgunum ve çiller yüzümü kaplıyor.

Ona benzememem önemli değil. Beni doğurmamış olmasını hiç umursamadı. Ama benim var. Şimdi istiyorum. Şimdi, bu aynaya bakıp bana sevgi ve şefkat gösteren tek kadının görüntüsünü görmekten başka bir şey istemiyorum. Kendime baktığımda Mama Luda'yı görmek istiyorum ve asla göremeyeceğim.

Öyle değil. Lanet olsun. Adil.

Kapının dışında başka bir ses bir şeyler mırıldanıyor, derin, gürleyen, Mama Luda'nın ana dilini konuşan. Kapıya vurma sesi kesiliyor. Ace cevap verir, sonra.

"Clover. Ceset gitmiş. Burayı temizleyeceğiz. Sadece... yıkamayı bitir ve dışarı çık. Lütfen, bebeğim. Merak etme, biz her şeyi halledeceğiz. Sakın-"

"Peki ya annem?" Sonunda söyledim. "Onunla da ilgilenecek misin?"

Bir duraksama oldu ve sonra sıkıntılı ve belli ki acı dolu bir nefesle, "Evet. Annemle de ilgileneceğiz."

İşte bu kadar. Yirmi dakika önce gözlerimin kapısında ruhumda beliren barajla ilgilenen şey bu. Gözyaşları fişkırıyor ve Luda Anne'nin banyosunun çiçekli duvar kağıdına yavaşça geri dönüp kıçım yere değene kadar aşağı kayarken kendime bakıyorum.

Sonunda burada olması gerektiğini bildiğim gözyaşlarını buldum.

Şelale lavabonun üzerine dökülürken başımı soyulmuş kâğıda yaslıyorum. Yüzüme sıcıyor ve koşu şortumun kumaşına işliyor. Kan ellerimden gitmiş olabilir ama ruhumdan asla silinmeyecek.

O adamın kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim onu öldürdüğünü ve benim de onu öldürdüğümü.

Bir hayat için bir hayat ve şimdi gözyaşlarımdan kör oldum.

CLOVER

GÜNÜMÜZ...

Ter enseme yapıyor. Küçük boncuklar toplanıyor ve kötü bir alamet gibi omurgamdan aşağı damlıyor. Yatak odasının penceresinden sarkan berbat klima ünitesi çalıştığında titriyorum, lanet olası yerin geri kalanından biraz daha az sıcak olan hızlı bir hava üflüyor. Hay sikeyim. Yine bozulmuş. Tabii ki bozuk. Mama Luda'nın karavanındaki her şey bozuk.

Tek sakini de dahil olmak üzere, kafamın arkasındaki bir ses şöyle diyor.

Diş fırçama uzanıp yatmaya hazırlanmak için plastik poşetinden çıkarırken köşedeki hamam böceğinin koşuşturmasını gelerek banyodaki ışığı açıyorum. Bu küçük yaratıkları lanet olası evimden çıkarmak imkansız olabilir ama beni gereğinden fazla kirletmelerine izin vermemin imkanı yok.

Musluktan akan suyla birlikte elimi uzatıp ıslak sıvının parmaklarımı ıslatmasına izin verdikten sonra geri çekiliyor ve enseme ovuyorum. Yorgunum. Her zamankinden daha fazla. Belki yine hastalanıyorum.

Ace'e mesaj atmak için parmaklarım kaşınıyor ama cevap vereceğinden şüpheliyim. Zaten son bir aydır telefonlarıma cevap vermiyordu. Ondan önce de birkaç hafta boyunca sürekli iletişim halindeydik. Tamamen karanlığa gömülmesi gereken zamanlar olduğunu biliyorum ama dışarıda bırakılmaktan nefret ediyorum.

Dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum ve çantasına geri koymadan önce diş fırçamın kıllarını temizliyorum. Işığı kapatıyorum ve başımı

Yatak odasına girdim, döndüm ve odanın ortasındaki büyük boy su yatağının kenarına oturdum. Ön yatak odasındaki iki kişilik yatağıma buraya getirebilirdim ama annemin yatağında uyumayı seviyorum. Aylar sonra bile hala onun gibi kokuyor...

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp inliyorum ve çarşaf, battaniye ve yastıklarla kaplı yumuşak şilteye çarparak geriye yığılıyorum. Bir itişte yatağın sert kenarından kayıyor ve kıpır kıpır merkeze giriyorum. Yatağın bariyerindeki su beni dalgalar halinde yuvarlarken bir an için sallanıp duruyorum ve sonunda sakinleşiyorum

Bu şey sırtım için berbat ama Mama Luda eklemlerini daha iyi hissettirdiğini söyledi. Klima ünitesi öksürüklü hava üflemlerinden birini daha yapıp sonra kesilince gözlerimi , odayı sessizlik dolduruyor. Evet. Herifin işi bitti.

Yuvarlanıyorum, bir yastık kapıyorum ve bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Yorgunluk her bir uzvumu çekiştiriyor ama uzun dakikalar boyunca öylece kalıyorum. Zihnim kontrolü ele alıp yarın neler yapabileceğimi düşünürken karanlıktaki zerrelere sayıyorum.

Başka bir iş aramam gerekecek. Mama Luda'nın Sosyal Güvenlik çekleri gelmeyi bıraktı ve sosyal yardım saçmalığı artık... gerekli değil. . . Her zaman yaptığım gibi kendime bakmalıyım. Okul artık bir sorun değil. Mezun olduğumdan beri değil. Seçeneklerimi sıralarken kendi içime kıvrılıyorum.

Petey's Crab Shack var. Ya da belki Don's Auto Shop. Bir arabayı beceremem ama belki randevuları ayarlayacak birine ihtiyaçları vardır? Olmaz. Muhtemelen yoktur. Don cimrinin teki. Eğer her işini yapamazsam, beni işe almaz. Midem gurulduyor, son ramen ve birkaç kutu ton balığımı bitirdiğimi tekrar fark ediyorum. Ton balığından nefret ediyorum. Annem o boku nasıl yedi bilmiyorum.

Komodinin üzerinde telefonumun ışığı yanıyor. Hemen elimi atıyorum, ama açtığımda kilo vermekle ilgili spam mesajı okuyunca umutlarım suya düşüyor. Lanet olası şeyi fırlatmamak ve onun yerine dikkatlice komodinin üzerine geri koymak için hatırı sayılır miktarda çaba sarf etmem gerekiyor. Yeni bir tane alacak param yok ve Ace de şu anda buralarda değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve su yatağına daha da gömülüyorum. Zihnim ve bedenim her vuruşta ve harekette sallanarak uzaklaşıyor. Nefeslerimi sayıyorum. İçeri ve dışarı. Alıyorum ve veriyorum. Yavaşça... uykunun karanlık tüneline aşağı kayıyorum. Az kaldı.

Çatlak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir an için hayal ettiğimi sandım. Bir daha gelmedi. Nefesimi tutuyorum, kulak zarım patlayacakmış gibi hissedene kadar dinleyebildiğim kadar zorluyorum, ama takip eden bir ses yok. Bu beni daha iyi hissettirmeli. İç çekip yatağıma geri sokulmalı, ihtiyacım olduğunu bildiğim uykuya geri dönmek için kendimi zorlamaya hazır olmalıyım.

Öyle değil.

Dikkatlice -ya da benden daha yaşlı bir su yatağında ne kadar dikkatli olunabilirse o kadar dikkatli bir şekilde- şiltenin üzerinden sert kenara doğru kayıyorum, yüzgeçlerimi kenara kilitliyorum ve kendimi kaldırıp yataktan dışarı atıyorum. Yatağın ahşap çerçevesi gıcırıyor ve donup kalıyorum, etrafımı tekrar dinlemek için duraklıyorum. Yine hiçbir şey yok. Bu sadece endişemi bir kademe daha artırıyor.

Burada biri var. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Ace bunun bir gün olabileceğini söyledi. O ve Ivan hazırlıklı olmamı sağladılar. Ne yazık ki, "hazırlığım" evin diğer ucunda, kasada kilitli.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, kendimi lanet olası yataktan dışarıya kaydırıyorum. Ayaklarım yere basıyor ve çömelıyorum, biri dışarıdan bakıyor olabilir diye yatak odamın pencerelerinden daha alçakta duruyorum. Duvar boyunca sürünerek açık yatak odası kapısına ulaşıyorum ve oturma odası ile mutfaka giden koridora göz atıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Nefesim lanet bir sis düdüğünden daha gürültülü geliyor. Tanrı'nın unuttuğu sıcağı ve bozuk klima ünitesini unuttum. Havada asılı duran yaklaşan tehlike hissi dışında her şeyi unuttum.

Tekrar gerindiğimde, daha fazlasını dinlemek için - beni karşılayan tek şey dışarıdaki bataklığın sesi. Kurbağalar vıraklıyor. Böcek cıvıltıları. Karavan kazıklar üzerinde - bataklık ve kıyılardan bu kadar uzakta yaşayanlar için bir zorunluluk. Kendimi güvende hissetmeliyim. Yani, biri ön kapıdan başka nasıl içeri girmeye çalışabilir ki? Ve oraya gerçekten kim girebilir ki? Bir merdiven pencerelere ulaşmak için çok gürültülü olurdu. En azından benim duyabileceğim kadar yüksek. *Değil mi?*

Kendimi kendi paranoyama ikna etmeye çalışırken bile mutfaka doğru ilerliyorum. Ayaklarım ucuz halıdan muşambaya geçiyor. Mikrodalga'nın üzerindeki saat karanlık ve o zaman neden bu kadar gergin olduğumu anlıyorum.

Dışarıdaki yaratıklardan ve vahşi yaşamdan başka bir şey duymamama neden olan sadece karavandaki sessizlik değil, ölü... soğuk... sessizlik.

Elektrik vızıltısı yok. Evdeki lambalar, ışıklar, buzdolabı gibi çeşitli bağlantılardan geçen akımın donuk vızıltısı yok. Her şey kapalı. Mikrodalga'nın saati karanlık çünkü biri elektriği kesmiş ve ben boka batmış durumdayım.

Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyor. Çoktan eve girip girmediyini öğrenmek için beklemiyorum. İçimden bir ses, hemen şimdi o lanet olası kasaya gitmezsem başaramayacağımı söylüyor. Nefesimi bırakıp sessiz ve sinsî olmaktan vazgeçiyorum, odanın öbür ucuna dalıyorum ve ön kapıyı geçip ön koridora doğru hızla ilerliyorum. Ayağım oturma odasına çarptığı anda ön kapı kırılıyor - ucuz, içi boş ahşap, maskeli bir adamın çizmeli ayağının altında kolayca kırılıyor. Adımlarımın ortasında donup kaldım. bir tahta parçasının serbest kalıp başımın yanından hızla geçmesini önlüyorum.

Ne demiştin ben? Ön kapıdan kim girebilir ki? Görünüşe göre bu adam. Bu ... büyük ... iri ... adam.

Aklıma gelen ilk düşünce gerçekten *büyük*. Boktan karavanıma adımını atan adam lanet bir dağ gibi inşa edilmiştir. Geniş omuzlar ve fiçı gibi bir göğüs. Ace ve Ivan'ın bana bıraktığı silahla aramda duruyor. Artık ona ulaşmanın bir yolu yok. Yapacak tek bir şey kaldı, o da Dodge'dan defolup gitmek.

Hayatta kalma içgüdülerim aşırı hızda harekete geçiyor ve etrafımda dönüyorum, ayaklarım neredeyse muşamba üzerinde kayıyor, koşarak mutfığa giriyorum, o beni yakalamadan önce ustaya geri dönmeye çalışıyorum. Arkamdan gelen ayak seslerinin gürültüsüyle tüm ev titriyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Bok. Çifte boktan boktan .

Parmaklarım ebeveyn yatak odasının kapısına kilitleniyor ve arkamdan çarparak kapatıyorum, dayanıksız kilidi rekor sürede çeviriyorum ve sonra Mama Luda'nın gardırobunu kavramak için dönüyorum ve bana biraz daha zaman kazandırmak için tahtaya doğru itiyorum. Lanet şey o kadar ağır ki, dışarıdan dolanmam, dönüp ayaklarımı duvara dayamam ve tam diğer taraftaki adam kapıya çarpıp hem beni hem de gardırobunu sallarken onu kapıya itmeme gerekiyor.

Korku. Panik. Dehşet. Şok. Duygular sistemimde yarışıyor ve üst düzey bir adrenalin. Neredeyse kafam güzelmiş gibi hissediyorum. Vücudum hareket ediyor ve tenimi bile hissedemiyorum. Çıplak ayakla odanın diğer ucuna koştum. Cep telefonumu, yedek çakımı ve Mama Luda'nın 1970 model F250'sinin anahtarlarını kaptığım gibi

uyku pantolonumun cebine sokuyor ve Tanrı'ya asla gerçek cepsiz pantolon almadığım için şükrediyorum.

Kırılan klima ünitesine ulaştığımda arkamdan tahta parçalarının sesi yankılanıyor. Ne yaptığına bakmak için bir saniyemi bile ayırmadım. Artık zamanım yok. Bir elimle ünitenin kenarını kavrayıp diğer elimle altına uzanıyorum, pencereyi itip tüm lanet şeyi dışarı çıkarmadan önce kabloyu çekip çıkarıyorum.

Daha fazla tahta parçalandıkça nefesim daha da yükseliyor. Vücudumu daha hızlı hareket etmeye zorluyorum, kazanın kenarını kavrayıp bacağımı sallıyorum. Aşağı bakınca irkiliyorum, yatağa uzanacak kadar uzun süre duraklıyorum. Elim yatağa kilitleniyor, çarşafı kavriyor ve yırtıyor. Orada asılı dururken, hareketlerim sarsıntılı ve beceriksizce, çarşafın bir parçasını yatak direklerinden birine bağlıyorum, tam o sırada gardırop uçarak geri gidiyor ve adam yatak odasına giriyor.

"Yapma-"

O derin, gür sesiyle daha cümlesini bile bitiremeden ben kendimi pencereden dışarı atıyorum.

Karanlığın içine düşerken boğazımda bir çığlık kilitleniyor. Parmaklarım çarşafın kenarına sıkıca ama sadece altı metre düşüyorum ve adamın maskeli kafası pencereden dışarı çıkarken ve elleri yaşam çizgime kilitlenirken yerden dört ya da beş metre daha yukarıda sallanıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Çekmeye başladığında öfke ve korku içinde nefes alıyorum. Tüm vücudumun açık pencereye doğru kaldırıldığını hissediyorum. *Ciddi mi lan bu?* Bunun olmasına izin veremem. Yukarı bakıyorum ve sonra tekrar aşağı. Ev yerden bir metre kadar yüksekte ve çarşafın yetismeyeceğini biliyordum. Yapmalıyım... Hoşuma gitmiyor ama lanet olası düşüşü almalıyım. O çarşafı ve beni çekiştirirken bile gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve parmaklarımı beni tamamen düşmekten alıkoyan tek şeyi serbest bırakmaya zorluyorum.

Sırtım, başım da yere çarpmadan hemen önce keskin bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, ama sadece bir saniye ya da daha fazla olabilir, orada yatıp kendimi değerlendirmeye çalışıyorum. Sırtım fena halde ağrıyor ve ileride morluklar olacağından hiç şüphem yok, ama şimdi çentikler ve morluklar için sızlanmanın zamanı değil. Ayrıca, hayatım boyunca çok daha kötülerini yaşadım. Endişelendiğim şey başım. Başımda bir ağrı var.

Kafatasımın arkası ve kısa bir an için bedenimle bağlantımın koptuğunu hissediyorum. Zaman ayıramayacağım kadar uzun bir an.

Kendimi oturmaya zorluyorum, oksijen nihayet ciğerlerime yeniden girerken öksürüyorum. Dünya, görünüşe göre hiçbir bağlantımın olmadığı bir eksen de eğiliyor çünkü bacaklarımı altına almak için mücadele ederken hemen kendini düzeltmek yerine, devam ediyor. Baş dönmesi beni ele geçiriyor. Muhtemelen beyin sarsıntısı. Midem dönmeye isyan ediyor ve durup geri dönmek zorunda kaldığımda ileriye doğru bir adım atmayı zar zor başarıyorum.

Akşam yemeğinde yediğim eski mantı konservesi, beyaz, kırmızı ve kahverengi parçalar halinde, Mama Luda'nın karavanının altını kaplayan bataklık otlarının üzerine kusuyor. Tek düşünebildiğim, *bunun için gerçekten zamanım olmadığı*. Uzun, karanlık ve korkutucu olanın peşimden geleceğine hiç şüphe yok. Karavandaki hareketlerine bakılırsa, sıradan bir davetsiz misafir olmadığı açık. Tek bir şey için burada ve o şey de benim.

Midemi boşaltmayı bitirir bitirmez merdivenlerden inen sert ayak seslerini duyuyorum. Normalde haklı olmayı severim, ama tabii ki bir kez olsun yanılmış olmayı dilerdim... Yanılmadım.

Daha dünya dönmeyi bırakmadan koşmaya başlıyorum. Akşam yemeğimi attıktan sonra biraz daha iyiyim ama en yüksek hızımda koşmuyorum. Bataklıkta tökezleyerek koşuyorum, karavanın arkasından dolanıyorum, karavanın etrafından dolanıp annemin kamyonetinin hala park halinde olduğu yere doğru ilerlerken maskeli takipçimi kandırabileceğimi umuyorum.

Çıplak ayaklarım yumuşak zemine batıyor ve hareketlerimi ağrıyan başım ve ağrıyan sırtımdan daha da yavaşlatıyor. Yerdeki yaratıklar ve karanlık, ıslak bataklığın sesleri beni karşılamaya koşuyor. Tek yapmak istediğim kaçışıma odaklanmakken, çeşitli yaratıkların ve böceklerin cıvıltıları kulaklarımı her zamankinden daha yüksek sesle dolduruyor.

Arkamdan bir şey çarparak beni öne doğru itiyor ve çamur yiyorum. Başımı çevirdiğimde yüzüm ıslak zemine çarpıyor ve çenemin alt tarafına otlar yapışıyor, nefes nefese kalıyorum ve o olduğunu fark ediyorum.

Kollarım arkamdan çekilirken korku beni ele geçiriyor. Soğuk ve metal bir şey bileklerime kilitlenirken, "Lanet olası inatçı velet," diye küfrediyor.

"Dur!" Çıglık atıyorum, altında debeleniyorum. Kalçalarım onun büyük gövdesinin altında dönüp duruyor. İleriye doğru çekiyorum, elimi kullanmadan sürünüyorum.

Gerçekten de, çamur ve pisliğin içinde bir yılan gibi kayıyorum. Şu anda nasıl görüldüğüm umurumda bile değil. Hayatta kalmak saygınlıktan çok daha önemli.

Üstümdeki adam homurdanıyor ve elini bağlı bileklerime kilitleyerek daha fazla hareket etmemi engelliyor ama bu beni mücadele etmekten alıkoymuyor. Neden? Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer sağlıklı düşünebilseydim, vahşice işkence edilme ve öldürülme potansiyeliyle uyutulan birinin tarihinde hiçbir zaman bir kurbanın "lütfen bunu bana yapma" diye bağırmadığını ve failin sadece dinlediğini fark ederdim.

Bu adam tüm bunların ne kadar gereksiz olduğunu fark edip arkasına yaslanıp "Vay canına, hanımefendi, haklısınız. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Durun, kelepçeleri çıkarayım. Uykunuzu böldüğüm için çok özür dilerim. Evinize verdiğim zararı da ödeyeceğim."

Yine de buradayım işte. Bağırıyorum ve sanki bir işe yarayacakmış gibi ona durmasını söylüyorum. Ve bu çok aptalca. Bunun beyhudeliğini fark edince duruyorum, teslimiyet ve hüsrana karışımı bir iç çekişle yere çöküyorum.

"Vaz mı geçtin?" diye soruyor adam.

Öfke içimde yükseliyor. "Siktir git!" Tükürdüm. Hayır, pes etmedim. Bu sadece ... stratejik bir mola. Geçici bir geri çekilme. Kafam kontrolden çıkar çıkmaz, bu herifin kıcını tekmeleyeceğim ve karavanıma saldırıp beni karanlık geceye sürüklediğine pişman edeceğim.

Mideme kramplar giriyor ama üstümdeki adam kıkırdayıp sistemime sıcak ve kötü bir şey gönderirken kusma isteğimi bastırıyorum. Gerçekte nasıl bir pozisyonda olduğumu ancak o zaman fark ediyorum. Gömleğim kaçma teşebbüsümde ve yeniden yere yapışmamda yukarı kalktı ve alt göbeğim boyunca çamurun kaydığını hissedebilsem de, hala çok fazla çıplak ten gösterdiğim gerçeği devam ediyor. Vücudu çok fazla ısı yayıyor ve ince pijama pantolonumun içinden kıcımın dış kıvrımına bir şeyin baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Beni saran kalçaların altında kıpırdanıyorum ve adam sanki eğleniyormuş gibi yüzünü değil ama taktığı maskeyi görmem için ters dönmeme izin veriyor. Yüzümü yana çeviriyorum ve ağzıma giren ot ve kirin bir kısmını tükürüyorum. Taktığı kar maskesinin içinde dudakları büzülüyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Ne halt istiyorsun?" Talep ediyorum. "Merak ediyorsan söyleyeyim, param yok."

Alay ediyor. "Tabii ki bilmiyorsun," diye yanıtlıyor. "Öyle olsaydı ormanın ortasında lanet bir kulübede yaşıyor olmazdın."

"Hey-Ah!" diye nefes nefese kaldım ve aniden üzerimden kalkıp beni yerden ileri doğru çekerek bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden yere bıraktığında bir başka şaşkınlık çılgılığı attım. Bir şingirti duyuldu ve anahtarlarım pantolonumun cebinden çıktı. Toprağa çarptıklarında, beni kaçıran kişi arkasına bakıyor ama önce araba yoluna sonra da yolun aşağısına doğru ilerlerken durmuyor bile. Başımı kaldırıp anahtarlığın gümüş renginin çamurun altına batarken parıldamasını izliyorum ve son kaçış umudumu da beraberinde götürüyor.

BRAXTON

LANET OLASI KADINLAR. EĞER KADINLARDAN BİR ŞEY ÖĞRENDİYSEM Avalon ve hatta Rylie gibi. Bir erkeğin beklediğini asla yapmazlar. Bu da farklı değil.

O ateşli küçük bir şey, bir savaşçı. Ace'in yakın çevresindeyse öyle olması gerektiğini biliyordum. Ama ne kadar savaşçı olduğu beni biraz şaşırttı. Şimdi bile, onu araba yolundan kamyonetimin beklediği yola doğru götürürken, öfkeleniyor. Gevşek çırpınışları sinir bozucu küçük tokatlar gibi, ama sayıları artıyor, hiç dinmiyor ve onu daha da sinir bozucu hale getiriyor.

Kızılar hakkında ne demiştin? Başımı sallamadan önce dalgınca merak ediyorum. Hayır. Saç rengi ya da eğilimi ne olursa olsun, bundan kaçamayacak. Benden kaçamayacak.

Vücudu omzumun üzerinde sallanırken, "Bunun gerçekten gereksiz olduğunu biliyorsun," diye tersliyor. Homurdanıyorum, onu düşüreceğimden korktuğu için aldığı küçük nefesi duymak için onu biraz daha yukarı kaldırıyorum. Nefesinin altından küfürler savurduğunda dudaklarım eğlenerek seğiriyor. Bir dakika sonra, tekrar işinin başına döndü. "Beni duydun mu?" diye soruyor. "Bunun gereksiz olduğunu söyledim. Neden bataklıkta yaşayan bir hatunun peşine düşüyorsun? Hiç param yok -ki bunu bildiğini zaten itiraf etmiştin- ve parası olan birini de tanımıyorum-"

"Sessiz ol," diye emrediyorum, yola ulaştığımızda önünü kesiyorum. Onu evinden almaya karar vermeden önce iki kez kontrol ettim, ancak artık avazı çıktığı kadar bağırmaya çalışmamasının nedeni, lanet olası hiçbir yerin ortasında yaşıyor olması. En yakın komşuları

Yolun bir kilometre kadar aşağısında, arabasının karşısındaki bu küçük kulübe de en az evi kadar boştu. Bir hatun en temel ihtiyaçlarıyla nasıl yaşar ki? Başımı sallıyorum. Önemi yok ve umurumda da değil. Şu anda önemli olan Ace Volkov'u dışarı çekmek için ihtiyacım olan şeyi bulmuş olmam.

Hızlıca koşarak yolun karşısına geçip binanın virajını dönüyorum, elimi cebime atıp anahtarlığın üzerindeki kapıları açan düğmeye basıyorum.

"Ne-" Arabanın önüne doğru dönüp kapıyı açarak onu içeri ittiğimde bagajım kendini durduruyor. "Bekle!" Vücudu sarsılırken haykırıyor. "Siktir!" Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpmıyorum. Bu da neydi böyle?

"Kahretsin!" Arabanın kenarından kusarken geri sıçrayıp yoldan . Gerçi safradan başka bir şey değildi ve son öğününde her ne yediyse ondan birkaç küçük kırmızı parça vardı. "Senin neyin var böyle?" diye soruyorum. "Hasta mısın?" İşi biter bitmez yerime geçiyorum; kaçmasına izin vermeye hazır değilim ve kaçmak için kendini bilerek hasta edip etmediğini bilemem.

Parmaklarım çenesine kilitleniyor ve yüzünü yukarı çekiyorum. Donuk ay ışığı solgun yüz hatlarını aydınlatıyor ve duraklıyorum. Fotoğrafların tenine hiçbir şey yapmadığını fark ettim. Onu solgun ve bitkin göstermişlerdi. Belki de öyleydi, ama şimdi bile -gözlerinin altında gördüğüm koyu halkalar ve şaşkın bakışıyla- ne kadar güzel olduğunun farkındayım. Kalp şeklinde bir yüz. Yanaklarında, burnunda ve hatta alnına kadar uzanan çiller. Gül rengi dudaklar. Beyaz teniyle tezat oluşturan uzun, koyu kirpikler. Hayata gelmiş bir peri gibi.

Peri masalları gerçektir, Brax. Sadece bulması zordur. Başımı sertçe sallıyorum, hayalet benzeyen o anıyı uzaklaştırıyorum. Josie burada değil. O öldü. Ve benim işimi halletmem gerek.

"Kaç parmağımı kaldırıyorum?" İki parmağımı kızın yüzüne doğru iterek talep ediyorum.

Gözlerini kırpmıyor, kafası karışmış gibi görünüyor ve koltukta sallanıyor. "F-dört mü?" "Lanet olsun." Başının arkasını avuçluyorum.

O lanet pencereden atlarken kendini yaralamış olmalı. Ölürse bana hiçbir faydası olmaz. Islak bir şey değince düşünmeyi bırakıyorum.

Önce su ya da çamur olduğunu düşündüm - karavanın etrafındaki küçük kovalamacadan dolayı ikimiz de çamura bulanmıştık - ama çekince

Elimi geri çektiğimde çamura karışmış kırmızı bir şey gördüm. Kafasını ne kadar sert çarpmış? Beyin sarsıntısı mı geçirdi? "Yine kusacakmış gibi hissediyor musun?" Talep ediyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ama cevap verdiğinde, koltukta ileri geri sallanırken başını sallamaktan başka bir şey yapmıyor. Tekrar küfrediyorum ve elimi uzatıp kelepçeli bileklerini kavırıyorum ve anahtarı içeri kaydırıyorum. Kilidi açtığım anda, beni geri itmesine fırsat vermiyorum -hasta olsun ya da olmasın, benden kaçamayacak-bileklerini tekrar birleştirip torpido gözünün üstündeki yolcu koltuğunun karşısındaki çubuğa kilitliyorum. Koltuğunun altına uzanıp kolu bulduğumda ve ikiye bükülmeyene kadar sonuna kadar ittiğimde tek kelime etmiyor. Emniyet kemerini hızlıca bağladıktan sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve cep telefonumu çıkarıp yabancı bir numarayı çeviriyorum.

"Hey, naber dostum?" Kamyonun önünden geçerken Abel'in sesi kulaklarımda yankılanıyor. "Neredesin? Küçük projeni bitirdin mi?"

"Hazırda bekleyen bir doktor var mı?" Talep ediyorum.

Duraksıyor ve sonra cevap veriyor, "Yaşlı adamlar diktiğinden beri yok. Birini bulacağım. Ona getirdiğimiz hiçbir şey hakkında konuşmayacak birini. Ne istiyorsun?"

"Bir hastayı kontrol etmesi için ona ihtiyacım var," diyorum. "Bu önemli, Abel. İşte anahtar bu."

"Neyin anahtarı?" Abel'in kafası karışmış gibi görünüyor ve öyle de olmalı. Bu hem ondan hem de Dean'den ve en önemlisi Avalon'dan sakladığım bir şeydi. Onları umutlandırmak istemedim. Son birkaç aydır de yaşadığım hayal kırıklıklarını yaşamalarını istemedim. Ace'e yetişmek ama benden bir kez daha kaçtığını fark etmek. Çözmeye çalıştığım her ipin ucu beni doğru olamayacağını bildiğim istenmeyen sonuçlara götürdü. Çoğu Ace Volkov'un öldüğünü iddia ediyordu ama bunun doğru olmasına imkân yoktu. Şimdi elimde bir yere götürebilecek bir şey var. Sürücü kapısının önünde durdum ve karanlık pencereden içeri baktım. Cam filmi yüzünden göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Hedefim. Benim değerli küçük yemim.

"Ace Volkov'u bulmanın anahtarı," diye itiraf ediyorum sonunda.

Diğer tarafta bir an sessizlik oldu. Şok olduğunu anlamak için Abel'in yüzünü görmeme gerek yok. Tekrar konuştuğunda, şakacı hali gitmişti ve geriye kalan tek şey soğuk, sert bir gerçeklikti.

Kim olduğumuzu. "Onları içeri getirin" dedi. "Doktoru hazır edeceğim. Tahmini varış süreniz nedir?"

"Bana bir gün ver," dedim. "Geri dönüyorum. Muhtemelen yarı yolda durup biraz gözümü kapatmam gerekecek." İki gün aralıksız ayakta kalmak konsantrasyonuma hiçbir şey yapmadı.

"Jeti göndermemi ister misiniz?" diye sorar.

"Hayır. Özel jetle gitsek bile," diyorum. "Yine de onu yolcu olarak kaydetmem gerekecek. Henüz kimsenin onun hakkında bir şey bilmesini istemiyorum. Sadece biz."

"Demek anahtar bir kız, ha?" diyor. Gözlerimi deviriyorum. Yüzündeki boktan sırıtışı pratik bir şekilde görebiliyorum. "Büyüleyici. Her zaman , değil mi?"

Maskemden burnumun kenarını sıkıyorum ve başımı arkaya doğru eğiyorum. " bir şey değil."

"Henüz," diye aynı hızla karşılık veriyor. Ancak ben ona hırlayamadan, o çoktan yoluna devam ediyor. "Her neyse, doktoru hazır edeceğim. Sadece gelişinizden beni haberdar edin. Evde olabilir-"

"Hayır," dedim. "Evde olmaz. Onu benim götür."

Sessizlik ve sonra, "Onu evine mi götürüyorsun? Onunla kalmayı mı planlıyorsun?"

"Başka kim gidecek?" Cevap veriyorum. "Ve onu Carter'a götürmek istemiyorum. Orası bizim yerimiz. O önemli biri değil. O sadece yem."

"Peki. Tamam o zaman," diyor Abel. "Doktoru hazırlayacağım. Siz gelir gelmez evinizde olabilir. Bana otuz dakika önceden haber ver."

"Bana sadece doktoru getir," dedim. "Uğramana gerek yok. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor ve nelere dikkat etmem gerektiğini bilmem gerekiyor - hepsi bu."

"Bekle, Rylie içeri girdi, izin ver-" Abel'in sesi bir an için zayıflıyor ve tonu ciddiyyetle sadece kız arkadaşına özel olduğunu bildiğim başka bir şeye dönüşüyor. Ona bir şeyler söylüyor ve ben de belli belirsiz cevabını duyabiliyorum. Ancak bir an sonra Rylie'nin sesini net bir şekilde duyunca şok oluyorum.

"Brax?"

Kolumu yüzümden uzaklaştırıyorum. "Öyle mi?"

"Abel beyin sarsıntısı geçiren biriyle karşı karşıya olduğunuzu söylüyor," diyor. "Senin için bazı belirtilere baktım. Onları düzenli olarak uyandırdığınızdan emin olun. Onlara su verin. Mide bulantısı hissettiler mi?"

"Çoktan ," diyorum.

Hat üzerinden Rylie bir nefes verir. "Bu hiç iyi değil. Eğer bir daha olursa, onu hastaneye falan götürmeniz gerekebilir. Ama daha fazla kusmazsa, eve gidene kadar sorun olmayabilir. Başka belirtiler var mı?"

"değil gibi görünüyor," diye cevap veriyorum.

"Bu normal," diyor, sonra arka planda Abel'in sesini duyuyorum. "Abel döndüğünde senin için bir doktor bulacak," diye devam ediyor. "Yine de ona göz kulak ol ve onu tekrar besle. Nöbet geçirmediği ya da tekrar tekrar kusmadığı sürece iyileşeceğini tahmin ediyorum."

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Birkaç ay öncesine kadar üçümüzden neredeyse dehşete düşmüştü. "Pekâlâ, teşekkürler Rylie."

"Sorun değil, işte Abel." Telefon bir kez daha değişirken kulaklarımda çitirtılar duyuyorum ve sonra Abel hatta geliyor.

"Beni haberdar et, dostum," diyor. "Bizim için endişelenme. Burada her şeyi hazırlayacağız."

"Teşekkürler. Yakında görüşürüz."

"Görüşürüz dostum." Aramayı sonlandır tuşuna basıp sürücü tarafındaki kapı koluna uzanıyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum.

Yolcu koltuğunda, kargom çoktan kendinden geçmişti. Elim hemen onu uyandırmak için uzanıyor - uykusunun doğal bir uyku olmadığından endişeleniyorum - başını bana doğru çevirdiğinde ve ondan yumuşak bir horlama patladığında. Duraksayarak elimi yumruk yapıyorum ve maskemi kafamdan çıkarmak için geri çekiliyorum. Şimdi uyansa bile, uzun vadede kimliğimi öğrenmesini engelleyebileceğimi sanmıyorum. Maske sadece birilerinin olması ihtimaline karşı alınmış bir önlemdi. Kiraladığım aracın koyu renkli camlarının ardında maskeyi çıkarmak nispeten daha güvenli.

Kamyonu çalıştırmadan önce bir süre daha onu izliyorum. Tüm bu olanlarda masum olabilir, kafamın arkasındaki bir ses bana bunu hatırlatıyor. Masum olma ihtimali yüksek ama bu benim için bir şey ifade etmiyor. Etmemeli de. İçinde yaşadığım dünyada göze göz, sonuca varmak için verili. Ace bir kez bizden bir şey aldı ve şimdi intikam zamanı. Bu sadece başlangıç. Her şeyin sonunda Clover La Roux, Ace Volkov'la tanıştığına pişman olacak.

CLOVER

OLDUKÇA İĞRENÇ YERLERDE YAŞADIM. UYANDIĞIMDA

Kahvaltıda yanmış kahve ve ot kokusu. Yastıksız ve battaniyesiz, pire istilasına uğramış motel yataklarında, bir ya da iki kez yağmur altında bırakılmış berbat kanepelerde uyudum. Her yer bir öncekinden daha yeni ve daha boktan olsa da, hiçbirinde kendimi güvende hissetmemem sürpriz olmadı.

Annemle oradan oraya taşınırken bir şekilde koşmaya başlamıştım. Kendimi fiziksel yorgunluğun eşiğine kadar zorlamak farklı bir tür rahatlama. Zihninizi yavaşlatmanıza ve sadece ayaklarınızın Dünya ile olan tek bağlantınız olduğu anda olmanıza izin veriyor ve bu bile zayıf bir bağlantı olabiliyor. Geçmişte ne zaman bunalsam - annemin ihtiyaçları benimkilerden çok daha ağır bastığında ve onun için benden daha fazla ebeveyn olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığımda - koşuya çıkarak her şeyin üstesinden geldim.

Beni sakinleştiren şey koşmak değil, bir şeye odaklanmaktı - bu sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymak olsa bile - beni sakinleştirdi. Bir süredir böyle bir şey yaşamamıştım.

Mama Luda ile yaşamaya başladığımdan beri giderek daha az koşmaya başladım. Endişelerim azaldı ve sonunda kendimi sağlam bir zemine inmiş gibi hissettim. Ancak ölümünden sonraki aylarda, o eski kaygı yeniden ortaya ve alışkanlığımı tekrar kazandım. Ve şimdi, koşma arzusu

Her saniye savaşmak zorunda olduğum bir kaçış tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Gözlerimi bembeyaz çarşaflar ve yatağın yan tarafındaki çift camlı kapıdan süzülen puslu güneş ışığıyla açtığımda aklıma gelen tek şey güvenlik oluyor. Belki de etrafımı saran temiz kokulardan ya da çalışan klimanın çıplak kollarımın üzerinden kayan serinliğinden, ama o eski endişe kayboldu.

Ace, beni kaçırın kişi gitmeden önce geri geldi mi? Beni yeni bir yere mi götürdü? mı başlıyoruz? Ivan nerede? Hayatımda dokunduğum en yumuşak yatakta uzanırken cevapsız kalan bir sürü soru var. Başımın altındaki yastık bile pahalı kokuyor. Dolar dükkanlarındaki ucuz, sulandırılmış okyanus esintili şampuanlar gibi ama daha iyisi.

Aylardır ilk kez kendimi iyi ve gerçekten dinlenmiş hissediyorum. Mide bulantım geçti ve kafatasımın arkasında hala hafif, donuk bir baş ağrısı zonklaması olsa da, katlanılabilir. Yuvarlanıyorum ve kollarım gerinerek yukarı kalktığında, metalin metale çarparken çıkardığı şangırdama sesi beni yarı uykulu halimden tamamen uyanık hale getiriyor. Bub- ble patlıyor. Kaslarım geriliyor ve endişe geri geliyor.

Gözlerim içinde bulunduğum yatağın başlığına takılıyor ve varsayımlarımın yanlış olduğunu yeniden anlıyorum. Hiç de güvende değilim. Eğer bileklerimi saran kelepçeler ve onları pirinç karyolaya bağlayan uzun zincir bir ipucuysa, hâlâ bir mahkûm olduğumu söyleyebilirim.

Dışarıya açılan kapı açılıyor ve bir adam odaya giriyor. Kalbim karnıma düşüyor. Kim olduğunu sormadan biliyorum. Uzun boylu, geniş yapılı. Kaslı göğsü ve spor çantası taşıyan geniş, düz elleri bir ipucu. Ancak korkumun nedeni, bir gece önce taktığı maskenin yokluğu. Yüzünü görebiliyorum ve bunun tek bir anlamı olabilir - yakın zamanda beni bırakmayı planlamıyor. Yeterince televizyon programı izledim ve Ace'den kaçırılan birinin yüzünü göstermesinin asla iyi bir şey olmadığını bilecek kadar çok hikâye dinledim. Avuçlarım terlemeye başladı ve onları ipek çarşaflara sildim.

Spor çantasını yatağın kenarından yere atarken adamın başı dönüyor ve yukarı bakıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Göğsümde bir nefes sıkışıyor. Bu gözler tehlikeli. Güzel. Ürkütücü. Kırmızımsı kahverengi bir halka gözbebeğini çevreliyor, ancak geri kalanı gri ve çeşitli diğer renklerin lekelerinin garip bir karışımı. Hatta

Bu adamın bana hiçbir faydası olmadığını bilsem de durup yüz hatlarının ne kadar çarpıcı olduğunu fark edebiliyorum. Bu yapacağım son şey olsa da, bunu kabul ediyorum.

"Uyanmışsın." Aynı derin baritonla söylenen iki kelime.

Soru yok, sadece bir ifade var. "Sen kimsin?" diye sordum.

Başını sallıyor ve ayak bileğime ıslak bir şey değince gözlerimi kırpttırıyorum. Ayağımın çarşafın dışına sıkıştığı yere bakıyorum ve sonra o geniş avuçlarından birini saçlarında gezdirirken ıslaklığın oradan geldiğini fark ediyorum. Spor salonundan yeni dönmüş ve duş almış olmalı çünkü kolsuz bir antrenman atleti ve basketbol şortu giymesine rağmen daha çok okyanus esintisi gibi kokuyor. Bir nefes almaya çalışan lanet bir bağımlı gibi görünmemek için kendimi derin bir nefes almamaya zorluyorum.

"Benim kim olduğumu bilmenize gerek yok," diyor.

"İyi," diye tersliyorum, kaşlarımı çatarak oturacak kadar geriye çekiliyorum. "O zaman beni neden kaçırdın?"

Odayı geçip karşı duvardaki masaya doğru yürüyor. Sandalyeyi çekip çeviriyor ve oturup arkasına yaslanarak beni inceliyor. Ancak bana cevap vermek yerine, sanki gecenin bir yarısı onu yatağından çekip çıkaran, pencereden tırmanmaya zorlayan ve sonra da kim bilir nerede olduğu şüpheli bir şekilde rahat bir yatağın başlığına kilitleyen benmişim gibi bana ters ters bakıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sorusu karşısında şoke olmuş bir şekilde gözlerimi kırpttırıyorum. "Neden?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken bile bakışlarımı ona dikiyorum. Uykuya daldığım kıyafetleri artık belli belirsiz fark ediyorum. Ucuz pijama pantolonum ve gömleğimin yerini büyük boy bir erkek gömleği almış. Neyse ki iç çamaşırlarımın hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum. Beni kimin değiştirdiğini düşünmemeye çalışıyorum çünkü kaçırılma anıma bir göz atarken bile zaten bildiğimden eminim.

"Kusacak gibi hissediyor musun?" diye soruyor. "Çift mi görüyorsun?"

"Hayır ve hayır," diye cevap veriyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

İç çekiyor. "Kusmuğu temizlemek zorunda kalmamayı tercih ederim," diye yanıtlıyor. "Muhtemelen dün gece beyin sarsıntısı geçirdin."

Bu doğru, şimdi hatırlıyorum, pencereden atladıktan hemen sonra kusmuştum ve sonra beni doldurduğunda tekrar kusmuştum.

kaçış aracına bindirdi. Kaşlarını kaldırıp ona baktım. "Üzerine mi kustum?"

"Hayır."

"Yazık." Daha iyi nişan almalıydım. Bunu bir dahaki sefere hatırlarım. Dudakları seğiriyor ama ben bunun eğlence mi yoksa kızgınlık mı olduğunu anlayamadan,

Kapı çalınınca kafasını çevirdi. Bir kez daha yüzüme baktığında, bana ters ters bakıyor. "Çılgılık atmaya zahmet etme," diyor ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan. "Burada kimsenin umurunda olmaz. Sıkıntı içindeki bir kadına ters yönden bakacak kadar para alıyorlar. Sen sadece kendini yıpratmaya ve beni kızdırmaya hizmet edeceksin." Ayağa kalkıyor ve bakışları sertleşiyor. "Beni kızdırmaya çalışmamanızı tavsiye ederim."

Ve aynen böyle, beni yatakta bıraktı, şimdi bir otel odası olduğunu anladığım kapıya giderken yatak başlığına kelepçelendi. Gerçekten güzel bir otel odası. Ne tür bir adam kaçırın kurbanını Ritz'e getirir ki?

Beni esir alan kişinin biriyle konuştuğu yan taraftaki kısa koridordan yumuşak sesler geliyor. Seçeneklerimi tartışıyorum. Onu dinleyip çenemi kapalı mı tutmalıyım? Böyle yaparak ona bir tehdit olmadığımı gösterebilirim. Belki gardını düşürmeye başlar. Ivan'ın bana öğrettiklerini düşünüyorum. Bazen, zor olsa bile, beklemek ve izlemek en iyi seçenektir. Şu anda, sanırım tek seçeneğim bu.

Eğer bu adam beni öldürecek olsaydı, muhtemelen bunu ben baygınken yapardı. Belki de işkenceyi seviyordur. Ama kim güzel bir otele birine işkence etmek için gelir ki?

Düşüncelerim öyle bir karmaşa içinde ki beni esir alan kişiyle konuşmamın bittiğini ve onun bu kez elinde kapalı bir tepsiyle ana odaya döndüğünü fark etmiyorum bile. Tepsiyi yatağın ucuna, ulaşamayacağım bir yere koyuyor ve üstünü kaldırıyor. Hemen ağzım sulanmaya başlıyor. Kalın jambon ve domuz pastırması dilimleri, mükemmel altın rengi mücver ve krepler, iki bardak su ve portakal suyu ile birlikte tüketilmeyi bekliyor.

"Şimdi, o zaman," diyor adam, koltuğuna tekrar oturarak. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Midem tepsiden gelen kokulara isyan ederken bile küçük bir hırıltı boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor. *Pislik* herif. Sırıttırıyor ve ne yaptığını çok iyi bildiğini biliyorum. Gördüğüm kadarıyla işkence.

"Ace Volkov nerede?" Ağzından fırlayan soru beni hem şoke ediyor hem de etmiyor. Beni şok etmeyen şey bunun Ace'le ilgili olması - onun tehlikeli insanlar için tehlikeli şeyler yaptığını biliyordum ama asıl şaşırtıcı olan bu adamın onun soyadını biliyor olması. Herkesin bildiği kadarıyla, Ace'in soyadı hala resmi olarak Amerikan adı olmalı. Bunun tek bir anlamı olabilir. Bu adamın bağlantıları var.

Açlığını görmezden gelerek yatak başlığına daha da yaslanıyorum ve bir yastığı kucağıma çekiyorum. "Kim?"

Adam kaşlarını çatıyor. "Onunla bir bağlantın olduğunu biliyorum," diyor. "Yokmuş gibi davranmaya çalışma bile."

"Özür dilerim, sanırım yanlış kızı kaçırdınız," diyorum. "Ace Volkov diye birini tanımıyorum."

Gözleri bana dikiliyor ve o gri irisler kararıyor. "Bu oyunu gerçekten benimle oynamak istiyor musun, tatlım?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Oyun oynamıyorum, göt herif." Yalan. Yalancı, lanet olası yalancı. Yüzümü ondan çevirip daha fazla bilgi için odayı tarıyorum ama hepsi faydacı. Süslü faydacı, bunu kabul ediyorum, ama yine de sadece temel şeyler. Sağımdaki komodinin üzerinde fazladan bir şey bile yok. Kaçınılmaz olarak gittiğinde bu kelepçelerin kilidini açmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Başparmağımı kırmak zorunda kalmak istemiyorum.

Düşüncelerim arasında dolaşırken, cevap bekleyen adam sabrını kaybediyor ve aniden karanlık formu üzerimde belirliyor. Elleri iki yatağı tokatlıyor, tepsinin hareketle birlikte tıngırdamasına ve sallanmasına neden oluyor. Gözlerim tepside tekrar üzerimde gezinen gölgeye kayıyor.

"Eğer cevaplarımı alamazsam sana ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrin var mı Clover?"

Göz kırpyorum. Adımı ilk kez söylüyor. Ve dudaklarından dökülürken kulağa... Kulağa nasıl geldiğini gerçekten kabul etmek istemiyorum. Çenemi yukarı kaldırıp başımı geriye atıyorum. "Sen benim adımı biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum," diyorum. "Bu hiç adil değil."

O ela grisi gözleri beni delip geçiyor, tehditkâr ve aşırı güçlü; ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ama daha önce de böyle durumlarda bulundum. Belki tam olarak bu değil ama ölümle burun buruna gelmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eğer kaçarsam, o kazanır ve ben kaybetmekten nefret ederim.

"Bana Ace Volkov'un yerini söyle."

"Bana adını söyle."

Bir ileri bir geri. Kortun bir tarafından diğetine voleybol oynayan iki tenisçi gibiyiz. İkimiz de rahat değiliz. Kalp atışlarım hızlanmaya başladığında göğsüm sıkışıyor.

"Sana bir isim verirsem, Ace Volkov'un yerini söyleyecek misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bende olduğunu düşündüren ne?"

Dişlerini sıkıyor ve isteksiz gibi görünen bir tavırla dudaklarını ayırarak cevap veriyor. "Braxton," diyor. "Braxton Smalls."

Braxton. İsmi kafamda evirip çeviriyorum, daha önce duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey çağrıştırmıyor. Bana bakıyor, bekliyor. "Clover La Roux," diyorum, sıradakinin ne olduğunu öğrenmek için beklerken Amerikan ismimi söylüyorum.

Hırlıyor. "Senin lanet adını biliyorum," diyor. "Bilmediğim şey Ace Volkov'un nerede olduğu."

Dürüstçe, "Bu ikimiz için de geçerli," diyorum.

Kollarından biri tam başımın yanından geçerken ve yumruğu yatak başlığının üstündeki duvara çarparken sıcıyorum. Ani şiddetle tüm yatak titriyor ve beni esir alan kişinin yüzüne bakarken başım geriye düşüyor. Burada çok tehlikeli bir oyun oynadığımın farkındayım. Henüz bana bir şey yapmamış olsa da, yüz ifadesinde bunu yapmaktan çekinmeyeceğini belli eden sinik bir şey var. Omurgamın dibinde ter birikiyor. Tenim kızarıyor.

"Nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Aylardır dönmedi." Tam olarak üç ay, ama şu anda daha az bilgi vermenin daha fazla bilgi vermekten daha iyi olduğunu düşünüyorum.

"Ona nasıl ulaşacağını biliyorsun." Braxton bunu bir soru olarak değil, kesin bir inanç olarak ifade ediyor. Haklı olmasından nefret ediyorum. Ayrıca Ace'e ulaşmanın yollarını çoktan bulmuş olmasından da nefret ediyorum. Çünkü bunu uyanır uyanmaz hissetmişim; bıçağım ve telefonum cebimden çıkmıştı ve o beri ona ulaşabilmemin tek yolu o yazıcı. Yine de acil durum numarasını not ettim, belki de görüldüğü kadar kötü değildir.

"Ben-" Brax'ın diğer eli yukarı kalkıyor ve boynumu çevreleyerek cümlemi durduruyor.

"Bana duymak istemediğim şeyler söyleyip duruyorsun," diyor uyarı olarak.

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarının sıkılaştığını hissediyorum. "Bu onları yalan yapmaz," diyorum.

Başparmağı şahdamarıma bastırıyor, gözleri beni tuttuğu yere kayıyor. "İçinde bulunduğun durumu anladığını sanmıyorum, Clover La Roux." İşte yine aynı şey, adımlı söyleyiş şekli çok etkileyici. Bana bakışı da gerginlikten başka bir şey değil. Sanki sadece içimi değil, içimden geçenleri de görebiliyor.

İçimden bir ses bu adamın beni kolay lokma olarak görmesine izin vermemem gerektiği konusunda beni uyarıyor. Bazı erkekler zayıf iradeli insanlara karşı ilgilerini kaybederler ve sıkıcı olanları öldürmek daha kolaydır. Bana tam tersi gibi geliyor. Eğer bunu atlatmak istiyorsam -onu bir plan yapmalıyım ve hızlı olmalıyım.

"Ace'ten ne istiyorsun?" Gözlerinin içine bakarken elini iterek talep ediyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ondan ne istediğimi bilmek mi istiyorsun?" Braxton soruyu tekrarlıyor, yüzü yaklaştıkça tenindeki baharatlı tıraş losyonu gibi bir şeyin kokusunu alıyorum. Baş döndürücü, neredeyse uyuşturucu gibi. Üzerimdeki etkisinden kurtulmak istiyorum ama eli boğazımdayken başımı hareket ettiremiyorum. Sonraki en iyi şey nefesimi tutmak. Son bir nefes daha çekiyorum ve başımı sallarken nefes almayı kesiyorum.

Braxton daha yakına eğiliyor ve ciğerlerim isyanla geriliyor, oksijen ihtiyacı onun kokusunu içime çekmemek için gösterdiğim inatçı ısrarı bastırıyor. Dudakları kulağıma geliyor ve bir sonraki sözleriyle kalbim göğsümde duruyor.

"Onu bulmak ve aileme yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum," diyor. "Onu lime lime edeceğim, testislerini sökeceğim ve ipe çekeceğim. İstedğim bu, Clover." Geri çekiliyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ölümcül sözleri kafamı işgal ederken bile o baştan çıkarıcı kokuyla birlikte ciğerlerime oksijen doluyor. "Ve sen de bana yardım edeceksin. Bana erkek arkadaşına nasıl söyleyeceksin."

Duraksadım. *Erkek arkadaş mı? Kim? Ace mi? Ace'in erkek arkadaşım olduğunu mu düşünüyor?* Başımı onun tutuşuna karşı sallıyorum, ama o bu hareketi başka bir şeyin inkârı sanarak daha da sıkılaştırıyor.

"Evet, yapacaksın," diye hırslıyor. "Yoksa onun suçlarının bedelini ödeyen sen olursun."

Hayır. Anlamıyor. Ace benim erkek arkadaşım değil, o benim ... farkına varıyorum ve sözleri nihayet bilincime yerleşiyor. Onu öldürecek. Eğer bu adam gerçekten elde ederse, eğer onu

Ace'e göre, bu sadece bir kavgayla bitmeyecek. Peşinde olduğu şey para değil. İntikam peşinde.

Şimdi, bundan nasıl kurtulacağımı bulmalıyım. Bu adama Ace'in nerede olduğunu söyleyemem. Braxton'a söyleyemem. Ona gerçeği söylemem gerektiğinden bile emin değilim. . Ace benim erkek arkadaşım değil. O benim kardeşim.

Sekiz ay önce, hayatımın en karanlık gecesinde bir yemin ettim. O gece, yeniden inşa ettiğim masumiyetinden düşmüştüm. Bazı insanlar bekaretinizi kaybettiğinizde masumiyetinizi de kaybettiğinizi düşünür ama bu doğru değildir. Gerçek masumiyet, bir başkasının kanına bulanmış yürüyen bir rüya olduğunu düşündüğünüz şeyden uyandığınızda kaybolur.

Sekiz ay önce, içimdeki canavarın tasmaı gevşemişti ve yıllar sonra nihayet kırıldım. Bir kez daha. Ama bu sefer bir adamı öldürdüm. Beni bu eylemden daha çok korkutan şey ise o zamandan beri en ufak bir suçluluk hissetmemiş olmam. Suçlu hissetmediğim için suçluluk, elbette. Ama gerçek cinayet için... hiçbir şey yok. Geçmişe dönebilseydim, her şeyi yeniden yapardım.

Çünkü günün sonunda benden bir şey aldı ve bir daha kimsenin benden bir şey almayacağına yemin ettim. Ailemden geriye kalanları güvende tutmak için her şeyi ve her şeyi feda ve umarım Luda Anne ve Tanrı'nın izniyle bir daha asla o canavara dönüşmeyeceğim.

BRAXTON

ONU IZLIYORUM. VE İSTİYORUM.

Öldürmek istiyorum. Sakatlamak istiyorum. Etinin derinliklerini kesmek ve dışarı ne aktığını görmek istiyorum - yalanlar mı yoksa sırlar mı? Hangisi daha önemli olacak?

Anahtar o. Bunu biliyorum. Yine de bana şüpheden başka hiçbir şey vermedi. Gerçekten hiçbir şey bilmiyor mu?

Onu kaçırdım. Onu boktan evinden aldım. Onu bir yatağa kelepçeledim. Onu tehdit ettim ve hala o unutulmaz yosun yeşili gözleriyle bana bakıyor, ikimize de herhangi bir erteleme sunmuyor. Bu bir adamı deliliğin sınırına sürüklemeye yeter. Çok iyi bildiğim bir delilik.

Oturduğum odanın karşısında, ay ışığı tül perdelerin arasından süzülüyor ve onun savunmasız, uyuyan yüzünü aydınlatıyor. Bu durumda nasıl uyuyabiliyor? Belki de bu benim hatam. Sanırım normal adam kaçırırlar rehinelerini geceliği bin dolarlık otellere götürmezler, ama yine de rahatımı seviyorum. Yaşadığım onca acıdan sonra rahatımı hak ediyorum. Fahişelerime de daha kötü davranmıyorum.

Eğer düşünürsem, o da tıpkı onlar gibi. Benden bir şey istiyor. Sadece para yerine, özgürlük. Bu yolda devam ederse yakın zamanda geri alamayacağı bir özgürlük.

Şu anda gece yarısı ve günü onunla geçirdikten, onu Ace hakkında bana bilgi vermeye ikna etmek için her türlü yolu denedikten sonra, bunun her zamanki gibi gerçekleşmeyeceğini anladım.

yöntemler. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece o çizgiyi aşmak istemiyorum çünkü bu kıza elimi sürdüğüm an geri dönüşü olmayacağını biliyorum.

Onu uçurumun kenarına götüreceğim ve onu uçurumdan aşağı iteceğim. Tüm bunları ve daha fazlasını yapabileceğim gerçeğinden daha kötüsü, bunu *istediğim* gerçeğidir. Onu kırmak istiyorum. Bunu yapmak istiyorum çünkü bu benim içimdeki öfkeyi biraz olsun dindirecek ama daha çok onun ağladığını görmek istiyorum.

Yatakta yatan kız sanki benim berbat düşüncelerimi duymuş gibi dönüyor, soluk çarşafların üzerinde bir ileri bir geri yuvarlanıyor, dudaklarının arasından inilti kaçıyor ve parmaklarını minik yumruklarıyla tuttuğu yastığın üzerinde sıkıyor. Bir kâbusun içinde kaybolmuş. Onu kesip açmak için bir neden daha. Bunu da görmek istiyorum, tüm korkularını. Ve eğer gerekirse, istediğimi elde etmek için onları kullanacağım, hayata geçireceğim.

Gün boyunca bana karşı çok cesurdu; bakışlarını sabit tuttu, nadiren başka tarafa baktı. Onun bu ruhu tehlikeli, çünkü sadece onu daha çok kırmak istememe neden oluyor. Milyonlarca küçük parçaya ayrıldığını görmek. Şimdi, gecenin karanlığında, kendi yarattığı bir rüyanın içine hapsolmuş, parçalanıyor. Gözleri göz kapaklarının altında bir ileri bir geri gidip gelirken yüzü sımsıkı buruşuyor. Kirpiklerinin altından tek bir damla gözyaşı süzülüyor, solgun, porselen yanağından aşağıya, beyaz çarşaf ve yastıkların üzerine serilmiş koyu yakut saçlarına doğru kayıyor. Şortum kasıklarımı sıkıyor ve nabzımın atışları hızlanıyor. Sanki seçtikleri uyuşturucunun kokusunu alan bir çeşit bağımlıyım. Ve öyle.

Dacryphilia. Her şey yolunda gitmediğinde, berbat bir insanın bir başkası üzerinde kontrol sağlama yöntemi. Ya da bilimsel terimlerle ifade edersek, birinin ağladığını görerek cinsel olarak tahrik olmak. Yöntemin önemi yok. Acı. Zevk. Akıl oyunları. Bir kadın ağladığı sürece aletim sertleşir. Bunu yaptığını görmek bir şey değiştirmiyor. Vücudum para verdiğim kadınlara verdiği tepkinin aynısını veriyor.

Ancak onlardan farklı olarak, birisi bu kıızı kurtarmaya gelebilir. Ve umarım dener.

Göğsümden alçak, sessiz bir inilti yükseliyor ve oturduğum sandalyede arkama yaslanıp esirimini uyumasını izliyorum. Viks'i aramak için kaşınırken bile bir elimi yüzümde gezdiriyorum. İçimdeki bu karanlık ihtiyaca neden boyun eğmemem gerektiğini bana hatırlatabilecek biri varsa, o da odur. Her eylemin bir yeri ve zamanı vardır ve şimdi kontrolü o tarafıma bırakmanın zamanı değil.

Bunun yerine, yüzümü ovuşturmayı bitirip avucumu yana bırakıyorum, elim sandalyenin koluna sarkıyor ve dikkatimi şu anki hayranlığımın ve kızgınlığımın nesnesine geri veriyorum. Ne düşünüyor olabileceğini merak ederek ona bakıyorum. Elimi boğazına götürdüğümde de irkilmedi bile. Sadece beklentiyle bana baktı ve onu esir alan kişinin yüzüne uygun bir isim talep etti. Şimdi bile, gece kısırağı onu çalarken kirpikleri titreyerek uyumaya devam ediyor.

Onunla ne yapacağım? Eastpoint'e geri mi götüreyim? Bu benim öncelikli seçeneğim gibi görünüyor. Ama sonra ne olacak?

Dosyası şifonyerin üzerinde duruyor ve sanki bir resim, kağıt ve kayıt koleksiyonu beni bir cevaba götürebilirmiş gibi beni çağırıyor. Başkalarının bir insanın hayatına dair algılarının sadece yüzeyi çizebileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum. Önce Ava ve sonra Rylie ile bu açıkça ortaya çıktı. İnsanlar değişir. Engellerle karşılaştıklarında güçlenir ya da zayıflarlar. Bazıları üstesinden gelir. Bazıları hayatta kalır. Bazıları da bir zamanlar oldukları kişinin küllerinden anka kuşu gibi havalanır.

Bu kızın şimdi nasıl biri olduğunu kim bilebilir? Burnuna gözlük takmış sıkılmış bir adam tarafından yazılmamış ne yaptığını kim bilebilir? Bilmiyorum, ama bilmek istiyorum. Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. İçine girip onu temizlemek, aileme zarar verebileceğini düşünen adamı yok etmek istediğim gibi onu da yok etmek istiyorum.

Bir insanın aklına nasıl gireceğimi öğrenmenin, bu kıza onarılamayacak kadar zarar vermemle sonuçlanmayacak tek bir yolu var. Onu hapsedebilir, bilgi almak için işkence edebilirim ama elinde hiçbir şey yoksa bu bizi hiçbir yere götürmez. Yine de en azından değerli bir yem. Eğer istihbaratım doğruysa -ki öyle olması için yeterince iyi para ödedim- Ace eninde sonunda bu kız için geri gelecektir. Benim için yapabileceği bir sonraki en iyi şey onu doğrudan bana yönlendirmek. Son birkaç aydır yaptığım gibi kendi kıcıımı kovalamak yerine, daha akıllıca düşünmenin zamanı geldi. Onu kullan.

Onu dışarı çek. Sonra da öldür. Amaç bu. Plan bu. Belki işin içine bir masumu karıştırmak yanlış, ama günün sonunda, o adam Ben korurum. Olaydan sonra bu kadar uzun yaşadığı için şanslı.

Oh, evet. Uykusunda burnunu çekip dönerken, çarşaf lar yukarı çekilip uzun, çilli bacaklarını ortaya çıkarırken gözlerim esirime takılıyor. Clover La Roux, Ace Volkov'u yakalamak için benim biletim ve , o piçin hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlayacağım.

CLOVER

UYANDIM VE TAMAMEN HAREKETSİZ KALDIM. DÜŞMEK İSTEMEMİŞTİM.

Dün gece uyuyamadım, özellikle de Braxton beni izlerken ve vermek istemediğim cevapları sorarken. Bütün gece ayakta kalmaya niyetliydim ama bu otel yatağı çok rahattı ve gerçekten iyi bir uyku çekmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse tam sekiz ay. Yalnız yaşamak benim için iyi değil. Sadece sessizlik ve vahşi yaşam sesleriyle uyuyamıyorum. Aynı çatının altında başka bir ruh olduğunu bilmeye ihtiyacım var - her zaman olduğum kişi olmadığımın kanıtı. *Tek başına.*

Artık tamamen farkındayım, etrafımdaki boşluğu dinlemek için kulaklarımı zorlarken gözlerimi kapalı tutuyorum. Odanın öbür ucunda bir hareket var, kumaşın tene yumuşak sürtünmesi. Gözlerimi hafifçe aralıyorum ve şok içinde çenem düşüyor. Beni kaçıran kişi-Braxton-uzaktaki duvarın dibinde duruyor, gömleğini çıkarmış ve sırtı bana dönük. *Karanlık ve mürekkepli sırtı.*

Kalın, siyah çizgiler omurgasında aşağı yukarı izler bırakıyor, kıvrılıyor, dönüyor ve güzel imgelere dönüşüyor. Kılıçlar ve tüyler. Kanatlar ve canavarlar. Mürekkebin et üzerindeki kombinasyonuna bakmak beni o kadar etkiliyor ki, gömleğini kafasına geçirip görüş alanını kapattığında ve kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahı örttüğünde rahat bir nefes alıyorum. Nefes almayı bıraktığımı fark etmemiştim ama gözümün kaybolduğu anda bedenim açlıktan ölmek üzere olan bir yaratık gibi oksijeni emiyor.

Braxton bana doğru dönüyor ve ben de gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ama çok da sıkı değil.

Çoktan uyanmıştım. Yine de iyi bir iş çıkarmamış olmalıyım, çünkü bir ay sonra varlığı bedenimin üzerine çöküyor. Kıpırdamadan duruyorum, nefesim göğsümde sıkışıyor, o eğiliyor ve nefesinin sıcaklığı yüzümün yan tarafına geliyor.

"Çok iyi bir oyuncu değilsin," diyor. Tehlikeli ürpermeler beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve onları nasıl -belki de irade gücüyle- kontrol altında tuttuğumu bilmiyorum. "Uyanık olduğumu biliyorum."

Gözlerim yavaşça açılıyor ve dönüp onun soğuk bakışlarıyla karşılaşıyorum. Uzun saniyeler boyunca ikimiz de tek kelime etmedik.

Ağzının köşesi yukarı doğru eğiliyor ve ben yakalandığımı hissediyorum. Sadece yakalanıp evimden uzaklaştırılmadım, birdenbire sudan çıkmış balığa, gökten düşmüş kuşa döndüm. O bir tanrıyken ben etten, kemikten ve insandan başka bir şey değilim. Tüm varlığım onun ellerinde ve o bunu biliyor.

Bu beni yaptığı ya da yapabileceği her şeyden daha çok korkutuyor. Yap.

", " diye emretti. "Bugün hareket ediyoruz."

"Taşınmak mı?" Braxton benden uzaklaşırken papağan gibi konuşuyorum. O sarhoş edici kokuyu duyuyorum ve kalbim sonunda biraz sakinleşiyor. "Nereye gidiyoruz?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana hemen bir cevap vermiyor. Kelepçelerin yerinde olmadığını fark ederek doğruluyorum. Dalgınca, serbest bileklerimi ovuyorum ve yatağın kenarına doğru kayıyorum, yorganları geri çekiyorum, böylece ayaklarımı yatağın kenarından itip kendi başıma ayağa kalkabiliyorum. Braxton dönüp otel masasına yaslanıyor, bekliyor ve dalgın dalgın beni izliyor.

"Hayatta kalmak istiyorsan," diyor, "yapabileceğin en iyi şey bana Ace'in yerini vermek ya da, eğer gerçekten elinde yoksa, onu bulmam için bir yol göstermek olacaktır."

Hayatta kalmak. Onun sözü, benim değil. İstediklerini elde edemezse benimle bir şey yapmayı planlamadığını düşünecek kadar saf değilim. "Bunu yapamam," diyorum sessizce.

"Yapamaz mısın, yapamaz mısın?"

Sakin ol. "Olmayacak," dedim ona. "Asla."

Başını yana eğiyor. "Neden?" Kızgın değil ama meraklı. Sanki inkârımın, eylemlerimin ardında yatan bir nedeni anlayamıyormuş gibi. "Neden onu koruyorsun?"

Çünkü yapmak zorundayım. Çünkü onu seviyorum. Bu adamın aşk gibi karmaşık bir şeyi anlayabileceğinden bile emin değilim. Aşk, birine kendin için verebileceğinden çok daha fazla değer vermendir. Ace'e hayatımı borçluyum ve onu güvende tutmak için hayatımdan vazgeçmem gerekirse - onu kızdıracağını bilsem de - vazgeçerim. Yalnız kalacak değil ya. Hâlâ Ivan'la birlikte olacak, gerçi benimle olduğu kadar sık görüşmediklerini biliyorum. Ben öldükten uzun süre sonra bile en azından bir aile üyesinin kalacağını bilmek rahatlatıcı.

Ace için her şeyi yaparım. Her şeyi. Bu gerçek aklımdan geçerken, bir fikir oluşuyor. Pervasızca ve muhtemelen geri çevrileceğim ama.. Başımı kaldırıyorum ve gözlerimin Braxton'ın yüzünde gezinmesine izin veriyorum

-Beklemek, merak etmek, meraklı olmak. "Merak kediye öldürür derler. Çoğu kişi şunu unuttur: Memnuniyet onu geri getirir. Beni öldürecek mi? Yoksa beni tatmin mi edecek? Biri ya da diğeri olmak zorunda olduğunu kim söyledi?

"Ya..." Yutkunuyorum, bunun ne kadar boktan bir fikir olduğunun giderek daha fazla farkına varırken ağzım kuruyor.

Kendime işe yaramayacağını söylüyorum. Ama ya işe yararsa? Deneyene kadar bilemeyeceğim. Seçeneklerim az. Ya bu ya da... şiddet. Ve kendime buna geri dönmeyeceğime dair söz verdim.

Herkesin başkasının okumasını istemediği bir bölümü vardır. Ben de farklı değilim. Ivan ve Ace hayatıma girdiğinde aldığım Rus ismini ne kadar sevsem de, onun farklılıkları var. Cinayete daha yatkın. Mama Luda'nın olmamı istediği kişi bu değildi. Koruyucu, evet. Güçlü, evet. Soğukkanlı bir katil? Asla.

Zeki olmayabilirim ama aptal olmaktan çok uzağım. Parmaklarımdaki kaslar seğiriyor. Evgenia'nın kolay çözümü tam karşımda duruyor. Derin bir nefes alırken omuzlarım yavaşça düşüyor. Ace'i -ve Ivan'ı- güvende tutmanın yadsınamaz bir yolu var.

Bu adamı öldürebilirim. Tam burada ve şimdi. En azından deneyebilirim.

Evgenia Volkov yapardı. Clover La Roux yapmazdı. Ne olursa olsun, fikrimi denemek zorundayım. Şiddet içermeyen bir seçenek uygulanabilirse, bunu yapacağım. Seçenek ne olursa olsun. Fırsatları tükettikten sonra, ancak o zaman Evgenia'nın çıkmasına izin veririm.

"Sana söyleyebilsem bile, asla söylemeyeceğim." Bakışları kararıyor ve dudakları aralanıyor. Nasıl bir tehdit savuracaksa savursun, ben devam ediyorum. "Ama onun yerine sana başka bir şey sunabilirim." Atışımı yapıyorum, körlemesine karanlığa doğru gittiğini çok iyi biliyorum. "Ya onun yerine beni alıp Ace'i aramayı bırakırsan?"

Braxton'ın tüm tavrı değişir. Vücudunun her yeri geriliyor ve ön kollarındaki kaslar göğsünün üzerinde çapraz bir şekilde geriliyor. "Benim için Ace'den daha değerli olduğunu sana düşündüren nedir?" Sorusu dikkatli ama hemen hayır demiyor. Bundan umutlanıyorum.

"Ben Ace'in kız arkadaşı değilim," diye itiraf ediyorum, bir sonraki sözlerimi söylemeden önce sertçe yutkunuyorum. "Ben onun kız kardeşiyim."

Braxton'ın gözleri hafifçe büyür ve sonra daralır. "Yalan söylüyorsun," diye tersler.

Alay ettim. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Gözlerimi deviriyorum, bu fikir çok mantıksız. "Annelerimiz farklı ama babalarımız aynı. Ace benim kardeşim ve beni seviyor. Onu neden istediğini bilmiyorum ama eğer sadece intikam almaya çalışıyorsan, onun yerine beni alabilirsin, değil mi?"

Lütfen evet de, sessizce yalvarıyorum. Bu sorun için bir yara bandı, geçici bir çözüm. Sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum ama kabul ederse, daha iyi bir çıkış yolu düşünmem için bana zaman kazandıracak. Belki Ace'i uyarmak için bile zamanım olur.

"Planım Ace'i bulmak ve onu öldürmek." Braxton'ın sözleri soğuk ve kesin. Kardeşimi öldürüp öldüremeyeceğine dair bir soru yok. *Öldürebilir* ve eğer istediği olursa *öldürecek*. "Onun yerini alman senin ölmen anlamına gelir."

"Gerçekten hepsi bu kadar mı?" Soru bir meydan okumaydı ve ben de başımı arkaya eğip bakışlarına karşılık verdim. Sanırım bu onu kızdırıyor, çünkü Braxton masadan uzaklaşıyor ve kollarını indirerek bana doğru adım atıyor.

Tepemde dikilene kadar durmuyor, gerçek bir kabadayı gibi. "Tam olarak ne öneriyorsun, Clover?"

"B-ben." Kelimenin üzerinde tökezliyorum, gergin endişe boğazımı . "Ölmeden tabii ki, ama aksi takdirde adil oyun." Kahretsin, kaçmak istiyorum. Bacaklarım ihtiyaçtan neredeyse zıplıyor. Zorla bastırıyorum. Onun yakınlığı beni şaşırtıyor, iki saniye önce olduğum kadar cesur olmamı engelliyor.

"Sen mi?" diye

açıklıyor.

Başımı salladım.

"Ne istersem onu yapmak için mi?"

Yine başımı salladım.

"Yani seni becerebileceğimi... kırabileceğimi.. kanını akıtabileceğimi ve senin de bunları kabul edeceğini mi söylüyorsun? Onun için mi?"

"Evet." Belki onun kullandığı kelimelerle değil ama kısa bir süreliğine de olsa Ace'i güvende tutma umuduyla kendimi ona teslim etmenin her şeyimi ona vermem anlamına geleceğini biliyorum - yani onun istediği her şeyi. Tabii bir şey istiyorsa. Birkaç dakika önce, böyle saçma bir teklifi kabul edip etmeyeceği konusunda içimde bir şüphe vardı ama şu anda bana bakışına bakılırsa -kemik titreten gözlerle, dikkatle ve azımsanmayacak bir ilgiyle beni izliyor- belki de bu işe yarayacaktır.

Neredeyse umut edemeyecek kadar korkuyorum.

"Bana gerçekten istediğim şeyi verirsen daha az acı çekerim," diyor. "Bana Ace'in nerede olduğunu söyle. Bana onun hakkında bilgi ver ve özgür kal."

Ne olduğunu bilmiyorum ama içimden bir ses bunun onun beni kurtarmak için son bir çabası olabileceğini söylüyor - kurtarıcı bir adam gibi görüldüğünden değil. Öyle olsa bile, yapamam. Yapmayacağım. Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Kanımda ateş yanıyor ama onu bastırıyorum. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Şimdi, anlaştık mı?"

Braxton'ın dudakları öyle hınzır ve zalim bir gülümsemeye dönüşüyor ki, tüylerim diken diken oluyor. "Bunu sen istedin," diyor ve bana bunun onun değil benim fikrim olduğunu hatırlatıyor. Eğer kötü sonuçlanırsa -ki kötü sonuçlanma olasılığı yüksek- kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacak. Yine de... içimde bir umut kırıntısı, bunun beni kurtarabileceğine dair küçük bir ipucu var. Bunu yapabilirim.

"Benden korkmalısın, küçük kız." Sözleri karanlık. Anlamı açık. Ve gerçek şu ki, ondan korkuyorum. Tamamen aptal değilim. O derin, delici gözlerle bana baktığında karanlığı anlıyorum. "Sana asla unutamayacağın şeyler yapacağım." Konuşurken bile parmakları boynumda geziniyor. Bir tehdit. Bir uyarı. Bir baştan çıkarma. Bu sefer ürperti tüm gücüyle geliyor ve onu bastırmanın bir yolu yok.

Anne Luda her zaman kötü bir yalancı olduğumu söylerdi. Kalbini koluna takan bir kız. Ama o zamanlar bir vardı. Ondan geriye kalanlar bileğimdeki bir zincirde sallanıyor, kurumuş ve kırılmış. Açıkçası zarar verecek pek bir şey kalmadı. Yani, evet, belki de korkmalıyım. Belki sonunda beni öldürecek ama denemek zorundayım.

Ace için. Ivan için. Beni bataklıktan çıkararak, eve getiren, büyüten ve seven insanlar için. Hayatları tehlikeli olsa da.

O yaklařtıķa ve burun deliklerimi dolduran o baharatlı kolonya ya da tıraş kokusunu duydukķa kendime "*Bu sadece bir beden*" diyorum. Ona ruhumu satıyor değilim. Sonuŗta beden şürür ve ölür. Ve biz oraya varmadan önce parçalar çoktan mezarın yarısına gelmiş olmuyor.

"Anlaştık mı?" Titrek bir nefesle tekrarlıyorum.

"*Kardeşin* için mi?" Sesi hâlâ gerçeğe tam olarak inanamıyormuş gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse, anlayabiliyorum. Ace ve ben birbirimize hiŗ benzemiyoruz. O babamıza benziyor, ben ise... doğurduğu çocuk şöyle dursun, kendine bile bakamayan bir kadına benziyorum.

"Evet."

"Eğer bunu kabul edersem," diyor. "Bu, benden kaçmak için hiŗbir çaren olmadığı anlamına gelir. İstediğim zaman istediğimi yapabilirim. Bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya gerçekten hazır mısınız?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve göğsüm sanki ciğerlerimdeki tüm hava ince bir borudan sıkılıyormuş gibi sıkışıyor. "Kaçmayacağım." Ne kadar istediğim önemli değil. "Kendini güvence altına almak için ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

"Merak etme," diye sözümü kesti. "Seninle işim bittikten sonra bunu yapamayacaksın. Sadece teklif ettiğin bu *anlaşmanın* seni gerçekten dezavantajlı durumda bıraktığının farkında olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Kardeşinin hayatı için bana olan borcunu üstlenmeye gerçekten istekli misin? Sonuŗta onun suçlarının bedelini ödeyen sen olacaksın. Ya seni öldürmeye karar verirsem? Yapabilirim, biliyorsun. Kolayca."

Refleks olarak yutkunuyorum. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

uzun, yavaş bir sessizlik uzanıyor. Her saniyede bedenim geriliyor - yukarı, yukarı ve yukarı, ta ki...

"Hayır," diyor sonunda. "." Sonra sırtıyor. Ona ters ters bakıyorum. Pislik herif o uzun duraklamanın bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Bunu bilerek yaptı.

Bakışlarında hiŗ pişmanlık yok. Sempatı bile yok. Ben onun için sadece amaca giden bir aracım ve kardeşim için her şeyi yapacağımı biliyor olmalı - başka kim ailesini korumak için böyle çılgınca bir anlaşma teklif eder ki?

Braxton daha da eğiliyor, beni otel yatağına kafeslerken kalan azıcık kişisel alanımı da işgal ediyor. Gerçekten kötü bir yırtıcının huzurunda olduğumu bildiğim için içim ürperiyor. Beni kolayca ikiye bölebilecek biri ve bunu yapabilecek tek şey

beni ölümden koruyan... o. Benim diğer yarım. İçimde derinlere kilitlediğim, bir daha asla dışarı çıkmamaya yemin ettiğim.

Bu anlaşma da onun dikkatini dağıtıyor. Henüz farkına varmadı.

-Ama aldığı telefon Ace'i bulmanın anahtarı. İçinde hiç numara yok. Ace onunkini ezberlediğimden emin oldu. Yine de cevap alacak olan kullan-at numaranın kendisi. Ace tanımadığı çağrılara cevap vermez ve bu brülörü de tanıyacaktır. Braxton'ın tek yapması gereken doğru numarayı bulmak için bana işkence etmek, ona asla vermeyeceğim bir şey.

"Evet mi hayır mı?" Sonunda söyledim. "Anlaşmayı kabul ediyor musun?"

"Bu sadece sen yanımda olduğun sürece devam eder," diye cevap verir. "Kaçarsan Ace ölür. Anlaşmayı bozarsan ya da beni reddedersen Ace ölür. Sen

."

Sinirli bir nefes verip sözünü kesiyorum. "Evet, evet, anladım- sana karşı gelen bir şey yaparsam Ace ölür." Brax'ın Ace'i bulmaya niyetli olduğunun tamamen farkındayım ama şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu. Bu, tüm niyet ve amaçlar için, infazın ertelenmesi. Ben elinde olduğum sürece Ace güvende. Sonra ne olacak... o köprüye geldiğimde geçeceğim. Artık zaman yok. "Kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Eli boğazıma doğru uçuyor ve sırtım aniden şilte ile buluştuğunda nefesim kesiliyor ve onun devasa figürü üzerime yerleşiyor, eğilirken bacakları her ikimi de yatakta kaplıyor, beni tam istediği yerde tuttuğunu bilmemi sağlayacak kadar sıkıyor. "Anlaşmanı kabul ediyorum, Clover La Roux. Şimdi o tatlı ağzını aç ki teklifinin zamanımı harcamaya değdiğinden emin olabileyim."

BRAXTON

O DELİ. PRATİK OLARAK ONAYLANABİLİR. HANGİ RASYONEL BEYİNLİ "kardeşinin" güvenliği karşılığında kendini sunma fikri nereden çıktı? Onun bu teklifini kabul etmemeliyim ama kendime engel olamıyorum. Çok az insan ilgimi çeker ama Clover La Roux merakımı uyandırdı. Bunu gerçekten yapıp yapmayacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Eğer , düşündüğüm kadar delirmiş demektir. Öyle olmasını umuyorum.

Bu 'anlaşmayı' kabul etmek beni de lanet olası bir piç yapıyor çünkü Ace Volkov'u aramaktan vazgeçmeyi planlamıyorum. Vicdan azabı duymadan onun izini sürmeye devam edeceğim. O benim avım, o ise sadece bir yardımcı. Bıçağı Ace'e biraz daha saplamak anlamına gelecekse, mahvetmekten çekinmeyeceğim bir teminat.

Yine de onun üzerinde gezinirken, sonunda o pisliği bulduğumda ve küçük kız kardeşinin onu kurtaracağını düşündüğü için kendini isteyerek bana verdiğini anladığında bunun ne kadar tatlı olacağını düşünmeden edemiyorum. Onu hiçbir şey kurtaramaz. Yıldızlardan daha geniş gözleri ve tenine kazınmış masumiyeti olan güzel yüzlü bir kızıl bile.

Düşündüğümde benim için kötü bir anlaşma değil. Her halükarda ölecek, ama o zamana kadar ona zaman kazandırdığını düşünecek ve ölmeden önce ona acı çektirmek için güzel bir şansım olacak. Gerçeği anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. O Ace'i koruduğunu sanıyor ve ben onu mahvettiğimi biliyorum. Ava'ya teklif ettiği şeyden daha iyi, o da hiçbir şeydi. Kaçış yok. Merhamet yok.

Sadece onu kontrol edenin emriyle acı ve işkence ama aynı derecede acı verici.

Eğer bunu doğru yaparsam, onu yakalamak için mükemmel bir yem olacak. Zaten sonunda olması gereken şey yemdi, bu sadece süreci hızlandıracak.

"Bekle!" diyerek yatağa yaslandı ve kocaman yeşil gözleriyle bana baktı. "Hemen şimdi mi yapmak istiyorsun?" Bunu teklif ettiğim için bile şok olmuş görünüyor ve eğer böyle davranacaksa bu iş asla yürümecek.

Ondan uzaklaşıyorum ve ellerimi kot pantolonuma götürüyorum, ince bedenine bakarken üstünü açıyorum. "Evet," diyorum. "Hemen şimdi. Bunu sen istedin, hatırladın mı? Yoksa bunun neleri içerdiğini fark etmedin mi?"

"Ayrılacağımızı söylemiştin," diye neredeyse suçlayıcı bir şekilde cevap veriyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Pantolonumun fermuarını açarken, "Bu tavrından vazgeçmeni tavsiye ederim Clover," diyorum. "Ve sikim için ağzını aç."

Bana dik dik bakarken keskin gözleri yukarı doğru dönüyor. "Seni hâlâ emebilir ve kızabilirim," diyor. "Bir sonraki gideceğimiz yere varana kadar bekleyebilirdin." Gerginliği neredeyse sevimli. Ace'le değil ama o piçle akraba olduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Bunu bana *sen* teklif ettin," diyorum boxer'ımın bel bandının altından uzanıp hızla sertleşen sikimi çekerken.

"Biliyorum!" diye tersliyor, sonra da nefesinin altında mırıldanıyor. "Bana hatırlatmana gerek yok."

Kıkırdama dürtüsüne direniyorum. Nasıl oluyor da bir saniye içinde sikimi sertleştirip bir saniye sonra gülmek istememe neden olabiliyor? Abel ya da Avalon dışında kimse beni güldürmüyor. Clover La Roux tam bir anomali.

Bu işe yarayacak, kendime söylüyorum. O sadece bir amaç için bir araç. Peşinde olduğum adama giden yol. Ve kendini feda ederek onu kurtardığını sanıyor... sanki kurtarılmayı hak eden biriymiş gibi. Bu düşünce tüm eğlencemi kurutuyor.

"Gömleğinin mahvolmasını istemiyorsan," diye başladım. "Ben olsam çıkarırdım." Kaşlarını çatı. "Gömleğimi nasıl mahvedeceksin?"

O yosun yeşili gözlere bakmak, onu çıkardığım bataklığın derinliklerine bakmak gibi. O kadar karanlık ve derinler ki, bir parmağımı soksam kendimi sonsuza dek kaybedebilirim. Kotumu aşağı itiyorum ve

boksörler ve sonra nihayet horozuma bakarken o çarpıcı gözlerinin genişlemesinin tadını çıkarın.

"Lanet olsun..."

"Yutmanızı bekliyorum - sonuçta bir anlaşma yaptık ve ödememi peşin istiyorum - ama fazlası da olabilir."

Elleri kıvrılmış bacaklarına kenetleniyor. "Bu konuda zaten anlaştığımızı biliyorum," diyor. "Ama seninle gerçek olacağım -"Bırak ağızma sığmayı, amıma nasıl sığacak bilmiyorum."

Söz konusu vücut parçasını tabanından ucuna kadar okşuyorum ve bakışlarının hareketi takip edişini izliyorum. "Merak etme Clover," diyorum. "Uyacağım." Yeterince pratik yaptım.

Başını sallıyor ve ben yatakta ilerliyorum, boştaki elim onu sabit tutmak için başının arkasına giderken vücudunda kayıyorum. Nefes nefese kalıyor. "Hayır diyemezsin," diye hatırlatıyorum ona. "Tabii..." Aletimi geri çekiyorum ve yüzünün hemen önünde tutuyorum, dokunmuyorum ama yine de çok mevcut, "kardeşinin yerini alma teklifini iptal etmek istersin."

Kardeşim, sessizce ve tiksintiyle tekrar ediyorum.

Clover yutkunuyor ve bir an için göğsüm sıkışıyor ve kendi ölmekte olan umutlarımın sürünen farkındalığını hissediyorum. Neden onun diğerlerinden farklı olacağını düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Onun gibi kızlar hep konuşurlar ama arkasını getirmezler.

Ace'den hoşlanıyor, hatta onu önemsiyor olabilir ama o bile gerçek karşısında bu kadar ileri gitmeye istekli değil. Belki de en iyisi onu şimdilik kilit altında tutup avımın saklandığı yerden çıkmasını sağlamak için başka şekillerde kullanmak.

"Hayır." Clover kollarını kaldırıyor ve minik ellerinden biri sikimi dibinden kavrayıp çevrelediğinde neredeyse lanet olası bedenimden yükseliyorum. Kısa boylu ama kesinlikle minyon değil. Yine de minicik görünüyor. Parmakları sikimin genişliğini tam olarak saramıyor. Birbirlerine . "Bunu yapabilirim." Bu son yorumun onun için mi yoksa benim için mi olduğunu bilemiyorum, ama ne olursa olsun, artan libidom gerçekten umurumda değil.

O kararını verdi, ben de öyle.

Boştaki elimi kafatasının arkasına geçirip onu yerinde tutuyorum, boynunu sıkıyorum ve tam olarak nereye gitmesini istiyorsam oraya yönlendiriyorum.

"O zaman daha fazla oyalanmak yok," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Aç şu lanet ağzını ve beni içine al."

Clover tekrar yutkunuyor ve sonra yavaşça dudakları ayrılıyor ve beklentiyle öne doğru eğiliyor. Belki daha iyi bir adam tereddüt eder, hatta çok geç olmadan, geçilmemesi gereken yol arkada kalmadan onu iterdi ama ben daha iyi bir adam değilim. Hiç olmadım. Asla da olamayacağım. Aletimin başını onun o mükemmel, doğal pelüş pembe dudaklarının yanından ve içeri doğru batarken inliyorum.

Tıpkı tahmin ettiği gibi beni almak için çabalıyor, beni ağzına alırken eli tabanımda sıkılıp duruyor. Daha önce bu konuda deneyimli olduğunu iddia etseydi, ilk birkaç saniye içinde bunun bir yalan olduğunu anlardım. Deneyimli saksocular bile beni almakta zorlanırlar, ama her şekilde işe yarıyor gibi görünürler. Clover'da durum böyle değil. Gözleri yaşıyor ve sikim daha derine inerken nefes nefese kalıyor.

Bu gözyaşları ona yardım etmiyor. Aslında, o ağladıkça sikim daha da sertleşiyor. Onun acısından duyduğum hastalıklı, lezzetli uyarılma içimde yükseliyor. Yüzünü mahvediyor, yanaklarını solgun ve pürüzsüzden kırmızı ve şişmiş hale getiriyor. Bana neredeyse yalvarırcasına bakarken tenindeki çiller birbirine karışmış gibi görünüyor. Yardım ya da merhamet bekliyorsa bile yanlış yöne bakıyor.

Fedakârlığı oynamaya istekli mi yoksa düşmanımın küçük kız kardeşini becerirken bulduğum karanlık eğlenceden mi bilmiyorum ama bunu istiyorum. Artık istediğime göre, alacağım. Canım ne zaman isterse. Çünkü artık o benim.

"Alabilirsin," diye ısrar ediyorum, sonuna kadar sokup onu boğarak öldürmemek için harcadığım çabayla neredeyse nefes nefese kalıyorum. "Sadece biraz daha." Bu koca bir yalan. Ağzının sadece yarısına kadar girdim ve boğazına girene kadar durmayı planlamıyorum, ama şimdi benden vazgeçmesine izin veremem.

Zaten kırmızı çerçevesi ve cam gibi olan gözleri bana dik dik bakıyor. Normalde fildişi renginde olan teni şimdi parlak bir kırmızıya bürünmüş. *Utanç mı? Merak ediyorum. Yoksa kızgınlık mı?* Dudaklarım seğiriyor. Bunu bile eğlenceli buluyorum.

"Yut," diyorum ona zalim bir sırıtışla. "Bana karşı yutkunursan her şey daha kolay olur." Sözlerimi olduğu gibi kabul etmeli, yani ona yardım etmeliyim, çünkü denese de denemese de fark etmez. Artık başladığımıza ve gırtlığının sikimin başını sıkıldığını hissettiğime göre, döllerim Ace Volkov'un kıymetli kız kardeşinin içine akana kadar durmamın imkanı yok.

göbek. Bu iğrenç görüntü, sikimin onun diline karşı nabız gibi atmasına neden oluyor. Bu çok iyi olacak.

Başını geri çekmeye çalışıyor ve benim öfkem sert ve hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor. Elim kafatasının dibinde kenetleniyor, parmaklarım kafa derisine giriyor, saçlarını avuçluyorum ve onu hareketsiz tutuyorum, hareket edemiyor, geri çekilemiyor. Bakışları genişliyor ve tekrar benimkine dönüyor. Gözlerinin kenarlarından taze yaşlar süzülüyor, yanaklarının kenarlarından yuvarlanıyor ve böylesine güzel bir yüzü darmadağın ediyor.

"Sakin sikimi çekmeye kalkma," diye hırlıyorum ona. "Emin ol nasıl nefes alacağını öğreneceksin tatlım, çünkü bir şeye başladıktan sonra bırakmayı sevmem." Hem cinsel olarak hem de başka türlü. "Beni almayı öğren, beni bütün olarak al, sana söylediğim gibi sikimi yut ve döllerimi iç. İşimiz bittiğinde seni bırakacağım, daha erken değil. Bir daha benden uzaklaşmaya çalışırsan bu lanet anlaşmayı iptal ederim, anladın mı Clover?" Güzel yüzüne ters ters baktım.

"Ace'in peşinden gidebilirim," diye uyarıyorum onu. "Aslında bunu tercih ederim. Onu hâlâ öldürmek istiyorum. Aktif olarak kardeşinin peşinde olmamamın tek sebebi sensin Clover, ama senden gelecek yanlış bir hareket anlaşmamızı geçersiz kılar ve gerçekten istediğim şeyin peşinden giderim. Şu anda benim için bir cazibeden başka bir şey değilsin. Bir dikkat dağıtıcı. Onun bir gün daha yaşayabilmesi için benim dikkatimi dağıtıyorsun. Artık tatmin olmadığım an, bir hafta içinde onu bulup boynunu vurduracağım."

Yalan. Öyle olsaydı şimdiye kadar o pisliği bulmuş olurdum. Şu anda tek can simidim o, ama bunu bilmesine gerek yok. Kaşlarını indirip sulu gözlerle bana bakarken ilerlemeye devam ediyorum. Zalim bir gülümseme dudaklarımı geriyor.

"Ya da belki seni öldürebilirim," diye hatırlatıyorum ona. "Ben her zaman hazırım Clover. Seçim senin. İyi bir kız gibi sikimin üzerinde kalıp beni emerek kurutacak mısın?" Bir süre sessizlikten sonra, "Yoksa Ace Volkov'u aramaya mı gideyim?" diye soruyorum.

CLOVER

İYİ BİR KIZ GIBİ SIKIMIN ÜZERİNDE KALIP BENİ EMEREK KURUTACAK MISIN YOKSA BEN Mİ Ace Volkov'u aramaya mı gidiyorsun?

Bu adamın ne kadar aşağılık bir herif olduğuna dair herhangi bir şüphem varsa, şimdi muhtemelen mantıksal olarak kaldırılabileceğimden çok daha fazlası olduğunun kanıtı olacak. Beni test ediyor. Sikini suratıma sokuyor ve emmemi istiyor. Bu işten caymayacağımdan emin olmak istediğini bilmeyecek kadar saf değilim. Sadece bunu yapmayacağımı ona kanıtlamam gerekiyor - kardeşimin hayatı söz konusuysen olmaz. Bu fikri ortaya atan bendim zaten.

Beklediğimden daha kalın ve neredeyse beni boğuyor. Ağzımı, dudaklarımın köşelerini yakacak ve gözlerim azıcık acıyla diken diken olacak kadar genişletiyor. Kızgınlık. Öfke. Hayal kırıklığı. Hepsi üzerime üşüşüyor ve gözyaşlarımı tutmamı zorlaştırıyor. Sinirlendiğimde ağlamam can sıkıcı bir durum, özellikle de gözyaşları ve öfkeli bir ağlayıcı olmanın utancı cildimi yaktığı için.

Braxton'dan ne beklediğimden emin değilim ama anlaşılmayı teklif ettikten iki saniye sonra suratıma ağaç gövdesi büyüklüğünde bir alet dayamadığı kesin. Tenimin altındaki sıcaklık alev alev yanıyor ve muhtemelen tüm vücudumu pembeye boyuyor. Kızıl saçlılar ateşli kızarır ve ben de istisna değilim.

Sözleri sert ve acımasız. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, burnumdan nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum, o ileri doğru iterken ve horozunun başı boğazımın arkasına çarpıyor. Bacaklarım birbirine kenetleniyor

Tanıdık bir telaş içime doluyor. Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan süzülüp yüzümün kenarlarına yapışırken bile gözlerim şok içinde açılıyor. *İmkânı yok*, diye düşünüyorum. *Cidden bundan tahrik olmuş olamam... olabilir miyim?*

Ellerimi onun kot pantolonla kaplı kalçalarına kilitleyerek uzanıyorum ve göğsünden gelen bir inilti duyuyorum. Tırnaklarımı derine batırdığımda pürüzlü kumaş avuç içlerimi sıyrıyor ve gecikmiş bir şekilde, keşke çıplak olsaydı da ten tene acıyı hissedebilseydi diyorum.

Şu anda sanki bir seks oyuncağıyla sikişiyormuş gibi hissediyorum ve ben de o seks oyuncağıyım. Şişme bir bebek ya da lisedeki erkeklerin kızların dinlemediğini düşündüklerinde bahsettikleri şu etten fenerlerden biri. Bacaklarımdaki arasındaki yer ısınıyor, yumuşuyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, uyarılmayı engellemeye çalışıyorum. Yanlış hissediyorum. Onun sert muamelesini azıcık bile çekici bulmak iğrenç geliyor.

Başımın arkasındaki eli beni kabaca tutuyor - saçlarımdaki parmaklarının kafa derime yaklaşan her bir çekişi beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde aydınlatıyor. Aleti ne kadar sert olsun, sanki gerçekten zevk alıyormuş gibi herhangi bir seğirme hareketi . Sadece sıkıcı bir hareketle içeri itiyor ve dışarı çekiyor. Kalçalarında kekeleme yok.

Her kadın oral seks yapmaktan hoşlanmaz, ama her kadın oral seks yapmanın getirdiği güç hissinden zevk alır. Şu anda, hiç gücüm yok. İçimde bir kızgınlık balonu oluşuyor. Güç eksikliği yüzünden öfkelenmeye hakkım var mı? Az önce kabul dinamiğe? Muhtemelen yok. Ama bazen duygularıma engel olamıyorum ve şu anda ondan nefret ediyorum.

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Kızgınlığımı ve düşüncelerimi hissetmiş gibi bana sırtıyor. Dudaklarımı şaftının etrafında daha sıkı kenetliyorum ve emiyorum, rahatsızlığa rağmen onu daha derine çekiyorum. Onda bu soğuk yüz ifadesinden daha fazlasını görmek istiyorum. Tırnaklarım kalçalarına daha da batıyor, ta ki delip geçtiklerine ve parmak uçlarımda altında etini hissettiğime yemin edene kadar.

Ben emdikçe çenesi geriliyor ve dişlerini sıkıyor, benekler gözümün önünde dans edene kadar onu ağzımın içine çekiyor. Nefes almanın canı cehenneme. Ona ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey bu adamın bitmemiş olduğunu görmek. Vahşi. Çözölmüş. Bu anlaşma ne kadar sürerse sürsün, kendime onun seks objesi olmaktan başka bırakmadım, ama bu altında yatarken onunla sevişemeyeceğim anlamına gelmiyor. O zaman

Sikinin tuzlu tadı dilimin üzerine damlarken bile ağzımın köşeleri bu düşünceyle yukarı kalkıyor.

Braxton testereyle ilerliyor, artık sadece boğazımın arkasına vurmakla kalmıyor, içine doğru itiyor - hava akışımı bir kez daha kesmekle tehdit ediyor. Saçlarımdan geçirdiği parmakları hiç bırakmıyor. Beni kendisine bağlı tutuyor, gözyaşlarım çukurlaşmış yanaklarımda iz bırakırken en ufak bir santim bile vermek istemiyor.

İyi, sanırım. Bu şekilde mi oynamak istiyor? Bu şekilde oynayabiliriz. Zorluklardan kaçan biri değilim ve Braxton Smalls şimdiye kadar karşılaştığım en büyük zorluk. Beni bununla korkutup kaçırabileceğini sanıyor ama öyle bir şey olmayacak.

Dilimi şaftının alt tarafına doğru itiyorum, ağzımın içinde ileri geri iterken sikini yukarı aşağı yalıyorum. Gözleri kararıyor. Sikinin etrafında bile gülümsüyorum. Kendimi ve o da benim kendimi beğenmişliğimi hissetmiş olmalı çünkü bir sonraki saniyede eli kafatasımın tabanına karşı inanılmaz derecede sertleşiyor ve nefes alamayana kadar büyük sikini aşağı doğru itiyor.

Gözlerim şokla şişerken taze yaşlar yüzümün kenarlarından aşağı akıyor. Buna şaşırılmamalıydım. Sürekli kontrole ihtiyaç duyan bir tipe benziyor ve ben bunu ondan almaya çalıştım. Umurumda değil. Şiddetli hareketi elimden geldiğince karşılıyorum, alabileceğim ama artık alamadığım nefesleri sayarken tırnaklarım kalçalarını çiziyor.

Bana gülümserken panik boğazımı düğümlüyor. "Hepsi bu mu, ateş kuşu?" Sesi ham erotizmle dolu bir hırıltı. Sulu görüşümle bile ona ters ters bakıyorum. Tek görebildiğim yüzü; gözlerinin keskinliği, koyu kirpiklerinin onları nasıl çerçevelediği. O gri gözbebeklerindeki kahverengi ve altın rengi benekler bile.

Sonuna kadar çekerken ağzımdan tükürükler saçılıyor, cevabımı beklerken değerli oksijen için nefes nefese kalıyorum. "Elimdekinin hepsi bu mu?" Sinirli bir şekilde cevap veriyorum ve daha sonra öfkemi kontrol edemedim ağzımdan bir sonraki kelimelerin çıkmasına izin veriyorum. "Neden boğazımı sikip bunu öğrenmiyorsun?"

Sözcükler ıslak ve yıpranmış dudaklarımdan çıktıktan bir saniye sonra kendi kendime, *"Aptal, salak, meydan okuyan sürtük,"* diye düşünüyorum.

Brax'ın dudakları başka bir insanda gördüğüm en acımasız sırtışıla geriliyor ve bir eliyle sikini yumruk yaparak önümde tutuyor. Bana tokat atmasını bekliyorum ama atmıyor. Bunun yerine, onu orada tutuyor ve bakışlarımı devasa aletiyle ona yönlendiriyor.

Varlık. Tükürüğümle ıslandı. Dilimde hala onun dölünün tadını alabiliyorum.

"Ne harika bir fikir," diye yanıtlıyor.

Gerçekten çenemi kapalı tutmalıydım.

Braxton tek bir akıcı hareketle üzerime geliyor ve az önce ortaya koyduğum aptalca meydan okumayı tersine çeviremeden sikini dudaklarıma sunuyor. Gözlerim kıkırdıyor. "Ne dikkat et ateş kuşu," diye uyarıyor beni kocaman sikiyle boğmadan hemen önce.

Dilimin üzerinden geçerken kafasına vuruyorum, boğazıma geri dönmek için hiç vakit kaybetmeden kabaca yutkunuyorum. Yüzümün kenarlarından daha fazla gözyaşı süzülüyor ve Braxton'ın kalçaları ben uzanıp kıcını kavrayıp ağzımın içinde şişerken onu daha yakına çekerken yukarı doğru hareket ediyor.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor - neredeyse diğer her şeyi bastırdığı için inanılmaz derecede yüksek. O kadar büyük ki kalın shaftının etrafında nefes almak zor ama bir şekilde bayılmamayı başarıyorum. Bu bile başlı başına bir başarı.

Braxton ileri geri itiyor, her hamlede daha hızlı ve daha hızlı. Aletin yumuşak alt tarafı dilime ve yanaklarımda iç kısmına sürtünürken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Kahretsin, bu yeterli değil," diye mırıldanıyor ağzımdan kendini koparmadan bir saniye önce. Sikini avuçluyor. "Ayağa kalk," diye emrediyor.

Nefes nefese kalmışım, terliyorum, aşırı ısınmışım ve berbat bir haldeyim, ama emri yerine getiriyorum, ciğerlerime giren taze oksijen yüzünden başım dönerken yataktan tökezleyerek kalkıyorum. Belki de yorumundan dolayı aşağılanmalıyım ama aşağılanmıyorum. Çok ıslak ve açım. Yeterli olmadığını söyleyebilir, ama dilimin üzerindeki küçük nabızları, boğazımın arkasında hala oyalanan ön boşalmanın hızlı fişkırımlarını hissettim. İsteddiği kadar yalan söylesin, ben gerçeği biliyorum.

Brax önündeki boşluğu işaret ediyor. "Yere yat." Dizlerim yere çarpıyor ve otel halısının ne kadar yumuşak olduğuna şaşıyorum - bir otel ne kadar güzel görünürse görünsün, bundan sonra dizlerimi hala çığ ve çürük bırakacağını yarı yarıya umuyordum, ama durumun böyle olacağından şüpheliyim.

Gözlerim yukarı doğru dönüyor. "Aç ağzını," diye hırlıyor Braxton.

Kısa bir an için dediğini yapmamayı düşünüyorum ama bunun gerçekten bir anlamı yok. Bunu en az onun kadar istediğimi düşünmekten nefret ediyorum, ama vücudumdaki karıncalanma hissini inkar etmek mümkün değil.

ya da tenimin kızarması. Muhtemelen o da diğer puştlar gibi olacak ve kendini tatmin edecek, ben de kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım.

Brax sikini yumruklarken boştaki eli bir kez daha başımın arkasını kavıyor. Öne doğru çekiliyorum ve beni devasa aletin üzerine iterken dudaklarım acı verici bir şekilde aralanıyor. Yeniden esneyerek yutkunuyorum ve sonunda bana gerçeği söyleyen bir ses çıkararak inliyor. Bundan hoşlanıyor. O andan itibaren neden pozisyon değişikliği istediğini anlamam uzun sürmüyor. Yatakta istediği kadar ileri gidemiyordu. Şimdi ise hiç vakit kaybetmeden boğazıma kadar giriyor. Ağzımın yeniden esnemesine karşı savaşıırken ona karşı hiçbir direnç göstermiyorum, ancak uzunluğuna karşı her yutkunuşta elini saçlarımda sıkıyor, ağzıma çıkarken parmaklarını uzun tellere doluyor.

Saniyeler sonra, yumruğunu kafatasımın tabanına doğru sıkıyor ve alçak bir inilti çıkarıyor. "Yut," diye emrediyor dişlerini gıcırdatarak ve bir döl püskürüyor. Kelime dudaklarından çıkarken bile, neredeyse tamamen ağzımdan çekiliyor, sikiinin başı ayrılmış dudaklarımın hemen içine bastırılana kadar ve sperminin dilimi kaplamasına izin veriyor. Tüm kalınlığını yalayıp yutuyorum ve o çekildiğinde hâlâ biraz kalmış oluyor. Üzerimdeki ödünç tişörte damlıyor, ben nefes nefese öksürürken göğüslerimin üzerindeki kumaşı ıslatıyor.

Gözleri aşağıya doğru dönerek manzarayı inceliyor ve şimdi aşırılıkla neyi kastettiğini anlıyorum.

Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum, muhtemelen onun düşündüğü gibi görüldüğümü biliyorum - fahişemsi bir karmaşa. Yüzüm onun dölleri ve benim gözyaşlarımla kaplıydı. Sıcak ve ıslak. Utanmalıyım. Aşağılanmalıyım.

Ama bana bakarken, bakışlarımı kaçırmayı reddettiğim için bakışlarıma karşılık verirken, sonunda istediğim şeyi görüyorum. Sıcaklık. Tutkuyu. *Hayat*. Sonuçta canavarın arkasında bir adam var ve kabul etmek istemese bile, adam beni istiyor ve bu da her şeye rağmen gerçek bir şansım olduğu anlamına geliyor. Kardeşimi olanlardan haberdar edecek kadar uzun süre hayatta kalma şansı.

Braxton amaçladığından çok daha uzun süre üzerimde durduğunu fark etmiş gibi gerileyerek benden uzaklaşıyor. "Sana gömleğini çıkarmanı söylemiştim," diye tersledi.

"Bunu kastettiğini düşünmemiştim," diye cevap veriyorum, nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm hâlâ inip kalkıyor.

"Bu benim sorunum değil." Kendini dikkatlice pantolonunun içine soktu ve fermuarını çekti. "Kalk ve giyin." Eliyle masanın üzerinde duran ve daha önce fark etmediğim bir yığın temiz giysiyi işaret ediyor. "On dakika içinde gidiyoruz."

"En azından tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordum.

Brax arkasını dönüyor ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Arkasından kaşlarımı atıyorum. Sanki bana bakmaya dayanamıyor gibi. Uzanıp gözlerimin kenarlarında hâlâ duran yaşları siliyorum. "On dakika," diye tekrarlıyor.

Sanırım bu evet demek. Her iki şekilde de, bunu bir olarak kabul edeceğim. Ve bu... Masanın zerindeki giysilere uzanıp banyoya doğru giderken arkama bakıyorum... Bunu da bir kazanç olarak kabul edeceğim.

CLOVER

SEKS TİCARETİ BÖYLE BİR ŞEY Mİ? BRAXTON GIBİ DALGIN DALGIN MERAK EDİYORUM. beni otelden çıkarıyor. Bu haklı bir soru çünkü kimse bir şey sorgulamadan otel odasından otoparka nasıl bu kadar kolay götürüldüğüm beni şaşırtıyor. Demek istediğim, o sırada baygın olmam dışında beni aynı şekilde içeri soktuğunu varsayıyorum. Bir de Braxton'la yaşlarımızın kimsenin şüphelenmeyeceği kadar yakın olması gerçeği var - ve onun da dediği gibi, umursamayacak kadar para alıyorlar. Ama ne kadar? 100K? 200K? Bir yıl mı? Aylık mı? Bu kadar pahalı bir yerde işi olmayan bir kızın Braxton Smalls denen iri kıyım bir mas- culinity tarafından sürüklenmesini tamamen görmezden gelebilmeleri için bir insanın ahlakına biçilen fiyat nedir? Her neyse, tüm bunlar olup bittikten sonra bana bir iş bulabilecekler mi merak ediyorum.

"Pekala," Braxton beni karanlık bir sokağın sonunda durdurdu. Renkli camlı SUV.

Dişlerimin arasından bir ısıklık çıkarıyorum. "Kamyona ne oldu?" diye soruyorum.

Bana bir bakış atıyor ve sanki hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Bir seçeneğin var," diye tersledi. "Ya uslu durup çeneni kapalı tutarsın, bu durumda önden binersin ya da bana sorun çıkarmaya karar verirsen kışını bağlayıp seni arkaya atarım. Hangisi olsun?"

"Vay canına," diye kestirip atıyorum. "İkisi *de çok* iyi seçenekler. Nasıl karar vereceğim?"

Cebinden uzun bir jüt ip çıkarır. "Sandık o zaman," diyor.

Bunca zamandır o ipi cebinde mi tutuyordu? Çıkıntının sadece kocaman aleti olduğunu sanıyordum. Sanırım değilmiş. "Peki," diye çıkıştım. "Hiçbir şey yapmayacağım." Ellerimi masum bir 'beni yakaladın aynasız' hareketiyle havaya kaldırdım. "Gördün mü? Yardım çılgınlıkları atmadan otelden çıkmam için bağlamana bile gerek kalmadı."

"Zaten sana bir faydası olmazdı," diyor ipi tekrar cebine sokarken.

"Bu şeyleri hep yanında mı taşırsın?" İpi gözden uzak bir yere koyarken cebini işaret ederek soruyorum.

Kolumdan tutup beni cipin yolcu tarafına doğru çekerken yine cevapsız kalıyorum. Kapıyı açtı ve içeriyi işaret etti.

"Ne kadar centilmen," diyorum zoraki bir gülümsemeyle, koltukla yer arasındaki mesafeyi ölçerken. Uzanıyorum, yüzgeçlerimi 'kahretsin' kolunun etrafına kilitliyorum ve kendimi koltuğa doğru kaldırıyorum, o arkamdan kapıyı çarparken dönüp kıçımı yere dikiyorum. Bahse girerim partinin en neşeli kişisidir... tabii parti ölü insanlarla doluysa.

Kendi kapısını açıp sürücü koltuğuna tırmandığında, emniyet kemerimi bağlarken kendi şakama kıs kıs gülüyorum ve motoru çalıştırmadan önce bana karanlık bir bakış fırlatıyor. Yolu ve bölgeyi tarıyorum, geçerken Vandalia, GA tabelasını görüyorum. Ben baygınken Florida'dan buraya gelmiş olmalı.

"Peki," diye başlıyorum, "gizli sığınağınıza varmamıza daha ne kadar var?"

"Konuşmak yok," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu arabada daha ne kadar birlikte olacağız?" diye soruyorum. "Hiç konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"'Casusum' oynamaya ne dersin?" diye sordum. "Yolculuklarda herkes bunu oynar."

"Hayır."

"Sık sık insan mı kaçırsınız yoksa ben özel miyim?"

"Hayır."

Bir iniltiyle başımı koltuğa yaslıyorum. "Bildiğin tek kelime 'hayır' mı?"

"Hayır."

Vazgeçiyorum, pencereden dışarı, geçip giden manzaraya bakarken bir arkamı dönüyorum. Belki de, kabul ediyorum, beni nereye götürdüğü konusunda biraz daha endişeli olmalıyım, ama içimden bir ses anlaşılmamış yürürlükteyken -ve Ace onun ulaşamayacağı bir yerdeyken- beni öldürmeye çalışmayacağını söylüyor. En azından şimdilik. Ayrıca, hiçbir zaman değiştiremeyeceğim şeylerin üzerinde duran biri olmadım - en azından sekiz ay öncesine kadar. Ama şimdi bunu düşünmeyeceğim.

Emniyet kemerimin kayışını ayarlıyorum, göğsümden çekiyorum ama tekrar bana yaslanıyor. Radyonun kadraniyla oynuyorum, açıyorum, sonra hiçbir şey bulamayınca kadar birkaç kez istasyon değiştiriyorum ve tekrar . Uzun dakikalar geçiyor, cipin altındaki kaldırım kilometreler geçtikçe kayboluyor.

Sonunda, zaman geçirmek için bir şey yapmaktan vazgeçiyorum ve kaçırın kişiyi gözlemlemeye niyetlenerek dönüyorum. Sadece onun bildiği belirsiz bir süre için bu arabada kapana kısıldığımıza göre, başka ne ki?

Burnunun köprüsüyle başlıyorum ve aslında düşündüğüm kadar düz olmadığını fark ediyorum. Aslında, şimdiye kadar fark etmediğime şaşırdığım bariz bir çıkıntı var, sanki birden fazla kez kırmış gibi. Yine de, bu küçük kusur onun diğer mükemmel görünümünü bozmuyor.

Bana bakmıyor olsa da yan profilinden pek çok şey seçebiliyorum. Ön camdan bakarken gözlerini aşağı doğru iten kalın kara kaşları, aracı şeritler arasında yönlendiriyor. Dudakları büzülüyor ve çenesi geriliyor. Güzel bir çenesi var, hakkını vermeliyim. Çok köşeli. Çok kesik.

Çok sinir bozucu yakışıklı bir yüzü var çünkü zehrini saklayan güzel bir çiçek gibi. Komşu çocuğu gibi görünüyor, masum bir havası var, ama kişiliği... yaşından o kadar farklı ki neredeyse kamçılanıyorum. Bazen ona bakıyorum ve onun gibi görünüp de lanet bir çete üyesi gibi davrandığına inanamıyorum. Ama o öyle biri, çok tehlikeli bir gangster. Bunu kanıtlamak için hala morarmış dudaklarım var. Bakışlarım onun üzerinde daralıyor. En çılgın olanlar hep yakışıklılar, değil mi? Ama yine de çekicilik bakanın gözündedir, peki bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Bir soru." Aracın içi o kadar sessizdi ki, konuştuğunda beni şaşırttı.

"Ne?" Ona göz kırpmıyorum.

"Eğer bana bakmayı bırakmanı sağlayacaksa, bir soru hakkın var," diyor.

"Bakmıyorum," diye yalan söyleyip gözlerimi .

Bana doğru baktığını görmekten ziyade hissediyorum ya da belki de bunun nedeni, aksi halde sessiz olan alanda direksiyon simidini sıkkan parmaklarının yumuşak gıcirtısını duymamdır. Braxton homurdanıyor. "Evet, öyleydin."

Onunla bu konuda kavga etmeyeceğim. Hayır. Hiç. Olmayacak. Yine de, her nasılsa, ağzımdan çıkan sonraki kelimeler bir soru değil. Onun yerine, yorumunu bir kez daha olumsuzlayan bir şeyler mırıldanıyorum. "Hayır, değildim."

"Lanet sorunuzu sorun," diye tekrarlıyor.

"Sadece bir tane mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Evet."

"Şuna bak, gerçekten de hayır kelimesinden daha fazlasını biliyorsun." Cevap vermiyor. Tabii ki vermez. Ne soracağımı düşünüyorum. "Gerçekten sadece bir sorum mu olacak?" Zihnimde hiçbir şey canlanmayınca bir an sonra bastırıyorum.

Bana doğru bir bakış attı. "Sorunuz bu mu?"

İçimden bir ses evet dedikten sonra başka bir şey sormaya kalkarsam, ben merhamet çılgınları atamadan beni bantlayıp bagaja tıkacağını söylüyor. "Hayır mı?"

Aramıza bir kez daha sessizlik çöküyor. Düşüncelerimi kafamın içinde evirip çeviriyorum. Tek bir sorum olacaksa... en iyi ne sorabilirim? Bunu neden yapıyor? Ace ona ne yaptı da böyle bir tepkiye yol açtı? Hayır, bunu er ya da geç anlayacağıma eminim. Bu fırsatı boşa harcamak istemiyorum.

"Ben..." Başlıyorum, hıyarlık edip bunu benim sorum olarak sayacağından emin değilim. Duruyorum. *Bunu bir soru olarak ifade etmediğim sürece sorun olmaz, değil mi?*

Braxton bana doğru bakmıyor. "Ne yapabilir misin?" diye tersledi. "Lanet olası bir soru sorabilir misin? Görünüşe göre sana şans verildiğinde yapamıyorsun."

Dick. Konsolun üzerinden ona ters ters baktım. "Bir sonraki sefere erteleyeceğim," diye haber verdim.

Delici gözleri bana doğru kayd. "Erteleme mi?" diye homurdanıyor, sesi öfke dolu.

Güzel, sanırım. Bu beni görmezden gelmesinden daha iyi. Koltuğuma kıvrılıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Evet." bir nefesle kelimenin sonunu getiriyorum. "Ne soracağımı bilmiyorum ve

Bana sadece bir soru verdiğiniz için, onu da aptalca bir şeyle harcamak istemiyorum. O yüzden, dediğim gibi, başka bir zaman soracağım."

Bir süre geçti ve sonra mırıldandı, "Beni kandırıyor olmalısın."

O bir kez daha sessizliğe gömülürken ve araç otoyolda ilerlemeye devam ederken, dışarıdaki manzara şekil ve renk bulanıklığı içinde geçip giderken bile gülümsemem yerinde kalıyor. Braxton Smalls henüz farkında olmayabilir ama ben kolay bir esir olmayacağım. Bir anlaşma yapmış olabiliriz ama bu anlaşma sadece seks ve onun Ace'in peşinden gitmemesine kadar uzanıyor. Ne kadar bilemeyiz. Bu geçici bir çözüm, bir yara bandı. Göz ucuyla beni kaçırın kişiye bir kez daha baktığımda, bunun zayıf bir anlaşma olduğunu kabul etmek zorundayım.

CLOVER

15 YAŞINDA.

AĞIR NEFES ALMA SESİ BENİ UYANDIRDI. GARIP BİR ŞEY, Gerçi yatağa boş bir odada girdim ve koşmadığım sürece o kadar ağır nefes almıyorum. Sert ve ağır bir şey yatağımın kenarına, daha doğrusu annem bizi son iyi olmayan erkek arkadaşının evinden kovdurduğundan beri üzerinde uyuduğum yırtık pırtık otel yatağına düştüğünde vücudum sarsılıyor.

Şişman parmaklı eller, geldiğini düşündüğüm darbeyi engellemek için yukarı kaldırdığımda bileklerimi kavlıyor. Ama darbe falan yok. Bunun yerine, bileklerimi saran eller onları tekrar yatağa çarpıyor ve bir göbek karnımın üzerine sert bir şekilde iniyor, ardından ucuz pamuklu külotların içinde kıvranan küçük bir penisin anlatıcı hissi geliyor.

"Evet, iyi bir tane olacaksın. Kızıl saçlılar her zaman çok eğlencelidir." Çiğnenmiş tütün ve çürümüş dişlerin iğrenç kokusu yüzüme çarpıyor.

"Ne oluyor lan?" Hala yarı uykuluyum, yanağımı çevirip annemin orada olduğunu ve karşı yatakta sızdığını fark edene kadar neler olduğunu gerçekten anlamıyorum, gözleri camsı ve odaklanmamış.

Hayır, . Öldü mü?

"Kaltak tam da iyi kısma geldiğimizde aşırı dozdan öldü, ama sen idare edersin, değil mi tatlım?"

Onu kontrol etmeliyim. Ya sadece numara yapıyorsa? O kadar da iyi bir oyuncu değil. Öğretmenlerim bile ne zaman ortaya çıkmaya zahmet etse bunu anlayabiliyor.

uçurtma gibi uçtuğu toplantılara. Yine de hayatımda ilk kez kendimi onun gerçekten Akademi ödülüne falan gideceğine ikna etmeye çalışıyorum.

Yatağa mihlandım ama öylece kalkıp yanına gidemem. Hayır, önce yanında getirdiği bu puştla uğraşmak zorundayım.

"Bırak beni!" Kendini üzerime bırakan yere atmaya çalışırken başımı öne eğiyorum. Tabii ki boylarımız ve kilolarımız arasındaki farklar bunu biraz zorlaştırıyor.

Adam öpmek için eğilirken "Hadi bakalım tatlım," diye cilveleniyor. Yüzümü çeviriyorum ve yanağım onun dilinin iğrenç ıslak hissiyle karşılaşılıyor. "Sadece birkaç dakika sonra annenin alacağı tüm paraya sahip olabilirsin."

Bu adamın uzun soluklu olmadığını bilmesi üzücü mü yoksa en azından yatakta acınası olduğunu bildiği için puan mı alıyor? Hiç fark etmez. Tekrar vücuduna yapıştım. "İğrençsin, çekil!" Ve gerçek anlamda bir şey yemeyeli ne kadar uzun olmuş olursa olsun, bir sikiş için para almazdım. Her zaman daha kötüye gidebilir ve bir kez o yola girdiğinizde, çıkış olmadığını biliyorum. Bu boktan kasabada çok fazla kızın okulu bıraktığını gördüm çünkü mini markette Donny için birkaç iyilik yaparak hızlı para kazanabiliyorlardı. Ben onlardan biri olmayacağım.

Üstümdeki adam inliyor ve elini uyku şortumun önünden aşağı itiyor. Şiş parmakları amıma girerken inliyorum. "Şimdi kurusun ama sikimi içine soktuğumda ıslanmış olacaksın," diyor.

Nefeslerim hızlı hızlı gelmeye başladı. Başımı anneme doğru çeviriyorum. "Anne!" diye bağıriyorum. "Kes şunu! Ayağa kalk! Alın şunu üstümden!"

"Beni duymadın mı?" dedi adam sözlerim üzerine. "Kaltak aşırı dozdan öldü dedim. Merak etme, bunu aldıktan sonra birini arayacağım. Her şeyle ben ilgilenirim. Kalacak bir yere ihtiyacın olursa-"

"Çekil üstümden, seni hasta herif!" Bağırarak sözünü kestim.

Kanım damarlarımda dolaşıyor. Başım dönüyor. Hayır, o ölmedi. Ölmüş olamaz. O boktan bir anne - her zaman kafası iyi, her zaman sevişmek için rastgele birini getiriyor, ama derinlerde ... o kötü bir insan değil. Hâlâ çaballıyor. Kafası iyi olmadığında beni seviyor. O sadece hasta ve Tanrı'ya, evrene ya da beni dinleyen her kimse ona yemin ederim ki buradan çıktığımda temizlenmesine yardım edeceğim. Bu aptal bok çukuru kasabada dolaşmayı bırakırsa her şey çok daha iyi olacak.

Adam geri çekiliyor ve sanki bu cehennem gibi otel odasında umudun yeri varmış gibi, sonunda bir vicdan bulduğunu ve on beş yaşındaki bir kıza tecavüz etmeye hazırlanmadığını düşünüyorum. Ama aptalım çünkü bir sonraki anda eli aşağı iniyor ve yüzüme bir tokat atıyor.

"Para ödeyen bir müşteriyle böyle konuşulmaz," diye yakınıyor. Müşteri mi? Sanırım. Ne müşterisi lan? "Ben fahişe değilim..." Ben de diyorum ki, Ama beni duymuyor gibiydi. Homurdanmaya ve şortumu aşağı itmeye çalışıyor, orospuların ne kadar nankör olduğunu ve o orospu - annemi kastettiğini varsayıyorum - ona bir şeyler vaat edip onu kızdırmasaydı bunu yapmayacağını mırıldanıyor.

Olamaz, diye düşünüyorum, üzerime nadiren çöken sükûnet nihayet sistemime giriyor. İçeride isyan ediyorum.

Herkes kötü şeyler yapabilir, ama ben... bu sakinlik geldiğinde, korkunç şeyler yapabilirim. Normalde yapmayacağım şeyler. Ve bundan nefret ediyorum. Her zaman beden dışı bir deneyim gibi hissettiriyor ve bunu şimdiye kadar ilişkilendirmeyi başardığım en yakın şey, bir keresinde halk kütüphanesinde okuduğum o aptal kitap. Adı neydi? Ah, doğru ya. Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın Tuhaf Vakası. Bir bedeni olan ve içinde iki kişinin yaşadığı bir adam.

İşte ben buyum, içinde iki farklı kız barındıran tek bir bedenim. Bir, ben varım. Normal biriyim. Çok kızgınım. Daha da açım, ama yine de ortalama sayılırım. Bir de o var.

Ona ne diyeceğimi asla bilemiyorum çünkü bu konuda çok derin düşünürsem, onun ben olduğunu kabul etmem gerektiğini biliyorum. Bununla başa çıkmak zor çünkü benim yapmayacağım şeyler onun hoşlandığı şeyler. Benim bile yapamayacağım şeyler onun ilk eylemleri.

Ben oyun parkında bir zorbayı görmezden gelirken. O onların burunlarını kırardı. Ben yanan bir mumu söndürürdüm, o mumu perdelere tutardı ve evin yanışını izlerdi.

Vücudum tüm hislerini kaybetmeden önce düşündüğüm son şey. Oh, kahretsın. Bu sefer ne yapacak?

"Sonunda pes mi ediyorsun?" diye soruyor üstümdeki adam.

Gözlerimi kapatıp başıma geleceklerden kaçmak istiyorum ama o buna asla izin vermiyor. Dediğim gibi, beden dışı bir deneyim gibi. Başka tarafa bakamıyorum. Onu izliyorum, kendimi, sanki acayip bir kutunun içine hapsolmuşum da kıpırdayamıyormuşum gibi. Ama o kutu benim kendi bedenim.

"Bırak beni," diye . "Yoksa seni yaparım."

"Öyle mi?" Adam güler. "Elbette, tatlım." Şortumu kalçalarımın yarısına kadar indiriyor ve sonra elini bacaklarımın arasına gömüyor.

Eli yukarı doğru kayıyor ve kafatasının arkasını kavırıyor ve bir saniye bile tereddüt etmeden başını öne doğru iterken aynı anda onu aşağı çekiyor. Alnı burnuna değiyor ve biliyorum ki yarın başım çok ağrıyacak.

"Seni lanet orospu!" Şişman tecavüzcü yataktan düşerken çığlık ve akan kanı parmaklarıyla durdurmaya çalışırken burnunu kapatıyor.

Aşağı uzanıyor ve kızgınlık ve zorlukla bastırılmış öfke dışında en ufak bir duygu belirtisi göstermeden şortumu yukarı çekiyor. Ayağa kalkarak yatağa doğru ilerliyor ve iki parmağını annemin boynuna bastırıyor. İçimde hastalık Nabız yok. Numara yapmıyor.

Gözümün ucuyla, odanın karşısındaki adamın bana, yani bize doğru uçarak geldiğini görüyorum. Kendi bedenimi çalıştırmıyormuşum ve tüm düşünceyi, tüm hareketi başka biri yapıyormuş gibi hissetmek çok kafa karıştırıcı.

Vücudum paspasların arasındaki cızırtılı, eski halının üzerine sertçe düşüyor ve adam elini boğazıma dayayıp bastırıyor. "Burayı dinle, seni küçük amcık," diye yüzüme tükürüyor. "İyi bir fahişe gibi bacaklarını açacaksın ve boşalmama izin vereceksin. Sonra dizlerinin üzerine çöküp sikimi temizleyeceksin ve bana karşı bu kadar alingan olduğun için özür dileyeceksin. Anladın mı? Belki sana tazminat olarak birkaç yirmilik bırakırım.

-Ama şu anda kendimi pek cömert hissetmiyorum. Az önce yaptığın numaradan hoşlanmadım." Kafası çok iyi olmalı. Neyin kafası, bilemiyorum ama kırık burnu gerektiği gibi hissetmediği çok açık. Bu onun için sadece bir ilk şok olmalı.

"Hayır." Bu kelime dudaklarımdan soğuk ve sert bir şekilde döküldü.

Ama adam beni dinlemiyor. Bunun yerine, beni görmezden geliyor ve önce benim, sonra onun kıyafetlerini parçalamaya başlıyor... oh hayır.

Adrenalin sistemimde hızla yayılıyor. El boynumu terk etti. Dişlerini sıkıyor ve iki eliyle şişman adamın kafasını kavrayarak yukarı uzanıyor. Boğazının yumuşak kısmını sertçe ısırp başını geriye doğru çekerken midemdeki safra pıhtılaşıyor.

Deri yarılr. Adam çığlık atıyor. Kan göğsünden aşağı döküldü. Damlacıklar önce yüzüme, sonra da yarı çıplak göğsüme çarptı. Kusacağım. Kusacağım. Bayılacağım. Ama o yapmıyor. Sadece adamı üzerinden atıyor ve sonra titrek ayakları üzerinde duruyor. Yerde bir ileri bir geri yuvarlanırken adamın kanının dudaklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum.

Otelin kapısına ağır bir şey çarptı. Başımı kaldırdım. Polisler mi?

Hayır. Adam bir acı çığlığı daha atarken kapı içeri doğru çarpıyor. Biri diğerinden daha iri yarı iki adam içeri girer ama ikisi de geniş, sert soluk yüzlü ve sarı saçlıdır.

"Bu da ne?" diyor iri yarı adam. Onu baştan aşağı tarıyorum, sağ kaşının üstündeki yara izine ve sakalının koyu grisine dikkat ediyorum.

"Bana tecavüz etmeye çalışıyordu." Sesim monoton çıkıyor, neredeyse sıkılmış gibiyim. "Onu durdurdum."

Adam şişkoya ve boynundaki açık yaraya bakarken kısa bir sessizlik anı oluyor, sonra tekrar kanla kaplı olduğunu bildiğim yüzüme dönüyor. "Ace." Tek bir kelime ve yanındaki genç adam bir adım öne çıkarak suçluyu ensesinden kavıyor ve odadan dışarı sürüklüyor.

Diğer adamlarla yalnız kaldığımda omuzlarım gerildi. Fatass, başa çıkabilirdi, ama bu? İkimizin de başa çıkabileceğinden şüpheliyim.

"Özür dilerim," diyor.

"Ne için?"

"Seni bulmak uzun zamanımı aldı," diyor. Konuşma şekli birçok nedenden dolayı tuhaf. Bir, çünkü kelimeleri aksanlı ve orada olması gerektiğini bildiğim doğru kelimelerin hepsini kullanmıyor. İkincisi, çünkü ne demek istediğini bilmiyorum.

"Kimsin sen?"

Adam artık bana değil, anneme bakıyor. Dudakları bükülüyor ve yatağa doğru adım atıyor. Ne yapacağını görmek için donup kalıyorum ama tek yaptığı eğilip benim yaptığımın aynısını yapmak oluyor - parmaklarını annemin boğazına bastırıyor ve nabzın atmadığını hissedince pişmanlık belirtisi gibi görünen bir şekilde iç çekiyor. Tekrar bana baktığında, berrak, buz mavisi gözleri vardı.

"Ben senin babanım," diyor. "Ve seni eve götürmeye geldim."

"Benim bir babam yok," diyorum.

Başını sallıyor. "biliyorum."

"O zaman nasıl benim olabilirsin?"

Omuz silkiyor. "Sende benim kanım var, Solnyshka," diyor ve sonra kıkırdıyor. "Öyle olmasaydı bir adamın boğazını parçalayamazdın." Garip aksanlı ve daha da garip sözleri olan garip adam elini uzatır. "Şimdi gel, sanırım seni Rus babuşkanla tanıştırma vakti geldi."

Uzanıp bana uzattığı eli tutuyorum. "Ben Clover," diyorum. Neden bilmiyorum ama eğer bu adam iddia ettiği gibi babamsa, adımı bilmesi gerektiğini hissediyorum.

Gülümserken adamın yanakları yıpranmış derisinin altında geriliyor. "Sen artık Clover değilsin küçüğüm," diyor. "Sen Evgenia'sın, solnyshka."

"Evgenia?" Kafam karışmış bir şekilde ismi tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Da. Senin Rus adın. Bir kız için güzel, güçlü bir isim."

Neden yeni bir isme ihtiyacım olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama umurumda değil. Aslında, başka bir isme sahip olmak bunun için işe yarayabilir. Bizim için. Onun için. Ben hala Clover olarak kalabilirim ve o da... o da Evgenia olabilir. Benim diğer yarım. Asla kaçamayacağım içimdeki karanlık tarafım.

CLOVER

"."

Kulaklarımı tırmalayan derin, bariton sese alnımı neredeyse tanıdık bir çene çizgisine çarparak sarsılıyorum. Braxton benden uzaklaşıyor ve yolcu kapımı ardına kadar açık bırakıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve kolağan etmeden önce hızla başımı kaldırıp gözlerimi ovuşturuyorum. Bir çeşit yeraltı . Etrafta çok fazla araba olmamasına rağmen, görebildiklerimin hepsi en üst kalitede. Benz. Ferrariler. Tesla'lar.

Brax bagaj kapağını açıp çantasını alırken "Kaldır kıcını," diye küfrediyor - oteldekiyle aynı çanta. Sanırım biri onun için yüklemişti çünkü biz ayrılırken çantayı taşıyıyordu. İnsanların senin için bir şeyler yapması güzel bir şey olmalı.

"Neredeyiz biz?" Sesim kısık çıkıyor; uyku hâlâ bedenimde ağırlığını hissettiriyor. Araçtan iniyorum ve parmaklarımı birbirine geçirip ayak parmaklarımın üzerine uzanıyorum. Üzerimdeki tişört yukarı kalkıyor ve serin hava dalgası karnımın alt kısmını sıyrıyor. Tekrar yere düştüğümde Braxton kapıyı çoktan kapatmış ve karanlık bir bakışla bana bakıyor. "Ne?"

"Gidelim," diyor, dönüyor ve adım adım uzaklaşıyor.

Ona doğru bir adım atmak için hareket ediyorum ve durup etrafıma bakıyorum. Arkası dönüktü ve etrafta kimse yoktu. Neredeyse boş bir otoparktayım, çok fazla alan ve bir çıkış var. Kaçabilirim. Hemen şimdi ve burada kaçabilirim. Beni durduran ne?

Braxton sanki düşüncelerimi duymuş gibi asansörden birkaç adım ötede durdu ve kim bilir nelerle dolu spor çantasını aldı,

omzunun üzerinden atarak bana kaşlarını çatıyor. "Ne bekliyorsun?" diye soruyor.

Adrenalin yükseliyor ve sistemime yayılıyor. Eğer şimdi koşarsam, avantajlı olurum. Muhtemelen çantasını bırakıp peşimden gelecektir. Beni yakalayabilecek mi? Birkaç saniye geçti. Hareket etmiyorum. Sonra Braxton'ın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. İşte o zaman anladım. Ne düşündüğümü biliyor ve bu bir test. Bana bir fırsat verdi -evimden uzakta, tanımadığım bir yerde olsam bile, beni durdurmayacak kadar kendi başıma kaldım, neredeyse evsiz kaldım. Neredeyse beni engellemeyecek bile. İçimden bir ses onun da bunu bildiğini söylüyor

Peki, neden? Bence. Neden test?

Kalbim göğsümün içinde hızla atarken onu biraz daha düşünüyorum. Nefesimi kulaklarımda duyabiliyorum. Bana doğru bir adım atarken ayakkabılarının kaldırımındaki yankısını. Sanki kaçmamam için beni uyarır gibi. Sanki bana bu şekilde ne kadar şans verirse versin korkmadığı konusunda beni uyarmak ister gibi. Beni yakalayacağından emin. Her seferinde.

Görünmez zincirlerin beni doğru sürüklediğini hissederek ona doğru bir adım atıyorum. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki tam durup başımı arkaya eğene kadar. "Ne bekliyorsun?" Ona pratik bir şekilde tükürüyorum, güçsüzlüğümden kaynaklanan kendi öfkem parlıyor.

O sırtışı çiçek açıp tam bir sırtışa dönüşüyor. "Sen, ateş kuşu," diyor bana. "Seni bekliyorum."

Dönüp dolanıyorum ve asansörün kapısına doğru ilerliyorum. Asansörü çağırmak için elimi düğmeye vuruyorum ve kapılar açıldığında elimle içeriği işaret ediyorum. ", majesteleri," diyorum dramatik bir şekilde.

Yaklaşırken sırtışı hiç dağılmıyor. Boştaki elini çıkarıp ensemden kavıyor ve beni yanına götürüyor. *Bu fikir için çok fazla*, sanırım. Ben gitmeden önce onu asansöre bindirmek.

Parmaklarını boynumda kilitli tutarken yutkunuyorum. Belki başka birinden gelse bir sahibin evcil hayvanını yönlendirmesi gibi gelirdi, ama ondan... farklı hissettiriyor. Bir şekilde daha erotik. Brax öne doğru eğilip dudakları kulağıma değdiğinde, tüm vücudumun titremesini bastırmak zorunda kalıyorum.

"En üst kat, Clover," diyor. "Kod..." Öne doğru uzanıyorum ve titreyen parmaklarımla yeni düğmeye basıp bana verdiği kodu yazıyorum. Asansör kapıları kapandığında, zihnimi hastalıklı bir his işgal ediyor. Az önce ölüm fermanımı imzaladığım konusunda beni uyaran türden bir his.

Bu his doğru çıkıyor çünkü asansör ikimizi birkaç kat yukarı çıkarırken Braxton'ın eli enseme gevşiyor. Gong sesi geldiğimizi haber verdiğinde, beni pencereler ve sütunlarla çevrili geniş bir açık alana itiyor. "Yeni evine hoş geldin Clover," diye anons ediyor Brax. "Kule'ye hoş geldin."

Tam olarak söylemeyebilir ama aslında ne demek istediğini biliyorum. Hapishane hücrene hoş geldin. Ne kadar güzel olursa olsun, yaldızlı bir kafes yine de kafestir.

Şu anki hapishanem çok güzel. Pencereler iki devasa duvar boyunca uzanıyor ve bir şehre bakıyor. Uzakta ışıklar parıldıyor ve ben gecenin çöktüğünü fark etmeden yaklaşıyorum. Ne zamandır uyuyordum? Kaç saattir?

Elimi soğuk cama bastırıyorum, mekanın geri kalanını görmezden geliyorum. Hoşuma gitmiyor. Çok boş, kendimi savunmasız hissettiriyor. Karavanda duvarlar birbirine yakındı ve Mama Luda'nın topladığı eşyalar her yeri dolduruyordu. Eski deri koltuğu oturma odasında duruyordu. Yirmi yıl öncesinden kalma su yatağı eski odasını domi- nize etmişti. Ve duvarlarda resimler vardı. Benim ve Ace'in resimleri. Ivan'ın gençlik resimleri. Onun resimleri.

Burada hiç insan resmi yok. Sadece birbiriyle ilgisi olmayan çeşitli nesnelerin soğuk, siyah-beyaz fotoğrafları var; tel örgüler, eski kiliselere benzeyen yapılar ve vahşi hayvanlar.

"Clover." Brax adımı söylediğinde sıçramamı gizlemeyi başarıyorum ve tam zamanında dönerek oturma odasının ortasında duran L şeklindeki beyaz kanepeye küçük bir kutu taşımasını izliyorum. "Buraya gel." Bana eliyle işaret ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum, üst dudağım sinirlenerek geri çekiliyor. "Ben senin köpeğin değilim," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor. "Hayır," diye onaylıyor. "Ben bir köpeğe güvenirim. Sana güvenmiyorum." *Tuş*. Ona doğru ilerliyorum. Brax bir elini önündeki sehpa koyuyor. "Otur."

Nefesimi üflüyorum ve önüne, o güçlü kalçalarının arasına geçip elinin hemen yanına oturuyorum. Başını kaldırmadan kirpikleri yukarı kalkıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra kutuya uzanıyor, çevirerek açıyor ve içinde ne varsa alıyor.

Braxton eğiliyor ve ayak bileğimin etrafındaki deride kayan soğuk metal hissini duyuyorum. "O da ne?" diye soruyorum.

"Bu," diyor halhalı bacağında kalacak şekilde birbirine tuttururken, "benden sana küçük bir hediye."

Endişe sinirlerimi kemiriyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bunun bir hediyeden daha fazlası olduğunu hissediyorum?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. Lanet olsun. O gülümseme müthiş bir şey. "Muhtemelen görüldüğünden biraz daha zeki olduğun içindir," diyor.

Hakareti görmezden geliyorum ve bacağımı ona doğru sallıyorum. "Gerçekten ne oldu?" diye soruyorum.

"Şu küçük teli görüyor musun?" Braxton parmağını bileğimdeki gümüş halkalara sokuyor. Başta fark etmedim ama bir kez işaret edince -Küçük bir tel görüyorum. O kadar gizli ve soluk ki, hem tenimin rengiyle hem de halhalın gümüşüyle kolayca karışıyor.

"Uh, evet?" Soruyorum.

"Şey," diyor, parmaklarını halkalardan birinden sarkan küçük tılsıma gelene kadar aşağı doğru hareket ettiriyor. "Bu bebeğe bağlı. Benim küçük bir şey dediğim-"

"Bir iz sürücü mü?" Sanırım, haklı olduğumu umuyorum, gerçekten düşündüğüm şey olmadığını umuyorum.

Gülümsemesi yüzünü terk etmiyor. "Pek sayılmaz," diyor ve umutlarımı milyonlarca küçük parçaya ayırıyor. "Bir sigorta poliçesi."

"Bu bir bomba mı?" Ben soruyorum. "Lanet olası bacağıma bomba mı koydun?" Sesim tizleşiyor.

Kıkırdıyor, sesi hınzırca kısık ve ayak bileğimde her an patlamaya hazır bir paket minyatür C-4 ile orada durabilecekken bunu hâlâ cazip bulmam beni gerçekten rahatsız etmeli. Yani, o kadar küçük bir tılsım mı? Belki gerçekten . Ayağımı havaya uçuracak kadar büyük olamaz, değil mi? Öldürecek kadar bile değil. Başparmağım kadar bile değil.

"Bunu yeni tasmanız olarak düşünün" diyor. "Bu bir şok edici."

"Bir ne-er?" Şak diye söyledim. Omuz silkiyor. "Açıkla." Kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından çıkarıyorum.

Bana şu çatık kaşlı gülümsemelerden birini attı. İnsanların bir şey hakkında birkaç saniye düşünüp komik buldukları türden. Onun yüzündeki bu ifadeyi sevmiyorum. Bundan hiç hoşlanmadım. "Hayır, yapabilirsin

Anla artık," diyor. "Benden kaçmaya çalışırsan, tek yapmam gereken küçük bir düğmeye basmak ve benden ne kadar uzakta olursan ol... pişman olacaksın, ateş kuşu." Tekrar kıkırdıyor ve midem sıkışıyor. "Gerçekten pişman olacaksın."

"Bir ara duş almam lazım," diye geveledim.

"Bununla duş ," diyor. "

Nasıl? Bu güzel canavarlığa bakarak düşünüyorum. O kadar da ağır olmamasına rağmen, ayak bileğime tam anlamıyla ağırlıklı bir top ve zincir takmış gibi hissediyorum. Bacağımı temkinli bir şekilde sallıyorum ve küçük madalyon bacağıma çarpınca donup kalıyorum. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Biraz su ya da hareketle geçmeyecek," diye form veriyor bana.

Rahatlıyorum, ama sadece biraz. Adam deli. Kim bir kızın bacağına elektrikli şok kelepçesi takar ki?

"Bu arada," diyor sanki beni yeterince korkutmamış gibi. "Eğer çıkarmayı denersen, patlar. Hiç 50.000 voltun sisteminizden geçip geçmediğinden emin değilim, ama sizi temin ederim - hoş ya da eğlenceli değil."

Düzelتيyorum: O lanet bir psikopat. Sertifikalı, dengesiz bir orospu çocuğu.

BRAXTON

KULE BENİM EVİM. CARTER MALİKANESİ DEAN'DE. ABEL'DA Frazier Malikanesi, parti sarayı. Bende bu var. Eastpoint'in merkezinde, etrafımdaki dünyayı kuş bakışı görebileceğim yüksek bir bina.

Viks eskiden binanın sahibiydi, burada yaşıyordu, tıpkı Urban'ı işlettiği gibi - gerçi o zamanlar farklı bir isimle anılıyordu. Artık burası benim. Görür görmez sahip olmam gerektiğini anladım. Neredeyse aşılmaz bir kale gibi, bana tüm o tarih derslerini hatırlatıyor - gerçekten dikkatimi verdiğim tek ders. Diğer hükümdarların hatalarından çok şey öğrenilebilir. Kalelerin tepelere inşa edilmesinin bir nedeni vardır.

Bazıları bir insan ne kadar yükseğe çıkarsa o kadar sert düşer diyebilir. Ben diyorum ki, bir insan ne kadar yüksekse, tanrı olmaya o kadar yakındır. Yine de birinin ne zaman geleceğini bilmenin avantajı, ek bir bonus.

Küçük tutsağım etrafta dolanırken ben de elimde içkiyle camın önünde duruyorum. Halhalı her hareketinde bir hayvanın boynundaki çan gibi bacağına çarpıyor. Dudaklarım seğiriyor ve ondan uzaklaşarak eylemimi gizliyorum, bunun yerine bana karanlık bakışlar fırlatıp açık bir kapıdan arkadaki yatak odalarına doğru ilerlerken camdaki yansımalarını izliyorum.

Varlığını sinir bozucu bulabileceğimden endişeleniyordum -en iyisi onu bağlayıp, yarattığım durumun nasıl bir karmaşa olduğunu tam olarak anlayana kadar odalardan birinde çürümeye bırakmaktı- ama aslında eğlenceli. Şingirtı bir bakıma rahatlatıcı. Bil-

Arka planda orada olduğunu bilmek, sürekli endişe duygusunu ve her saniye nerede olduğunu ve ne yaptığını bilme ihtiyacını hafifletiyor. Merak etmeme gerek yok; çatı katında tepinmekten ve mümkün olduğunca çok gürültü yapmaktan çok mutlu, şüphesiz beni rahatsız etmeye çalışıyor. Tam tersi bir etkisi var.

Sürekli onu düşünmem küçük tutsağımı harekete geçirmiş olmalı ki, çatı katının derinliklerinden çıkarak bir kez daha kapıda belirdi. Açık mutfığa yönelip dolapları çarparak açmaya, tencere ve tavaları çıkarmaya başlamadan önce bana bir kez daha sert bir bakış gönderiyor.

Eastpoint'in ışıklarına sırtımı dönüyorum ve bakışlarımı doğrudan ona odaklıyorum. Kızıl saçları dağınık, gelişigüzel bir topuz yapılmış ve kenarları bulanık. Okula birlikte gittiğim ve hayatım boyunca tanıdığım kızların normal, kaygan topuzları yerine saçları uçuşan saçlarla dolu. Çilli yüzünde bir damla bile makyaj yok. Teninin pembeliği bir tasarımcı paketinden değil, kendi öfkesinden geliyor. Vücutuyla kardeşinin hayatı için pazarlık yapmış biri olarak, onu korumayı pek de umursuyor gibi görünmüyor.

Gırtlığı sikimi o kadar sıkarken, körelmiş küçük tırnaklarının kalçalarımın battığı hissini hatırladığımda kasıklarım geriliyor. *Ace Volkov'un küçük kız kardeşi...* Sanırım böyle bir vücuda sahipken bakımla ilgilenmesine gerek yok.

Asansör zili çalıyor ve içimden küfrederek camdan uzaklaşıyorum. Köşeyi dönüp açıklığa ulaşmadan, kimin davetsiz misafir olabileceğine dair bir fikrim var. Nerede yaşadığımı bilenlerin sayısı çok az ve giriş koduna sahip olanların sayısı daha da az.

"Brax!" Abel köşeyi dönüyor ve Clover'ı mutfakta, tencere ve tavaları tezgâhın üzerinde görünce duruyor. "Bu senin bana küçük hediyen mi?" Sırıttıyor ama geçmişte pek çok kadına attığı cinsel içerikli, 'Seni becereceğim ama sorun değil, hoşuna gidecek' bakışından çok uzak. Bunun yerine, dişleri ve parıltısı var - bir yırtıcının birine zarar verme niyeti.

Bardağımda kalanı bitirip tezgâhın üzerine koyduktan sonra onun önüne geçiyorum. "Seni arayacağımı söylemiştim."

Abel dikkatini bana çeviriyor ve yüz ifadesi çok az da olsa gevşiyor. "Evet, ama bunun ne zaman bilmiyordum. "Evet ama ne zaman olacağını bilmiyordum.

Evde olduğunuzu öğrenince bir uğrayıp işlerin nasıl gittiğine bakayım dedim."

Bildirim, yani Rylie ona söylemişti. Neden zeki hatunu seçmek zorundaydı ki?

"Yani buraya sadece bir şeyleri kontrol etmeye mi geldin?" Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kontrolün tamamlandığını düşün. İstedğim doktoru getirmediyseniz gidebilirsiniz."

Abel sırtıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Dostum, yalnız geleceğimi düşünmedin, değil mi? İstedğin gibi doktoru getirdik." Neredeyse bir işaret gibi, asansör tekrar çalışıyor ve kapılar kayarak açılıyor. *Biz mi?* Umarım Ava'yı getirmemiştir.

Neyse ki sadece Dean ve benim istediğim doktor olduğunu tahmin ettiğim başka bir adam var. Dean asansörden çıkıyor, kıvrıkcık siyah saçlı, asık suratlı, sıska bir adamın kolunu tutuyor ve o kadar kalın bir gözlük takıyor ki yüz ifadesini okumak zor. Dean adamı öne doğru iterek, "Dr. Riviera," diye tanıtıyor, "hizmetinizdeyim."

"Vay canına." Clover'ın parmaklarının kadınsı sıcaklığının omurgama dokunduğunu hissettiğimde omurgam sertleşiyor. "Gerçekten arkadaşların varmış, bu şok edici."

Göz toplarımın arkasında bir migren ağrısının başladığını hissedebiliyorum. Çenemi yana sallayarak Dean'e doktoru ana odaya götürmesini işaret ediyorum. Dean başıyla onaylıyor ve adamın kolunu yukarı kaldırarak üçümüzün yanından geçip oturma odasına doğru itiyor. Abel bakışlarını Clover'a kilitledi.

Kendi gözlerim ona dikildi. Yanımda duruyor, başını eğmiş, adamın lazerli dikkatiyle karşılaşılıyor. "Sorun mu var?" diye soruyor. Cesur mu yoksa aptal mı olduğunu anlayamıyorum.

"Şu anda sadece bir tane," diye cevap veriyor Abel, ona ters ters bakarak. "Öyle mi?" Bana bakıyor. "Benim, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve elimi dirseğinin altından geçirmek için kollarımı serbest bırakıyorum. "Oturma odası." Isırarak onu Dean ve doktorun gittiği yere doğru itmek için elimi kullanıyorum. "Şimdi."

"Sana kelimelerle aranın iyi olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" soruyor, kendi başına hareket edip sütunların ötesindeki büyük açık alana doğru bir adım atarken dilinden alaycılık damlıyor.

"Geveze," Abel.

"Hiçbir fikrin yok."

Oturma odasına doğru ilerleyen kızı takip ediyorum. "Lütfen neden burada olduğumu öğrenebilir miyim?" Dr.Riviera oflayıp puflayarak

Dean sonunda onu serbest bırakır.

"Onu tedavi et," diye emrediyorum, odanın ortasında duran, kollarını kavuşturmuş, şimdi daha az sinirli ve daha çok kafası karışmış görünen Clover'ı işaret ediyorum.

"Neden?" diye soruyor, bana doğru bakarak. "Sarsıntı."

Doktor Dean'e dönmeden önce ikimizin arasına bakıyor. "Eğer onu tedavi edersem, gitmeme izin verir misiniz?" diye soruyor. "Hastaneye geri dönmek zorundayım. Bu gece nöbetim var."

"Artık değil," diyor Dean. "gece için değiştirildin. Seni burada istiyoruz, o yüzden burada kalıyorsun."

"Ben özel doktor değilim," diye tersliyor Dr. Riviera.

Dean kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve siyah tişörtünün kolları geriliyor. "Artık öylesin," diyor. "Şimdi hastanınızı kontrol edin. Herhangi bir sorunuz olursa ya da bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayabilirsiniz."

"Gidiyor musun?" Doktor gençtir ama kendini öyle göstermez. Doğrulup Dean'e bakarken tıp alanında geçirdiği yılların verdiği kibir açıkça görülüyor.

"Hayır," diye onun yerine cevap veriyorum ve doktorun dikkati bana dönüyor. "Biz balkonda olacağız." Clover'a dönüyorum. "Sen. Uslu dur."

Gözleri dönüyor.

Abel odanın karşısına geçiyor, omzunu çıkarıp kıza çarparak onu yolundan çekerken neredeyse hırlıyor. Kız küfrediyor ve arkasından onu tersliyor. Dudaklarım tekrar seğiriyor. Dean dönüp onu takip ediyor. En son ben çıkıyorum, bal- koninin cam kapısını yakalıyorum ve geri dönerken açık tutuyorum.

"Kaçmaya çalışmayın doktor," diyorum. "Asansörün gelip gitmek için bir koda ihtiyacı var." Gözlerim ona kayıyor. "Ve seni buraya sokan kod, ateş kuşu, seni buradan çıkaracak olan kod değil."

Bu son uyarıyla birlikte esintili geceye adımımı atıyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

BRAXTON

DEAN'IN SIGARASININ YANAN UCU KISA BİR SÜRELİĞİNE ALEVLENİR.

Yavaşça bir nefes çekerken yüzünü küçültüyor ve sonra uzun bir duman akışı üflüyor. Elimi uzattım ve o da elime bir paket sigara sıkıştırdı. Bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına koyuyorum. Abel bana çakmağını uzatıyor ve umutsuzca ihtiyacım nikotini içime çekmeden önce çakmağı ucuna doğru tuttuğumda alev bir anda yüzümü ısıtıyor.

"Onu buraya getirdiğinde onunla ne yapmayı planlıyordun?" Dean soruyor.

Sanırım ısınmak diye bir şey yok. Hemen iki ayağıyla atlıyor. İhtiyacım olandan daha sert nefes alıyorum, zehrin ciğerlerime sızmasına izin veriyorum. Başım hafifçe bulanıklaşıyor ve sonra dünyanın geri kalanı nihayet yavaşlıyor gibi görünüyor. Sigarayı dudaklarımın arasından çıkarıp bir nefes bırakıyorum.

"Ona ulaşmanın ötesinde bir şey düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Ama koşullar her zaman beklediğimiz gibi sonuçlanmıyor." Bunu kanıtlamak istercesine, Dr. Riviera evimde oturan kıza bakarken oturma odasına doğru göz gezdiriyorum. Kız çok sıkılmış görünüyor ve doktor da orada olmaktan rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Ace'i dışarı çekeceksem ona ihtiyacım var."

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Abel. "Onun burada olmasından hoşlanmıyorum. Neden onu bu şekilde serbest bıraktınız? En azından onu bir yere kilitlemeliydin. Ya kaçarsa?"

"Ve ne?" Dean balkonun parmaklıklarına yaslanıp başını çevirirken ona bakıyorum, böylece bir sonraki duman akışı

Rüzgâra karşı. "Bize zarar vermek için tam olarak ne yapabilir ki?" Homurdanıyorum. "Hiçbir gücü yok ve bunu biliyor. Ayrıca, burada kilitli kalmaktan gayet memnun."

"Onu burada kilitli mi tutacaksın?" Dean soruyor. "Sen okuldayken bile mi? Antrenman yaparken? Sezonun bitmediğini biliyorsun. Koç bir haftayı kaçırdığın için şimdiden kızgın. Böyle devam edersen bir sonraki maçta oyundan atılacaksın."

Dönüp sırtımı korkuluklara dayıyorum ve küllerimi fayans döşemeye savuruyorum. "Bu sezon beni yedek bırakmayı göze alamaz," diyorum ama nedenini detaylandırmıyorum. Üçümüz de zaten biliyoruz - Dean hâlâ takımda olabilir ama Koç'un onu oynatıp oynatmayacağını ya da geçen yazın başında olanlardan sonra Dean'in vücudunun dayanıp dayanmayacağını kimse bilemez.

Bir kez daha dikkatim pencerelere yöneliyor. Bütün bu boktan durum, en başta bir tutsağım olmasının nedeni. "Ace'in nerede olduğunu biliyor," diyorum. "Bundan eminim."

"Ve sen onun sana söyleyeceğini mi düşünüyorsun?" Abel kollarını göğsünde kavuştururken alay. "Onu bu yüzden mi getirdin? Neden bilgi almak için ona işkence edip cesedi atmadınız? Bunu daha önce yapmadık değil ya."

Başını çevirdiğinde ışık kızıl saçlarında parlıyor, doktor parmaklarını boğazına bastırıyor ve sonra ensesine doğru ilerliyor. Omurgamda uğursuz bir huzursuzluk geziniyor. Onun tenindeki elleri tenimi gergin hissettiriyor.

"Bana onun nerede olduğunu söylemeyecek," diyorum.

Dean bana doğru bir bakış attı ama bir şey söylemedi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Abel tersledi. "O zaman neden burada?"

Bilmiyorum, sanırım. *Ne anlamı vardı ki?* Abel haklı, ihtiyacım olan bilgi için ona işkence edebilirdim. Herkesin bir kırılma noktası vardır ve onun da farklı olduğundan şüpheliyim. Otelde bunu düşündüm. Durmuştum çünkü araba kullanmaktan dinlenmeye ihtiyacım vardı ve o hâlâ uyanmamıştı ve bu durum... endişe verici olmaya başlamıştı. Onun gibi biri için endişeleneceğimden ya da endişelenmem gerektiğinden değil. Belki başka bir zaman diliminde, sokakta geçen başka bir yüz olabilirdi. Ama bu zamanda değil. Bu zamanda o benim düşmanım, daha doğrusu düşmanımın kız kardeşi. Avalon'a işkence eden adam.

"Benimle bir anlaşma yaptı." Kelimeleri sanki başka bir ağızdan çıkıyormuş gibi söylediğimi duyuyorum. Sanki bana ait değillermiş gibi.

Dean'in kaşları. "Ne tür bir anlaşma?"

Dean konuştuğunda öfkeyle konuşmuyor. Konuşurken yanında taşıdığını bildiğim o uçucu öfkeden neredeyse hiç iz yok. Aslında neredeyse duygusuz. Neden Abel gibi davranmıyor? Bu hatun, kız arkadaşına işkence eden adamın kız kardeşi. Onun yerinde olsaydım, ben de ona işkence edip öldürmeyi tercih ederdim. Bunu yapmamamın tek sebebi Clover'ı öldürürsem Ace'i bulmamın son halkasının da gideceğini bilmem. Eğer o giderse, ona ulaşmak için izini sürebileceğim başka kim var? Sadece bu kadarını bulmak bile aylarımı aldı. Ben sabırlı bir adam değilim. Dean gibi hiç değilim.

"Kardeşi için," diyorum.

Abel bana bakıyor. Dean tek kelime etmiyor. Sadece bana bakıyor ve bekliyor, güveniyor ve biliyor. Bu yüzden fark ediyorum. Bağırıyor, küfretmiyor ya da bu kızın hayatını tehdit etmiyor çünkü biliyor ki eğer ölmesini isteseydi ölürdü. Bana bu işi halledecek kadar güveniyor. Ve kafamdaki tüm berbat arzulara rağmen, bu adamların bana güvenmesi için duyduğum alışılmadık ihtiyaç kışın açan bir çiçek gibi çiçek açıyor. Bu güveni sadece istemiyorum, ona ihtiyacım var. Sahip olduğum son insanlık kırıntısını bana bağlayan şey bu.

"İmkânı yok," diyor Abel, başını kederle sallayarak. Kolları iki yanına düşüyor ve sanki endişesi bir türlü dinmiyormuş gibi bir elini uzun saç tellerinin arasından geçirip kavırıyor. "Sen o tür bir adam değilsin. İntikam yerine amcığı seçmezsin." Elini indiriyor ve karşı çıkmamı istercesine dik dik bakıyor.

Ağzımın bir köşesi kalkıyor. Tabii ki hayır. Sigaramı dudaklarımın arasına geri koyuyorum ve sırf onu kızdırmak için içime çekiyorum. Sigaramın kiraz kırmızısı ucu parlak bir şekilde yanıyor ve sonra hızla kararıyor. Kollarındaki damarlar belirginleşmeye başladığında sabırsızca da olsa bekliyor. Ona cevap vermeden ve bana olan inancını teyit etmeden önce bir otuz saniye daha veriyorum.

"Bunu kabul ettiğimi sanıyor," diyorum onlara, karanlık geceye bir duman bulutu üfleyerek. "Bunun geçici bir geri çekilme olduğunu düşünüyor ve şüphesiz muhtemelen bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor."

"O zaman neden bunu kabul ettin?" Abel talep ediyor.

"Çünkü onu kurtaracağını düşündüğü sürece olduğu yerde kalacaktır," diye cevap veriyorum. Bakışlarım tekrar söz konusu kıza dönüyor. "Bedeniyle pazarlık yapmanın onu geçici de olsa hayatta tutacağını düşünüyor."

"Avdan vazgeçmiyorsun." Dean aklında bir soruyla konuşmuyor. Bu bir gerçeğin ifadesi. Kanepemde oturan küçük yaratığa bakmak için dikkatimi takip ederken bir yeniden değerlendirme.

"Ace Ava'ya yaptıklarının bedelini ödeyecek," diyorum. "Sana söz veriyorum. O zamana kadar..." Başını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor, yosun yeşili gözleri kararırken doktorun söylediklerine kaşlarını çatıyor. "Sanırım o orospu çocuğunu yakaladığımda sevdiği her şeyi elinden alabileceğimi göstermek eğlenceli olacak. Masumiyeti gitmiş kadar iyi."

"Muhtemelen bakire değildir, dostum," diyor Abel bana.

Homurdanıyorum ve küllerimi bu kez başımı sallayarak parmaklıkların üzerine savuruyorum. "Bakirelik masumiyet anlamına gelmez, aptal herif," diyorum. "Bir piliç bir sikin içine girmesine izin verdi diye masum olmadığı anlamına gelmez. O da en az onlar kadar masum. Dünyanın ona neler yapabileceği, benim ona neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok."

Dean, "Onu kıracaksın," diyor.

Başımı salladım. "Milyonlarca küçük parçaya ayrılacak," diye onaylıyorum. "Ve sonunda kardeşini yakaladığımda, bağırsaklarını deşerken yüzünü parçalanmış kalıntılara gömeceğim."

Hem Dean'in hem de 'in bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyorum. Habil'in daha önceki tüm düşmanlığı benim sözlerimle önemli ölçüde yatışmış gibi görünüyor, çünkü o da hapsedilmiş evin pencerelerine bakıyor ve yakalanan avımızı gözlemliyor. İkisi de uzun süre sessiz kaldı ve sonunda Abel konuştu. "Bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Ona doğru bakıyorum ve bekliyorum.

Bana bakmıyor, ağzını açarak oturma odasına bakmaya devam ediyor. "Kırmaya niyetlendiğin şeylere fazla yaklaşma dostum. Ace'i avlamaya devam ettiğin gibi onu gerçekten yok edeceksen, ne yapacağını biliyorum."

"Oh?"

Sonunda dikkatini bana verdi. "Bunu daha önce okulda seni kızdıran kızlara yaptığını gördüm -seviştiğimiz kızlardan nasıl kapatıp açacağını biliyorsun. Bu konuda iyisin. Bu yönüne hayranım. Seni dönüp kalplerini ezmek için o iyi adam rolünü oynamanı kaç kez izlediğimi anlatamam. Bir süre sonra neden eskortlara gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başını sallıyor. "Seni tanıyorum. Kahretsin, ikimiz de tanıyoruz." Dean'e işaret ediyor. Ona doğru bakıyorum ama Dean'in yüzünde hiçbir şey yok.

Kafasında tek bir düşünce vardı. "Birini kırmanın en iyi yolunun onu savunmasız bırakmak olduğunu biliyorum. Bundan zevk alıyorsun. Bunda yanlış bir şey yok ama kendini fazla kaptırma."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiç yaptım mı?" Dean ve Abel birbirlerine bakıyorlar ve ben kaşlarımı çatıyorum. "O benim için hiçbir şey," diye çıkışıyorum. "Sadece bir amaç için bir araç. Onu burada tutacağım ve becereceğim. Sonunda Ace'in izini bulduğumda, boğazını kesmeden önce bunu onun önünde yapacağım."

Dean başını sallar ve sigarasının son damlasını da kapıların yanında duran kristal masanın üzerindeki kül tablasına saplar. Bir elini cebine sokar ve durup arkasına bakmadan önce kapının koluna uzanır. "Senin için her zaman burada olduğumuzu biliyorsun dostum," diyor. "Ne istersen yap. Ne olursa olsun, biz yine burada olacağız."

"Ona zarar vermemi istemediğini mi söylüyorsun?" Ona ciddi bir şekilde sordum.

Dean'in dudakları bükülür. "Hayır, söylediğim şey bu değil," diye cevap verir. "Bana kalırsa Ace düşmandır ve onu koruyan herkes de en az onun kadar suçludur. Yine de unutmayın, Avalon bilmek isteyecektir ve bunu ondan saklamayacağım."

Abel homurdanıyor. "Muhtemelen zaten biliyordur," diyor. "Rylie ondan hiçbir şey saklamaz."

"İyi bir sebeple," diye .

Bir telefon çalıyor ve Abel cebinden telefonunu çıkarıyor. "İsyancı kızımдан bahsediyorum," diyor telefonu açıp ekrana gülümserken. "Naneli çikolatalı dondurma istiyor, o yüzden dönüş yolunda bir mola vermeliyiz."

Dean gözlerini deviriyor. "Ava çocuk istemediği için şükürler olsun." Başımı sallıyorum. "Sanki onu paylaşabilirmişsin gibi."

"Benim için sorun değil," diyor Abel. "Eğer gibi olursa, Rylie her zaman hamile ve yalınayak olacak."

Dean başını arkaya atıp gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte kıkırdıyorum. Sonunda içini iyi hissettiriyor. Gerginliğin bir kısmını. Ama en önemlisi, dışarıda bizim yanımızda olacak bazı insanların olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Dünyamız genişledi ve bir zamanlar küçük olan bu kardeşler çemberi artık o kadar da küçük değil. Avalon ve Rylie var ve şimdi ... korumamız gereken küçük bir tane var.

Sanki kızlarla ilgili düşüncelerim bana yerimde oturanı hatırlatıyormuş gibi, dikkatim cam pencerelere ve kızıl saçlı kıza dönüyor

kanepemde oturuyor, doktorun ona söylediği bir Şeye kaşlarını çatıyor. Oğullarımın kızları gibi o da korumaya niyetli olduğum biri değil.

Peşinde olduğum başka biri olsaydı -siktiğimin ailesinin peşinde olmayan biri- ondaki kararlılığa, kendini korumak için elinden geleni yapma isteğine hayran olabilirdim. Ben de aynısını yapabilecek kapasitede ve istekte olduğumu biliyorum. Bu, hangimizin daha gl olduğuna, hangimizin cehennemnin derinliklerine daha fazla düşmeye istekli olduğuna bağlı. Ve eğer durum , hangimizin kazanan olarak çıkacağına şüphe yok. Ben cehennemde doğdum ve birinin aileme zarar vermesinin yanıma kalmasına izin vermeden önce orayı yerle bir etmeye niyetliyim.

CLOVER

"SİZ DE KENDİ İSTEĞİNİZ DIŞINDA MI BURADASINIZ?"

Doktorun sorusu karşısında neredeyse kahkahayı basıyordum. Cam kapı üç amigonun arkasından kapandıktan ve Braxton diğer tarafta esrarengiz bir ifadeyle bana baktıktan birkaç saniye sonra geliyor.

Kahve masasına otururken doktora "Karışık bir durum," diyorum. ve önündeki kanepeye oturmam için bana işaret .

Ben de oturuyorum ve o da bir nefes veriyor. "Çağrı cihazım ve iş telefonum alındı," diye itiraf ediyor, "ama cep telefonum hâlâ yanımda. Laboratuvar önlüğüm yerine önlüğümün içinde saklıyorum. Tuvalete gitmek için bahane bulup polisi arayabiliyorum."

Zavallı adam. Neye bulaştığına dair hiçbir fikri yok. Neden başka birini değil de onu yakaladılar? "Kötü karar," diyorum başımı sallayarak. "Ben olsam hiç zahmet etmezdim. Sadece beni kontrol et ve büyük olana gitmeye hazır olduğumu söyle, onlar da senin hayatına geri dönmene izin versinler. Muhtemelen."

Bana bakıyor ve sonra uzanıp gözlüğünü bir saniyeliğine çıkararak burnunun kenarını çimdikliyor. "Dinle, eminim sana karşı iyi olduklarını düşünüyorsundur ya da bir başkasının olabileceğinden daha iyi ama kimse istismar edilmemeli."

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. *Ne iyi bir adam.* Bu işe bir doktor sokarken kesinlikle doğru seçim yapmamışlar. Muhtemelen benim bir tür aile içi şiddet kurbanı olduğumu düşünüyor. Başımı sallıyorum ve omzunu sıvazlıyorum.

"Ben iyiyim doktor," diyorum. "Gerçekten. Birlikte bile değiliz. Dediğim gibi, bu karmaşık bir ilişki ama ben kendi özgür irademle buradayım. I

Söz veriyorum. Bir nevi." Bu noktada daha çok şüpheli bir özgür irade söz konusu ama re- ally'nin bunu açıklamanın başka bir yolu yok. "Ayrıca, sen sadece beyin sarsıntımın beynimde kalıcı hasar bırakmayacağından emin olmak için buradasın."

Bu onu daha dik oturtuyor ve gözlüklerini tekrar takıyor. "Beyin sarsıntısı mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor. "Ne oldu?"

"Pencereden düştüm," diyorum. "Daha doğrusu, tırmandım ama yer beklediğimden çok daha uzaktaydı." Ona utangaç bir sırıtış sunuyorum ama adam sadece kaşlarını çatıyor.

"Öne eğil," diye emrediyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve parmakları başımın arkasını bulup birkaç yere bastırarak etrafı yoklarken öyle yapıyorum. "Baş dönmesi belirtisi var mı? Mide bulantısı?"

"İlk olduğu anda kustum," diye itiraf ediyorum.

Doktor başımı geriye itiyor ve beyaz önlüğünden bir kaleme benzeyen bir şey çıkarıyor. Gözümün tam ortasına delici bir ışık vuruyor ve irkiliyorum. Işığı bir gözümünden diğerine geçiriyor. "Gözbebekleri gayet iyi büyüyor," diye yorum yapıyor benden çok kendine. "Başka belirtiler var mı? Unutkanlık?"

"Sanmıyorum," diyorum.

İç geçiriyor ve kalem ışığını kaldırıyor. "Kusma beni endişelendiriyor. Gerçekten bir tomografi çektiirmek istiyorum."

Ondan dışarıda daire şeklinde duran adamlara bakıyorum. "Buna izin vereceklerinden şüpheliyim."

"Bir doktor olarak tavsiyem bu," diye bastırıyor. Elleri benimkilere dokunuyor ve rahatlatmaya çalışarak sıkıyor. Kaşıntı bana saldırıyor ve ellerimi onun elinden geri çekiyorum.

"yok," diye ısrar ediyorum.

"Ciddi bir hasar olmadığından emin olmak gerekir" diyor. "Şiddetli beyin sarsıntıları hafıza kaybına ve nöbetlere neden olabilir."

"Sadece bir gün kadar oldu," diyorum. "O zamandan beri kusmadım ve başka bir belirti de olmadı. Eminim sadece kontrol etmek için ikinci bir görüş almak istemiştir."

"Konuşma bozukluğu var mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Ayağa kalkmadan önce bir nefes alıp veriyor ve ben kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Arkasındaki kapı açılıyor ve doktoru getiren adam içeri giriyor - Braxton kadar uzun boylu değil ama kendini gibi tutuyor.

"Herhangi bir sorun var mı?" Braxton onun arkasından içeri girerken soruyor, onu boğazımı kesecekmiş gibi bana bakan son adam takip ediyor

Tam burada ve şimdi. Kaşlarımı çatıyorum ve ona dik dik bakıyorum.

"Onu hastaneye götürmek istiyorum," diye tersliyor doktor. "Eğer beyin sarsıntısı geçirdiyse ve k, bence MR ya da CAT taraması-"

"Bu gerekli mi?" Sözünü kesen Braxton değil, onun yerine siyah saçlı arkadaşı.

Braxton bana doğru bir bakış fırlatıyor ama ben doktora kaşlarımı çatmakla meşgulüm. Lanet olsun, hastanelerden nefret ediyorum. Gitmemin hiçbir yolu yok. "Hayır," diye çıkışıyorum, doktordan önce cevap veriyorum. "Hayır değil."

"Beyin hasarı olabilir," diye ısrar ediyor doktor, sözlerimi duymazdan gelerek. "Muhtemelen bir kafatası kırığı. İki kez kontrol etmekte fayda var."

"Farkında olmamız gereken herhangi bir belirti var mı?" Braxton arkadaşının önüne geçiyor ve sonra kanepeye doğru ilerleyerek tam yanımda duruyor. Doktor yana kayıyor, kanep ve sehpanın arasından çıkıyor ve geniş bir oturma odası olması gereken yeri istila edip doldurmuş gibi görünen erkek grubundan uzaklaşıyor.

"Konuşma bozukluğu," diyor doktor. "Hafıza kaybı. Geçmeyen baş ağrıları. Bir göz diğerinden daha büyük görünebilir." Braxton'un başı öne eğiliyor ve bakışlarını yüzüme dikeyyor.

Dudaklarım bükülüyor ve bacağını itiyorum, onu uzaklaştırmak niyetindeyim ama taştan bir duvarla karşılaşıyorum. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum ve yüzümü ondan çeviriyorum. Bir saniye sonra, sıcak, sert parmaklar çenemi kavıyor ve başımı geriye döndürüyor.

Braxton'ın yüzü görüş alanımı dolduruyor. Homurdanıyorum. "Kes ."

"Bunu zaten kontrol ettim," diye bilgi veriyor doktor. "Nöbet geçirirse, durumun daha ciddi olduğunu anlarız ama yine de emin olmak için en azından bir test yapmak istiyorum."

"Bir süredir başka bir belirti göstermedi, sadece bir kez olduğu sürece iyi olacak mı?" Braxton'ın bakışları sonunda yüzümden ayrılıyor ve elini bırakıyor.

Doktor kaşlarını çatıyor ve başının arkasını ovuşturuyor. "Kusma münferit bir olaysa ve başka bir belirti yoksa, iyi olacaktır, ama bu bir garanti değil-"

Braxton, "O zaman sorun yok,"

diye karar verir. "Ama-"

"Kendi kıcını kurtarmaya çalıştığını biliyorum doktor," diye araya girdi onu getiren adam soğuk bir bakışla, "ama haddini aşma. Eğer o

Acil bir tehlike söz konusu değilse, tıbbi soruşturmadan vazgeçeceğiz. Böyle bir şey için lisansınız iptal edilmeyecektir."

"Lanet olası lisansım için endişelenmiyorum!" diye tersliyor doktor.

Adamın yüzü kayıtsız kalıyor ama dikkati bana döndüğünde içimde bir şeylerin kaldığını hissediyorum. İfadesinde soğukluktan daha fazlası var. Derin bir öfke duygusu var. Aynada yansımısını gördüğüm için tanıdığım bir şey. Adam sonunda dikkatini tekrar doktora vererek, "O sizin endişelenmeniz gereken biri değil, doktor," diyor. "Kalıcı etkiler olmadan yaşayacağı sürece, bilmemiz gereken tek şey bu."

"O hala-"

"Peki ya doğum kontrolü?" Braxton aniden sordu. Kızgın utanç duygusu ensemden yukarı doğru kayıyor.

"Buna gerek yok," diye . "Ben zaten korunuyorum."

Braxton'ın gözleri bana bakıyor. "Nasıl?"

Eğer gerekli olmayan acılara ve kendime kalıcı zararlar vermeden derimi soymanın bir yolu olsaydı, soyardım. Yüzde bir buçuk, kesinlikle yapardım. "RIA'm var."

Gözlerini kısar ama Dr. Riviera öfkeyle homurdanırken bakışlarını doktora doğru kaldırır. "Bu barbarlık," diye tersliyor doktor. "Bu kadın -"

"Pekâlâ, bu sizin son noktanız." Etrafımızda duran üç adamdan daha kısa olanı öne doğru ilerleyerek doktoru kolundan tuttu. "Dışarı çıkıp yeni işinle ilgili birkaç şey açıklayacağız, tamam mı?" Adam tekrar Braxton'a bakıyor. "İyi misin dostum?"

Braxton başını sallıyor. Önümde gelişen dramatik bir pembe diziyi izliyormuşum gibi hissediyorum. Birbirine yakın yaşlarda üç gizemli adam ve içlerinde Braxton en iri ve en karanlık olanı; ama aynı zamanda liderlik pozisyonu almadığı da açık. Muhtemelen yapabilirdi ama gözleri dövme, kaslı, siyah saçlı adama gidiyor, sanki yaptığı her şeyin onay dahilinde olduğundan emin olmak ister gibi. *Onun* onayı.

Neden? Merak ediyorum. Ivan ve Ace bana hep erkeklerin basit yaratıklar olduğunu söylerdi. Rol model olarak, lider olarak kendilerinden daha tehlikeli birine bakarlardı. *Braxton'ın lider olması , değil mi?* Bu adamı ne yapıyor? Brax'tan daha mı tehlikeli?

Sarışın, tekleyen doktoru dışarı çıkarırken bana uğursuz bir bakış fırlattı. Eğer bakışlar öldürebilseydi... şey, ben altı ayak altında olurdum, it-

Şimdiden papatyalar.

Braxton ve... diğer arkadaşıyla yalnız kaldım. Onlara göre ben mobilyadan başka bir şey değilim çünkü adam benim varlığımı görmezden geliyor ve Braxton'a dönerek onu alkışlıyor. "Okula geri dönmelisin," diyor. "Ve antrenmana. Koç seni bekliyor. Hepimiz bekliyoruz."

Braxton ona bakar ve yüzünde sert bir ifade belirir. Kaşları aşağı doğru iniyor ve dudakları yarı çatık bir şekilde kıvrılıyor. "Eğer oynayamıyorsan bunun gerçekten bir anlamı var mı?"

Adam omuz silkiyor. "Oynamama izin verip vermeyeceğini bilmiyoruz. Antrenmanlarda iyiyim. Oraya doğru gidiyorum."

Mobilya. Bu benim. Clover La Roux. Sadece görünmez bir seyirci. En azından ben hissediyorum. Özellikle de ikisi benim varlığımı görmezden gelmeye devam ederken. Yaptıkları konuşma bana özelmış gibi geliyor. İkisini izlerken kendimi röntgenci gibi hissediyorum. Ta ki Brax dikkatleri tekrar bana çekene kadar.

"Onunla ilgili ne yapacağız?" diye oturduğum yeri işaret ediyor ve arkadaşı bana doğru bir bakış atınca kaskatı kesiliyorum.

"Onu getirin ya da kilitleyin," diyor adam. "Umurumda değil. Onu buraya sen getirdin ve benden tam olarak yardım istemiyorsun. Onunla ne yapacağın sana kalmış. O senin sorumluluğunda." Nefesini dışarı üflüyor. "Yine de haklı olduğumu biliyorsun; Ava onu tanımak isteyecektir. Onunla tanışmak isteyecektir. Onu kampüse de getirebilirsin. Yanında birini getirdiğini zaten biliyor."

"Bağlantısından haberi var mı?" Brax soruyor.

Yine, sanki burada oturan bir nesneymişim gibi. İstedikim de buydu, değil mi? Kendimi ona sundum. Ace için vücudumla pazarlık ettim, yani gerçekten... onlara göre ben bir nesneyim. Çoğu kadın rızası olmadan nesneleştirilir, ama ben değil. Aptal Clover değil. Hayır, çünkü o ailesi uğruna tüm vücut özerkliğinden vazgeçmeye razı. Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Geri dönüp kararımı değiştirme şansım olsa bile bunu yapmayacağımı biliyorum. Sadece çenemi kapatıp bunu kabullenmem gerekiyor. Mideme kötü ve zehirli bir şey gibi otursa bile.

Evgenia pes etmezdi. Bu düşünce bir anda ortaya çıkıyor, o kadar öfkeli ve kendinden nefret dolu ki neredeyse beni şok ediyor. Haklıydım. Eğer içimdeki diğer parçaya teslim olsaydım. Çocukken beni koruyan. Oyun alanındaki zorbalarla savaşıyor ve

Ellerini kendilerine nasıl saklayacaklarını bilmeyen yetişkinler. Eğer her şeyi *onun* devralmasına izin verirsem, her şey kendiliğinden yoluna girecekti. Belki kanlı ve biraz daha az insan olurdum ama özgür olurdum, değil mi? Özgürlüğün bedeli başkasının kanıyla kaplanmamışsa nedir ki?

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, bir el omzuma dokunana kadar ikisinin konuşmasının bittiğini bile fark etmiyorum ve şokla geri çekiliyorum. Braxton'ın gölgesi üzerimde duruyor ve yaklaştığı gibi aniden geri çekiliyor.

Kaşınan, istenmeyen, küçümsenme hissine dayanamayarak koltuktan kalkıyorum. "Eğer konuşmaya devam etmek istiyorsanız yatak odasına gidebilirim," diyorum ama daha cevap almadan harekete geçmiş oluyorum. Bir cevap için beklemek istemiyorum.

Yeni evimin oturma odasında duran iki adama sırtımı dönüp koridora yöneliyorum - daha önce yemek yapma niyetimden vazgeçiyorum. Midem zaten şu anda sert bir kaya gibi karnımın dibinde oturuyor. Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum.

Kapı sırtımda yumuşak bir gıcırtyla kapanıyor ve omurgamı tahtaya bastırıyorum. Ne Braxton ne de arkadaşı benim için gelmediğinde, bu gecelik gitmeme izin verdiklerini varsayıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve kığım halıya çarpana kadar kapıdan aşağı kayıyorum. Kollarım dizlerime dolanıyor ve dümdüz önüme bakıyorum, odanın kullanılmadığı belli olan mobilyalarını görmüyorum. Bir yatak. Bir şifonyer. Ve bir ayna. Onun dışında boş. Tıpkı yeni sakini gibi.

Neden, diye düşünüyorum, gittiğim her yerde, bulunduğum her yerde... Ben her yönden bir amaç için bir aracı.

Ben bile itiraf etmeliyim ki, Mama Luda ile yaşamak hiçbir zaman kalıcı olmadı. Sevgi doluydu, evet. Kendisi de henüz çocuk olan başarısız bir anneye bakmaya çalışan bir gençten daha kolay ve daha iyiydi. Ama çocukların çocukluklarını geride bırakmaları gerekir. Büyümeleri ve hayatlarına devam etmeleri gerekir. *İnsana* dönüşmeleri gerekir. Kimse için asla olmadığım bir şey.

Bir kız kardeş. Bir yük. Bir sorumluluk. Bir tutsak.

Nadiren kendi seçimimi yapabiliyorum. Bu sadece hayatta kalmak. Sade ve basit. Sürekli bir yerden diğerine çekiliyorum. Sorumluluğu alacak birine ihtiyaç duyduğunda annem için bir takas aracıydım. Ivan ve Ace için bir eşya, ama çok sevilen ve bakılan bir eşya. Beni aramalarının ve beni istemelerinin tek nedeni damarlarımda akan kan.

Ve burada bile - Ace'e borçlu olduğum ve onu kurtarmaya çalıştığım onca şeye rağmen - bir kez daha dışarıdan bakıyorum. Tıpkı her zaman olduğum gibi.

Belki de başka bir şey olmaya çalışmayı bırakmamın zamanı gelmiştir.

CLOVER

SINIR, GÖZLERİM AÇILIR AÇILMAZ BENİ PUSUYA DÜŞÜRÜYOR. ÖYLE BİR ŞEY DEĞİL. Birinin alarmı çalmadan hemen önce uyandığında hissettiği ve hala o fazladan on dakikalık tatlı, mutlu gecekonduyu istediği, ama içinde biriken, yavaşça iltihaplanan bir tür öfke. Dışarı çıkmayı bekleyen.

Neden? Asıl soru bu, değil mi? Ve ne yazık ki bir cevabım yok. Tek bildiğim, gözlerimi açıp Florida'nın bataklıklarındaki köhne karavanın sarı, eskimiş patlamış mısır tavanı yerine Braxton'ın misafir odasının alışık olmadığım düz beyaz tavanına baktığımda, koşullarımın bir kez daha benim rızam olmadan değiştiğini kabul etmek zorunda olduğum.

Bir gece önce doktorla ve Braxton'ın *arkadaşlarıyla* buluştuktan sonra düşünebildiğim tek şey buydu. Onları hatırlatan şey benden gelse bile, yüzümü kaplayan çatık kaşlara engel olamıyorum. Onu geri itiyorum ve yataktan sürünerek çıkarken nefesimi serbest bırakıyorum.

Belki de kızgınlığımı bastırıyordum. Belki de Braxton ve arkadaşları için rol yapıyordum. *Evgenia?* Yine, başka bir belki. Kendimi tehdit altında hissettiğimde hep ortaya çıkıyor. Ve şimdi, onun derimin altında cızırdadığını hissedebiliyorum.

Uyuduğum yatağı düzeltirken yavaş, derin nefesler alıyorum ve sonra salona bakıyorum. Pişmiş yemek kokusu midemi guruldatıyor. Yoldaki hızlı mola yerlerinden beri bir şey yememiştim ve o zaman bile Brax'ın beni sadece yemek zorunda olduğu için beslediğinden oldukça eminim. Kapı kolundan sarkan plastiğin hışırtısı dikkatimi çekiyor. Çantayı alıyorum ve kapıyı açarken arkamdan kapatıyorum.

Kıyafetler, fark ettim. Zamanlama da iyi, çünkü son birkaç gündür giydiğim kıyafetler kokmaya başladı. Bu da muhtemelen duş almak için iyi bir zaman olduğu anlamına geliyor. Koridora çıkıyorum ve bir gece önce göz attığım banyoyu buluyorum. Hızlı bir fırçalamadan sonra düşük belli bir kot pantolon ve bir tişört giyip bacağımda modern bir bilye ve zincir gibi duran halhalıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Hayatımda gördüğüm hiçbir ayak bileği monitörüne benzemiyor. Aslında, beni yakalayanın hakkını vermeliyim, ortalama bir mücevher parçasına benziyor - pantolonumu çekebileceğim kadar küçük. Güzel dış görünüşüne rağmen, tenime karşı bir tehdit gibi durması kanımı kaynatıyor.

O derin nefeslerden bir tane daha alıp bırakıyorum. Belki de uzun zamandır yemek yemediğim için öfkem beni etkiliyordur. Kıyafetler şaşırtıcı bir şekilde üzerime tam oturdu. Braxton'ın kendisi mi aldı yoksa o mu getirtti emin değilim ama hepsi üst düzey, pahalı markalar.

Üzerime hangi marka kıyafet giydiğim önemli değil, ben yine kendime bakarım. Günün sonunda, varlığım Ace'i hayatta tutmak için sadece bir kaldıraç. Braxton'ın beni eski kıyafetlerimle çürümeye terk etmemesine çok şaşırdım. Yine de vücudumu sattım ve sanırım BO gibi kokan bir kızı becermek istemezdi.

Banyo aynasında kendime bakarken içimi yeni bir kızgınlık ve çaresizlik dalgası kaplıyor. Saçlarımı parmaklarımla tarıyor, çeşitli düğümleri çözmeye çalışıyorum ve sonunda bir of çekerek pes ediyorum - kızıl bukleler yığını başımın tepesinde bir topuz haline ve bileğimdeki saç bağı için kırılğan bir bahane ile hepsini birbirine bağlıyorum. Lanet şey son demlerini yaşıyor, lastiği görünüyor. Ama burada durup yapacak başka bir şeyim olmadığından, Braxton'ın çoktan uyanmış ve kahvaltı etmek için oturmuş olduğu mutfığa gidiyorum.

Varlığımı kabul etmiyor - alçak sesle uğuldayan öfkemi arttıran bir başka acı. Onu yarıp geçiyorum ve sürahinin yarısı hâlâ siyah sıvıyla dolu olan kahve makinesine doğru ilerliyorum.

Dolaplardan birinde bir fincan buluyorum ve o bir tabak yumurta ve pastırma indirirken dönüp kışımı tezgâha dayamadan önce kendime bir fincan dolduruyorum. Ocakta hâlâ biraz var ve bir parça pastırma koparıp kahvemi yudumlamadan önce ağzıma atıyorum. Pastırma dudaklarıma değdiği anda midem gurulduyor. Bir tabak kapıyorum ve kahvaltısından arta kalanları hızlıca tabaklara dolduruyorum

ve sanki yiyeceğim son yemekmiş gibi mideye indiriyorum. İşim bittiğinde boş tabağı lavaboya geri koyuyorum ve kahvemi bir kez daha elime alıyorum.

"Peki," diye başlıyorum, "bugün için plan nedir? Kulemde mi kalacağım yoksa gelip gitme hakkım var mı?"

Braxton'ın gözleri bana dikiliyor ve kaşları iniyor. Sorumu duymazdan gelmesini bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde cevap verdi. "Dekan seni kampüse getirmemi önerdi, sen de öyle yapıyorsun. Sana bıraktığım kıyafetlerle birlikte ayakkabı da almalıydın." Çatalıyla koridoru işaret . "Git onları giy. Burada işim bitince gidiyoruz."

Dean mi? Önceki gece birlikte olduğu adam bu olmalı. Ocağa bakıyorum ve son pastırma parçasını alıp ağzıma atıyorum, bir yandan da tezgâha yaslanıp onun bariz emrini yerine getiriyorum.

"Dean'in sana söylediği her şeyi yapıyor musun?" Kirpiklerimi kaldırıp doğrudan ona bakarak soruyorum. "Gerçekten yetkili olan o mu?"

Braxton cevap vermiyor. Onun yerine ayağa kalkıyor ve elinde tabakla tam önüme gelene kadar tezgâhın etrafında dolanıyor. Göğüslerimizin birbirine değmesini engelleyen tek şey olan kupam aramıza girene kadar eğiliyor, yaklaşıyor ve yaklaşıyor. Sonra tabağını deviriyor ve yemeğinin geri kalanını -benim lisemdeki herhangi bir çocuğun yemek için can atacağı yiyecekleri- lavaboya ve çöp öğütücüsüne bırakıyor.

Tabağın tezgâha çarparken çıkardığı keskin çizik beni sıçratıyor ve gözlerim Braxton'inkilere kayıyor. "Git ayakkabılarını giy, Clover," diyor, bir elini yanımdaki tezgâha koyup kaşlarını kaldırarak. "Tabii sana gerçek bir mahkûm gibi davranmamı ve burada kaldığın süre boyunca seni kilitlememi tercih etmezsen." Ağzının bir köşesi eğiliyor. "Bunun benim için belirli bir çekiciliği olmadığını söyleyemem."

"Ben esaretten hoşlanmıyorum," diye cevap verdim.

Dudakları bükülür. "Yazık," diye yorum yapıyor. Kaşlarım çatılıyor.

"Öyle mi?"

Braxton'ın kokusu bana çarpıyor ve beni bunaltıyor. Ben kalkmadan önce duş almış olmalı çünkü saçlarının uçları hâlâ ıslak ve şampuanının kokusunu alabiliyorum. Güçlü ama oteldeki okyanus esintisi kokusundan farklı. Gerçek kokuyu anlamaya çalışırken öfkem dağılıyor gibi görünüyor. Neredeyse odunsu. Meşe ve baharat ya da başka bir şey gibi.

Braxton düşüncelerimi bölerek, "Beni zorlamaya devam et Clover, sandığından daha çabuk öğreneceksin," diyor ve ben de ona daha da yaklaştığımı, lanet bir keş gibi bir nefes daha çekmeye çalıştığımı fark ediyorum. Hemen geri çekiliyorum.

"Şaşırtıcı," diyorum, kendimi soğukkanlı davranmaya zorlayarak - sanki onu sadece koklamıyormuşum gibi.

Başını yana eğiyor. "o?"

Kırpıklarımın arasından ona bakıyorum. "Bilmek istemez miydin?" Kupamı tezgâhın üzerine koyup ellerimi kaldırıyorum ve onu geri itiyorum. "Gidip ayakkabılarımı giyeyim ve yola koyulalım."

Braxton çıkışımı engellemiyor ama geri çekilip bana hareket özgürlüğü de tanımıyor. Yanından geçip gittiğimde, vücutlarımız inanılmaz derecede yakınlaşıyor ve daha önce kendimi uyardığımı sandığım bir şeyin kıpırdanışlarını hissediyorum. Koridora doğru adım atarken, bakışlarının yoğunluğunu kıcımda hissedebiliyorum. Onunla tehlikeli bir oyun oynuyorum. Bunu biliyorum. O da biliyor. Yine de kaçınılmaz olarak onu takip etmek istediğimi inkâr edemem. Kardeşimi öldürmeye çalışan adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Nedenini ve bunu gerçekten kimin için yaptığını bilmek istiyorum.

Braxton'ın yanında daha fazla zaman geçirmek bunları öğrenmek anlamına geliyor ve Ace beni ne kadar sevse ve bana küçük kız kardeşi gibi davransa da bana asla bir şey anlatmıyor. İş hakkında bildiğim her şeyi o, Ivan ve Mama Luda arasında geçen konuşmalardan ve ipuçlarından öğrendim. Ace'i uygun şekilde uyarmak için bilgi almak istiyorsam, Braxton ve arkadaşlarının sağlayabileceği her ipucuna ihtiyacım olacak. Ona karşı, bulabildiğim her silaha ihtiyacım olacak.

Braxton'ın bahsettiği ayakkabıları hâlâ çantanın içinde, en altta bir kutuda buluyorum ve aceleyle yukarı çekip etiketlerini yırtıyorum ve bağcıklarını bağlamadan önce ayaklarımı içine sokuyorum. Birkaç dakika sonra onunla tekrar asansörde buluşuyorum. Sırtını karşı duvara dayamış, elinde telefonu bir şeyler yazarken duruyor.

"Dışarıya o zaman?" Onun yanında dururken asansörü işaret ederek söylüyorum.

Bana bir bakış attıktan sonra dönüyor ve asansörün düğmesine basmadan önce duvardaki küçük tuş takımına yeni bir kod giriyor. Başımı yana eğiyorum. "Çıkmak için kodu saklamaya çalışmıyor musun?" diye soruyorum.

Braxton telefonunu tekrar cebine sokar. "Bunu dün gece doktorun yararı için söyledim. Senin için değil."

Asansör gelir ve kapılar kayarak açılır. İçeri adım atıyor. Ben de onu takip ettim. "Kaçacağımın korkmuyorsun değil mi?"

En alt kat için düğmeye basarken dümdüz önüne bakıyor -Otoparktan şüpheleniyorum. "Kaçmak mı istiyorsun?" Dudakları gerçek bir kaş çatmadan çok gülümseme ve eğlenceden oluşan bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Misafirim ol. Seni bulabilirim ama bulamasam bile gitmen bir şeyi kanıtıyor."

Bileğimdeki metal onun sözleriyle daha da ağırlaşıyor ve bana görüldüğüm kadar özgür olmadığımı hatırlatıyor. Sormak istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. "Bu neyi kanıtıyor?"

Bana bakıyor ve ela grisi gözleri adeta karanlık bir niyetle parlıyor. Yanaklarımı emiyorum ve göğsüm hava ile şişerken bile dilimi ısıyorum ve tutuyorum, aramızdaki küçük boşluğa geri bırakmayı reddediyorum. "Tıpkı dışarıdaki diğer orospular gibisin," diyor. "Her zaman kendini kurtarmaya çalışıyorsun. Sen gidersen Ace ölür. Verdiğimiz söz buydu, değil mi?"

Sorunun retorik olmadığını ve bana bakıp bir cevap beklediğini fark edene kadar donup kaldığım kısa bir an var. "Evet," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor ve bir anlığına şeytanın ta kendisi gibi görüldüğüne yemin edebilirim. "Beni burada tutan tek şey bu," diyor. "Senin şu anlaşman. Halhal..." O ileri doğru hareket ediyor ve otomatik olarak geri çekiliyorum, omurgam duvara çarpıyor. Beni bir köşeye sıkıştırıp ayakkabısını ayağıma vururken kafama bir avuç içi vururken düşünüyorum - şu anda sözünü ettiği halhalın bulunduğu bacağıma. "Halhal bir sigorta," diyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, kaçmanı bekliyorum."

Bakışları nüfuz edici, tehditkâr. Gözlerimi dikip bakıyorum, göğsümün oksijensizlikten acımaya başladığını hissediyorum. *Lanet olsun. Ne yaptım ben? Kendimi neyin içine soktum? Kendimi kime sattım?* Zihnim panik moduna geçiyor, tıpkı kurt kapanına yakalanmış bir tavşanın zihni gibi.

"Madem kaçmamı bekliyorsun, o zaman neden dışarı çıkmama izin veriyorsun?" Nefes alabilmek için ciğerlerimdeki havayı zorlayarak soruyorum. "Neden beni evinde kilitli tutmuyorsun?"

"O zaman seni nasıl tanıyabilirim?" diye soruyor ve avuç içi başımın yanındaki duvar boyunca kayarak aşağı inerken beni şok ediyor.

geri çekiyor ve parmakları çenemi sıyrıyor. "Ne tür bir kızın kardeşini kurtarmak için kendini feda edeceğini bilmek istiyorum."

Benimle taşak geçiyor. Tek bahanesi bu. Braxton Smalls'un beni tanımakla gerçekten ilgilenmesine imkân yok. Gözlerimi ona dikiyorum ve elini itiyorum, teninin tenime değmesinin içimde bir şeyleri aydınlatmasından nefret ediyorum. "Sen lanet bir yalancısın," diye karşılık veriyorum.

Braxton yüzümdeki çatık kaşları ve keskin reddimi görmezden geliyor ve bunun yerine parmaklarının ağzıma gitmesine izin veriyor, başparmağı alt dudağıma , tırnağı oradaki yumuşak ete batıyor. İrkiliyorum.

"Göreceğiz Clover," diyor. "Bu işin sonunda kimin yalancı olduğunu göreceğiz." Bu sözler hem bir tehdit hem de bir vaat.

Sonunda geri çekiliyor, bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor, ta ki kokusu zihnimi ele geçirmeden nefes alabileceğimi hissedene kadar. Her şeye rağmen asansörün köşesinde kalıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup kapılara bakıyorum ve açılmaları için sessizce dua ediyorum.

İçimdeki ateşli duygular kabarıp beni Braxton'ın koca kışlı kafasını, bana gerçekten hissetmemem gereken şeyleri hissettirdiği için duvarın kenarına çarpmaya zorlarken, asansör yavaşlıyor ve dualarım kabul oluyor. Asansörün kapıları açıldığında iki kadınla karşılaşıyorum. Beni şaşırtan onların varlığı değil, Braxton'ın tepkisi.

"Kahretsin."

CLOVER

BRAXTON'IN LANETİNİ SOĞUK BİR SESSİZLİK KARŞILAR. BETON DUVARLARLA, Yeraltı garajının zemininde ve tavanında, kulaklarımda hiçbir şeyin yankısı çınlamıyor. Braxton eleva- tordan çıkıyor ve sanki otomatik pilotta gibi ben de onu takip ediyorum.

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Sözleri sert ama sesi pek de öfkeli gelmiyor. Ona bakarken başımı geriye atıyorum; dikkatim ondan tekrar iki kadına kayıyor. Kaşları kırışmış ve dudakları bükülmüş ama bakışlarında kızgınlık yok. Reddetme yok. Sadece... endişe, biraz da tedirginlik.

Bence *tuhaf ve ilginç*.

Bu nadir bir fırsat - Braxton'ın bana hiç ve benim varlığım geri planda kaldığı için sadece onu değil, kadınları da rahatça gözlemleyebildiğim bir fırsat. Dikkatim ilk kıza yöneliyor.

Ufak tefek, küçük çerçeveli ve neredeyse 'beni koru' ve 'bana dokunma' enerjisinin birleşiminden oluşan bir karşıtlıkla damlıyor. Başını çevirip yanındaki kıza baktığında irkiliyorum. *Kahretsin, adamın biri ona bir numara yapmış olmalı*, diye düşünüyorum.

Yarı mor, soluk saçlarını at kuyruğu yapmış, ceketinin yakasının hemen altında saklanan morlukları görebiliyorum. Bazıları yeni - taze mor ve kırmızı çürükler bunu fazlasıyla belli ediyor - ama bazıları daha eski, cildinin sararması iyileşmeleri için birkaç gün geçtiğini düşündürüyor. Aynı adam mı? Bilmiyorum. Muhtemelen. Bana, bir kızla yatağa atlayacak tipte bir kız gibi gelmedi.

yataktan yatağa. En sevdiği mağaza Gothics R Us'mış gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişken olmaz.

Analizim iki numaralı kadına yöneliyor, ama neredeyse gözlerim ona dikilir dikilmez kızın başı bana doğru dönüyor ve jilet gibi keskin mavi-gri gözleri benimkilerle buluşuyor. Ondan yayılan tedirginlik ve meydan okuma karşısında şok içinde gözlerimi kırıştırıyorum. Bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum ve neredeyse içgüdüsel olarak geri adım atma dürtüsü içimde yükseliyor ama ayaklarım yere sağlam basıyor.

"Kız bu mu?" Bana kaşlarını çattı.

Kalın kaslı bir kol aramıza giriyor. Gözlerimi kırıştırarak onu takip ediyorum ve Braxton'a doğru ilerliyorum, Braxton önümde hafifçe adım atıyor ve tüm dikkatini koyu saçlı kadına veriyor. *Beni koruduğunu* fark ediyorum. *Ondan.* da meraklandım.

"Avalon." Dudaklarındaki isim bir uyarı niteliğinde ve benim olmadığı aşikâr olduğu için onun olduğunu varsayıyorum.

"Braxton." Braxton'ın adını aynı şekilde tekrarlıyor, onun cüssesi ya da bakışları karşısında en ufak bir korkuya kapılmış gibi görünmüyor.

"Yapma," diye uyarıyor onu.

Avalon ondan bana bakıyor ve gözlerindeki mavi-grinin aslında o kadar da tüketici olmadığını fark ediyorum. Çoğunlukla gri ve altın benekli mavi. Belli ki bir izlenim bırakmaya niyetli bir kadın için güzel bir renk - ya da belki daha fazlası. Braxton'ın geri çekmeyi reddettiği koluna çarparak öne doğru bir adım atıyor.

Başlangıçta bir kadına göre uzun görünüyor ama hayır, yakından incelendiğinde aslında o kadar da uzun değil, özellikle de Braxton'ın yanında dururken. Braxton onun küçük bedenine göre bir canavar gibi. Ondan küçük olan tek şey arkadaşı. Ve şimdi o kadar yakın ki Avalon'un aslında benim boyumda olduğunu fark ediyorum. Kendini tutuş şekliyle, omuzlarını geriye atmış, başını kaldırmış ve gözleri ileriye bakar vaziyette, daha uzun görünüyor.

Etrafında taşıdığı tüm o büyük dick enerjisi bir aura gibi yayılıyor ve insanlara incinmeden önce geri çekilmelerini tavsiye ediyor.

Mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde duyuldu. yazık ki asansörün kapıları çoktan kapanmıştı ve Braxton'ın kaçmamdan hoşlanacağından şüpheliyim. Halhal lanet bir zincir gibi ayağımı sıkıyor, beni onun yanına ya da nereye gitmeme izin verirse oraya kilitliyor.

-Burada tam olarak arkadaş olarak bulunmadığımı hatırlatıyor. Sanki Avalon'un bana attığı karanlık bakışları unutabilmişim gibi.

Benim yolumdan. Ace'in bu insanlar arasında benim için bıraktığı karmaşaya karıştığı çok açık.

Kardeşimi ne kadar sevsem de, benim için yaptıklarından dolayı onun için ne kadar fedakârlıkta bulunmaya hazır olsam da, şu anda onu boğazlamak istememe engel olamıyorum. Elbette bu durum hayatı ilginçleştirdi ama ilginçlik her zaman sağlamlık anlamına gelmiyor. Şu anda bu hatun beni parça parça edip kemiklerimi kürdan olarak kullanmaya hazır gibi görünüyor.

Avalon başını yana eğiyor, koyu renk saçlarının kalın kütlesi omzunun üzerinden kayıyor. "Adın ne senin?"

Ben de başımı aynı yöne çevirip onu taklit ediyorum.

"Clover." Burnu kırışıyor ve homurdanıyor. "Tuhaf bir isim."

"Avalon'dan daha tuhaf değil," diye cevap veriyorum.

Yanındaki kız gözlerini açıyor ve başını benden Avalon'a doğru sallayıp tekrar geri dönüyor. Avalon yine de en ufak bir alınganlık göstermiyor. "Psikopata benzemiyorsun." *Garip bir yorum ama . Bununla başa çıkabilirim.*

"Psikopatların çoğu gibi mi görünür?" Ben soruyorum.

Braxton geri çekiliyor ve Avalon'un önüne geçerken beni itiyor. "Ava." Avalon başını geriye atıp ona bakarken ben yana eğilip etrafına bakıyorum. "Rylie'yi şekilde dışarı çıkarmanın gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Braxton diğer kızı işaret ederken Avalon gözlerini deviriyor.

"Aman Tanrım, Brax," diye . "O sakat değil."

Rylie ise kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatıyor. Yine de tek kelime etmediğini fark ettim. Braxton ikisine de kaşlarını çatarak bakıyor. "Çocuklar ikinizin de burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyor.

"Neden?" Ona gülümsüyor, ama bu gülümseme eğlenceden başka bir şey değil. "Onların iznine ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun, psikopat çocuk?"

Arkadaşı Rylie bir nefes verip uzanıyor ve Braxton'la göğüs göğüse çarpışmak için ilerlerken Avalon'un kolunu yakalıyor. "Ava," diye uyarıyor, gözleri ikisinden bana kayıyor ve geri dönüyor. "Yapma."

Avalon iç geçirir ama Braxton'a bakarken bile kolunun arkadaşında kalmasına izin verir. "Ona zarar vermeyeceğim," diyor. "Sadece onunla tanışmak istedim."

Braxton'ın kaşları kalktı. "Gerçekten mi?" Onun sözlerine bir an bile inanmadığı çok açık ve ben de onunla aynı fikirdeyim.

"Elbette," diye yanıtlıyor Avalon.

"Bundan emin misin?" Hâlâ Braxton'ın vücuduna yaslanarak soruyorum. "Çünkü *davranışlarına* bakılırsa" - hem Rylie'yi hem de Brax'ı işaret ediyorum- "muhtemelen koşuyor *olmalıyım*."

Avalon'un dikkati tekrar bana yöneliyor. Homurdanıyor ve başını sallıyor. Arkadaşı kolunu bırakıyor ve bana bakarken kolunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Kaçmak sana yardımcı olmaz."

"Son ifadeni tam olarak teyit etmiyorsun," diyorum. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunu ben mi söyledim?" Gülümsüyor ve öne doğru bir adım atıyor, Braxton bir kez daha kolunu aramıza sokarken ona çarpıyor. "Sapık çocuk? Şunu kaldırır mısın?"

Braxton uzun bir nefes veriyor ve başını sallıyor; başının tepesindeki siyaha yakın saçları alnına dökülüyor. "Üzgünüm Ava," diyor. Ensemde rahatsız edici bir kaşıntı başlarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sesi gerçekten üzgün geliyor - bu hatunun kışımı parçalamasına izin veremediği için mi üzgün? *Kim lan bu kız?* "Şimdilik benim korumam altında," diye bitiriyor Brax.

mi? Doğru, çünkü ben sadece bir amaç için bir aracım.

Avalon onun kolunu itmiyor ya da onu geçmeye çalışmıyor. Ve bu kadını çok az tanıyor olmama rağmen, gerçekten yapabileceğinden hiç şüphem yok. "Neden?" diye .

Braxton, "Karmaşık bir durum," diyor. "Ama güven bana Ava. Sana asla ihanet etmeyeceğimi biliyorsun."

Avalon bakışlarını bana çeviriyor. "Senin için endişelenmiyorum," diyor, Braxton'a cevap verirken bile bana doğru bakıyor, beni aşağı yukarı tarıyor. Kıyafetlerimin altında kaslarım gittikçe geriliyor, ta ki keskin bir hareketin ya da bir sesin beni lanet bir roket gibi fırlatacağından emin olana kadar. "Ben asla , ama öte yandan ..." Yorumundaki 'o'nun kim olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Sadece gözleriyle ruhumun katmanlarını soymaya çalışıyormuş gibi bana bakarken değil. Sanki bir sonraki ifadesini reddetmem için bana meydan okurcasına kaşlarını çatıyor. "*Ona* güvenilirmez."

Belki de değil, diye düşünüyorum, ama kesinlikle , değil mi? Acaba bir şey söylemeli ? birkaç gün önce sevgili Braxton'ının, yani bariz arkadaşının aletini nasıl gırtlığıma kadar soktuğunu ona anlatmak dilimin ucunda. Nasıl, gerçeğe rağmen

Kardeşim için geldi ama sonunda benimle gitti. Benimle bir anlaşma yaptı. Güvenilmez bir kızı. Küçük bir şey ama söylemek istiyorum. Yine de bunu söylememi engelleyen tek şey, Braxton'ın onu görmemi engellemesi ve konuşmaya başlarken bir kez daha önüme geçmesi.

"Ona gvenmene gerek yok," diyor Braxton. "Tek yapman gereken bana güvenmek."

"Braxton." İ ekiyor. "Seni ne kadar sevsem de aptal değilim. Sana güveniyorum ama sen bir erkeksin. Erkeklerin aletleri vardır ve çoğu zaman onlarla dşnrlersin." Uzanıp avucunun iiyle adamın yanağına iki kez vuruyor. "Ortalama bir dangalakktan daha zeki olabilirsin ama güzel amcık senden daha güçlü adamları alt etti."

İçimdeki şok roketleri fırlıyor ve dikkatim hemen Braxton'a kayıyor. Ama adam alınmak ya da aşağılanmak yerine gülümsüyor - gerçek, eğlenceli bir gülümseme. "Senin için de böyle mi oldu?" diye soruyor.

Omuz silkiyor. "Her şeye gücü yeten vajina," diyor. "Bu lanet olası bir mucize ilaç."

Braxton başını sallar. "Sana söz veriyorum, konu bu değil." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama bir şey söylemiyorum. Böyle bir hakkım yok çünkü o haksız değil.

"Tamam." Avalon eğildi ve gözlerini bana dikti. "O zaman ona sadece bir uyarım var." Kızın eli Braxton'ın kolunu buluyor ve bu kez Braxton hafifçe yana çekilerek kıza önümde hareket etmesi için açıyor. Daha dik duruyorum, kız tam geçerken kendi omuzlarımı geriye atıyorum.

"Kardeşinin yaptığı iş hakkında tam olarak ne bildiğini bilmiyorum," diye söze başladı, "ama her şeyi berbat etti. Bedelini ödemek zorunda olman çok kötü ama çeneni kapalı tuttuğun ve kıpırdamadığın sürece eminim her şey yakında bitecek."

"Bu bir söz m?" Başımı yana eğerek soruyorum.

Sırıtıyor. "Elbette, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

"yle değil," diye cevap veriyorum.

"O zaman bu bir tehdit." Omuz silkiyor. "Seni uyarmam gereken tek şey şu" -tişörtümün önünü kavradığında gözlerim açılıyor, tırnakları kumaşa batıyor ve beni daha yakına çekerken sıkılaşıyor. Yüzü sadece santimetre uzağımda. Ağzındaki nanenin kokusunu alabiliyorum. "Sakın ailemle uğraşmayı aklından bile geçirme."

yüzüme bakarak hırılıyor. "Braxton. O"-kız arkadaşını işaret ediyor-"ve burada temas ettiğin diğer herkes. Onlara zarar mı veriyorsun?" sözünü kesmem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor. Ama yapmadım. Bunun yerine, tamamen hareketsiz ve tamamen sessiz kalarak her şeyi anlatmasına izin veriyorum. "Senin bağırsaklarını deşeceğim. Anladın mı?"

Göz kırıyorum. Yavaş ve sakın. Sanki söylediklerinin hiçbiri beni etkilemiyormuş gibi. Bu bir gösteriş çünkü içim titriyor. Bir baltaya sap ol- muş ya da bir baltaya sap ol- muş sert bir hatun gibi görünebilir ama bir tehdit savurduğu zaman gözlerinde bir parça delilik var. Beni halkı için bir tehdit olarak görüyorsa, bu sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

"Cevap ver," diye emrediyor ve beni hafifçe sarsıyor.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordum. "'Evet, Hanımefendi' mi? Sen benim annem değilsin, ama şunu söyleyeceğim." Burunlarımız birbirine değene kadar ona doğru eğildim. "*Ailenle* uğraşmaya hiç niyetim yok," diyorum ona. "Ben *kendi ailemi* korumak için buradayım."

İkimiz uzun süre birbirimize baktık. Her vuruş, bedenimin altında uğuldayan endişeyi yüzeye daha da yaklaştırıyor. Omurgamda boncuk boncuk terler beliriyor ve aslında ne kadar korktuğumu hissetmemesi için dua ediyorum.

Sonunda, Avalon beni geri itmek için gömleğimi tutarken sessizlik bir kahkahayla bozuluyor. Başını iki yana sallıyor. "," diye itiraf ediyor, hâlâ kıkırdıyor. "Ve bunu takdir ediyorum, gerçekten- ama dostum, ailen benimle ve benimkiyle uğraşarak sıçıp batırdı. İyi, sen burada kal. *Aileni* koru." Sanki bu fikir çok komikmiş gibi homurdanıyor. "Yine de unutma." Bana doğru işaret ediyor. "Seni buraya getiren onlardı."

Kaşlarımı çatıyorum ama içimde kabaran öfke bir yere varamıyor çünkü günün sonunda Ace'i seviyor olsam bile yine de onun bu ifadesini inkar edemiyorum ve bu da beni ona saygı duymaya ve zayıflığın ısırtığına benzer bir şeyle arkasından bakmaya itiyor. Çünkü şu anda içinde bulunduğum durumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

CLOVER

EASTPOINT ÜNİVERSİTESİ DİĞER ÜNİVERSİTELERE BENZİYOR - YA DA EN AZINDAN, Üniversitelerin nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettiğim gibi görünüyor. Araf'ın girişine benziyor. Ön taraftaki büyük, uzun sütunlar transa . Pahalı giysiler ve tasarımcı çantaları giymiş öğrenciler kaldırımlarda dolaşıyor, bir sonraki derslerine giderken gülüşüyor ve sohbet ediyorlar. İnsanların sabah güneşinin altında dinlendiği büyük, açık yeşil alanlar. Yüz yıllık ya da daha eski görünen yüksek binalar.

Gerçekte olduğundan çok daha uzun süredir varmış gibi görünmesi için sanatsal olarak üretilmemiş tek bir yırtık dikiş veya yıpranmış kot pantolon yok. Sahte yoksulluk bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Zengin çocuklar, anne ve babalarının parasını her hafta sonu kulüplerde ve barlarda harcarken ve dünyanın en iyi tatil yerlerinde tatil yaparken gerçekte olduklarından daha fakirmiş gibi davranıyorlar. Port Charlotte'ta yazları şehre inmeyi başardığımda payıma düşenden fazlasını görmüştüm.

Güney'in kendine has bir tarihi var, daha az şanslı olanların sırtına inşa edilmiş ve yargılayıcı cehaletle büyütülmüş ağır bir tarih, ancak nadiren de olsa insanlar arasındaki gerçek ikiliği görebildim. Kasabalılar ve Yabancılar. Her gün bataklığın çukurlarında yaşayanlar ve kendilerini havalı hissetmek için orayı ziyaret edenler, tatil yapanlar.

Eastpoint ise tam tersi. Burada ben bir yabancıyım.

Sanki geldiğim dünyadan bambaşka bir dünya. Hayır, bu bambaşka bir dünya değil -kendime hatırlatıyorum- *öyle*. Bu bir

Ait olduğum dünya. Varlığım sadece geçici. Şimdilik bir değiş tokuş.

Braxton SUV'u Avalon ve arkadaşının içinde bulunduğu siyah Lexus'un arkasındaki park yerine yönlendirir ve onun yanına park eder. Arabaların karşısında üstü açık kırmızı bir Mustang'in kapıları açılıyor ve önceki geceden iki adam dışarı çıkıyor. Konsolda unutulmuş bir şekilde duran bir güneş gözlüğünü alıyorum ve araçtan inmeden önce emniyet kemerimi zyorum.

Arkada duruyorum, hem güneşin parlaklığını engellemek hem de yanımdan geçen insanların öfkeli bakışlarından gözlerimi saklamak için güneş gözlüklerimi yüzüme itiyorum. Onların bakışları karşısında kendimi bir sirk gösterisi gibi hissediyorum. Yine de bana bakmaktan çok etrafımdaki insanları izlediklerini fark etmem bir anımı alıyor.

Braxton. Avalon. Dean. Rylie. Ve bana bağırsaklarımdan nefret ediyormuş gibi sarışın olan. Birbirlerine doğru hareket edişlerini izlerken kafamda isimlerini sıralıyorum. Sarışın olan kollarını açıyor ve Rylie'yi kucağına alıyor, boğazının kenarını pmeden önce ona sarılıyor - artık en azından morlukları kimin bıraktığını biliyorum.

Birkaç uzun an boyunca kendini onun içinde kaybediyor. Ona sarılıyor, yüzünü boğazına çeviriyor ve onu içine çekiyor. Yaşadığım şoka rağmen dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onunla dün gece nasıl tanıştığımızı göz önünde bulundurduğumda, onun sadece belalıyı oynayan başka bir playboy olduğundan emindim. Ancak şimdi, gözlerinin sadece minyon gotik kıızda olduğu açık, ilginç ve biraz da beklenmedik bir kombinasyon.

Avalon kaslı ve dövmeli adama yaklaşıyor -Dean- ve adam onu kendine çekmek yerine kaslı kollarından birini onun omuzlarına atıyor ve Mustang'in n tarafına yaslanırken onun kendi tarafına yaslanmasına izin veriyor. Onlara gerçekten yaklaşmak istemiyorum. Varlıkları neredeyse görünmez bir bariyer oluşturuyor; diğerlerine buranın kapalı bir alan olduğuna dair bir uyarı işareti. Burada, bu insanlar arasında çok az kişiye izin veriliyor ve eğer buraya ait olmadığınızı düşünüyorsanız, değilsiniz demektir.

Ne yazık ki pek fazla seçeneğim yok. Braxton'ın yüzgeçleri st koluma yapışıyor ve beni SUV'un korumasından uzaklaştırıp diğerlerine doğru açık alana sürüklüyor. Birdenbire daha önce onlar için olan tüm dikkatler benim üzerime çevriliyor - davetsiz misafir. Yanlarından geçen öğrencilerin hepsi bakışlarını bana çeviriyor.

Meraklarını gizlemeye çalışsalar da başaramazlar. Hatta bir kız şok olmuş gibi tökezliyor. Güneş gözlüklerinin arkasından Braxton'a bakıyorum. *Nasıl bir üni var?* Merak ediyorum. *Bugün öğrenecek miyim?* Beni neden okula getirmeye karar verdiklerini tam olarak anlayamıyorum. Buraya gittiğim falan yok. Hiçbir yere gitmiyorum. Liseden mezun olduğumdan beri.

"*Onunla ilgili planın ne?*" diye soruyor sarışın, bir kolunu Rylie'den çekip bana işaret ederek. "Gerçekten bizimle sınıfa gelecek mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tam burada duruyor, pislik herif," diye , kaşlarımı çatarak ona doğru bakıyorum.

Tepkime sırtıyor, sanki sinirlendiğimi görmek hoşuna gidiyormuş gibi. Dean arkasına uzanıp sırt çantasını bir omzundan kaydırarak bir dosya çıkardı ve Braxton'a uzattı. "Barnes'a onu kaydettirdim," diyor beni ve patlamamı görmezden gelerek. "Her sınıfta onunla birlikte olan biri var."

"Buraya başvurmadım bile" diyorum. "Beni nasıl kaydettiniz?"

Dean sorumu duymazdan gelip dikkatini Brax'a vermeden önce bana doğru bir bakış attı. "Seninle konuşacak zamanım olmadı ama sence olur mu?"

Braxton dosyayı çevirerek açıyor ve içindekileri tarıyor. İçimdeki öfke alevleniyor ve ellerimi iki yanımda kenetliyorum. Avalon'un gözleri hareketi takip ediyor ve kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

Sıkılı yumruklarımı bırakıyorum ve bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir tarafa doğru eğilirken sıkılmış bir duruş benimsiyorum, ayağım sabırsızca yere vuruyor. Bu belirsizlik içinde olmak hem sinir bozucu hem de yorucu ama kendimi bu çılgınlığa hazırladım ve bunu kabul etmek zorundayım.

Bazı şeyleri kabullenmeye ve dünyanın bana istediği gibi davranmasına izin vermeye pek alışık değilim ve bu da farklı değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, kurtuluşum en beklenmedik kişiden geliyor. Kurtarıcım Avalon'un ta kendisi, erkek arkadaşının görece rahatlığı bırakıp öne doğru adım atıyor. Braxton'ın önünde durur ve elini Braxton'ın elindeki dosyanın üzerine koyarak, ona sırtırken dosyayı aşağı doğru iter.

"Neden sadece onu almıyoruz?" diye öneriyor.

"Biz mi?" Sarışın başını kaldırıp önce Avalon'a, sonra Rylie'ye bakıyor. "Onu ikinizle birlikte mi götürmek istiyorsun? Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rylie ise gözlerini deviriyor. "Ben iyiyim Abel," diye tersliyor. *Hmm, sanırım. Demek sarışının adı Abel'miş.* Bu bilgiyi zihnindeki 'uzak durulması gereken insanlar' klasörüne atıyorum.

"Ya bir şey olursa?" Abel cevap verir. Brax'a bakar. "Rylie için güvenli mi?" Brax cevap vermeye fırsat bulamadan Abel bakışlarını bana çeviriyor ve ters ters bakıyor. "*Onu* kampüste serbest bırakmak güvenli mi?"

Rylie dişlerini gıcırdatır ve ona bir tokat atar. "Ben hamileyim, sakat değilim."

Abel etrafına uzanıp o bölgeyi avuçlarken gözlerim hemen karnına kayıyor. Bol kıyafetlerin arkasından bir şey görmek zor, ama çok uzakta olmadığından şüpheleniyorum.

"Sana sakat demiyorum, isyancı kız," diye cevap veriyor Abel, ona olan bariz kızgınlığına rağmen onu kendine çekerek. "Ama o bizden biri değil." Gözleri yolumu kesiyor ve daralıyor. "Ona güvenemeyiz."

"Güvenli," diyor Brax. "Avalon ya da Rylie'yi asla riske atmam."

Brax dosyayı çevirerek kapatır ve Avalon'a uzatır, o da alır ve gülümseyerek arkasına fırlatır. Kâğıtlar havada uçuşurken Dean homurdanır ve gözlerini devirerek eğilip hepsini toplar - kürekle dosyaya geri koyuyor. "Teşekkürler bebeğim," diye mırıldanıyor.

Avalon beni işaret ediyor. "Pekala, şimdi bunu hallettiğimize göre. Sen. Hadi gidelim." Sırt çantasını yukarı kaldırıyor ve yürümeye başlıyor.

Kaşlarım güneş gözlüğünün üstünden yukarı fırlıyor ve ondan Braxton'a bakıyorum, ama o sadece dudaklarını birbirine bastırıyor ve cep telefonunu çıkarırken tek kelime etmiyor. Önüne geçiyorum, omzumu göğsüne dayıyorum ve hâlâ konuşmayınca yürümeye devam ediyorum. Rylie, Avalon'a yetişmek için acele etmeden önce erkek arkadaşından -ve sanırım bebeğinin babasından- hızla uzaklaşıp onu öpüyor.

Avalon park yerinin kenarında durdu ve geri dönüp beklemeye başladı. Rylie küçük boyuna rağmen önümde ilerliyor. Yolun yarısına gelmiştim ki ani ve keskin bir sızı bacağımı yaktı.

"Siktir!" Tüm bacağım kilitlenirken kalıyorum. Dizlerim tutmuyor ve sertçe yere düşüyorum, çakıllar kot kumaşını geçip tenime batıyor, elektrik baldırıma ve uyluğuma doğru hızla nefes nefese kalıyorum. Omurgam boyunca terler fişkırıyor. Bacağımdaki kaslar

keskin, hızlı spazmlar halinde kilitlenip serbest kalıyor. Acımın kaynağı olan saldırgan prangaya bakmak için pantolonumun bacağına yukarı çekerken, içimde yuvarlanan acıyla savaşıyor nefes üstüne nefes alıyorum. Dişlerim birbirine vuruyor. Elektrik azalıyor ama öfkem daha yeni başlıyor. Tökezlemeyeceğimi anda zorla ayağa kalkıyorum ve Braxton'a bakarak etrafımda dönüyorum. O da bana bakıyor. İfadesinde hiç eğlence yok. Az önce yaptığı şey için pişmanlık da yok. Sadece boşluk var.

"Sadece bir uyarı, ateş kuşu," diyor. "Onlarla uğraşırsan çok daha kötüsünü yaparım."

Garajda ne düşünmüştüm? Beni koruduğunu mu? Ha. Evet, aptallık etmişim. Onun tarafında yanılmış olabileceğim herhangi bir nezaket, o anda bana neden burada olduğumu yeniden düşünürken tamamen silindi. Ben onların arkadaşı değilim. Peşlerine takılan biri bile değilim. Ben lanet bir rehineyim. Başka bir şey değilim.

"Buna hiç gerek yoktu," diye terslendim ve bacağıma işaret ettim.

"Çok gerekli olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtlıyor Dean, Braxton'ın yanına doğru ilerlerken kırmızı Mustang'in kaputunu iterken ilk kez benimle konuşuyor. "Kızlarımızın yanında sana güvenebileceğimizi bize kanıtlıyor. Gerçi benim hiç yoktu." Gözlerini benden ayırmadan Avalon'a bakarken sırtıyor. "Bebeğimin karşısında iki saniye bile dayanamayacağından eminim."

Evet, belki Clover yapmazdı. Öte yandan Evgenia... belki de diğer yarımı bilmemeleri en iyisidir.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda duygularımın yüzümden akıp gitmesine izin veriyorum. Bacağımdaki sinirler hâlâ vızıldıyor ve zıplıyor ama Brax'ın bilekliğin voltajının tamamını kullanmadığını biliyorum. Elli bin volt demişti ve ben hiç şok yememiş olsam da çocukluğumda bunun yetişkin bir adamı bayıltmaya yeteceğini bilecek kadar çok şey görmüştüm.

Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp yürümeye başlıyorum. Avalon az önce olanlardan eğlenmiş gibi görünmüyor; omuz silkip tekrar yola koyulmadan önce benimle Brax'ın arasına bakarken sadece merak ediyor.

Ve tasmalı bir köpek gibi takip ediyorum. Belki farkında değiller - ya da belki farkındalar ve umursamıyorlar- her köpeğin dişleri var ve eğer işler yakında düzelmezse, anlaşılmayı siktir et deyip benimkileri kullanabilirim.

BRAXTON

"BU ÇOK SOĞUKTU." DEAN'IN YORUMU, DEAN'IN BIRAKTIĞI SESSİZLİKTE kızların ayrılışını.

Soğuk. Ama gerekli.

Sonuçta, onunla birlikte olabilmemin tek yolu bu. Eğer kendime başka bir şey olma izni verirsem... o da satın aldığım kadınlarla aynı olacak. Zaten o da tam olarak öyle değil mi? Elbette, kardeşini korumak için vücudunu satıyor, ama sonuçta hepsi aynı.

Telefonuma yüklediğim ve ona verdiğim bilekliği takip etmemi sağlayan uygulamadan çıkıp bilekliği cebime geri koyuyorum. "Hatırlatmaya ihtiyacı vardı." Ne de olsa Clover La Roux'nun rahat etmesine izin veremem. Gerçekte kimin yetkili olduğunu hatırlaması gerekiyor.

"Bu bakıştan hoşlanmıyorum," diyor Abel.

"Bakmak yok." SUV'ye dönüp anahtarlığımdaki bir düğmeye basıyorum ve içeri uzanıp spor çantamı almadan önce arka kapının açılmasını bekliyorum. Koç'un dersini dört gözle beklemiyordum ama zamanı gelmişti. Kaçmayı bırakıp normale dönmem gerekiyor. Herhangi birimizin olabileceği kadar normal.

"Ben deli değilim, değil mi? Kesinlikle bir bakış var," diye fısıldadığını duyuyorum Abel'in Dean'e.

Gözlerimi deviriyorum. Pislik.

Anahtarlığımın düğmesine bir kez daha basıyorum ve kapağı kilitlemeden önce kapanmasını bekliyorum. "Hadi," diyorum futbol sahasına doğru adımlarken. "Koç'un beni görmek istediğini söylemiştin?"

Tek gereken bu. "Bekle, cidden!" Abel bir çığlık atıyor ve sonra bana yetişmek için koşuyor, Dean de arkadan geliyor. "Yani, sen gerçekten

tüm bu intikam olayını bir kenara bırakıp futbola geri mi döneceksin?" Abel soruyor.

"Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum," diye cevap veriyorum, ona bir bakış atarak. "İkisini de yapıyorum."

"Belli ki ona yalan söylediğini bilmiyor." Dean'in yorumu bir soru değil ama sözleri yine de dikkatimi çekmeyi başarıyor.

"Bilmesine gerek yok," diye cevap veriyorum. Yine de yanılıyor. Clover aptal değil. Anlaşmamızın sahte olduğunu biliyor. Sadece bunu görmemeye çalışıyor.

"nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Sessizleşiyorum, gözlerim bir kez daha dümdüz ileriye dönüyor, ancak hem Dean'in hem de Abel'in bana odaklandığını hissedebiliyorum - bekliyorum. Ace Volkov'un kız kardeşi hakkında şimdiye kadar bildiklerimi deşifre etmeye çalışıyorum. Aslında kelimelere dökmek çok zor. Şimdiye kadar bildiğim tek şey, sevdiği insanlar için kendini feda etmeye hazır olduğu. Ondan hoşlanmasam bile, kardeşini öldürmeyi planlıyor olsam bile, en azından buna saygı duymalıyım. Yüzümüz parçalandığında nasıl tepki verecek?

"Fark etmez," diyorum Dean'in sorusuna cevap verirken. Doğrusu, hiçbir şey bilmiyorum. Onu anlamak imkânsız ve bu da bende onu kesip parçalara ayırma ve zihnimden söküp atma isteği uyandırıyor. "O her şekilde bu işte sadece bir piyon. Kartlarını doğru oynarsa yaşar ama ona sunabileceğim tek şey bu." Ona sunabileceğim tek şey bu. Hayatta kalmak.

Dean'in bakışlarının yüzümü yaktığını hissedebiliyorum ve bir şey söylemek istediğini hissediyorum. Buna hakkı olduğunu bilmesine rağmen -bu dünyada saygı duyduğum ve takdir ettiğim birkaç kişiden biri olmasına rağmen- bunu yapmıyor. Sadece bir kez daha öne doğru bakıyor ve konuyu değiştiriyor.

"Sizin için bir sürprizimiz var" diyor.

Abel öne doğru atılıyor, topuklarının üzerinde dönerken yürüdüğümüz düz çizgiden ayrılıyor ve geriye doğru yürümeye başlıyor. "Büyük bir sürpriz!" diye anons ediyor, kollarını iki yana açarken Dean'in sözlerini tekrarlıyor. "Öğrendiğinde altına sıçacaksın."

Sırtarak homurdanıyorum. "Eğer okula fahişe , kışına tekme basacağım," diyorum ona.

Abel sahte bir öfkeyle elini göğsüne vurur. "Böyle bir şey yapacağımı ima etmeye nasıl cüret edersin?" diye cevap verir. "Sana gününü göstereceğim.

ıslah olduğumu bilin."

Başımı eğiyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Reform mu? Sen mi?" Başımı sallarken saçlarım savruluyor. "Saçmalık."

"Ben artık bir aile babasıyım kardeşim," diyor Abel bana. "Küçük fasulye için iyi olmalıyım, rol model falan olmalıyım."

"Küçük fasulye?" Tekrar ediyorum. "Ona böyle mi diyorsun?"

Omuz silkiyor ve geri dönüyor. "Başka ne diyebilirim ki? Henüz cinsiyetini öğrenmek için çok erken."

"Kızların olacak," diyorum ona acımasızca. "Hepsi kız olacak ve umarım hepsi senin gibi olur."

Abel'in kafası döndü ve dehşet içinde bana baktı. "Olamaz!"

Yanımda, Dean başını arkaya atıp gülüyor. İçten bir kahkaha. Uzun zamandır sadece üçümüz arasında görmediğim bir kahkaha. Bir yıl içinde tüm dinamiğimizin değiştiğine inanmak zor. Artık kapalı bir çemberi olan üç kral değiliz. Kraliçelerimiz de var. Avalon ve Rylie bizi iyi yönde değiştirdi.

Konuşma kesiliyor ve Abel küçük kızların kendisine küfretmesi hakaretini unutmuş gibi görünüyor, biz de kampüs boyunca takımımızın çoğunun sabah antrenmanı için toplandığı futbol sahasına doğru ilerliyoruz.

Koç Pierce kollarını kavuşturmuş, elinde bir pano ile sahanın bir kenarında duruyor. Beni gördüğü anda anlıyorum çünkü adam uzun bir ıslık çalıyor.

"Değişiklik olsun diye antrenmana gelmen ne güzel, Smalls," diye sesleniyor.

Dean ve Abel önce bana doğru bakıyorlar ve beni kendi başıma halletmeye bırakıyorlar. "Üzgünüm, Koç, ben-"

Koç elini kaldırarak devam etmemi engelledi. Aynı şeyi başka bir adam yapsaydı onu yere sererdim ama Koç Pierce başka bir adam değil. Bana kaşlarını çattı ve başını salladı. "Başka bir oyuncu bir haftadan fazla antrenman kaçırdıktan sonra hiçbir çağrı ya da uyarı almadan bana gelseydi, onu kovardım" diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

Uzun bir süre başka bir şey söylemiyor - bakışları yüzümde ve aşağılarda geziniyor, sanki fiziksel bir neden arıyor

yokluğum için. Bir tane bile yok. En azından onun kabul edeceği bir tane. Sonunda iç çekti.

"Sadece bir şey soracağım," diyor.

Bekliyorum.

"İyi misin, evlat?"

Gözlerimi kırıştırdım, şok olmuştum. Nerede olduğumu bilmek istemesini, ona veremeyeceğim cevaplar talep etmesini beklerdim. Dudaklarım aralandı ama bir cevabım yoktu. Geldiğini görmediğim bu soru beni çok şaşırttı. Bir ders, elbette. Kıcıma bir tekme, kesinlikle. Ama bu değil.

Koç Pierce kollarını açıyor ve uzanarak alışılmadık bir hareketle omzuma vuruyor - en azından bana doğru yapıldığında alışılmadık.

"Geçen yaz olanlardan sonra sen ve Frazier'in bazı sorunlar yaşadığınızı ve Carter'ın sahalara dönmek için fazla mesai yaptığını biliyorum ama bir şeye ihtiyacınız olursa üçünüzün de her zaman bana gelebileceğinizi bilmenizi isterim. Eğer bu babalarınızla ilgiliyse, bir dahaki sefere yola çıkmadan önce bana haber vermeniz yeterli."

Rahatsızlık içime işliyor. Anılar zihnime üşüşüyor; parmak eklemlerimden kan damlıyor ve burnuma ölümün ezici kokusu geliyor. Avalon'un çığlıkları. Abel'in panikle aldığı nefesler. Siren sesleri. Gözlerimi kapatıyorum, onları sıkıyorum ve olmasını istediğim kadar uzak olmayan anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler Koç ve tekrar özür dilerim."

Başını salladı. "Evet, eğer bir sonraki maça hazır olmazsan hazır olacaksın. Soyunma odalarına git ve antrenman kıyafetlerini giy. Yirmi dakika içinde başlıyoruz, acele etsen iyi olur."

Tek yapması bu ve diğer takım arkadaşlarımızdan birine seslenerek uzaklaşıyor. Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyor. Ter sırtıma yapışıyor ve karanlık bir şey ruhumun yarıklarından dışarı kayıyor.

Dönüp yola koyuluyorum, soyunma odalarının girişinde bekleyen Abel ve Dean'i görünce koşuya başlıyorum. "Sana sorun mu çıkardı?" Yanlarından geçerken Dean soruyor ve kapılar arkamızdan kapanıyor.

"Hayır," dedim. "Gerçeği bilmiyor, yaşlı adamlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

İkisi de bir süre yanıt vermiyor ve sonra, "Belki de en iyisi budur," diyor Abel.

. "Bize hâlâ çocukmuşuz gibi bakıyor," diye mırıldanıyorum.

Josie Teyze'nin ölümünden ve benim ve Abel'in babalarının ölümünden sonra bu dünyada çok az insan bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyor. Koç Pierce'ın da onlardan biri olması sürpriz olmamalı. Ne de olsa beni, Dean'i ve Abel'i hayatlarımızın son dört yılında gördü; ona göre bizler yetişkinliğin eşiğinde çocuklarız. Hazır olmadan önce dünyanın en karanlık itilmiş canavarlar değil.

Dean, "Muhtemelen ona göre öyle olduğumuz içindir," diyor.

Kimse aynı fikirde değil. Katılamayız. Ve içten içe hepimizin Koç Pierce'a en azından biraz minnettar olduğunu düşünüyorum. Hoşumuza gitmeyen bir şey yapması halinde kellesini ya da işini alabileceğimiz gerçeğine rağmen, hiçbir zaman bize yalakalık yapmadı ve her zaman olduğu gibi söyledi. Sahada kaliteli performanslar bekliyor ve biz de her seferinde bunu veriyoruz.

Soyunma odalarına girdiğimizde nefesimi üflüyorum ve sol arka köşedeki kendi dolabıma yöneliyorum, tişörtümü başımdan sıyrırken spor çantamı ayaklarımın dibine bırakıyorum. Dean dolabına doğru ilerlerken Abel da aynı şeyi yaparak banklara oturuyor ve sahada geçireceğimiz güne hazırlanıyoruz.

"Benim için hazırladığınızı söylediğiniz sürpriz ne olacak?" On beş dakika sonra antrenman kıyafetlerimizle sahaya geri dönerken soruyorum.

Abel homurdanıyor ve sırtımı tokatlıyor. "Merak etme dostum, yakında öğreneceksin."

"Çok yakında," diye onaylıyor Dean, yeşil alana girip Koç Pierce'ın önünde duran takım arkadaşlarımıza doğru ilerlerken. Ancak dikkatimi çeken ne koç ne de diğer çocuklar, hepsinin önünde, koçun hemen yanında duran sarı saçlı pislik oluyor.

Başımı yana çeviriyorum ve Dean'e dönmeden önce onun genişleyen sırtışına bakıyorum. Marcus kalabalığın arasından beni fark ediyor ve elini kaldırırken Dean'in yüz ifadesini yansıtıyor. "Siktir," diyorum yüzümü bir gülümseme kaplarken başımı sallayarak. "Siz pislikler bunu bir sır olarak saklamayı nasıl becerdiniz?"

Dean bana, "Eğer kendi başına hareket etmeseydin, bilirdin," diyor.

Abel gülüyor. "Şimdiye kadarki en iyi sürpriz, değil mi?"

Koç Pierce antrenmandaki moral konuşmasını bitirip yeni alıcılarımızdan birini takdim ederken başımı sallıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Eğer Marcus Summers Eastpoint'e geliyorsa, o zaman işler kesinlikle değişecek demektir.

CLOVER

BEN BİR GÖZLEMCIYİM. HER ZAMAN ÖYLEYDİ. MUHTEMELEN HER ZAMAN DA ÖYLE OLACAĞIM. olmak. Diğer insanlar harekete geçmekten ve ilgi odağı olmaktan mutluluk duyarken, ben bir adım geride kalmayı ve kaosun ortaya çıkışını neredeyse kopuk bir aşinalıkla izlemeyi seviyorum. Bu daha güvenli ve içinde doğup büyüdüğüm kaos düşünüldüğünde, her fırsatta bundan kaçınmam mantıklı.

Avalon'un öyle biri olmadığı sonucuna varmak hiç de zaman almıyor, hem de hiç. O bir şeye balıklama dalan ve biri onu durdurmaya çalışırsa "siktir git" diyen biri. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü beni Braxton'dan almak istedi ve o da buna izin verdi. Aynen böyle. Bir insan hakkında eylemlerine bakarak çok şey söyleyebiliriz, ama daha da fazlasını insanların eylemlerine nasıl tepki verdiklerine bakarak söyleyebiliriz.

Kampüs boyunca yürürken, çektiğimiz dikkatin içgüdüsel olarak farkındayım. O kadar açık ki, Avalon aptal *olsaydı* bile, ki Braxton'ın ona değer verdiğini düşünürsek bunun imkansız olduğunu biliyorum - ve Braxton Smalls da aptal bir adam değil - yine de üzerindeki tüm gözleri fark ederdi. Onunla benim ve hatta küçük arkadaşı Rylie arasındaki fark, onun bunu umursamaması. Bakışları görmezden geliyor ve ben de onun hayatı boyunca kendisine bakılmış bir kız olduğu hissine kapılıyorum. Yani, sonuçta çok çekici. Uzun siyah saçlar. Temiz bir yüz, az makyaj. Avalon Manning doğal bir güzellik. Hangi yaşta olursa olsun, insanların güzelliğe tepkisi hep aynıdır. Kıskançlık. Şehvet. Arzu. Erkekler onu istiyor. Kızlar onun *gibi olmak* ister.

Bir de ben varım. Ondan istediğim tek şey bilgi.

"Neyi bekliyorsun?" Avalon kolumdan tutup beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek onu incelememi engelliyor. "Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?" Her şeyden çok merak ederek soruyorum. Koluma kilitlediği eline bakıyorum ama çekmeye çalışmıyorum.

Braxton bir kadını kaçırarak, gözünü korkutacak, kardeşinin ölümü tehdidiyle tuzağa düşürecek kadar zalimdir ama günün sonunda o da bir insandır. Bu da onun bir zayıflığı olduğu anlamına geliyor. Hiçbir şey olmasa bile, bu benim bir teselli ödülü - tüm bu olaylarda risk altında olan tek kişi - ve bu hatun onun saygı duyduğu ve değer verdiği biri. Bağlandığım adam hakkında daha fazla bilgi edinmek için bile olsa, onun dediğini yapmak benim yararına olacaktır. Zaafının ne olduğunu öğrenmek için.

"Ava!" Arkamızda, küçük arkadaşı ona yetişmek için acele ediyor, kısa boyu onu sadece birkaç adım geride bırakıyor. "Sınıfa böyle gidilmez!"

Avalon durur ve döner, onu bekler. "Sınıfa gideceğimizi söylemedim," diye cevap veriyor. "Onu da yanımızda götüreceğimizi söyledim."

Rylie bize katıldığında duruyor, göğsü inip kalkıyor, çantasını omzunda daha da yukarı kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor. Gözleri bir bana bir bana kayıyor. "Ona işkence etmeyeceksin," diyor. Kulağa bir soru gibi gelmiyor ama normal yanımda -sürekli kaçırılmayan ve tehdit edilmeyen yanımda- öyle olup olmadığını merak ediyor.

Avalon, "Ona sadece birkaç soru sormak istiyorum," diyor. Rylie'nin bakışları daralır. Avalon gözlerini devirir. "Sakin ol, Ry. Onu kafeye götürüp sohbet etmek için oturtacaktım. Tamamen halka açık ve her şey." Avalon bana doğru gülümsüyor. Belki başkasına sıradan ve dostça bir gülümseme gibi gelebilir ama ben yüzeyin ötesinde bir şeyler görüyorum. Gözlerinde karanlık görüyorum - çok aşına olduğum bir karanlık. Bu dostça bir gülümseme değil, bir uyarı gülümsemesi.

"Braxton'ın ne yaptığını gördün mü bilmiyorum," diyorum kolumu nazikçe çekerek ve karşı koymadan gitmeme izin verdiğini fark ederek, "ama senden kaçacak değilim." Bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce dikkatle bacağıma bakıyorum. "Bana hiçbir şeyi kendime saklamamı söylemedi, o yüzden devam et," diyorum. "Sorularını sor."

Avalon tek bir kaşını kaldırıyor. "Öylece mi?" diye sorar. "Ve sen cevap vereceksin."

"Neden yapmayayım anlamıyorum." Ondan saklayacak bir şeyim yok.

"Ava..." Rylie'nin bakışları aramızda gidip geliyor, ner- vous enerjisi adeta dalga dalga yayılıyor. "bundan hoşlanırlar mı?"

Kim olduklarını sormama gerek yok. Şüphelerim var. Braxton'ı arkadaşlarıyla birlikte izlerken, onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi bildikleri açık. Onlara karşı doğasını saklamaya bile çalışmıyor. Bunu her ne için yapıyorsa -kardeşim ona her ne yaptıysa- onların da bu işin içinde olduğuna dair bir his var içimde.

"Ona soru sormamı gerçekten istemeselerdi," diyor Avalon, konuşurken Rylie'ye bakarak, "Eastpoint'e gelmesine izin vermek yerine onu Brax'ın Kulesi'nde tutarlardı."

Bir parçam bunun en güvenli seçim olup olmadığını merak ediyor. Ancak Rylie cevap verince başım dönüyor. "Eastpoint onların bölgesi," diye savunuyor. "Muhtemelen burada onu daha iyi izleyebileceklerini düşünmüşlerdir."

"Seni izledikleri gibi mi?" Ava karşı çıkıyor.

Rylie hayal kırıklığına uğramış bir nefesle ofluyor. "Boş ver," diye tersler. "Kızgınlarsa bu senin kıçın. Hadi gidelim." Omuzlarını kaldırarak yanımızdan geçiyor ve Avalon'un bahsettiği kahve dükkânının olduğu yöne doğru fırlıyor.

Ava kıkırdıyor ve onu takip ediyor. Üçüncü taraflar eklendikçe ben de ekliyorum, hâlâ etrafımızı izliyorum. Yürüdükçe insanların *bizi* görmezden fark ediyorum - hayır, *bizi* değil, Avalon'u. Onu dikkatli gözlerle izliyorlar ve bu kadar çok insanın ondan korkmasına neden olacak ne yaptığını merak ediyorum. Her neyse, hakkını teslim etmeliyim - onlar üzerinde sahip olduğu güç çok etkileyici.

Kampüsteki kahve dükkânı günün bu saatinde bomboş; saatin henüz erken olduğu ve sınıf farklarına rağmen buradaki insanların da normal insanlar gibi günlerini kafeinle geçirmeye çalıştıklarından hiç şüphem olmadığı düşünüldüğünde bu durum oldukça şaşırtıcı. Kafeinleri sadece saçmalıklarla dolu ve yüksek fiyatlara satılıyor.

"Bana bir Frappuccino getirir misin?" Rylie kalçalarını büküp yüzünü buruşturarak soruyor.

Avalon tam alarma geçer. "İyi misin?"

Rylie başını sallıyor. Üst dudağının geriye kıvrılmasına ve elini karnına götürmesine rağmen, "Sorun yok," diyor. "Sadece hemen tualete gitmem gerekiyor."

"Mide bulantısı mı?" Rylie'nin cevap vermesini beklemiyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Ne yani? Saçımı tutabilir misin?" Yüzü kızarır. "Hayır, teşekkürler. Huzur içinde kusmayı tercih ederim - yorum ya da öğrenci hamilelik istatistikleri olmadan." Rylie başını iki yana sallıyor ve hızla kafenin arka köşesine, üzerinde belirgin bir 'banyo odası' tabelası asılı olan oyuğa doğru ilerliyor.

Avalon iç geçiriyor ve tezgâha doğru ilerliyor. Arkasında duruyorum, bakışlarım odanın içinde gezinirken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Kampüsün yeşil alanlarına bakan devasa pencereler boyunca yerleştirilmiş küçük masaları ve dükkânın her yerine sıcak bir hava vermek için koyu renge boyanmış uzun endüstriyel kirişleri fark ediyorum.

"Ne istiyorsun?" Avalon bana dönünce başladım. "Ne?"

Ağzımdan kaçırdım.

"İçki?" diyor, acele etmemi işaret ederek. "Ne istiyorsun?"

"Ah, kahve?" Dedim. "Sade."

Kaşlarını çatıyor ama omuz silkiyor ve siparişi veriyor, bir kart okutuyor ve uzaklaşmadan önce fişi reddediyor. Dükkânın köşesinde, kapıdan ve tezgâhtan fiziksel olarak mümkün olduğunca uzakta bir masa bulduğunda bir kez daha onun peşinden gitmek zorunda kalıyorum. Yerimize oturduk ve o arkasına kollarını göğsünde kavuşturarak beni açıkça gözlemledi.

Dudaklarım seğiriyor. Çoğu insan gizlilik konusunda pek rahat değildir. Sosyal hizmet görevlileri ve polisler, iyi niyetli bir Samaritan çocuğa olması gerektiği gibi bakılmadığımı fark ettiğinde ve beni alıp sorguya çektiklerinde bu taktiği bana kaç kez uyguladıklarını sayamıyorum. Her ne kadar ihmal edildiğimi kanıtlamak isteseler de, çenemi kapalı tutmanın eve geri gönderilmemin tek doğru yolu olduğunu öğrenmiştim. Annem kötü bir ebeveyn olabilirdi ama kötü bir insan değildi. Beni severdi, ama daha da önemlisi bana *ihtiyacı vardı*. Tıpkı Ace'in bu işi yürütmek için bana ihtiyacı olduğu gibi.

Ancak Avalon bu sessizlikten kısa sürede sıkılır. Dakikalar geçer ve baristalardan biri gelir, tezgâhın arkasındaki yerine koşturmadan önce masaya üç içki bırakır.

"Eee?" Kahve fincanını dudaklarıma götürüp sıvıyı yudumlarken Avalon soruyor. Acı ama şaşırtıcı derecede iyi; alt tonlarında baharatlı bir şeyler var. Hazır çekilmiş Wal-Mart kahvesinden kesinlikle farklı.

"Peki, ne?" Ona bakıyorum, bekliyorum.

"Bana bir şey söyleyecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Bana hiçbir soru sormadınız," diye hatırlatıyorum ona.

Kaşlarını çatıyor ama ağzını açıp daha fazla bir şey söyleyemeden bir sandalye karo zeminde kayıyor ve Rylie oturup eriyen Frappuccino'sunu can simidi gibi kapıyor. "Atıştırmalık bir şeyler aldın mı?" diye soruyor.

"Al." Avalon kartını Rylie'ye doğru iter. "Neye ihtiyacın varsa al
"-Bebek yapıcı."

"Tanrım, çok nazıksın." Rylie deadpans.

Avalon, "Eğer seni beslemezsem, Abel daha sonra bu durumdan şikayetçi olacak," diye .

Rylie bu ifadeyi inkar etmiyor ve küçük bir yorumun bir şeyi tamamen netleştirmesi komik. Birbirlerini kızdırıyor gibi görünseler de Avalon diğerlerinin fikirlerini önemsiyor. Aynı şey muhtemelen Braxton için de geçerli.

Bu da beni meraklandırıyor. *Bunlar* onun zayıflığı mı? Yoksa bu kızlar mı?

Rylie ayağa kalkıp elinde kartla tezgâha doğru ilerlerken Avalon, "Kes şunu," diyor.

"Neyi durdurayım?"

Merakla sordum. "Bizi anlamaya çalışmayı."

Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerimi bu kadar kolay tespit etmesine biraz şaşırmıştım. Bildiğim kadarıyla yüz ifadelerimle bunu belli eden biri değildim. Yine de, iddiayı reddetmem için bana meydan okurcasına kaşlarını çatı. Bunu yapmak aptallık olurdu.

"Neden?" Onun yerine ben soruyorum.

Kadın homurdanıyor. "Çünkü asla anlamayacaksın," diye yanıtlıyor. "O mu?"

İçkisini kaldırıp uzun ve yavaş bir yudum alıyor, can sıkıcı sessizliğin tadını çıkarana kadar cevap vermiyor. Belki o da Braxton kadar sadisttir. En azından kibir kadar tavırları da iyi. "İnsanlar her zaman küçük grubumuzu anlamaya çalışabileceklerini düşünüyorlar," diye itiraf ediyor sonunda. Ama bu bir itiraftan çok bir gerçeğin ifadesi gibi. "İnsanlar her şeyin net bir açıklaması olmadığına inanmayı reddediyor."

"Ve sen de o şeylerden biri misin?"

Gülümseyerek fincanını yere bırakıyor. "Hepimiz öyleyiz, hamile olanlar bile." Rylie'nin hâlâ kahve menüsüne eşlik eden unlu mamullerin önünde durduğu yere başıyla işaret ediyor. Avalon öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak bana bakıyor ve nedense bu yüzümün ötesine geçip ruhumun derinliklerine bakmaya çalıştığı hissine kapılıyorum.

Herkesin başkalarına göstermek istemediği bir tarafı vardır. Her zaman kokusunu alabildiğim için kendimle gurur duymuşumdur. İki buçuk çocuğu, mutlu bir evliliği ve kendini Tanrı'ya adanmış gülümseyen müdür

-Kız öğrencilerinin gömleklerinin altına bakmayı seven ürkütücü bir sapık. İnsanlar, inanmak isteseler de de, inanmak istedikleri kadar karmaşık değiller. Benzersiz değiller. Onlar aynı kelimeler

-Sadece farklı yazı tipleri.

Avalon'un karşısında oturup beni izlemesini izlemek, onun tamamen farklı bir dilde yazdığını yeniden fark etmemi sağlıyor. İlk başta, insanların ona attığı bakışları görmezden geldiğini düşündüm - Rylie'nin yaptığı gibi. Sonra Avalon'u analiz ettikçe -onu ipuçları ve bilgiler için inceledikçe- bunu gerçekten fark etmediğini düşünüyorum. Belki de bu o kadar alıştığı bir şey ki, görmezden gelmeyi öğrenmiş.

Hiç kuşkunuz olmasın, bunun farkında olduğunu biliyorum. Gözlerinin çok yakın duran birkaç tanesine kaymasından anlıyorum - muhtemelen ne hakkında konuştuğumuzu merak ediyor - ve gerçek bir yırtıcı karşısında korkmuş küçük tavşanlar gibi sıçrayıp uzaklaşmaları için gereken tek şey bu.

Şimdi, karşı karşıya olduğu kişi benim. Bana o kadar derinden bakıyor ki ne bulabileceğinden, daha doğrusu *kimi* bulabileceğinden neredeyse korkuyorum. Yine de içimden bir ses, Avalon'un istediği olursa Evgenia'yı bulmakla kalmayıp onu oyuna getireceğini söylüyor. Ve sanki karanlık yarımı düşünmek onun psikopat kafasını kaldırmasına neden oluyormuş gibi, içimden başka bir his geçiyor. Sanki içimdeki düşünceleri gizleyecekmiş gibi kahvemi kaldırıyorum.

Evgenia Avalon'la tanışırса, ondan çok hoşlanacağına dair bir his var içimde. Eğer bu tehlike anlamına gelmiyorsa, neyin geleceğini bilmiyorum.

CLOVER

"HIÇ KULÜBE GITTİN Mİ?"

Kahve fincanını ağızımdan o kadar hızlı çekiyorum ki, bir damla uçup dudağımın kenarına düşüyor. Yanıkla irkiliyorum, uzanıp döküleni siliyorum. "Hayır." Rylie döndüğünde bile dudağымda kahvenin düştüğü hala yanıyor, kolları birden fazla kahverengi fırın poşetiyle dolu. İlk ikisini yere bırakıp üçüncüsünü açıyor ve kruvasana benzeyen bir şeyi ağızına atıyor.

Avalon ona döner. "Bence onu Urban'a götürmeliyiz," diyor Avalon.

Rylie ısırığın ortasında duraksıyor ve bakışlarını yana kaydırırken kaşları gözlerinin üzerine iniyor. "Neden?"

"Hiç gitmedi," diye duyurdu Avalon.

Rylie'nin kaşları şaşkınlığı arttıkça daha da alçalıyor. "Yani?"

Avalon sırtıyor. "Yani, bence bu ona hoş geldin demek için mükemmel bir yol.

Eastpoint."

Bana bunu söyleten ne bilmiyorum. Aksine, bana 'hoş geldin' demeye çalıştığı için mutlu olmalıyım. Ne de olsa bu kızla arkadaş olursam Braxton'ın zayıflığını öğrenme olasılığım artacak. Bir yanım bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ederken, bir da -daha kararlı bir yanım- kardeşimin ondan korunmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylüyor. Tüm bunlara rağmen ağızım açılıyor, yanan dudaklarım aralanıyor ve beklediğimden tamamen farklı bir şey çıkıyor.

"Biz arkadaş değiliz," diyorum. "Aslında, eğer bir şey varsa, senin düşmanın sayılmalıyım, değil mi?"

Avalon omuz silkiyor ama yüzünü bana dönüp masanın üzerine eğilirken gözleri çelik gibi parlıyor, dirseklerini masanın kenarına dayayıp parmaklarını birleştiriyor ve çenesini onların üzerine koyuyor. "Elbette, sanırım," diye kabul ediyor. "Düşmanımızla akrabasın. Ve düşmanın dostu da düşmandır."

Dudaklarım bükülüyor ve kahveyi itiyorum, midem garip taklalar atıyor. "O zaman bu karşılama komitesi de neyin nesi?" Soruyorum. "Normalde nasıl davranıyorsan öyle davran. Bunu sözde dostluğa tercih ederim."

Avalon homurdanır. "Dostça davrandığımı mı düşünüyorsun?" diye sorar.

"Benden bilgi almak isteyen biri gibi davranmıyorsun," diye dürüstçe belirtiyorum. "Beni buraya soru sormak için getirdiğini söyledin ama hiçbir şey bulamadın."

"değil mi?"

Öne doğru otururken kaşlarımı çatıyorum. "Tek bir soru bile sormadın."

"Ya ihtiyacım yoksa?" Avalon sorar.

Göz kırpıyorum. "O zaman beni Braxton'dan uzaklaştırmanın ne anlamı vardı?"

"bu," diyor omuz silkerek. "Seni ondan uzaklaştırmak için." "Ne için?"

Hiçbir anlam ifade etmiyor ve benim kafa karışıklığım artmaya devam ediyor. Gülüyor - yüz ifademden mi yoksa şaşkın sorumdan mı, emin değilim. Yine de her ne yaptıysam onu eğlendiriyor. Dudaklarının güzel yüzündeki gerginliği bir şey ifade ediyorsa çok eğleniyor. Eşcinsel değilim, hatta biseksüel bile değilim, ama diğer insanlardaki güzelliği onlara fiziksel olarak ilgi duymadan da görebiliyorum.

Düşünürsem, Braxton beni birçok açıdan cezbediyor. Oteldeki o geceyi düşündüğümde, sadece kendime bile olsa, biraz ateşli olduğunu kabul etmek zorundayım. Onun kontrolü. Her şeyini üzerime, içime, üstüme boşaltması, sanki bana yük olmaya, beni korkutmaya, kaçmamı sağlamaya çalışması baş döndürücüydü. Daha önce hiç deneyimlemediğim yeni bir tür uyuşturucu gibi.

Bakışlarının bana odaklanması, beni -içimi, içimden- daha önce hiç kimsenin görmediği bir şekilde görmesi, zihnimde hayatımın sonuna kadar yanımda taşıyacağımı bildiğim bir anı olarak kaldı. Eğer sağ çıkabilirsem. İçimden bir ses, temiz köşelere rağmen

süslü kahveleri ve öğrencilerin giydiği tasarım kıyafetleriyle Eastpoint, şimdiye kadar herhangi bir taşra kasabasından daha fazla savaş alanı.

Geçmişimdeki yerlerde güller ve eski, paslı silahlar kullanılırken Eastpoint ince, mükemmel bilenmiş bir bıçak gibi. Bir neşter ve içinde yaşayan insanlar da öyle. Uğursuzlar. Tehlikeliler.

Ne yaptın, Ace? Beni neye bulaştırdın böyle?

Soruyu sessizce tekrarlarken bile, bunu durdurmak için artık çok geç olduğunu fark ediyorum. Avalon yüz ifademi izliyor, gözleri yüzümde geziniyor, sanki her küçük çekişme ya da korku notasını saptamaya çalışıyor.

"Senin hakkında bilmek istediğim her şeyi bana anlatacaksın Clover," diyor sessizce. Bir tehdit değil, bir uyarı değil, bir gerçeği ifade ediyor. "Ve tek kelime etmek zorunda kalmayacaksın."

Söylemediği şeyleri duyuyorum. Bana sormak isteyebileceği sorular çoktan cevaplanmış oluyor. Birer birer çatlaklardan kaymama izin veriyorum ve o kişiliğimin her bir ritmini görüyor. Hatta belki de içimde sakladığımı bile. Ellerim otomatik olarak kenetleniyor, bir kafes gibi hissettiren şeyden kurtulmak için savaşma arzusu ortaya çıkıyor. O da bunu görüyor ve sırtarak arkasına yaslanıp içkisini alırken dudaklarının seğirmesine neden oluyor.

"Geliyor kızım," diyor bana. "O yüzden neden arkana yaslanıp bunun olmasına izin vermiyorsun? Kulübe git, iç, gevşe ve her şeyi akışına bırak."

"Ben senin esirimin," diye hatırlatıyorum ona dişlerimi sıkarak. "Burada olmamın tek nedeni-"

"Ace," diye araya giriyor, gözlerini devirerek. "Evet, biliyorum." Bir an için fincanına bakıyor ve sonra tek bir parmağını fincanın kenarında gezdiriyor. "Ya da en azından kendine böyle söylüyorsun."

"Gerçek bu."

Omuz silkiyor. "Elbette, . Bunun en azından kısmen doğru olduğunu inkar etmiyorum, ama bana bir şey söyle, Clover. Eğer bizden kaçtıysan

-Brax'tan uzaklaşırsan nereye gidersin? Florida'daki karavana mı? Yoksa kardeşine mi? Nerede olduğunu biliyor musun? Yoksa bu dünyada yapayalnız mısın? Sıkıldın mı?"

Bu hoşlanabileceğimi mi düşündüm? Aklımı kaçırmış olmalıyım. Soruları derinlere iniyor, derimin altından kayıyor.

Bana bir şeyleri sorgulatan bu küçük böcek benzeri küçük sıkıntılar gibi. Mantığımı. Kendi aklımı. Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Ona verecek bir cevabım yok. Kendim için bile bir cevabım yok. Bu yüzden sandalyede arkama yaslanıp dudaklarımı kenetliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak istemeden koruyucu bir hareket yapıyorum. Avalon karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve fincanını bana doğru uzatıyor.

"Merak etme tatlım," diyor, ses tonu alaycı ve kuru. "Yeterince uzun süre burada kalırsan cevapları bulacaksın. Kardeşinin ne tür insanlara kazık attığını öğreneceksin ve her şeyi çözdüğün zaman - içimden bir ses o cennetin kapılarından geçtiğine pişman olacağını söylüyor." Rylie doğruluyor ve aramızda bakışıyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor.

er ve eli dışarı çıkarken sandalyesinde bir o yana bir bu yana kayıyor, sanki önündeki iki hayvanı rahatsız etmemek için çok hızlı hareket etmekten korkuyormuş gibi dikkatli hareketlerle başka bir fırın poşetine doğru ilerliyor.

Bedenimin altında belirgin bir uğultu var. Sinir sistemimde dolaşan elektrik, elektronları ya da neuronları ya da lisedeki fen bilgisi öğretmenimin hepimizin hayatta kalmasını ve hareket etmesini sağladığını iddia ettiği her neyse onu ateşliyor. Genelde vücudumun titreşiminin verdiği rahatsız edici hissi görmezden gelebilirim, ama şu anda hepsini soyup çıkarma ve kapatma düğmesini bulma ihtiyacı neredeyse baskın geliyor. Avalon'un bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum. Sanki benim hakkımda her şeyi biliyor. Sanki beni tamamen çözmüş ve Brax'la benim hakkımda tek bir aptalca soru bile sormamış gibi.

Çünkü Brax ve ben diye bir şey yok, bir an sonra fark ediyorum. Onun kız arkadaşı olarak burada değilim. Ben sadece onun teselli ödülüyüm. Kardeşim için gelmişti ama onun yerine beni buldu. Ve bir şeyler değişene kadar, sadece bir teminat olacağım. Şu anda kendimi içinde bulduğum bu durum sadece geçici. Bu balon eninde sonunda patlayacak. Ama patlamadan önce bir şey bulmam gerek. Bir zayıflık. Bir parça bilgi. Hem Ace'i hem de kendimi koruyacak bir şey.

Bir kez daha kahve fincanıma uzanırken ellerimi sabit tutmaya zorluyorum. Fincanı dudaklarıma gözlerimi Avalon'unkilerden ayırmıyorum ve son kalan soğuk, acı sıvıyı da yutuyorum. Masaya geri koyduğumda elimin tersiyle ağzımı siliyor ve tek kaşımı kaldırarak ona sade bir bakış atıyorum.

"Kulübe gitmek ister misin?" Tekrar ediyorum. "Beni sarhoş edip nasıl davranacağımı mı görmek istiyorsun?" Öne doğru eğildim. "Dene bakalım. Aslında, gittiğimizde bir içki yarışması yapalım. Sen ve ben. Kim önce sarhoş olursa o kaybeder. Kaybeden de diğerine bir iyilik yapar."

Avalon gülümsüyor. Bir eldiven fırlattım ama bunu o istedi. Bu küçük şakalaşmadan hoşlanıyor. Benim de bir parçam hoşlanıyor. Belki de haklıydı. Belki de Mama Luda'nın karavanında sıkılmışım. Başkalarının bana bel bağladığı onca yıldan sonra yalnız olmak zayıflatıcı.

Bu özelliğinden nefret ediyorum ve... buna saygı da duymak zorundayım. Başka hiç kimsenin önünde kendimi bu kadar zayıf hissetmemiştim. Annemin değil. Ne de babamın. Ne Mama Luda. Ace bile. Aileme karşı her zaman kontrollü olmayı başarmışımıdır. Sadece kendim için olsa bile. Avalon'la geçirdiğim kısa süre, saklamaya çalıştığım her şeyi zaten gördüğünü hissettiriyor ve bu da beni meraklandırıyor. Brax-ton da görüyor mu?

"Kazanacağından emin gibi konuşuyorsun," diye yanıtlıyor başını yana eğerek.

Öyleyim ama bunu söylememe gerek duymuyor. "Eğer yapmazsam, sana bir iyilik yapacağım," diye hatırlatıyorum ona. "Gerçekten bundan vazgeçecek misin?"

Gülüyor. "Ve en sevdiğim psikopata eziyet etme şansı?" Avalon başını sallar, koyu renk saçları yüzüne dökülür. "Hayatta olmaz. Bahse girerim." Uzanır ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır.

Elini tutuyorum. Parmakları elime dolanıyor ve dudakları bir santimetre daha yukarı kıvrılıyor. "Eğlenceli olacaksın," diyor bana. "Ve bence Braxton'ı çıldırtacaksın."

Güzel. Beni çıldırttığı gibi ben de onu çıldırtabilirim.

BRAXTON

SIRTIMDAN AŞAĞI KAYNAR SICAK SU DÖKÜLÜYOR.

şakaklarıma ve boynuma yapıştırıyorum. Antrenmandan kalan teri yıkıyor ama bundan da öte, sırtımdaki mürekkebin altındaki kabarık çizgilerdeki ağırları yatıştırıyor. Ellerimi sabunluyorum ve bir tanesini enseme gezdiriyorum, etime yapışan kaşıntı hissini görmezden geliyorum.

Bu günün böyle çarpık bir hal alacağını kim bilebilirdi? Marcus'un yeniden dönüşü beklenmedik olsa da kesinlikle hoş karşılanmadı. Geçen bahar tatilinde sahil evine geldiğinden beri birbirimizi görmemiştik. O zaman bile Avalon bizi bırakıp gittiğinde dikkatimiz dağılmıştı. Şimdi burada olduğunu bilmek -sadece ziyaret için değil- kendimden bir parçanın daha yerine oturduğunu .

Eastpoint yerine Hazelwood'u seçmesine hiçbirimiz şaşırmamıştık. Kardeş okul da aradaki mesafe zordu. Yine de onu anlıyorduk. Bizim aksimize onun annesi ve kız kardeşinden başka kimsesi yoktu ve onların koruyucusu olmak ona zarar vermişti. O kadar zarar vermişti ki, o zamandan beri sosyetik annesiyle ilişkisini kesti ve kız kardeşini hala seviyor ve onu kolluyor olsa da.. bazen uzak kalmak değer verdiğimiz insanları daha güvende tutar. Marcus'un öfkesinin yatışması için Doğu yakasından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Yine de, bir sonraki mezuniyetimizde, tıpkı mezun olduğumuz gibi, birlikte mezun olacağımızı bilmekten memnunum.

Yine de önceki güzel anılar şu anki gerçekliği silmeye yetmiyor. Çok geçmeden düşüncelerim Clover'a dönüyor.

Onu görmeyeli saatler oldu. Avalon onu kim bilir ne yapmak için saatler oldu. Ama geri döndüğümde Ava'nın onu öldürdüğünü ve cesedini bir yere gömdüğünü görsem bile üzölmeye hakkım olmadığını biliyorum. Yine de nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemenin verdiği rahatsız edici huzursuzluğu ortadan kaldırmıyor.

Yıkınamayı bitiriyorum, duşu kapatıyorum ve kabinin hemen dışındaki kancada asılı duran havluya uzanıyorum. Havluyu belime sararak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve soyunma odasına doğru ilerliyorum. Takım arkadaşlarım antrenman ve yaklaşan maçlar hakkında konuşurken çeşitli şekillerde soyunarak şakalaşıyor ve gülüşüyorlar. Kendi dolabıma doğru ilerliyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Clover'ın konumunu kontrol etmek için takip uygulamasını açtığımda Abel arkamdan, "Bir parti vermeliyiz," diyor. "Hoş geldin partisi."

Uygulama Clover'ın hâlâ kampüste, kafede olduğunu ve birkaç saattir hareket etmediğini gösteriyor. Sanırım *halhalını çıkarmış olabilir*. Eğer , bilirdim. Uygulama vızıldar ve bir uyarı gönderirdi. Yanıp sönen kırmızı bir mesaj yok. Sadece sürekli yanıp sönen ve günün her saniyesinde bana yerini bildiren kırmızı bir nokta var.

"Tekrar hoş geldin mi?" Marcus gülererek Abel'a cevap verir. "Bugün sahada birkaç beyin hücreni mi kaybettin? Bu benim Eastpoint'teki ilk ve son yılım."

"Kız kardeşinin üniversiteye girdiği ilk yıl olması da ironik," diyor Dean. "Şimdi transfer olmaya karar vermeniz bir nedeni var mı?"

"Bu..." Marcus'un sesi kesilince arkama bakıyorum. Başını eğdi. yeni gömleğini giyerken, "karmaşık, sanırım."

"Bunun annenin yeni erkek arkadaşıyla bir ilgisi var mı?" Dean soruyor.

"Koca." Marcus kollarını gömleğinin kollarından geçirip göğsünü örtecek şekilde aşağı doğru çekerken sinirli bir şekilde kelimeyi tükürüyor. "Ve hayır. Aklımda zaten bu vardı. Açıkçası Rori'nin buraya gelmesini bekliyordum. Hem Hazelwood'a hem de Eastpoint'e başvurduğunu biliyorum. Birkaç hafta öncesine kadar buraya daha yakındı. Bana hiç mantıklı gelmiyor." Islak saçlarını sallıyor. Marcus'un kız kardeşini gerçekten anladığından bile şüpheliyim ama onu yargılamak benim görevim değil. Dördümüz arasında kardeşi olan tek kişi o. Ona karşı korumacı olması mantıklı ama aynı zamanda hepimiz küçük kız kardeşinin yanında olmanın

onu farklı bir adama dönüştürüyor. Tıpkı Avalon'un Dean ve beni farklı insanlara dönüştürdüğü gibi. Dean için bu aşktı, derin, cinsel uyanış türünden. Benim içinse farklı. Avalon kendimle eşit gördüğüm ilk kadın. O ne bir anne ne de bir kız kardeş ama Josie Teyze öldükten sonra ailemden biri olarak gördüğüm ilk kişi.

Bir kez daha dolabıma bakıyorum ve havluyu bırakıp getirdiğim ekstra kıyafetlere uzanırken telefonu üst rafa yerleştiriyorum.

"Belki de ağabeyinin yanında olmak istemiştir," diyor Abel, kot pantolonumu çekiştirmeyi bitirip tam zamanında döndüğümde onu dolapların arasındaki banklardan birine yaslanırken yakalıyorum ve avucu yan tarafa kaydığında neredeyse kayıyor. "Kahretsin!"

Vücudunun geri kalanı yere düşmeden hemen önce kendini yakaladığında Marcus, Dean ve ben kıkırdıyoruz. Ayağa kalkıyor ve üçümüze dik dik bakıyor. "Şerefsizler," diye mırıldandı.

Takımdan daha fazla kişi ayrılmaya başladıkça soyunma odasındaki konuşmalar da başlıyor; bazıları işlerine Eastpoint'te atletizm bursuyla okuyor- bazıları da derslerine gidiyor. Soyunma odasında sadece dördümüz kaldığımızda, giyinmişim ve saçlarım kurumaya başlamıştı, son su damlacıkları koyu renk tişörtümün omuzlarına damlıyordu.

"Rori iyi bir çocuk," diyor Marcus, "ama o..." Başını yana çevirerek dalıyor, kaşları birbirine çarparak aralarında derin bir v oluşturuyor. "Onunla birlikte olmamamızın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Kendi hayatını yaşarsa büyüyecek ve bana ihtiyacı olduğunda her zaman ona geleceğimi biliyor. Ama onun yanında olursam, bir hayatı izin vermem. Bir şerefsizin ona elini sürmesi düşüncesine bile katlanamıyorum. Bir daha olmaz."

Dean, uzun süredir kapalı ve kilitli olan kendi dolabının önündeki birkaç sıra aşağıdaki bankta Abel'in yanındaki koltuğundan başını kaldırıp bakıyor. "İcari konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir süre sonra hepimizin dikkati -Dean'in, Abel'in ve benim- Marcus'a kilitleniyor ve bir cevap bekliyoruz. Sonunda başını sallıyor. "Hayır, sürmemeli," diye cevap veriyor. "Emilia'nın evlilikleri asla sürmez. Rori yurtta kalıyor ve artık çocuk değil. Ona bir şey olmaz." Kendini mi yoksa bizi mi buna ikna etmeye çalıştığından emin değilim ama günün sonunda bu onun için özverili bir şey. Nefes alması için ondan uzak durmak. Çünkü hepimiz biliyoruz ki

Aurora Summers kardeşinin ilgisinden boğulacak. Hepimiz böyle olurduk ve eğer Avalon ya da Rylie bu kadar güçlü olmasalardı, onlar da diğer yarılarının baskısı altında ezilirlerdi.

Göğüs kafesimin içinde alışılmadık bir sızı hissederken bir avucumu göğsümün ortasına sürüyorum. Bugünkü antrenmanda oraya bir darbe aldığımı hatırlamıyorum ama bu sızı için aklıma gelen tek açıklama bu.

Dean banktan kalkıp telefonunu kontrol ederken, "Yola çıkmalıyız," diye öneriyor. "Avalon'un işi bitti."

Abel kaşlarını çatıyor. "Hala dersleri yok mu?"

Dean kıkırdar ve cevap vermeden başını sallar. Benim zaten bir cevabım var. Avalon bugün derse gitmedi. Clover'ı kafeye götürdü ve en iyi yaptığı şeyi yaptı - bir insanın gerçekte kim olduğunu bulmak için iç katmanlarını soydu. Ne öğrendiğini görmek için onunla daha sonra konuşmam gerekecek.

Şimdilik, geri dönüp esirimi alma vakti geldi.

CLOVER

"SANA BİR TAVSİYEDE BULUNACAĞIM," DIYOR AVALON, BİZ YOLA ÇIKARKEN. saatler sonra kampüse geri döndü.

"Gerçekten tercih ederim." Ben deadpan.

Avalon hızlı cevabıma homurdanıyor. Onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. İlginç biri, tıpkı yanan bir araba gibi -onu kimin ateşe verdiğini bilmek istiyorum- ama aynı zamanda tehlikeli biri ve şu anda kendi hayatımda beni tamamen meşgul edecek kadar tehlike var.

"Ne olursa olsun al," diye ısrar ediyor. "Seçme şansım var mı?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz."
İnledim.

Gülüyor ama saatler önce çocukları bıraktığımız otoparka yaklaştıkça adımları yavaşlıyor ve ciddileşiyor. Benim adımlarım da onunkilere uyacak şekilde yavaşlıyor. Şu anda sadece o ve ben varız. Rylie, ikisi de bugün derse girmemeyi tercih ettiği için kaçırdıkları ödevleri almak üzere ortadan kayboldu. Rylie pek olmamıştı ama okuması çok zor olarak tanımlayabileceğim bir kızla yalnız kalmaktan çok daha iyiydi.

Avalon önce, "Bunu kabul edip etmeyeceğinizi bilmiyorum," dedi.

Gözlerim onun yolunu kesti. " zaman neden teklif etme zahmetine giriyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Belki de bunu görmezden gelmeni izlemek beni daha da eğlendirir." 'Belki' bir cevap değil, ama daha iyi olacağımdan şüpheliyim, bu yüzden sadece iç çekiyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne koyarak dikkatimi koğuşa yönlendiriyorum. Bu beni Braxton'a daha da yaklaştırıyor.

Onu görmeyeli sadece birkaç saat oldu ve bu sabah yollarımızı nasıl ayırdığımızı düşününce tekrar huzuruna çıkmaktan korkuyor olmalıyım. Sanki o anıyı hatırlıyormuşum gibi bacağım ağrıyor ve ayağımın üzerinde asılı duran halhal inanılmaz derecede sıkı, güzel bir pranga gibi geliyor.

"Burada bağ kurma konusunda dikkatli ol," diyor sonunda.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Park yerinin kenarında durdu ve adamları bıraktığımız yere doğru hızlı bir bakışla hepsinin geri döndüğünü anladık. Dikkatim yeni sarışına takılıyor ve Avalon'a dönmeden önce onu bir kez tarıyorum.

"Eastpoint'in sizi istemediğiniz ya da beklemediğiniz bir yere kök salmaya iten bir yönü var" diyor. "Burada doğup büyümemiş olsanız bile, bir kez Eastpoint'e geldiğinizde kaçmanız çok zor."

"Ben burada kalıcı değilim," diye hatırlatıyorum

ona. "Benim de olmamam gerekiyordu," diyor.

Kaşlarım derinleşiyor. "Buna oldukça alışkın görünüyorsun," diyorum ona. "Eğer burada doğmadıysan, o zaman ne-"

Avalon bir elini kaldırarak beni durduruyor. Tek parmağıyla dudaklarına dokunuyor. "Sen bir yabancısın Clover," diyor. "Kim olduğum ve burada ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez, değil mi?" Cevap vermemi beklemiyor. Zaten bir cevabım da yok. "Şu anda kendin için yapabileceğin en iyi şey Braxton'ın da buranın geri kalanı gibi hasta olduğunu hatırlamak."

"Hasta mı?" *Birini tanımlamak için ne tuhaf bir yol, bence.*

Avalon kendine engel olamıyormuş gibi gülümsüyor. "Evet," diyor, "buradaki insanlar onlara öyle diyor. Şu adamlar." Braxton'ın cipinin arkasında toplanmış olan gruba arkamdan işaret ediyor. "Hasta Çocuklar."

"Bu ezik bir isim." Ben deadpan.

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Öyle amına koyayım," diye katılıyor tüm kalbiyle. "Çok ezikçe. Ama bunu ben bulmadım, onlar da bulmadı. Yine de..." Tüm bunların komikliği karşısında kıkırdamaya devam ederken gözlerinin altını silecek kadar durur. "Onlara uyuyor."

Buna itiraz edebileceğimi sanmıyorum. Bakışlarım Braxton'ın durduğu yere kayıyor. Ben onun çevresinde olmama rağmen, tüm dikkati yeni adama odaklanmış, kaşları yüzünde aşağı doğru çekilmiş, zaten koyu olan gözlerini neredeyse gölgeleyen bir sohbete dalmış görünüyorlar.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, kafamı o kadar karıştırıyor. Biraz eli var. Gerçekten güzel. Görünüşü tanışma şeklimizle pek uyuşmuyor. Kafasının tepesindeki koyu esmer bukleler ve kare kesimli çenesi All-American jock diyor. Normal *görünüyor*. Onun en rahatsız edici yanı da bu; ela grisi gözlerine baktığımda beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ettiğim bir gerçekken, onun bu kadar sağlıklı görünebilmesi.

Ben insanların oldukları gibi görünmelerine alışkınım. Benim dünyamda suçlular suçlu gibi, iyilikseverler de bataklığa ait değilmiş gibi . Burada her şey tersine dönmüş. Alice Harikalar Diyarında'nın berbat bir versiyonu gibi. Tavşan deliğinden aşağı düştüm ve artık tanımadığım bir âlemde kapana kısıldım. Nasıl gezineceğimi bilmediğim bir yerde.

Belki de onun tavsiyesine uymak o kadar da kötü bir fikir değildir.

"Pekâlâ," diyorum ve Avalon'a dönüp ona tüm içtenliğimi sunuyorum

dikkat. "Peki gerçek tavsiyen nedir? Uzak durmak mı? Çok yaklaşma mı? Buralarda takılmayı planlamıyordum, biliyorsun."

"Hiç kimse öyle değildir," diyor bana. Avalon ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve konuşurken omzumun üzerinden bana bakıyor. "Rylie ve ben de senin gibi benzer bir geçmişten geliyoruz."

"Peki benim nasıl bir geçmişten geldiğimi nereden biliyorsun?" Ona ters ters bakarak talep ediyorum.

Gülümsüyor. "Bunu anlamak zor değil," diyor. "Oluğu koluna takıyorsun ve her zaman gördüğüm şeyi görebiliyorum - bu yere eskiden baktığım gibi bakıyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl yani?"

Avalon omuz silkiyor. "Sanki ait olduğun yerin dışındaymışsın ve oraya ait değilmişsin gibi." Lanet olsun. Haklı ve buna itiraz edemem. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Dudakları seğiriyor ve devam ediyor. "Başta ikimiz de onlara güvenmedik, ama o çocukların insanı içine çekme gibi bir huyu var. Yine de... buradaki yerini hatırlaman daha iyi olur."

Son yorumuyla kaskatı kesildim ve neredeyse... hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Buna hakkım olduğundan değil. Bu kızı çok az tanıyorum, ama bildiklerimden, arkadaşlarıyla etkileşimlerinde tanık olduklarımdan ve ilk elden yaşadıklarımdan, sanırım daha iyisini beklerdim. "Seni ince tehditler savuracak bir tip olarak düşünmemiştim."

Dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "Değilim," diye itiraf ediyor, "ve bu bir tehdit değil. Bu bir uyarı. Brax'ın peşinde olduğu kişi sen değilsin Clover.

Günün sonunda siz de ikincil hasarsınız."

Bir için bir araç.

"Ace için," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Ace için," diye kabul ediyor ve bir kez daha uzaklara bakıyor.

"O ne yaptı?" Braxton, Mama Luda'nın karavanında ortaya çıkıp beni tekmeleyerek ve çığlık atarak kendi dünyasına sürüklediğinden beri aklımda olan soru bu. Ona doğrudan sorsaydım bana ne söyleyeceğinden emin değilim. Belki de sadece korkağın tekiyim ve bilmek istemiyorum. Yine de bilmeye hakkım var ve bunu yapmamam aptalca görünüyor. Kardeşimin cezasını çekmek için devreye giren bensem, en azından bu düzeyde bir intikamı hak edecek yaptığını anlamalıyım.

Avalon'un dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Kardeşini ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sorar cevap vermek yerine.

Gözlerimi kırıştırdım ve gerçeği fark ettim. Ace'i olması gerektiği kadar iyi tanımıyorum. Ace benim için her zaman bir muamma olmuştur. O sadece ... Ace. Son üç buçuk yılda onun hakkında bildiğim tek şey Ivan'a çok benzediği. Sert. Metanetli. Ve gerçekten önemseydiği birkaç kişiyi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya fazlasıyla istekli. Yine de ben hep o insanlardan biri oldum. Benim, Luda Anne'nin ve Ivan'ın dışındaki insanlar için nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Avalon cevap beklemez. Buna ihtiyacı yokBunun yüzümden okunduğuna hiç şüphem yok. "Ailenizi koruma arzunıza saygı duymakla birlikte," diyor, "bazen bu koruma içgüdüsünün yersiz olduğunu unutmayın."

Omuzlarım geriliyor ve daha uzun durarak ona bakıyorum, o da bakışlarımı yakalıyor ve öylece tutuyor. Bir süre sonra Avalon yanımdan geçip gitmek için adım atıyor ama ben uzanıp kolunu tutarak hareketini durduruyorum. Başını yana çeviriyor ve tek bir kaşını kaldırıyor. Bu hem bir meydan okuma hem de merak.

"Ace iyi bir insan değil," diyorum ona. Bu kadarını biliyorum. Eğer o da Ivan gibiyse, bir suçlunun hayatını yaşamış demektir ama yasalar ve adalet her zaman siyah ve beyaz değildir. "Bu onun insan olmadığı anlamına gelmez." Ona verdiğim sevgiyi hak etmediği anlamına gelmez.

Avalon başını yana eğiyor ve bir kelebeğin tek yaşam kaynağını koparıırken bile ona zarar vermemek için kanatlarını koparır gibi dikkatlice uzanıp parmaklarımı kolundan sıyrıyor. "Seri katiller de insan," diyor. " olursa olsun, herkes yanlış kişiye zarar verebilir.

insanlar." Elimi bırakıyor ve elim tekrar yanıma düşüyor. Avalon bana doğru bir adım atıyor, o kadar yakın ki şampuanının kokusunu alabiliyorum. Bana doğru eğiliyor, dudakları kulağımdan sadece bir santim uzakta. "Braxton'ın Ace'i neden öldürmek istediğini bilmek istiyorsan, neden ona sormuyorsun?"

"Bana gerçeği söyleyecek mi?"

Geri çekiliyor ve gülümsüyor. "Eastpoint'te gerçeği bulmanın tek bir yolu var;" diyor, "onu kendin aramalısın."

Bununla birlikte geri adım atıyor ve etrafımdan dolaşarak uzakta bekleyen adamlara doğru ilerliyor. Dönüp onlara bakarken bileğimdeki ağırlık daha da artıyor. Onun aksine, kaçıp gitme yeteneğim yok. Kendimi bu duruma ben soktum. Elbette Braxton'ı suçlayabilirim ama günün sonunda buraya gelmemin sebebi ikimiziz.

Gruba yaklaşırken Brax'ı takıntılı bir kadın gibi inceliyorum. Belki de tam olarak takıntılı değilim -henüz değil- ama bunun hissedebiliyorum. Kendime engel olamıyorum. O daha önce hiç görmediğim bir ikilem. Şahsen değil ve en azından bu kadar açık değil. Farkında mı bilmiyorum ama iki Braxtons var. Biri dünyaya gösterdiği, diğeri de arkadaşlarına gösterdiği. Ben onun arkadaşı değilim, hem de hiç değilim ama şimdi her ikisine de vakıfım.

Grubu selamlayan Avalon'un peşinden gidiyorum, Dean'in kollarına girip yeni gelenlere el sallarken gülümsüyor. Bakışlarım şu anda özgürlüğümün dizginlerini elinde tutan adama kilitleniyor. Ancak o beni görmezden geliyor. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. Kısa bir an için, bu sabah için kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Şok tabancasını ateşlediğinde bacağımda oluşan elektrik yanmasını hâlâ hatırlayabiliyorum. Ancak bu düşünceye kapıldığım anda kendime Braxton'ın normal olmadığını hatırlatıyorum. Suçluluk onun duygu dağarcığında yok.

Bu hala soruyu akla getiriyor: Neden bana bakmıyor?

"Parti mi?" Avalon soruyor ve beni tekrar gerçekliğe döndürüyor. Ben burada durmuş, varlığımı bile kabul etmeyen bir adama bakarken, onlar konuşuyorlardı ve ben dikkatimi vermiyordum.

"Evet," diyor Abel, beyaz-sarı saçlarını yüzüne düşecek şekilde salladıktan sonra hepsini elinde topluyor ve tek bir yöne doğru iterek kafa derisinin daha karanlık taraflarını ortaya çıkarıyor. "Marcus resmi olarak burada, bu yüzden ona gerçek bir Eastpoint karşılaşması yapabileceğimizi düşündük."

Dikkatim bir an için Brax'tan Avalon'a kayıyor, o da sırtıyor. "Bunu Urban'da yapmaya ne dersin?" diye öneriyor. Bakışları yana kayıyor ve benimkilerle birleşiyor.

Siktir, tek düşünebildiğim bu. Bir şeyler planlıyor. Sanki evren bir şeyleri topluyor ve tam ona göre konumlandırıyor. Önce bana kulüp hakkında sorular sordu ve şimdi de eline bir fırsat geçti. Sanki ana karakter o ve dünyanın geri kalanı onun ihtiyaçları etrafında dönüyor.

Tüm vücudum sanki fiziksel bir saldırıya hazırlanmış gibi geriliyor. Gülümsemesi büyüyor. Biliyor amına koyayım.

Erkek arkadaşı onu iyi tanıyor olmalı çünkü geri çekilip aramıza bakarken şüpheli görünüyor. "Ne planlıyorsun bebeğim?" diye soruyor, başını Avalon'un boynuna gömüp ona bakarak. Avalon gülüyor.

Ellerim yumruk oluyor ve sinirimi birinden çıkarmak istediğimi belli etmemek için onları koltuk altlarımın altına sokup kollarımı kavuşturuyorum

Koruyucu bir hareketle göğsümü.

Avalon uzanıp Dean'in saçının bir tutamını çekiştirirken ona bakıyor. "Pek bir şey yok," cevap veriyor, ses tonu hiç bir şeyden biraz daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Birdenbire koşuya çıkmak istiyorum. İhtiyaç zihinsel duvarlarımı kazıyor ve karşıt gerçekliğime tırmanıyor. Omzumdaki bir şeytan, eğer koşarsam her şeyin yoluna gireceğini vaat ediyor. Ne yazık ki şu anda benim için kaçacak bir yer yok. Bu yüzden, kaçma arzusuyla içimde titreşip duruyorum ve enerjimi harcayacak hiçbir yerim yok.

Dişlerimi alt dudagımda gezdirip Brax'a bakıyorum ama buraya döndüğümüzden beri ilk kez gözleri benimkilerle birleşince donup kalıyorum. Gözlerinin üzerimde olmasını istediğimi sanıyordum. Onun onayını istediğimi sanıyordum. Ama şimdi buna sahip olduğum için, bu sadece derimin altındaki titreşimleri artırıyor. Kaslarım geriliyor, etimin altında zonklayan hareketlerle geriliyor ve gevşiyor. Ayağım kaldırıma vurmaya başlıyor.

Üzerimde birden fazla bakış var; bazıları meraklı, bazıları öfkeli ve nefret dolu, bazıları da ne olduğunu anlayamayacağım kadar belirsiz. Midem bulanıyor. Mucizelerin mucizesi, ancak bir an sonra Rylie'nin gelişiyi gerilimden kurtuluyorum. Elinde kâğıtlarla grubun arasına dalıyor ve taşdıklarının yarısını Avalon'a fırlatıyor.

Abel'a doğru bir adım atmadan önce. Habil onu kollarına alıp sarılırken grup bir bütün olarak rahatlıyor.

"Urban benim için sorun değil," dedi yeni gelen-Marcus, sanırım -diyor, uzun süren sessizliği yarıp geçerek.

"Harika," diyor Abel. "Bu hafta sonu yaparız o zaman." Dikkati kız arkadaşından Braxton'a kayar. "*Onu* da getiriyor musun?" diye sorar.

Ancak Brax bir cevap oluşturmamadan Avalon konuşur. "Evet, öyle."

Refleks olarak yutkunuyorum ve boynumu kaşımak için bir kolumu serbest bırakıyorum. Braxton itiraz etmiyor, sadece başıyla onaylıyor. "Eğer istediğin buysa, vahşi kız."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve ona doğru bakıyorum. *Vahşi kız mı?* Dikkatim Avalon'un her tarafını sarmış olan adama ama o bu lakabı umursamıyor gibi görünüyor. Sadece çenesini kızın omzuna koyuyor, kollarını kızın beline doluyor ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Sanki benden grup içinde olay çıkarmamı bekliyormuş gibi. O kadar aptal değilim. Bu insanların arasındaki bağ her neyse, bunun bulaşmamam gereken bir şey olduğu açık. Ben yaşamak istiyorum. Kardeşimin yaşamasını istiyorum. Burada tek yaptığım zaman kazanmak. Bir şeyler başlatarak onları bölebileceğimi ve kurtarabileceğimi düşünecek kadar kibirli değilim. Brax'ın kız arkadaşıyla yakın onu rahatsız , beni ilgilendirmez.

Kaçma dürtüsü göğsümü dolduruyor. Boynumu biraz daha sertçe kaşıyorum, ta ki tırnağım özellikle hassas bir deri parçasına takılıp yanlılıkla çok derine kazıyınca irkilinceye kadar. Elimi çekiyorum ve parmağımın ucunda bir damla kan kalıyor.

Gerçekten umurumda *değil*, diyorum kendime, o tek kırmızı noktaya bakarak. *Hiç de değil.*

CLOVER

BRAXTON BENİ KULESİNE GERİ GÖTÜRDÜĞÜNDE, BANA BİR TELEFON VERDİ. Belli ki onun için havalı bir şey değil, ama benim için -sadece Ace'in bana ulaşması gerektiği için ucuz kullan-at telefonları olan bir kız için- aniden bir yığın para verip onu ateşe vermememi söylemek gibi bir şey.

Telefonun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onun da bir takip cihazı olmadığına inanacak kadar aptal değilim. Yine de minnettar olduğum bir şey var ki o da telefonu bana vermesinin tasmamı daha fazla gevşetmesi anlamına geldiği. Öyle ki, çatı katı süitinin dışındaki Kule'yi keşfetmek istediğimde gözünü bile kırpmıyor.

Böylece birkaç saat sonra kendimi antrenman şortu ve sporcu sütyeniyle binanın spor salonundaki koşu bandında koşarken buldum. Zengin insanların en iyi olanaklara sahip olacağını biliyordum ve yanılmamışım.

Tower'da sadece bir spor salonu değil, bir kafe, kapalı bir havuz ve insanların çalışması için kanepeler ve masalardan başka bir şey bulunmayan özel bir salon da var. Burada yaşayan ve muhtemelen mükemmel bir şekilde korunan odalarına çıkabilen birinin neden orada çalıştığını bilmiyorum, ancak yine de güzel ve muhtemelen harika bir satış noktası.

Bacaklarımı daha ileri gitmek için iterken Braxton'ın çatı katından aşırıldığım kulaklıklardan karanlık müzik kafama doluyor. Şakaklarımdan aşağı ter damlıyor. Kaslarım rahatlamak için çılgın atıyor. Uzun zamandır ne bu kadar çok koşmuştum ne de bu kadar uzağa gitmiştim.

Lanet halhal bacağımda şırıltıyor, dişlerimi gıcırdatmama ve dizlerimi bükmeye zorlarken başımı aşağı itmeme neden oluyor ve ayaklarımı

Devam et. Nefes nefese kalıyorum, ama hayal kırıklığı sadece biraz azalıyor gibi görünüyor. Burada olduğumu hatırlatan her şey -nedenini bilmeme rağmen kendi isteğimle- beni öfkenin eşiğine getiriyor ve geri götürüyor.

Sonunda pes ediyorum ve son yarısında eğimi artırarak beş mil koşuttan sonra tökezleyerek koşu bandından iniyorum. Kaslarım titriyor, şortum kalçalarımaya yapışıyor ve buraya gelmeden önce elime aldığım bir şişe suyu içerken göğsüm inip kalkıyor. Son damla dilime çarpıyor ve dönüp boş plastiği yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum ki kapıda tanıdık bir figür görüyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" Kendimi tutamıyorum.

Braxton orada duruyor, omzunu kapının çerçevesine , kollarını kavuşturmuş. Tek kelime bile etmiyor. Nefesim yavaşlarken kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor ama o çerçeveyi itip kapının arkasından kapanmasına izin verdiğinde tekrar hızlanıyor. Boş spor salonunun büyük açık alanını adımlarken onu izliyorum.

İlk başta, zengin insanların burada bu kadar büyük bir alan inşa etmelerini garipsemiştim ama sonra, asla kullanmaya zahmet etmedikleri şeylere bu kadar çok para harcamaları şaşırtıcı gelmedi. Gün boyunca Avalon ve diğerlerinden öğrendiğim kadarıyla Braxton sürekli burada kalıyormuş gibi görünmüyor. Şu anda bunu yapmasının tek nedeni beni kişisel alanında istememesi.

Kule kişisel değil. Sadece benim hapishanem.

Brax nihayet önüme geçip durduğunda nefesim kesiliyor. Ödünç aldığım kulaklıklar sallanıyor, sadece telefonun bağlantı noktası ve ekranın etrafına sarılmış yarısı ile bağlı.

"Bana burada ne yaptığını söylemek ister ?" diye soruyor.

Göz kırpiyorum. "Neye ?" Elimle boşluğu işaret ediyorum. Vücudumda sıcaktan kızaran tek yerin yanaklarım olmadığına eminim. Atkuyruğum sırtımın üst kısmında sallanıyor ama yüzümü çevreleyen küçük bebek tüyleri tenime, şakaklarıma ve yanaklarıma yapışıyor. Gözleri önce onların üzerinde, sonra da aşağı doğru geziniyor.

Otomatik olarak midemi emiyorum, o başını kaldırıp benimkilerle göz göze geldiğinde etin ve kasın yuvarlanışını hissediyorum. O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve ben duruyorum. Attığı bir sonraki adım onu bana doğru yaklaştırıyor, ta ki etimdeki teri ya da spor salonunun nişastalı temiz kokusunu bile alamayana kadar. Tek koklayabildiğim o.

"Avalon bugün sana ne sordu?"

Dudaklarım önce şaşkınlıkla, sonra da cevap olarak aralanıyor.

"Bunun ne önemi var?" *Ne ?*

Kaşlarını kaldırıyor. "Her soruya başka bir soruyla mı cevap vereceksin?" diye soruyor.

"Hayır."

"O zaman cevap ver."

Başımı yana eğiyorum. İçim titriyor, korkudan değil ama çok daha derin, çok daha korkunç bir şeyden. "Bu bir emir mi?"

Braxton'ın koyu renk kirpikleri beni izlerken dalgalanıyor. Klimadan gelen serin bir hava çoğunlukla çıplak olan bedenimin üzerinden geçiyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Ancak Brax bana cevap vermek yerine başını çeviriyor ve bakışlarını hiç ayırmadan bana bakıyor. Ben bakışlarını kaçırma ihtiyacı hissedene kadar bakışlarının yoğunluğu altında bir saniye bile durmuyor. Ancak bunu yaptığımda nihayet konuşuyor.

"Biliyorsun," diye başlıyor, "kardeşinin güvenliği karşılığında kendini bana verme fikrini ortaya atan sendin." Bu bir soru değil, bir hatırlatmadır.

"Biliyorum."

"Madem biliyorsun, o zaman bu tavır niye Clover?" İmkânsız bir şekilde yaklaşıyor. "Sadece istediğimi yapman senin için daha kolay olurdu."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "İstediğin her şeyi yaptım," diye alay ettikten sonra ayak bileğimi gösteriyorum. "Ama bu sabah beni incitmene engel olmadı, değil mi?"

"Ah." Botlarının arkasına doğru sallanıyor. "Demek mesele buymuş."

"Bu mu?" Ona bakakaldım. "Neden sen?"

"Kızgınsın."

"Yok , Sherlock!" Şok içinde ona bakıyorum. "Beni elektrikle kestin! Kanıtlaman gereken bir nokta olmasından başka bir sebep yoktu. Anlaşmamızda bu *yoktu*."

"Oh, ama öyleydi." Braxton bir kez daha öne doğru kayıyor ve telefonum parmaklarımın ucundan kayıyor, ben bir adım daha geri atmaya çalışırken omurgam arkamdaki beyaz çimento duvara çarpıp daha fazla geri çekilmemi engelliyor. Hiç vakit kaybetmeden Braxton'ın eli dışarı fırlıyor ve telefonu yakalıyor, bir an için aramızda tutuyor ve geri çekilip kulaklığı ekranın etrafına sarmayı bitirmeden önce ona bakıyor.

Kalbim daha da hızlı çarpıyor, çünkü o bana değil, görevine odaklanmış durumda. "Benden ne istiyorsun Brax?" Soru ağzımdan çıkıveriyor, yasak ve lanet olası bir noying çünkü cevap vereceğinden bile şüpheliyim.

"Senden hiçbir şey istemiyorum, ateş kuşu." Elini kaldırıp sütyenimin önünü öne doğru çekince gözlerim açılıyor. Havasız kumaşın içine serin hava doluyor. Telefonu sütyenimin yanından içeri sokuyor ama teninin benimkine değdiğini hissetmeden önce değil. Daha iyi içgüdülerime rağmen, vücudum canlanıyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Titreyen kalçalarım -egzersizden dolayı ağrıyor- gevşiyor. Sıcaklık karnıma yayılıyor.

Kahretsin, bundan nefret ediyorum.

Braxton bir elini başımın yanına sabitliyor, öne doğru eğilirken kolu odanın geri kalanını engelliyor. "Ace'i istiyorum Clover," diye fısıldıyor, ben gözlerimi kapatıp başımı arkaya eğerken nefesi boğazıma doğru üflüyor ve şu anki pozisyonumda ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum. "Ama bunun olmasını engellemek için bir anlaşma yaptın, değil mi? Yani, evet, bu sabahki gösteri anlaşmamızın bir parçasıydı."

Beynim karışıyor. Kaslarımın neredeyse jöle gibi olmasına rağmen vücudum geriliyor. Bana karşı çok sert - göğsü diğer her şeyi engelleyen gerçek bir duvar. Kokusu ciğerlerime işliyor, zihnimi ve muhakeme yeteneğimi sislendiriyor.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim. Ne halt ediyor bu?

Gözlerimi açıyorum ve kısa bir süre için ona bakıyorum. Oteldeki o geceden beri bana dokunmaya yanaşmıyor. Şimdi ne oluyor?

"Ne yapıyorsun?" Soru dürüst. Kafa karışıklığı bariz.

Hafifçe geri çekiliyor ama yüz ifadesinde bir değişiklik yok. Gözleri göğsüme iniyor ve başımın yanındaki eli yumruk oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarım düşüyor ve soğuk bir farkındalık kaplıyor içimi. "Şu anda beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Talep ediyorum. "Ace hakkında bilgi almak için mi?"

Braxton gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve bir anlık şaşkın bir sessizlikle sorumu yanıtlıyor. Yaptığı şey tam olarak buydu.

"Ne yaptı?" Talep ediyorum. "Anlaşmadan pek bir şey elde edemediğin için mi ?" Başımı yana eğiyorum ve ses tonumu alaycı bir kızgınlığın doldurmasına izin veriyorum. "Tek yapman gereken bir

talep ediyorum," diye hatırlatıyorum ona. "senin , değil mi? ne zaman isterse benden oral seks isteyebilirsin. Zaten yapman gereken de bu, Brax." Uzanıp gömleğini avucumun içine alıyorum ve göğüslerimi göğüs kaslarında hissedebilmesi için onu kendime doğru çekiyorum. Ona böyle karşılık için kendime ne kadar kızsam da, şu anda sert meme uçlarım onu şaşırtmak için mükemmel bir iş çıkarıyor. "Ace'in peşinden gitmek istediğin zaman beni ara," diyorum ona, eğilip kulağına fısıldayarak. "Ve kimi öldürmeye çalıştığını hatırlayamayana kadar seni becereceğim."

Bu kelimeler bir şey yapıyor. Bu sözler onun üzerindeki büyüü bozuyor çünkü ağzımdan çıkar çıkmaz boştaki eli havaya kalkıyor ve beni duvara doğru iterken parmakları boynuma yapışıyor.

"Burada yetkili sen değilsin Clover," diye .

Gülüyorum ama hiç eğlenceli değil. "Yetki sahibi bir adama göre oldukça kendinden geçmiş görünüyorsun." Onunla alay etmek aptalca ama umurumda değil. Öfkeliyim ve öfke dolu gözyaşlarımın yüzeye çıkmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Onları aşağı itiyorum. Bakışları göğsümden yüzüme doğru yükseliyor. Kavrayışının sertliği nefes almakta zorlanana kadar sıkılaşıyor. Yine de gülümsüyorum. "Bugün senin *vahşi kızınla* çıktığım için mi?" Kelimeleri tükürüyorum, beni rahatsız etmediğine dair önceki inkarlarım beni kıcımdan ısırmak için geri geliyor.

Braxton'ın kaşları gözlerinin üzerine düşüyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni becermek istersem," diyor sorumu duymazdan gelerek, "beceririm. Anlaşma olsun ya da olmasın."

Dişlerimi gösteriyorum. "Benimle oyun oynama Brax," diye uyarıyorum onu. "Şu anda uslu bir kız gibi görünebilirim ama bunun tek nedeni benim için önemli bir şeyi tehdit ediyor olman. Senin için en iyi şekilde davranıyorum. Beni zorlama."

"Ah?" Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve öne doğru eğilip yüzünü benimkinin önüne getirdiğinde kaşları çatılıyor. O kadar yakın ki konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor. "Bu senin en iyi davranışın mı?"

Erkeksi bir el karnıma dokunuyor ve irkiliyorum, çünkü diğer kolunun belime gelene kadar hareket ettiğini fark etmemiştim bile. Nefesim göğsümden tıkanıyor ve bunun boğazımı sıkmasıyla hiçbir ilgisi yok, çünkü parmaklarının uçlarını karnımın alt kısmında ileri geri gezdiriyor. Amım yumuşuyor ve ıslanıyor.

Hayır. Siktir. Parmaklarını şortumun kemerinin altından geçirip iç çamaşırımın içine sokarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Islaklığım la temas ettiğinde, "Ne sinsi bir yalancısın," diye yorum yapıyor. "Bahse girerim anlamaya bile ihtiyacın yoktu, değil mi? Anlaşma olmadan da seni becermeme izin verirdin, değil mi Clover? Bahse girerim seni burada bu makinelerden birinin üzerine yatırıp kanayana kadar sikebilirim ve sen de sikimin her tarafına boşalırsın."

Utanç midemi bulandırıyor. Utanç ise hiçbir yerde bulunmuyor. Bunun için kendimden nefret ediyor olabilirim ama ona verdiğim tepkiden utanmıyorum. Gözlerim tekrar açılıyor ve ona ters ters bakıyorum. Belli ki bunu bekliyordu çünkü gözlerim onunkilerle birleşir birleşmez konuşmaya devam etti.

"Bahse girerim otelde sikimi yalamak hoşuna gitmiştir," diye fısıldıyor, sözleri karanlık ve baştan çıkarıcı. "Döllerimi karnına almak." Önce bir, sonra iki parmağını amıma sokarken bileği dönüyor. Ağzımı açıyorum ama nefes alamıyorum çünkü diğer eliyle boğazımı sıkıyor ve daha başlamadan yakalıyor. "Yine olacak Clover. Hata yapma. O zamandan beri sana dokunmamış olmam, dokunmayacağım anlamına gelmiyor."

Bundan uzaklaşmam lazım. Nefes almaya ihtiyacım var. Cevaplara ihtiyacım var. "Neden Ace'in peşinden gidiyorsun?" Hırıltıyla söyledim.

Donup kalıyor ve geri çekiliyor, eli iç çamaşırmımdan ve şortumdan kalkıyor. İki parmağından ıslaklık damlıyor. Ondan uzaklaşıp tekrar yüzüne bakıyorum. "Ne?"

Nefes alıyorum - ya da alabildiğim kadar alıyorum - "Ace ne yaptı," diye soruyorum, "nefretini kazanmak için?"

Braxton orada öylece duruyor, eli boğazımda, parmaklarında amımın suyu ve yüzünde uzun bir süre boyunca tamamen esrarengiz bir ifade. Sonunda elini bırakıyor ve ben duvara yaslanıyorum, dönüp çıkışa doğru yürümeye başladığında cevap verme zahmetine girmeyeceğini düşünüyorum. Ancak kapıya varmadan hemen önce duraklıyor ve başını çeviriyor - tam olarak arkasına bakmadan - ve konuşuyor.

"Kardeşin benim için çok önemli birini incitti," diyor. "*Onu* incitti ve bunun bedelini ödeyecek."

Bununla birlikte, kapıyı iterek açtı ve sözlerini bir araya getirmeye ve kimden bahsettiğini anlamaya çalışırken beni orada bıraktı. Çok uzun sürmedi. Olabilecek tek bir kadın var. Avalon.

Dizlerimin bağı çözölüyor ve kollarım bükölmüş dizlerimin üzerinde asılı kalana kadar yavaşça duvardan aşağı kayıyorum. *Haklıydım*, diye düşünüyorum kendi kendime.

Tüm bunlar - Ace'in peşinden gelmek, beni yakalamak, beni Eastpoint'e geri getirmek - hepsi *onun* içindi.

CLOVER

OKULU HIÇ SEVMEDİM. BİR BOK DINLEYECEK KADAR ÖNEMSEYEMEDİM ve öğretmenler benim ukalalığımın nefret ederdi çünkü onlara kendilerini aşağılanmış hissettirirdim. Okul, eve gidip anneme bakabilmek için katlandığım bir şeydi. Hayatının sonuna doğru, çok fazla devamsızlığın birilerinin kapımızı çalmasına neden olacağını öğrenmiştim ve hükümetin ve sosyal hizmet görevlilerinin gözünden kaçmak için, sadece onlardan kaçmak için düzenli olarak okula gittim. Bu sıkıcı rutin sadece katlandığım bir şeydi, hiçbir zaman tadını çıkarmak istediğim bir şey değildi. Şimdi, boşa geçen onca yıldan sonra, kendimi derslere düzenli olarak katılmakla kalmayıp öğretmenleri gerçekten dinlemek isterken bulmak beni şaşırtıyor. Buradaki dersler lisede gördüğüm derslerden çok daha ilgi çekici ve eğitmenler de kendi alanlarında, emeklilik yaşını çoktan geçmiş ve bir sonraki maaşlarını çalışan yorgun öğretmenlerden çok daha bilgili.

öğrenmeye yönelik bu canlılık, Hasta tarafından mahvedildi.

Erkekler, daha doğrusu onların Kraliçe Hasta Kız'a olan takıntıları.

Sonraki hafta boyunca her gün Braxton beni sabah koşusu ve duştan sonra Eastpoint'e götürdü. Ve her gün, Braxton'ın küçük dosyasındaki gerçek derslerim ne olursa olsun, Avalon beni buluyor, yakalıyor, beni yanına sürüklüyor - beni her dersine götürüyor.

İlk başta, bunun beni Braxton'dan mümkün olduğunca uzak tutmak istemesinden kaynaklandığını düşünüyorum. İkisi arasında bir tür bağ olduğunu inkâr etmek mümkün değil ve o bana karşı kendince temkinli görünüyor. Yine de temkinli bir Avalon diğer insanlardan farklıdır.

Korkmuş ya da emin değilmiş gibi görünmüyor - bu kızı gerçekten korkutan bir şey var mı emin değilim. Bunun yerine, sanki beni test ediyor, inceliyor ve her hareketimi analiz ediyor gibi hissediyorum. Bir zayıflık arıyor.

Günler geçtikçe niyetinin aslında Braxton'la pek de ilgisi olmadığını anlıyorum. En azından başlangıçta düşündüğüm kadar değil. Merak ediyor, bilgi istiyor ve ona göre kaynak benim. En zayıf halka. İfşa edip içine sızabileceği kişi. Bana benim ve Ace'in geçmişini soruyor. Ace'in nerede olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimi sormadığı sürece sorularını dürüstçe yanıtlıyorum. Ace hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece son birkaç yılda, o ve Ivan beni bulduklarından beri öğrendiklerimi biliyorum.

"Yani, aslında nereli olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?" Avalon kitaplarını toplayıp günün son dersinden çıkmaya hazırlanırken soruyor.

İçimi çekiyorum ve kendi çantamı alıyorum - tabii ki büyük ve son zamanlarda sessiz kalan koruyucum tarafından sağlanan - ve onu sınıftan dışarı kadar takip ediyorum. "Hayır. Annelerimiz farklı."

"Hmmm." Dışarı çıkarken Avalon mırıldanıyor. Kampüsün karşısındaki, bu hafta her gün gittiğimiz yönetim binasının yanındaki otoparka doğru beni durduruyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Duraksıyorum ve geri dönüyorum. Aynı binadan çıkan bir kız neredeyse bana çarpacakken bir küfür savuruyor ve bana görmezden geldiğim karanlık bir bakış fırlatırken aceleyle etrafımda koşuşturuyor. "Ne demek istiyorsun?" Yolun kenarında durup gülümseyerek telefonunu çıkaran Avalon'a kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Aldığı mesaja bir şeyler yazıyor ve sonra başını kaldırıp dikkatini bana yöneltiyor. "Hadi," dedi. "Bu taraftan gidiyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum ama geri dönüp beni otoparkın aksi yönüne doğru götürürken peşinden gidiyorum. "Yani..." Caddenin karşısına geçip bir sıra yatakhaneye doğru ilerlerken "nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Avalon, "Rylie bizi kütüphaneye yakın bir yerden alacak," diye cevap veriyor. "Tamam... neden?"

Işıklı bir yaya geçidinde duruyoruz ve o uzanıp topuklarının üzerinde geri kaymadan önce düğmeye basıyor. Avalon başını çevirmeden önce gözlerini bana dikeyyor. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım

ve pek fazla kıyafetiniz olmadığını söyleyin," diyor Avalon cevap vermek yerine.

Bugün giydiğim tayt ve uzun tişörte bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Kıyafetleri ben seçmedim," diyorum ona. "Çanta hazırlama şansım da olmadı."

Avalon boğazının arkasında bir şeyler mırıldanıyor. "Ve sanırım sipariş ettiği onca şey arasında kulüp kıyafetleri listesinin başında değildi." Işık değişip arabalar yavaşlayarak dururken başını sallıyor ve bize kütüphaneye geçmemiz için yer açıyor.

"Kulüp kıyafeti mi?" Tekrar ediyorum, kafam karıştı.

Avalon bana baktı. "Unuttun mu?" Sesi neredeyse baş döndürücü geliyor ve dürüst olmak gerekirse, onun bir şey için heyecanlanması beni geriyor. "Bugün Cuma. Marcus'un hoş geldin partisi bu akşam."

Marcus'un hangisi olduğunu hatırlamam biraz zaman alıyor ama hatırladığımda kaşlarımı çatıyorum. Tüm erkekler arasında pek de hoşlandığım biri değil. Abel bana karşı dıştan düşmanca davranırsa da, en azından varlığını kabul ediyor. Marcus ise beni yoluna çıkan bir böcekten biraz daha fazlası olarak görüyor - en azından ben öyle düşünüyorum çünkü beni her gördüğünde yüz ifadesi kızgınlık ve tiksinti arasında bir karışım oluyor. Ayrıca çok sessiz; onu anlamak çok zor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç.

"Tamam, bu akşam bir parti var," diyorum bir tepeye çıkıp kütüphanenin karşı tarafındaki park yerine doğru. "Bu gerçekten gereken bir şey mi? Ben senin arkadaşın değilim ki."

Avalon tam kütüphanenin otoparkına geldiğimizde duruyor ve o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse ön tarafına çarpıyordum. "Kahretsin." Doğrudan bana bakıp ellerini kalçalarına koyduğunda tıslıyorum ve doğruluyorum.

"Gidiyorsun," diyor bana, "ve gerçekten makyajdan hoşlanmasam da, eğlenceden hoşlanıyorum. Braxton'ın bu gece etrafta dolanmasını ve ellerini kendine saklamaya çalışmasını izlemek beni çok eğlendirecek. Bu yüzden iyi bir kız olacaksın, lanet arabaya binip benimle geleceksin ve onu çıldırtacak bir şey seçeceksin ki ben de ardından gelen boktan şovu izleyebileyim. Anladın mı?"

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Hayır diyebileceğim bir şey değil. Bunun yerine, başımı yana eğiyorum ve emrindeki bariz bir kusura işaret ediyorum. "Ne arabası?"

Sırtarak bir kez daha park yerine bakıyor, tam o sırada siyah bir Lexus park yerine giriyor ve önümüzdeki açık park alanlarını yanlamasına kesiyor. Sürücü tarafındaki cam açılıyor ve Rylie başını dışarı uzatırken mor saçları rüzgârda .

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Avalon inmesini işaret edince Rylie iç geçiriyor ama arabayı park ediyor. Yer değiştirirler, Rylie her zamanki gotik sokak kıyafetleriyle dışarı çıkar ve yolcu koltuğuna atlamak için kaputu yuvarlar. Avalon sürücü koltuğuna geçerek başparmağını arkaya doğru salladı ve "Bin" diye emretti.

Teslimiyet dolu bir nefes alıyorum. Eastpoint'e geleli sadece bir hafta oldu ama bir altın kural doğru gibi görünüyor: Kraliçe Avalon ne isterse, onu elde ediyor.

Araba otoparktan çıkıp kampüsten uzaklaşırken manzarayı tarıyorum. Aklımın bir köşesinde, gittiğimiz her yeri, bu kızların bana kendilerinden gösterdikleri küçük parçaları ezberlemem gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Şimdiye kadar gördüklerime göre kötü insanlar değiller, derinlerde değiller. Ne kadar çok şey bilirim, Ace muhtemelen daha sonra onları incitmek için o kadar çok şey kullanacaktır.

İntikamını seven tek kişi Braxton değil.

Yirmi dakika sonra, kampüsün dış kenarlarında dur kalk trafiğinden sonra, giderek daha az bina ve uzun, kesintisiz ormanlık alanlar fark etmeye başlıyorum. Avalon aracı uzun bir araba yoluna çeviriyor ve ben ön tarafı ararken alnım cama yapışıyor. Merak kediye öldürmüş olabilir, ama nereye gittiğimizi bilmem gerekiyor ve bilmek her zaman onu geri getiren bir tatmin.

Orman, devasa bir ön çimenliğe ve yan tarafında yarım düzine garaj kapısı bulunan beyaza boyanmış devasa bir malikaneye açılıyor. Tek bina, daha büyük değilse bile en az Port Charlotte'daki lisem kadar büyük. Birinin lanet olası evi olduğunu bildiğim şeyin genişliğine bakmamaya çalışıyorum.

Avalon kapının önüne yanaşıyor, arabayı park ediyor ve ön basamaklardan birkaç metre uzakta bırakarak iniyor. Onun ve Rylie'nin hareketlerini örnek alıp ben de iniyorum ve boynumu geriye atıp evin canavarlığına bakıyorum. Brax- ton'un zengin olduğunu biliyordum ve aklımın bir köşesinde diğerlerinin de öyle olduğunu hissediyordum ama bu bambaşka bir şeydi. Bu ev daha önce hiç düşünmediğim kadar farklı bir seviyede.

Göğsümde korku çiçekleri açıyor. Braxton'ın tehlikeli olduğunu biliyordum ama para biraz daha fazla tehlikeyi beraberinde getiriyor. Ace beni her zaman zenginlikleriyle gösteriş yapan yılanlardan uzak durmam konusunda uyarmıştır. Geriye dönüp baktığımda bu evin yoldan görünmediğini fark ederek duraksıyorum. Bu şekilde gizlendiğine göre gerçekten zenginlik gösterişi mi?

"Kaldır kışını, Clover!" Avalon'un çağrısı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve kapıyı açıp onları içeri kadar takip etmemi işaret ederken dikkatimi evin önüne yönlendiriyorum.

Braxton Mama Luda'nın karavanına girip beni buraya sürüklediğinde ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Malikaneler, kulüp partileri ve hamile üniversiteli kızlar değil.

Yine de garip. Alışmaya başlıyorum.

BRAXTON

RAHATSIZLIK DAMARLARIMI KESİYOR. BACAĞIM ZIPLIYOR, AYAĞIM VURUYOR- Dean'in bu gece için tuttuğu grubun vurmali basları kulübün her tarafına yayılırken, yere sürekli vuruyor. Urban o kadar dolu ki yangın tehlikesi yaratabilir. Ter omurgamın tepesinde birikiyor ve giydiğim siyah tişörtün altından sırtımdan aşağı damlıyor.

Hangi cehennemde o?

"Bir içki al, dostum." Marcus elime bir bira tutuşturuyor ve ben de hiç tereddüt etmeden şişeyi dudaklarıma götürüp yarısını tek seferde içiyorum. Onun burada bizimle olması çok güzel. Ülkenin diğer ucunda değil de ait olduğu yerde, evinde olması. Keşke onun partisinin tadını gerçekten çıkarabilseydim. Birayı korkuluklara çarpıp nefes alıyorum ve topuklarımda üzerinde geriye doğru sallanıyorum. İçimdeki kaşıntıyı dindirmeye yetmiyor.

Sadece bir hafta oldu. Clover'ın benimle yaşadığı tam bir hafta. Kule genelde rahatlamak için kullandığım bir yer ama orada kalmak Carter'ın malikânesindeki odamdan çok farklı. Özlüyorum. Onları özledim.

Ace'in yerini öğrenmek için daha fazla duyum aldım. Troy o şerefsizi bulmak için yoğun mesai harcıyor. Hatta o kadar ileri gitti ki, Clover'ın Port Charlotte'daki karavanına geri döndü ve piçin oraya dönme ihtimaline karşı bir mesaj bıraktı. Hâlâ bir şey yok.

"Tanrım, Brax." Marcus sırtımı sıvazladı. "Bu tavır da neyin nesi? Sevişmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Seni daha önce hiç görmediğim kadar sıkı sarılmışsın."

"İyiyyim," diyorum ve bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Clover benim çatım altında yaşarken, kelimenin tam anlamıyla benim gerçek rehinemken -ve sırtımıza yüklenen anlaşılmayla- her gece birileriyle yatıyor olmam gerekirdi, ama değilim.

Pazartesi'den beri kışına dokunmadım. Onu spor salonunda duvara sıkıştırıp benim için ne kadar ateşlendiğini hissettiğimden beri. Meme uçları sertleşmişti ve kulağına fısıldadığımda nefesinin kesildiğini duymuştum. Sertlik hoşuna gitmişti. Belki hoşuna gitmesini istemiyordu ama hoşuna gitmişti ve bu onu çok tahrik etmişti.

"Evet, gayet iyi görünüyorsun." Marcus'un alaycı yorumu üzerine birayı tekrar ağzıma götürüp kalanını mideye indiriyorum.

"Kızlar gecikti," diye cevap sadece.

Marcus üst kattaki tüneğimizden aşağıya bakıyor, açık endüstriyel alanda bangır bangır çalan rock müziği eşliğinde birbiriyle boğuşan bedenler denizini tarıyor. "Bu yüzden mi yerinde duramıyor gibisin?" diye soruyor. "Küçük esirini mi özlüyorsun?"

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ve o da sırtarak iki avucunu da masum bir hareketle yukarı kaldırıyor. O pisliği tanıyorum. O masumiyetten başka bir şey değil. Aslında o da en az bizim kadar berbat durumda. Eastpoint varislerine en yakın kişi olmasına rağmen aslında öyle değil.

Marcus ellerini tekrar yanlarına indirir. "Onu takip edip nerede olduğunu bulamaz mısın?" diye sorar.

Yapabilirdim, ama bu onun karşıma daha hızlı çıkmasını sağlamazdı. Sakinleşmek için onu görmem gerekiyor. Bu, ne sözlü olarak ne de başka bir şekilde itiraf etmek istemediğim can sıkıcı bir ihtiyaç haline geldi. "Unut gitsin," diye tersliyorum, dönüp boş biramı elinde içki dolu bir tepsiyle odanın içinde dolaşan garsona uzatıyorum. Marcus'a bir tane daha uzatmadan önce bir tane alıp içiyorum. "Eve hoş geldin partin kutlu olsun kardeşim."

Marcus içkiyi yudumlarken kaşlarını çatıyor ve gözlerini deviriyor, ardından bardağın kenarını dudaklarına götürüp içkiyi yudumluyor. Öksürüp bardağı garsonun tepsisine geri koyduktan sonra el sallayarak onu uğurluyor.

"Peki, bana şu kızdan bahset," dedi bir süre sonra, dönüp kollarını korkuluklara dayadı. "Onu ne için kaçırdın? Bir adamı elde etmek için mi?"

"Sıradan bir adam değil," diyorum. "Havers'ı yakan, Avalon'u kaçıran ve ona işkence eden kişi." Ama o sadece işkence etmemişti.

Avalon'u öldürmeye çalışmıştı, hatta bunu planlamıştı. Ace yanlış tarafı seçmiş ve sadakat yemini etmişti. Şimdi, benim şerefsiz herif suç ortaklarıyla birlikte öldü ve bedelini ödemesi gereken tek kişi o kaldı. Parmaklarım parmaklığı sertçe kavıyor.

Ace'in kendi işkencesini ve ölümünü -tabii ki benim ellerimde- planlarken aletim pantolonumun içinde adeta zonkluyor.

"Doğru." Marcus dünyamızın gerçekliğini tartışmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Aslında ses tonu düpedüz can sıkıntısına işaret ediyor. "O zaman sana bir şey sorabilir miyim?"

Ona doğru bakıyorum ama gözleri hâlâ altımızdaki insanlara kilitlenmiş, yüzünde neredeyse hiç duygu olmadan onların her hareketini izliyor. "Ne?"

"Neden onunla Dean değil de sen ilgileniyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Marcus başını kaldırıp bana doğru bakıyor. "Avalon Dean'in kızı," diyor. "İntikam alması gereken o değil mi? Neden kirli işleri sen yapıyorsun?"

Bakışlarım daralıyor. "Ben kimsenin pis işlerini yapmam."

Marcus bir nefes verir ve başını sallar. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diye karşılık verir ve tahtında bir kral gibi uzanırken sırtını korkuluklara dayar. "Günün sonunda ilk hak Dean'in olması gerekirken neden Avalon'un intikamını almaya bu kadar kararlı olduğunu soruyorum." Bana doğru bakıyor ve hareketsiz duruyor. "Onun kızı, onun intikamı, değil mi? Peki neden buna bu kadar odaklandın? Neden *ona* bu kadar odaklandın?"

Bahsettiği 'kadın'ın kim olduğuna şüphe yok. Aval- on değil. Dikkatim altımızdaki sahneye geri dönüyor, gözlerim her bir kıvılcığı takip ediyor - çok fazla yok, ama her biri bana Clover olduğunu düşündürüyor. Ve sonunda, kalabalığın tepesinden taze nefes almak için yüzlerini ışıklara döndükleri anda, asla aradığım tek kız olmuyorlar.

"Bilmiyorum, dostum." Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve uzun zamandır ilk kez bir sırrı itiraf ettiğimi düşünüyorum. Marcus'un insanlara bunu yapmanın bir yolu var. Ona güvenmelerini ve itimat etmelerini sağlıyor. Hepimiz gibi kafadan kontak olmasaydı ve dini gerçekten umursasaydı çok iyi bir rahip olabilirdi. "Avalon..." *O da ne?* Kendime soruyorum. *Ace'in ona ne yaptığını neden bu kadar önemsiyorum?* Kontrolümü kaybettiğimi hissettiğim için mi? Yoksa-

Çünkü Dean'in ona ihtiyacı var ve bir düşmanı dışarıda bırakırsak onun için geri gelmelerinden korkuyorum.

Marcus sessizce, "O Josie Teyze değil," diyor.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Hay sikeyim. Bu kadar, değil mi? Avalon, Josie Teyze'den beri beceremediğim ya da hor görmediğim ilk kadın. İçimin derinliklerini gördü -ne olduğumu, neler yapabileceğimi biliyor- ve hiç umursamıyor. Arkasındaki gerçeği çok iyi bildiği için bana 'psikopat çocuk' diyor.

Ona tecavüz eden o şerefsiz işkence etmekten zevk almıştım. Her elektrik şokunda taşaklarını ve zavallı kalem sikini büzüştürmüştüm ve sikim pantolonumun içine girmişti. Daha sonra, cesedi ve kanıtları gömdüğümüzde, Avalon'u tekrar paketlediğimizde ve onu Eastpoint'e eve getirdiğimizde, kudurmuştum. Arka arkaya üç eskortu becerdim ve her birini kova kova boşaltırken çılgık atıp ağlattım.

Gözyaşları dilimde nirvana gibiydi. Ağızlarından amlarına ve götlerine kadar her bir deliklerini sikerken kontrolsüzce boşalmalarını izlemek, adrenalın patlamamın zirveye ulaşmasının özeti olmuştu. Babamın sadece bir canavar yetiştirmekle kalmayıp, onu cinayet ve kargaşanın tadını sevmesi için eğitmiş olması berbat bir gerçektir.

Avalon bunların hepsini biliyor. Bilen ilk kadın çünkü hepimiz Josie Teyze'yi ne kadar sevmiş olsak da her birimiz onu değiştirdiğimiz gerçeğinden korumaya çalışmıştık. Artık onun sevdiği ve değer verdiği genç çocuklar değildik. Kapalı kapılar ardında, yıllarca süren istismar ve nefretin inşasıyla, iyi ve kötü arasındaki sınırı geçmeye fazlasıyla istekli karanlık gölgelere dönüşmüştük.

Ben kötü bir orospu çocuğuyum. Bunun farkındayım. Onu kullanıyorum. Ve Avalon Manning bunu bilen tek kadın. İstediyimi bilmediğim bir kız kardeş. Korumak için her şeyi yapacağım biri. Ve bunu Marcus'a açıkça anlatmanın, anlamasına yardım etmenin yolunu biliyorum.

"Sana bir soru sorayım Marcus," diye başlıyorum.

Başını arkaya eğiyor ama bir şey söylemiyor.

"Küçük kız kardeşine dokunan o piç kurusuna ne yaptın?"

Ondaki değişimi hemen hissediyorum. Marcus ayağa kalktı ve parmaklıklardan uzaklaştı. Vücudu bana doğru dönüyor ve

Bakışları benimkilerle birleşiyor, gözlerinde tanıdık bir vahşet var. Cevap vermesine gerek yok. Ben biliyorum.

"İşte bu," diyorum ona, yüz ifadesine başımı sallayarak. "İşte orada. Bu bakış." Gün gibi açık ve gece gibi karanlık. "İşte bu yüzden onun peşinden gitmek benim sorumluluğum. Sana kimsenin kirli işlerini yapmadığımı söyledim, buna Dean de dahil." Dean neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Bunu istediğimi biliyor ve kızı güvende olduğu sürece bunun nasıl olacağı umurunda bile değil. "Ben kendi pis işimi yapıyorum ve buna bayılıyorum."

Bir saniye geçer, sonra bir saniye daha ve bir saniye daha. Sonunda Marcus nefesini ve onunla birlikte vücudundaki tüm gerginliği bırakır. "Birine kötü kararlarını nasıl hatırlatacağını gerçekten iyi biliyorsun Brax," diyor başını sallayarak.

Gülüyorum. "Mutlu anılar, dostum," diyorum ona, "gizli tuttuklarımızdır." Bastığımız toprağın altına gömdüğümüz kanla kaplı olanları -hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda.

"Kahretsin, bir içkiye daha ihtiyacım var."

Marcus'un sözlerini aşağıdan gelen bir kükreme takip ediyor. İkimiz parmaklıkların üzerinden eğilip aşağıya bakıyoruz ve aşağıdaki masalardan birine kurulmuş içki kulesini görüyoruz. Futbol takımı arkadaşlarımızdan birinin elinde bir şampanya şişesi var ve muhtemelen sikini sallayış şeklini taklit ederek şişeyi aşağı yukarı sallıyor. Mantar patlıyor ve alkol fişkırlarak beyaz elbiseli birkaç kızın üzerine yağıyor.

Sıvı göğüslerine yapışıp kıyafetlerini şeffaflaştırırken ciyaklıyorlar. İyi bir görüntü yakalamak isteyen bir üniversiteli için mükemmel bir manzara ama beyaz ve siyah kulüp kıyafetleri denizindeki kırmızı gözüme çarpınca dikkatim dağılıyor.

Ve orada. kişi.

Clover La Roux kalabalığın ortasında duruyor, her iki yanında iki tanıdık figür. Sanki dikkatimi çekmiş gibi, kendi başı geriye eğiliyor ve yukarı bakıyor -yosun yeşili gözleri benimkilerle çarpışıyor. Aletim kabarıyor ve kot pantolonumun fermuarını zorluyor. Kahretsin, çok güzel görünüyor. Tüm kızıl saçları başının üstüne yığılmış, boynunun solgun ve çilli arkası çıplak bırakılmış.

Dişlerim onu ısırarak, etini tatmak, amının aletimin etrafında kenetlendiğini hissetmek için kaşınıyor. Gözleri bana bakıyor, korkusuz ve çok cezbedici. Uzun bir gece olacak.

CLOVER

KADAR YABANCIYIM , HIÇ KOMİK DEĞİL. CESETLER derimin altındaki kaşıntı hissini artırıyor. Bundan nefret ediyorum. Yabancılar tarafından dokunulmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de hepsi birden -her biri diğerinin üzerine yığılıyor, tanımadıkları insanlara baskı yaptıklarını fark etme zahmetine bile girmiyorlar. İnsana kendini görünmez ve önemsiz hissettiriyor. Yine de, sanırım bu insanlar için öyleyim.

Avalon'un bana fırlattığı parlak kırmızı kolsuz elbise çok fazla etimi ortaya çıkardı. Kollarım ve uyluğumun ortasından aşağısı. İyi ki bana topuklu ayakkabı yerine sandalet vermiş çünkü bu gece buradaki diğer kadınların çoğunun giydiği gök yüksekliğindeki ince topuklu ayakkabılarla bu lanet kalabalığının içine dalmak zorunda kalsaydım, onları insanları kesmek ve benden uzaklaştırmak için çift pala olarak kullanabilirdim.

Kalabalığın tepesinde yüksek bir ses patlıyor ve sarhoş çığlıkları kulak zarımı delip geçerken, bir adamın şişeden şampanya attığını görmek için başımı çeviriyorum. Burası açıkça bir kulüp olmasına rağmen - garsonlar, barmenler ve dans pistinin ötesinde, binanın arkasına doğru sahnenin ortasına yerleştirilmiş bir grup - insanların kesinlikle ortalığı dağıtma şekliyle bir ev partisi gibi hissettiriyor.

Sıcak. Yapış yapış. Ayık ben için iyi bir zaman değil. Zor nefes alıyorum. Başımı arkaya eğip soluk soluğa kalıyorum. Bakışlarım dağılıyor ve nihayet açık alanın üst katlarındaki balkonları fark ediyorum. Gözlerim durana kadar her birini tarıyor ve tanıdık bir

bir çift delici göz. Vücudum donuyor. Kanım erimiş lava dönüşüyor. Bu gece Braxton'ın bakışlarında şiddet var. Onu oraya neyin koyduğunu bilmiyorum ama kemiklerimin titremesine ve sarsılmasına neden oluyor. Beklentiyle mi yoksa korkuyla mı, tam olarak emin değilim.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca göz göze geliyoruz ve Avalon beni ittirene kadar birkaç dakikadır burada durduğumu, bakışlarını karşılamak için başımı geriye doğru eğdiğimi fark etmiyorum. Sarsılarak yere düştüm ve ona baktım. Küçük, bilmiş bir gülümseme dudaklarını süslüyor. Az önce yaptığım bariz bakışma yarışması hakkında yorum yapmak yerine bana bir içki uzatıyor. Bardağı alıyorum ve tekrar yukarı bakmadan önce bardağa bakıyorum.

"Yirmi bir yaşında değilim," diye hatırlatıyorum ona.

Gülüyor ve elindeki birayı geri devirip bir lokma yutmadan önce başını sallıyor. "Ben de değilim."

O lanet birayı kıskanıyorum. Az önce bana uzattığı meyveli karışım her neyse onu içmeyi tercih ederim. Bu gecenin dramsız geçeceğinden şüpheliyim; güzel ve zengin insanlar içki içerken her zaman bir şeyler olur. Port Charlotte'da turist sezonunda bunu yeterince görmüştüm. Yukarı kıyılardan zenginler paralarını harcamak ve sıcaklığın tadını çıkarmak için gelirler ve her sezon mutlaka bir şeyler olur. Bu geceye hazırlanmak için bardağı geri devirip içiyorum. İşin korkutucu yanı, içkide bir miktar alkol tadı alsam da, hepsi bu. Sadece küçük bir tat, ama bitirir bitirmez başıma gelen sersemlik hissiyle ilgili bir şey bana orada sadece bir ipucu olmadığını söylüyor.

Avalon merakla bana bakıyor. Bardağı benden alıp geçen bir garsona uzatıyor. "Daha önce hiç sarhoş oldun mu?" diye soruyor. Yaşımı söylediğimde bunun daha önce içki içmiş olmamla değil, içinde bulunduğumuz ortamla ilgili olduğunu çok iyi bildiğinden kuşku yok. Port Charlotte'taki çocukların çoğu lisenin sonuna kadar düzenli alkoliklerdi. Ancak hiçbirimizin içki içmek için gidebileceği bir fan- cy kulübü yoktu. Hepsi arka bahçede yakılan ateşler ve boktan garaj partileriydi.

"Bir ya da iki kez," diye . "İçkimi idare edebilirim."

"Oh?" Başını bana doğru eğiyor ve sırtıyor. "O zaman bu bahsi gerçekten takip ediyor muyuz?"

Başımı salladım. "Yapmasak daha iyi olur."

Homurdanıyor. "İyi, sıkıcı ol o zaman."

Diğer tarafımdan sinirli bir oflama sesi geliyor. "Ah, bütün gece konuşacak mısınız yoksa salona mı gideceğiz? Ayaklarım

beni öldürüyor." Avalon bana doğru eğiliyor ve Rylie'ye gülümsüyor.

Ava bana bir bakış fırlatmadan önce, "Sen yukarı çıkabilirsin," diyor. "Ben burada kalıp esirimize bir içki daha getireceğim."

"Beni sarhoş etmenin sana daha fazla bilgi sağlayacağını düşünüyorsan yanıyorsun," diye onu bilgilendirdim.

"Belki." Avalon omuz silkiyor. "Öyle ya da böyle, sanırım bu gece ilginç bir şey göreceğim." Bakışları daha önce odaklandığım balkoniyeye geri dönüyor. Vücudum sertleşiyor ve kaşlarımı çatarak bakma isteğimi reddediyorum.

Rylie ikimizin arasına bakıyor ama yorum yapmıyor. "Pekâlâ, o zaman yukarıda görüşürüz." Bununla birlikte kalabalığın arasına karışıyor, dans eden insanların arasından sıyrılıyor ve arka planda saklanmaya alışkınmış gibi eğleniyor. Belirgin mor saçlarına ve bir kulübe ait olmayan kıyafetlerine rağmen kimse onu fark etmemiş gibi görünüyor. Bir parçam keşke benim de böyle bir gücüm olsaydı diyor.

Ne yazık ki, bu gece buradaki herkes sessiz renkler giyiyor gibi görünüyor ve ben notu almadım. Avalon'un bu şekilde planlamış olması beni şaşırtmazdı. Kaostan beslenen tipe benziyor. Başımı çeviriyorum ve şimdi düşününce insanların kıyafetlerinin tonlarının çarpışması gözüme çarpıyor. Baştan çıkarmak için ten renkleri, onları daha zayıf göstermek için siyah ya da neon siyah ışıklar altında parlamalarını sağlamak için beyaz.

Ancak ben, kocaman, kırmızı bir başparmak gibi göze batıyorum. Kızıl saç. Kırmızı elbise. Başka bir dansçı sırtıma doğru yığılırken, kalçalarını döndürürken ve vücutlarını surround ses hoparlörlerinden gelen müzikle döndürürken çekiş kazanmaya çalışırken kırmızı sıcak tahriş.

"Hadi gel." Avalon elimi tuttu ve beni dans eden ve öpüşen çiftlerin arasına sokup çıkararak uzaklaştırdı. Bazı zamanlar aynı anda. Eşlerin bile bir önemi yok gibi. Kızlar ve erkekler. Kızlar ve kızlar. Erkekler ve erkekler. Seslerin, müziğin ve alkolün çağlayanı bana ahlaksız bir grup seks festivaline düşmüşüm gibi hissettiriyor. Kimse alenen seks yapmıyor ama havadaki gerilimi hissedebiliyorum -elektrik gibi çıtırdıyor- ve gerilim kalabalıktan daha fazlasını etkilemeye başlıyor.

Avalon ve ben tatlı bir rahatlamayla partililerin ve dansçıların ana kalabalığından çıkmayı başardık ve sıcaklık önemli ölçüde düştü. Beni bir bara götürüyor ve omuzlarımı

Birkaç öğrencinin yanından geçip gidiyor. Döndüklerinde tepkilerini izliyorum, yüzleri kızgın ve dudakları ayırık, ona bağırmaya hazırlar. Onu tanıdıkları anda -ki hepsi tanıyor- gözleri açılıyor, ağızları kapanıyor ve yoldan çekiliyorlar.

Avalon'dan nefret etmeye çalıştım. Gerçekten ettim. Brax'la spor salonunda geçirdiğimiz o geceden beri onu biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim. O bu insanlar arasında bir kraliçe. Saygı duyulan. Korkulan. Ve en güçlüleri tarafından seviliyor. Braxton onu seviyor. Bunu anladım. Ama onu bir arkadaş olarak seviyor mu? Aile olarak mı? Yoksa başka bir şey olarak mı?

Neden umursuyorum ki? Evde hep yalnız olduğum için mi? Çoğunlukla yok olan bir baba ve erkek kardeş dışında, sahip olduğum tek kişi Luda Anne'ydi ve son birkaç aydır ona bile sahip değildim.

"Al." Avalon bara döndü ve bana bir shot uzattı. Hızlı bir koklamayla votka olduğunu anladım. Evden bir tat. Sırıttıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüp başımı arkaya yatırırken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Sıvı kolay iniyor, pahalı. Ateş gibi yakıyor, ama tek bir seğirmenin ya da söylemin bile belli olmasına izin vermiyorum.

Bana bakıyor. "Sorun mu var?" Bardağı tekrar tezgâha vurarak soruyorum.

"Bunu bir profesyonel gibi karşıladın," diye yorum yapıyor.

"Babam Rus'tur." Ivan'ın alkol tercihi vod- ka- ucuz, pahalı, fark etmezdi. Onu iyice sarhoş olacak kadar içerken gördüğüm tek an, Mama Luda'nın cenazesinden sonraki geceydi.

Bu anıyı hatırlayınca içimde sinsice karanlık bir duygu dönüyor ve bardan kaldırdığı bir sonraki kadehin benim için olmadığını bilmeme rağmen uzanıp elinden alıyorum. Dirseğimi yere bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce bardağı tezgâha çarparak onu da deviriyorum.

"Ace hakkında bilgi almak istiyorsan birkaç kadehten çok daha fazlasına ihtiyacın olacak, Avalon," diyorum ona. "Bu boktan dolu bir şişenin bile işine yaramayacağını garanti edebilirim."

Onun alanındayım, tam yanına dayanmışım ve etrafımızı saran ineklerin aksine geri adım atmıyorum. Bakışlarımı onunkilere sabitledim ve korkmadan başımı kaldırdım. O sırıttıyor. "Bu gece Ace hakkında bilgi almaya çalıştığımı kim söyledi?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bütün hafta bana onunla ilgili sorular sorup durdun," diye hatırlatıyorum. Beni başka ne için sarhoş etmeye çalışıyor olabilir ki?

Sırtışı genişleyerek tam bir dönüşüyor. "Belki de benden beklediğin için sana tüm o soruları sordum," diyor.

Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. "Ne?"

Avalon başını geriye atıyor ve gülüyor. Etrafımızdaki birkaç kişi bir adım geri çekiliyor ve göz ucuyla bara doğru giden bir kızın kahkahayı duyarak başını kaldırdığını görüyorum; kim olduğunu görür görmez kuyruğunu kıstırıp ters yöne dönüyor. Bu kızın bu çocuklara ne yaptığını merak ediyorum.

"Sana hiç soru sormasaydım daha garip olmaz mıydı sence?" Barmen bu kez elinde iki birayla tekrar döndüğünde benden uzaklaşıyor. "Bir şişe de votka," diyor barmene, arkasındaki üst rafı işaret ederek.

Adam gözünü bile kırpmıyor. Dönüp üst raftan dolu bir şişe aldı ve kadına uzattı. Adam bir sonraki kişiye doğru ilerlerken kart değişimi ya da başka bir şey olmuyor ve Avalon dikkatini bana veriyor.

"Eğer Ace hakkında bilgi almaya çalışmıyorsan, o zaman ne yapıyorsun?" Ona soruyorum. "Burada ne işim var?"

Avalon bana biralardan birini ve votka şişesini uzattı. "Eğlence için buradasın."

Homurdanıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Bu çıkış üzerine birkaç kafa dönüyor ama Avalon sadece elini sallayarak ana açık alanın hemen dışında yer alan bir merdiveni işaret ediyor. Kaşlarımı çatıyorum ama yine de onu takip ediyorum. Ne de olsa başka seçeneğim yok gibi. Gözlerim, gümüş madalyonun her adımında tenime sürtündüğü, kendimi neyin içine soktuğumu sürekli hatırlatan ayak bileğime kayıyor. Aklımın bir köşesinde Evgenia'nın kızgınlığının filizlendiğini hissedebiliyorum.

Merdivenlere ulaşıyoruz ve Avalon duruyor, bana doğru dönüyor ve beni bir adım geriye iterken elini göğsüme doğru uzatıyor. "İşte bir gerçek," diyor. "Braxton Ace'i bulmak istiyorsa, bulacaktır."

O daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başlıyorum. "Bir anlaşmamız var," diye cevap veriyorum.

Avalon'un bana bakışı patronluk taslarcasına sempatikti - insanların bir evcil hayvan dükkanının önündeki cam kafeslerdeki yavru köpeklerle bakışına benziyordu.

ya da en azından vücudunda tek bir sempatik kemik olduğunu düşünseydim öyle olurdu.

"Her ne anlaşma yaptığınızı düşünüyorsanız, Braxton'ın kardeşinizin izini sürmesini engellemeye yeteceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Parmaklarım iki şişeyi de ellerimde paramparça edecek kadar kuvvetle kavıyor. "Bilmiyorum amına koyayım," diye homurdanıyorum. "Brax bana bir bok anlatmıyor." Tıpkı söylemeyeceğini bildiğim gibi. "Öyleyse neden bana söylemiyorsun? Bilgilendir beni, ey büyük bilge lanet Avalon. Ace sana tam olarak ne yaptı?" Çünkü günün sonunda bunun onunla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Avalon kaşlarını çatar. "Bunu senin için kolaylaştırmayacağım," diyor. "İkiniz için de gerçekten."

Hayal kırıklığım zirveye ulaşıyor. "Konunun etrafında dans edeceksen, o zaman yolumdan çekil," diye bağırarak yanından geçip gidiyorum.

Bir el uzanıp kolumu kavıyor ve Avalon beni duvara çarparken neredeyse alkol şişelerine olan hakimiyetimi kaybediyorum. Önümde ilerleyerek hem tepeden gelen ışığı hem de dans pistindeki insanların görüntüsünü engelliyor.

"Lafi dolandırmaktan gerçekten nefret ediyorum, biliyorsun," diyor soğukkanlılıkla. Kaşları alçalırken ve dudakları gerilirken yüz ifadesinde belirgin bir kızgınlık beliriyor. "Genelde niyetlerimi saklamam, bu yüzden şu anda yaptığım şeyin bir nedeni var."

Derin bir nefes , Evgenia'nın elimdeki cam şişeleri kafasında kırma isteğini bastırıyorum. Arzu orada ve her geçen saniye azalmıyor. Onları parmaklarımın arasında sıkı tutmak için muazzam bir özdenetim gerekiyor.

"Erkekler aptaldır, Clover," diyor Avalon, ani konu değişikliğiyle beni şaşırtarak. "Benimki de en az arkadaşları kadar ahmak. Kendi yollarının en iyisi olduğunu düşünmeyi seviyorlar ama ben daha iyisini biliyorum." Yine sırtıyor. "Benim yolum her zaman en iyisidir." Boştaki eliyle uzanıp yanağıma iki kez dokunuyor -neredeyse yüzüme karşı alay ediyormuş gibi. Kaşlarım derinleşiyor. "Sana kardeşini sordum Clover, senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için. Onu değil. Bu gece burada ne yaptığına gelince? Buna bir test diyebilirsin." Geri çekildi ve sonunda beni tuttuğu yerden bıraktı.

"Test mi?" Tekrar ediyorum.

"*Evet.*" Sözcüğün sonunu patlatıyor ve elimden diğer birayı kapıyor. . "Beni kızdırdığın için ceza olarak,

bunu anlamıyorsun. Ya votka ya hiç."

Bunun beni korkutacağını mı sanıyor? "Sana kolay kolay sarhoş olmadığımı söylemişim," diye hatırlatıyorum ona.

Kadın başını sallar. "Mesele seni sarhoş etmek değil Clover," diye yanıtlıyor. "Mesele senin çekingenliğinin azalmasını izlemek ve birinin vereceği tepkiyi görmek." İki birayı tek eline alıp omzuma vuruyor, dönüp beni merdivenlere itiyor. "Şimdi gel, partiyi başlatalım."

Başladı mı? Hayır, bu hatun her şeyi çoktan harekete geçirdi, ve ben sadece gezintiye çıktım.

CLOVER

UZUN ZAMAN ÖNCE İNSANLARDAN BİR ŞEYLER BEKLEMİYİ BIRAKTIM. ESKİ-Annemin büyümesini ve benimle ihtiyacım olan şekilde ilgilenmesini bekliyordum. Hayatın tüm sorularına cevap beklemeyi bıraktım - neden o da diğer anneler gibi olamadı? Ben neden diğer çocuklar gibi olamadım? Neden sürekli ya kaçma ya da birinin yüzüne yumruk atma ihtiyacı hissediyordum? Beni kızdıran insanları bıçaklamak fikri neden beni bu kadar korkutuyordu? Bir kahramanın devreye girip beni her şeyden kaybetme korkusundan, muhtemelen benden koparılıp bilinmeyen bir koruyucu aileye yerleştirilmekten ve içimdeki karanlık yarının beni ele kurtarmasını beklemeyi bıraktığımda Ivan ve Ace geldi. Ama onlar kitaplarda okuduğum ya da televizyonda gördüğüm kahramanlara benzemiyorlardı. Sırları vardı. Yaraları vardı. Ve her zaman bir gün geleceğini bildiğim gerçek zaten üzerimde olduğu için - annemin ölümü- her ikisini de kabul ettim. Hayatta kalmak istiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

Çocukken geliştirdiğim beklentilerimin olmaması şimdi hiç yok.

Merdivenleri çıkıyorum ve uzun boylu, iri yarı, kısa saçlı ve gözleri birbirine biraz fazla yakın bir adamla karşılaşıyorum. Avalon onu "Eli," diye selamlıyor ve çocuk onun yolundan çekiliyor, ancak ben hemen arkasından geçerken kolları çapraz duruyor.

Bakışlarını görmezden geliyorum ve odanın geri kalanına doğru dönüyorum, vod- ka şişesi elimde ağırlaşıyor. Derimin altındaki kaşıntı bana bir shot bardağı bulmak için beklememe gerek olmadığını söylüyor. Avalon odanın diğer ucuna geçip Dean'in kucağına yerleşirken botun kapağını açıp yoldan çekiliyorum. Ağzımı açıyorum ve

ateş suyu dilimi yıkayana kadar şişeyi geri çeviriyorum. Keskin.
-Yüzde kırk geçirmez ve içimi buruşturup yakıyor. Umurumda değil.
Ona ihtiyacım var.

Gözlerim sulanmaya başlayana kadar birkaç lokma daha yutuyorum ve ancak o zaman bırakıp bir nefes alıyorum. "Sersemlememeye çalış." Bu yorum Abel'dan geliyor, ters bir bakışla yanımdan geçip odanın arka tarafındaki açık bara yöneliyor.

Sloshed? Ha. Sarhoş olmaya çalışmıyorum. Beni sarhoşluğun dibine batırmak için bir şişe votkadan çok daha fazlası gerekir. Şişeyi ışığa tutuyorum ve içine koymayı başardığım çukuru görüyorum. Tüm bunlar beni rahatlatacak, ki buna çok ihtiyacım var.

Yoğun bir bakışın diken dikenliği yüzümün yan tarafını deliyor ve tam olarak nereden geldiğini biliyorum. Neredeyse Braxton'ın alanına girmişken ona bakıp neye benzediğini görmek isteyeceğim. Onu en son bu yana koca bir gün geçti - en azından dans pistindeki bakışlarımdan önceydi. Ona doğru bakmak, onun beni analiz ettiği gibi ben de onu analiz etmek istiyorum.

O zaman beni durduran ne? Belki de Avalon'un önceki sözleridir. Beni test ediyor, ama ne hakkında? Kahretsin, keşke bilseydim. Okulda testlerden hep nefret ederdim. Konunun ne olduğunu bilmediğinde daha da kötü oluyor.

Odada kimsenin yaşamadığı - Braxton'dan uzakta - bir yer bulmak büyük çaba gerektirse de, insanlar gelip giderken ve sadece ana grup geride kalırken sonraki bir saat içinde votkanın geri kalanını içmek hiç çaba gerektirmiyor. Koltuğumda ileri geri sallanırken kaslarımın nihayet gerginliğini kaybettiğini hissediyorum, etrafımı izlerken açık balkondan içeri akan müzikle titreyiyorum.

Arkadaşları için bu partiyi vermeleri bana tuhaf geliyor ama hiçbiri aşağıda içki içip hayatları bu gece sona erecekmiş gibi dans etmiyor. Hiç de parti yapmıyorlar. Sadece takılıyorlar... sıradan arkadaşlar gibi. Sanki hepsi göstermelikmiş gibi.

Sandalyeme yaslanıyorum ve votkayı dudaklarıma götürüyorum ama dumandan başka bir şey kalmadığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak ellerimi sandalyenin iki koluna koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Avalon'unki de dahil olmak üzere birkaç kafa bana doğru dönüyor.

"Bir mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Votka bitti," diye cevap veriyorum, boş şişeyi kaldırıp ileri geri sallıyorum. "Biraz daha alacağım, tabii..." Bakışlarım Braxton'a doğru kayıyor. "İznim yok mu?"

Kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Dikkatim Avalon'a dönüyor. Omuz silkiyor. "Burada bir bar var," diye yorum yapıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve o gülüyor. "İyi, iyi, enerjinin bir kısmını dışarı atmak istiyorsun," diye tahmin ediyor. "Elbette," diye çıkışa doğru el sallıyor, "iyi eğlenceler."

Merdivenlere doğru ilerlerken cevap vermiyorum ve şişeyi yakındaki bir çöp kutusuna bırakıyorum. Ancak tam ayağım ilk basamağa değdiğinde Rylie'nin sessiz sesini duyuyorum. "Hepsini içti mi? Ağzında geveleme bile yok."

Dudaklarım seğiriyor ve devam ediyorum.

Daha önce balkona çıktığımızdan beri kulübün dibi daha da gürültülü hale . Kızlar odanın içinde tökezliyor, içkilerini siyah ve boya sıçramış zemine dökerken kollarını birleştiriyorlar. Bara doğru ilerlerken adımlarım yavaşlıyor ve hatamı fark ediyorum. Avalon o adamlarla olan bağlantısı sayesinde kimliksiz içki siparişi vermekten kurtulabilirdi ama ben kurtulabilir miydim? Cevap muhtemelen hayır.

Yukarıdaki kirlilere bağlı spot ışıkları uzun, dairesel hareketlerle pist boyunca yayılırken başım dans pistine doğru dönüyor - hiç durmadan, sürekli hareket halinde. Büyüleyici. Kanımdaki sıcaklık alev alev yanıyor. Sıcak, tanıdık olmayan bir el belime dokunuyor ve ekşi birayla karışmış baskın kolonya kokusu bana doğru yayılıyor.

"Hey, burada yalnız mısın?"

Pençesini bana geçirmiş olan adama bakıyorum. İçimden onu bedenimden söküp atmak ve parmaklarının her birini tek tek kırmak geliyor. "Hayır." Uzaklaşıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor ve beni tekrar vücuduna çekiyor. Kasıklarının bana sürttüğünde omurgam dikleşiyor ve bir ereksiyonun bildik hissi kıcıma çarpıyor.

"Etrafta kimseyi göremiyorum; her kimse ondan kurtulmaya ve birbirimize eşlik etmeye ne dersin?"

Gözlerimi kapatıyorum - sabır için dua ediyorum. "Hayır, teşekkür ." İşte. Kulağa kibarca geldi ama aslında söylemek istediğim şey bu değildi.

Eli belimi daha da sıkıyor ve başını benimkine doğru çevirerek dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Bu durumda, arka odalardan birine gitmeye ne dersin?" diye öneriyor. "Ve sen de bana muhteşem saçlarının aşağıdaki striptizle uyuşup uyuşmadığını gösterebilirsin."

Çatlak. İşte gidiyor, diye düşünüyorum dalgınca - son sabrım ve hatta akıl sağlığım da elimden kayıp gidiyor. Yüzgeçlerimi uyluklarından birinin dış tarafında gezdirerek geriye uzanıyorum. İnliyor, kendini isteyerek kavrayışıma itiyor. Onun için çok kötü. Pantolonunun içinden tutup sıkıyorum. *Sertçe.*

"Siktir!" Bağırması etrafımızı saran diğer gürültüler tarafından yutuluyor. Etrafıma bakıyorum ve eminim ki kimse onun kötü durumunu fark etmiyor bile. Sanırım söyledikleri doğru, yardım edecek ne kadar çok insan varsa, yardım alma ihtimali o kadar azalıyor.

Dönüyorum, onu elimde tutuyorum, sıkıca tutuyorum. Titremeye başladığında yüzü kızarıyor. Gözlerini kocaman açıp bana bakıyor. Zavallı aptal herifin ciğerlerinde hiç hava kalmamış gibi hırıltılar çıkarıyor. Her iki eli de bileğime uzanıp beni çekmeye çalışıyor ve ben daha da sert sıkarken gülümsüyorum.

"Dur!" Nefes nefese kalmış, yüzündeki tüm renk uçup gitmiş.

"Emin misin?" Tatlı tatlı sordum. "Saçımın soyunmama uyup uymadığını görmek istediğini söylediğini sanıyordum. Benim ilgilendiğim şey bu. Eğer beni becermek istiyorsan, bunu kaldırabilecek kadar erkek olmalısın." Başını hızla ileri geri sallıyor. "Artık beni becermek istemiyor musun?" diye soruyorum. Yine olumsuz. Gülüyorum ve ona yaklaşıyorum, boğazından acınası bir gıcırta çıkarmamı sağlayan tutuşumu esnetiyorum. "O zaman neden o küçük aletini alıp benden uzak durmuyorsun?"

Onu serbest bıraktığım anda, pislik herif kaçmak için neredeyse kendini parçalıyor. Dönüp kısa siyah elbiseli iki kızın arasına dalmasını ve kapıya doğru giderken neredeyse ikisini de devirmesini eğlenerek izliyorum. Evgenia onaylıyor.

Ancak o gider gitmez ensemdede bir elektrik hissi beliriyor. Parazit gibi ya da... başka bir şey. Omzumun üzerinden baktığımda, yakınımdaya duran sarı saçlı, mavi gözlü bir adam görüyorum; bakışları sabit bir şekilde bana çevrilmiş.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Sinirden küplere binerek bağırdım. Onu daha önce nasıl fark etmemiştim? Merak ediyorum. Varlığını gizlemeye çalışıyor gibi değil. Aslında, iri yapısı ve film yıldızı kesimli çenesiyle, etrafımda bir sürü kadın olmamasına şaşırdım-

Onu şu anda görmek. Eastpoint'te herkesin güzel görünmesinin sebebi ne? Çekicilik sadece zenginlere mi mahsus? nce Braxton ve arkadaşları, şimdi de bu adam. Neredeyse bir kıza kompleks vermek için yeterli.

"Sadece gösterinin tadını çıkartıyorum," diye cevap veriyor adam, bana doğru yürürken dayandığı duvarı iterek. Yaklařtıķa kaskatı kesiliyorum, ama bana yapışmak yerine -son adamın yaptığı çok bariz bir hataydı- bana hiç dokunmuyor. Bunun yerine ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve kulübün gürültüsünden bağırmak zorunda kalmadan kulağının dibinde konuşabilmek için eğiliyor. "Oldukça eğlenceliydi."

"Sizi eğlendirebildiğime çok sevindim." Ses tonum çok az duygusallık içeriyor.

Geri çekildiğinde gülümseme si hâlâ yerindeydi. "Buralarda yenisin," diye yorum yapıyor. Bu bir soru değil, bir ifade.

"Eastpoint gerçekten de söyleyebileceğiniz kadar küçük m?"

Omuz silkiyor. "Kimin yeni kimin tanıdık olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradayım. Urban'a ilk gelişiniz mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, elleri hala ceplerinde. Onda beni geren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Kusursuz teni ve neredeyse kusursuz dinamizmi dışında, liseye birlikte gittiğim birçok çocuğa, özellikle de srflere benziyor. Uzun boylu, zayıf ve gündelik tişörtünün ve kot pantolonunun altında hafıf kaslı. Saçları ortalamadan daha uzun, uçları hafifçe kıvrılıyor ama güneşten ağarmış gibi bir havası var.

Etrafımızdaki diğer adamların aksine, o abalamıyor. Burada olmak için giyinmedi. Dikkat çekmek için giyinmedi ama yine de dikkat çekmemesi şok edici. Eminim isteseydi, kesinlikle yapabilirdi.

"Ben Luc," diyor ve bir elini cebinden çıkarıp bana uzatıyor. "Sen mi?"

"Clover," diye cevap veriyorum, elini tutarak. Parmakları benimkilerin etrafında sıcak bir şekilde sıkışıyor.

"Bir içki içmeye mi yoksa bir dans partneri bulmaya mı geldin?" Luc elimi bırakırken soruyor.

"Ben..."-bir içki içmek için gelmiştim ama kendimi onu daha çok merak ederken buldum-"bir dans partnerine aığım," diye bitiriyorum.

Gülümsemesi büyüyor. "Peki o zaman," diye hafifçe eğiliyor ve dudaklarım eğlenerek seçiriyor. "İzin verirsen senin kadar güzel bir kadınla dans etmeyi çok isterim."

Başımı yana doğru eğiyorum. "Kendine güveniyorsun," diye yorum yapıyorum. "Az önce benimle birlikte olmayı teklif eden son adama ne yaptığımı izledin. Korkmadığına emin misin?"

Luc kıkırdıyor ve ses karanlık ve kötücül, kulaklarımın üzerinde ısıtılmış çikolata gibi kayıyor. Kahretsin, çok ateşli. *Bana şunu hatırlatıyor...* Bu düşünceyi tamamen kesiyorum. Ne de olsa Avalon eğlenmemi söylemişti ve kaçtığım falan yok. Yanlış bir şey yapmıyorum. Başka birinden teklif alacağımdan şüpheliyim, hele de sadece homurdanmayı ve tehditler savurmayı bilen huysuz bir pislikten.

"Tatlım," dedi Luc elimi tutup dudaklarına götürerek, "son ortağına yaptığın şey yüzünden soruyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Umarım bundan hoşlanmıyorsundur," diyorum, "çünkü hoşlandığımı söylediğimde ona yalan söylüyordum."

Tekrar güler ve başını sallar. "Anlamıştım." Yaklaşırken bile kahkahası kesiliyor. Son adamın aksine kokusu daha temiz ve keskin. Rahatlatıcı. Tam da aradığım şey - beni rahatlatmaktan başka bir şey yapmayan o pislği unutturacak biri. "Hayır, çok acayip şeylerle ilgilenmiyorum," diye beni bilgilendiriyor. "Sadece kimsenin onları kurtarmasına ihtiyaç duymayan kadınlar."

Tanıdık olmayan bir duygu omurgamda geziniyor, ama onu aşağı itiyorum, bu yolun nereye gittiğini görmek için kafamda çalan uyarı zillerini görmezden gelmeyi seçiyorum. Merak ediyorum ve yumurta kabuklarının üzerinde yürümekten yoruldum. En azından bu gece için, hoş bir adamla dans edebilirim. Yarın Brax'ın esiri ve kardeşimin hemen arkasındaki iki numaralı hasta çocuk düşmanı olmaya geri döneceğim.

"Peki, bu durumda." Dans pistini işaret ediyorum. "Sen önden git, belki ben de takip ederim."

Luc'un eli benimkini sıkıyor ve beni kendine çekiyor. "Takip edeceksin Clover," diye fısıldıyor kulağıma. "Ve sanırım seni götürdüğüm yeri seveceksin."

BRAXTON

AVALONYAKLAŞTIĞINI HİSSEDİYORUM, O DÖNÜP KİÇİNİ YERE KOYMADAN ÖNCE. hemen yanımda. Elindeki bira şimdiye kadar ya bitmiş ya da sıcak işemiş olmalı. Bir saatten fazladır aynı birayı içiyor. "Nasıl gidiyor, psikopat çocuk?"

"Bir şeyler planlıyorsun, vahşi kız," tek söyleyebileceğim bu. İşte böyle asılıyor.

Gülüyor. "Bu konuda çok haklısın." Elindeki bira şişesini salonun önündeki masaya bırakıyor ve ağır hareketleri ve kendinden emin tavırlarıyla arkasına yaslanıyor. Bu rolü ne kadar kolay benimsediğini düşünürken dönüp ona bakıyorum. Eastpoint tacını sanki hep onun için tasarlanmış gibi takıyor. Sanırım bir bakıma öyleydi.

Yavaşça nefes alıyorum, yumruklarımı çözüyorum, o da bana doğru dönüyor, bir dirseğini koltuğun arkasına dayayıp bana bakıyor, gülümsemesi kaybolup gözleri kısılınca eğlencesi yerini ciddiyete bırakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Neye benziyor?" Kendi bardağını kaldırıp son içkimi de içtikten sonra onun şişesinin yanına koyuyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Bir şeyle savaşıyor gibi görünüyorsun," diye kuru bir yorum yapıyor.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şeyle savaşmıyorum, vahşi kız."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Bu duyduğum en boktan yalanlardan biri."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hadi ama Ava," diyorum. "Bir erkeği rahat bırak. Burada benden ne istiyorsun? Ne planlıyorsun?"

Ava kısa bir an için dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra bir yenilginin hissetmiş gibi gözlerini kapatarak iç çekiyor. Yenilgiyi iyi karşılayan biri değil. Gözlerini yeniden açtığında tamamen bana odaklanıyor. "Onu test ediyorum," diye itiraf ediyor.

"Yok artık." Kör bir adam bile onun bütün hafta Clover'ı test ettiğini tahmin edebilir. Ya Clover çok kalın kafalı ya da gerçekten umurunda değil ve benim tahminim ikincisi olmalı. O ne aptal ne de özellikle zeki. Karakteri çoğu şeye kayıtsız kalmasından geliyor. Bana ve diğerlerine karşı nasıl davrandığını gördüm. Sinirleneceğini düşündüğüm kısa anlar oluyor, ama sonra, sinirlendiği kadar hızlı bir şekilde, öfkesini serbest bırakıyor ve kayboluyor.

Belki de kardeşi güvende olduğu sürece hiçbir şey umurunda değildir. Neredeyse bir erkeğin ona ihanet ettiği için kötü hissetmesi için yeterli. Neredeyse ama tam olarak değil.

Avalon kendini minderlere göre ayarlıyor. "Yine de onun kafasına girmek çok zor," diye itiraf ediyor Ava. "Gerçek duygularını göstermemek için bu kadar çabalayan biriyle hiç tanışmamıştım."

"Onun gerçek duygularının ne olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum. Genel olarak merak ediyorum. Clover'dan kısa saniyeler dışında pek bir şey öğrenemedim - onu dizlerinin üzerine çöktürdüğümde, spor salonunda duvara yasladığımda. O zaman bile hissettiğim sadece aramızdaki cinsel düşmanlıktı. Onun teninin benimkine değdiği andaki elektriklenme hissi. O hızlı ısı akışı. Hayal kırıklığına uğradığında ağlıyor ve sikim bundan hoşlanıyor. Yani, o kısacık anlar tehlikeli.

Avalon başını arkaya eğiyor ve soruma sırtıyor. "Herkesin bir söyleyeceği vardır, Brax," diyor bana. "Senin kız da farklı değil."

"Benim kızım değil," diye homurdanıyorum ve odayı tararken gözlerimi kaçırıyorum. Bir içki daha almak için ortadan kaybolalı birkaç dakika olmuştu. Nerede o? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

"Öyle mi? Peki o ne?"

"Yem." Boş olduğunu hatırlamadan önce bardağıma uzanıyorum. Kendimi boş ve kaybolmuş hissederek geri çekiliyorum. Sanki tutunacak bir şeye ihtiyacım var, dikkatimin dağılmasını engelleyecek bir şeye. Eskiden Avalon bunu yapıyordu ama şimdi derimin altındaki dikenli endişeyi yatıştırmak için Clover'ı görmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Her şeyi mahvetme ihtiyacını uzak tutmak için.

Ava yaklaşırken yumuşak, koyu renk saç telleri omzumun üzerinden kayıyor. Elini omzuma dokundurdu ve ben uzaktan

göğsünün bana baskı yaptığını hissediyorum. Hiçbir etkisi olmuyor. "Onu istiyorsun Brax," diyor Ava, sesini alçak tutarak. "Sen istemiyor musun?"

Omuzlarım parmaklarının altında geriliyor. "Ace'e bunu ödetmek istiyorum."

"Bu benim soruma cevap değil," diyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Buz damarlarımı dolduruyor. Ondan uzaklaşıyorum ve eli omzumdan düşüyor. "Bana çöpçatanlık yapmaya çalışmadığını söyle Ava. Bu hiç sana göre değil."

Avalon gözlerini deviriyor ve benden uzaklaşıyor, kollarını yukarı doğru uzatırken yüzgeçlerini birbirine doluyor. "Sakin ol, psikopat çocuk. Çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorum." Sözleri güven verici ama son zamanlardaki davranışları şüphelerimi artırıyor.

Ona bakmadan önce boynumu kırarak bir tarafa doğru eğildim. "O zaman tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana söyledim, ben-"

"Clover'ı test etmek mi?" Başımı sallıyorum. "Bundan çok daha fazlasını yapıyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

Dudakları birbirine yapışıyor ve bakışları suçlulukla benden uzaklaşıyor. "*Seni* test etmiyorum."

"Bunu söylemen bana öyle olduğunu düşündürüyor."

Avalon bana doğru döndüğünde dişlerini sıkıyor. "*Değilim*," diye ısrar ediyor. "Sadece ihtiyacın olan her şeyi halletmeni istiyorum ve bunu onun üzerinde halletmen gerekiyorsa, öyle olsun."

Anlayış doğuyor. Avalon uzun vadede çöpçatanlık yapmaya çalışmıyor ama bana bir kaynak bulmaya çalışıyor. Kullanabileceğim bir şey. "Ne kadar zalimce," diye mırıldanıyorum, dudaklarım eğlenerek seğiriyor. "Ben de buradaki tek gerçek psikopatın ben olduğumu sanıyordum."

Avalon'un yüzü bir kızgınlık maskesine dönüşür. "Şimdiye kadar daha iyi bilmen gerekirdi, Brax," diye cevap verir, sesi kızgınlık doludur. "Clover'ın duyguları umurumda değil ama seni nasıl etkilediğini görüyorum. İçinde yaşadığın her ne bok varsa üstesinden gelmek için onunla yatman gerekiyorsa, yat. Neden kendini tuttuğunu anlamıyorum."

Sanırım bu, Ava'nın onu bu gece neden fahişe gibi giydirdiğini açıklıyor - ya da en azından öyle yapmaya çalışmıştı. Abel'la paylaştığım biri olmadığı sürece beni birlikte gördüğü tek kadınlar bunlar. Muhtemelen bunun benim tercihim olduğunu düşünüyor, oysa görüşlerinin bununla hiçbir ilgisi yok.

Clover, Ava'nın planlarına karşı tüm masumiyetine rağmen, denese bile bir fahişeye benzeyemez. Yüzünde çok fazla karakter var. Satın alınmış kadınlar ciltlerinde leke kalmasın diye pürüzsüzleştirirler. Kendilerini mükemmel bir şişme bebek gibi giydirirler. Clover'da böyle bir mükemmellik yok. Cildi minik çillerle dolu. Isınır ve saçları gibi kiraz kırmızısına döner ve gözleri çoğunlukla okunamayan çok sayıda duygu barındırır. Baştan çıkarıcı biri değil. Anlaşması gibi saçma bir fikri ortaya attığında bile, kendi hoşlanmadığı şeyler konusunda fazla açık sözlü davranmıştı. Samimi anlarda kızgın, kendini beğenmiş, gururlu ve evet, hatta biraz korkmuştu.

"Kendimi tutuyorum," diye başlıyorum, "çünkü onu becerdiğim anda - gerçekten becerdiğim anda - varlığı sona erecek."

Avalon bu yorum karşısında kaşlarını çatıyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden fahişelerle ve eskortlarla yattığımı bilmek ister misin?" Bu bir soru olmasına rağmen, ona cevap vermesi için zaman tanımıyorum. "Çünkü ortaya çıkardığım acıdan bir şeyler elde ediyorlar. Sadece nakit olsa bile, onlara onarılamayacak kadar zarar vermiyorum. Onlara karşı bile kendimi tutuyorum. Clover'la, ona sahip olduğumu bildiğim için, yapamayacağım. Tükenmiş küçük bir bebekten başka bir şey olmayana kadar onu becereceğim. Ruhu yok. Hayatı kalmayana kadar. Onu öldüreceğim ve bundan zevk alacağım."

Avalon bakışlarını benimkilerde sabit tutuyor. Başka biri olsa söylediklerimin doğruluğu karşısında geri adım atabilirdi ama o atmıyor. Onun yerine gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme; aramızdaki gerilimi azaltmak için yapılmış rahatsız edici bir gülümseme değil.

"Onu sakinle öldüreceğini mi sanıyorsun?" Başını sallıyor ve odaya geri dönüyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Dean'in odanın öbür ucunda, merdivenlerin başında nöbet tutan Eli ile konuştuğunu görüyorum. "Her iddiasına varım ki Dean de benimle tanıştığında aynı şeyi düşünmüştür."

Şüpheli. Dean her zaman sert olmuştur. O da benim gibi bir katil ama bundan gerçekten zevk almıyor. Başkasının acısından zevk alacak şekilde yetiştirilmedi. Ona göre cinayet ve ölüm sadece gerektiğinde yapılması gereken bir şey. Arzulanan bir şey değil. Bana göre bu bir uyuşturucu ve ben bir bağımlıyım. Her gün içimdeki doğaya karşı bir savaş veriyorum.

"Kadınlar sandığından çok daha güçlüdür Brax," diye devam ediyor Ava. "Eminim ki türümüzün en zayıflarının etrafında bulunduğunuz ya da onları sadece en dipte gördüğünüz için böyle düşünmüyorsunuzdur. Hatta

bedenlerini satanlar kendi tarzlarında güçlüdürler. Clover'dan hoşlanmıyor olabilirim ama onun zayıflardan biri olduğunu düşünecek kadar egomla körleşmiş değilim."

Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve bu konuşmaya bir son verme işareti olarak onları salonun alt minderine vuruyorum, momentumu kendimi ayağa fırlatmak için kullanıyorum. Sözlerimizin öznesi ortadan kaybolalı çok uzun zaman oldu ve onu kendim bulmamın zamanı geldi. Ama gitmeden önce söylemem gereken bir şey var.

Avalon başını bana doğru kaldırırken arkama bakıyorum. Dudaklarında bilmiş küçük bir gülümseme var. Brat. "Bir konuda yanılıyorsun vahşi kız," diyorum ona.

Dudaklarının kenarları aşağı doğru dönüyor ve kaşları birbirine yapışıyor. Son birkaç dakika içinde söylediği her şeyi gözden geçirmeye çalışırken, ne demek istediğimi düşünürken kafasından geçen düşünceleri görebiliyorum. Sonunda eli boş dönüyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne konuda yanılıyorum?" diye soruyor.

"Clover'dan hoşlanmıyorsun," diyorum ona. "Aslında ona büyük saygı duyuyorsun. Öyle olmasaydı onu yanında tutmazdın."

Avalon'un yüzü şoktan donuklaşır. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sırf bağlı olduğu kişi yüzünden ben de kızdan nefret istiyorum. Yaptıklarıyla kazandığı küçük saygının ötesinde - her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsalar da - bir parçam nefret ediyor. Ancak bu nefretin Ace ile hiçbir ilgisi yok ve her şey onun beni içten içe nasıl heyecanlandığıyla ilgili. Clover'ın bir erkeğe bakıp o yosun yeşili gözlerinin ardında neler olup bittiğini öğrenmek istemenizi sağlayan bir tarzı var. Dışa dönük ifadeleri buzdağının sadece görünen kısmı ve bunu öğrenmek için onu açıp ellerimi kana bulamam gerekse bile geri kalanını görmek için can atıyorum.

CLOVER

EĞER LUC DANS ETTİĞİ GIBI SIKIŞIYORSAO ZAMAN NASIL

onun kollarına girmek için beni biçmeye çalışan kadın orduları değil. Birkaç kez, bize doğru bakan birkaçını yakalıyorum, bakışları onun devasa cüssesi tarafından çekiliyor. Yüzüne geldiklerinde, gözlerindeki açlık hızla korku ve paniğe dönüşüyor ve onun tüm varlığını görmezden gelmeyi seçerek hemen başka tarafa bakıyorlar. Kesinlikle ilginç.

"Ee," diyorum, eli belimde kayıyor ve ikimiz bir rock şarkısının ritmiyle sallanırken beni ona doğru tutuyor. "Senin hikâyen ne?"

Beni göğsüne çekiyor ve ağzını yüzümün yan tarafına koyuyor. Dudakları kulağımın üstünü sıyrıyor. Sadece vücudunun yakınlığından mı yoksa etrafımızdaki havaya nüfuz eden sıcaklıktan mı bilmiyorum ama beni boğmakla tehdit eden ürpertiye bastırmak için savaşıyorum.

"Bir hikâyem olduğunu sana düşündüren nedir?" Sıcak nefesi tenimde geziniyor ve elimde daha fazla votka olmasını dilemeye başlıyorum. Belimin altında filizlenen arzuları bastıracak bir şey. Dürüst olmak gerekirse, bu Luc'ile ilgili değil. Başka bir adamla ilgili ve onunla başa çıkmanın yollarını bulmak için beynimi zorluyorum.

Yine de sorusuna homurdanıyorum ve o geri çekilirken başımı sallıyorum. "Eastpoint'teki herkesin bir hikâyesi var gibi görünüyor," diyorum ona. Arkamı dönüp dans pistindeki diğer insanlara bakıyorum. O önümdeyken kendimi ana kalabalıktan soyutlanmış hissediyorum. Kimse ikimizi de itmiyor ve bu şüphe uyandırıcı. "Kimsin sen, yeniden müttefik mi?" diye soruyorum.

Dudakları eğlenen ama aynı zamanda kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tam adım Luc Kincaid," diye teklif ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Tamam mı?"

Gülüyor. "Dostum, sen gerçekten buralı değilsin." Bunu söyleme şekli bana bir şeyler yakalamam gerektiğini söylüyor ama henüz yakalayamadım.

"İsminin önemli bir anlamı var mı?" diye sordum.

Tekrar bana bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Evet, Clover. Öyle."

Dudaklarım aralanıyor ama sormaya fırsat bulamadan biri beni arkamdan yakalayıp Luc'un kucağından çekip çıkarıyor ve kendimi tanıdık da olsa yepyeni bir kucağın içinde buluyorum.

"Kincaid." Braxton'ın sesi sırtıma karşı derin ve gırtlaktan geliyor.

"Smalls." Luc iki elini de masum bir hareketle havaya kaldırarak hareket etmeyi bırakıyor ve duruyor. Sanki arkamda ne tür tehlikeli bir hayvan olduğunu biliyormuş gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Brax talep ediyor.

Geriye dönüp Braxton'ın yüzüne bakıyorum. Ancak tek görebildiğim çenesinin alt tarafı ve alnına dökülen saçlarının üst elmacık kemiklerinin üzerine düşürdüğü koyu gölgeler.

"Artık düşman olmadığımızı biliyorsun, değil mi Braxton?" Luc cevap verir.

Bakışlarım ona geri dönüyor. Düşman mı?

"Ne olduğumuz ya da olmadığımız bana bağlı değil,"

diye yanıtlıyor Brax. "Farkındayım," diye yanıtlıyor

Luc. "Bu Dean'e bağlı."

Şu anda ne haltlar dönüyor? "Sidik yarışı mı yapıyorsunuz?" Ağzımdan kaçırdım.

Braxton'ın başı öne eğildi ve bana ters ters baktı. "Sessiz ol," emretti. "Başın belada."

"Sorun mu?" Ona bakakaldım. "*Ben* ne halt ettim?"

"Kendi başına gidebileceğini söylemedim," diye yanıtlıyor ve sanki bunun sona erdiğini düşünüyormuş gibi dikkatini Luc'e veriyor. "Biz-"

"Buraya gelmeme sen izin verdin" diye sözünü kestim. Öfkem yükseliyor ama ses tonumu sabit tutuyorum.

Braxton'ın elleri yanlarıma doğru geriliyor. "Sessiz ol Clover," diye hırılıyor. "Yoksa pişman olursun."

Yapma, diyorum kendime. *Sadece dediğini yap, çenenin kapalı tut ve bununla daha sonra ilgilen.*

Ağzım dinlemiyor. Daha doğrusu Evgenia dinlemiyor. "Pişman olacak mıyım?" Kavrayışının içinde dönüyorum, gözlerinin içine bakarken tamamen ona dönüyorum. Braxton bakışlarını bir süre daha ileriye dikerken, çenesinin alt kısmındaki kaslar değişken duygularıyla titreşiyor. "Bana tam olarak ne yapmayı planlıyorsun, Brax?"

Arkamda Luc'un merakını hissedebiliyorum. Gözleri tıpkı ilk seferinde olduğu gibi kafatasımda adeta bir delik açıyor. Bunu görmezden geliyorum, bunun yerine dikkatimin tamamını önümdeki adama vermeyi seçiyorum.

"et," diye meydan okuyorum ona. "Bilmek için ölüyorum."

Braxton'ın başı, karanlık odağı tamamen bana odaklanana kadar küçük aralıklarla aşağı eğiliyor. Kulübün ışıkları çok loş olduğu için hiçbir renk seçemiyorum. Sadece siyah gözbebekleri, genişçe açılmış ve beni korkutması gereken bir şeyle tamamen ve tamamen dolu. Bunlar bir katilin gözleri. Dikkatli olmazsam kaybolabilir ve kendimi onların acımasız derinliklerine bırakabilirim.

"Şansını zorlama, Clover." Sesi alçak, sözleri bir uyarı niteliğinde. Daha önce bastırdığım ürperti tüm gücüyle geri geliyor, sıcaklık yayılırken omurgam boyunca ve bacaklarımdan aşağı titriyor. Braxton'ın göğsü her nefeste bana kabarıyor ve yaydığı ısı beni yakmaya yetiyor.

Geriye doğru sallanıyorum, onu çok fazla hissediyorum. Elleri sıkılaşıyor ama başımı sallıyorum. "Devam et," diyorum dişlerimi sıkarak. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum -Evgenia'yı kontrol altında tutmak için- ve çok kötü bir şekilde başarısız oluyorum. Serbest bırakılmak istiyor. Hakkettiği şeyi istiyor- ödeşmek. Kafatasımın arkası omuzlarıma dayanana kadar çenemi kaldırıyorum. Kaldırmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım, ama ben daha duramadan kelimeler ağzımdan çıkmaya başladı bile. "Sana meydan okuyorum."

Luc'la konuşmasını bitirmesi için gereken tek şey bu. Meydan okuma benden kaçtıktan bir saniye sonra ayaklarım yerden kesiliyor ve beni kaldırıp omzuna atarken ciğerlerimdeki tüm hava hızlı bir hareketle dışarı fırlıyor. Bu onun için çok kolay oldu. Ağırlığımın onun için önemli olduğuna dair tek bir ipucu bile vermiyor. Yetişkin bir kadın -başka birinin bedeninin ağırlığı- hareketlerine hiçbir engel teşkil etmiyor. Her zamanki gibi çevik ve güçlü bir şekilde dönüp kalabalığın arasından ilerleyerek dans pistinden çıkıyor ve Luc'u arkasında bırakıyor. Elbisemin kumaşı yukarı kayıyor ve onu aşağı çekmek için arkama uzandığımda tenim yanıyor.

"Sorun nedir, ateş kuşu?" Sesi son derece alaycı. Alaycı. Avuç içi çıplak kalçama değip parmakları etimi sıkarken dudaklarım bir solukta aralanıyor. Ağzımı kapatıp dişlerimi birbirine geçiriyorum, o tek sesin çıkmasına izin vermenin verdiği rahatsızlıkla. Bana ne yaptığını zaten bildiğinden eminim, özgüvenini daha fazla artırmaya ihtiyacı yok. Zaten lanet bir tanrının egosuna sahip. "Birinin amının kokusunu almasından mı korkuyorsun? Bir sürtük gibi davranmak istiyorsan, sana öyle davranırım."

Kokusunu alabiliyor, farkındayım. Ne kadar tahrik olduğumu. Tenimin altındaki sıcaklık daha da alevleniyor. Dişlerimi alt dudağıma sürtüyorum. Beni küçük düşürmeye, utandırmaya çalışıyor.

Attığı her adımda kırmızı bukles yüzüme doğru uçuşuyor. "Sen lanet olası bir pisliksin," diye karşılık veriyorum. "Eğer bana bir sürtük gibi davranacaksan, ben de sana öyle davranırım."

Göğsü bastırılmış kahkahalarla titriyor. "Gerçekten bana karşı üstün gelebileceğini düşünüyor musun bebeğim?" Başını yan tarafıma doğru sallıyor, kendi sorusuna bir cevap. Kalçamdaki elini kavrayınca kan tadı alana kadar dudağımı ısıırıyorum. Lanet olası aklımı kaybettim ve hepsi onun suçu.

"Belki bir kavgada kazanamazdım," diyorum ona dürüstçe, "ama ben öyle yuvarlanıp gidecek bir tip değilim."

"Ama sen öylesin." Ne kadar çabalarsam çabalayayım, nereye gittiğimizi izlemek için ayağa kalkmak sadece parmaklarının eve daha da yaklaşmasına neden oluyor. Kocaman omzu karnımdayken nefes almak zaten yeterince zor. Kulübün müziği azalıyor. Daha serin bir hava üzerimi yıkıyor ve bana parti kalabalığını geride bıraktığımızı söylüyor. Arkamızda bir kapı açılıp kapanıyor ve temiz hava bacaklarımın arkasına dokunuyor. Braxton'ın botlarının altında çakıllar çıkırtıyor. Dışarıdayız.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından Braxton beni kaldırıp yere bırakıyor. Ayaklarım yere düz basıyor ama de tökezliyorum. Omurgam soğuk, pürüzsüz bir yüzeye, bir arabanın kapısına çarpıyor ve üzerimde beliriyor, ellerini aracın yan tarafına vuruyor, beni kendisiyle arabanın camı ve metali arasına sıkıştırıyor.

"Kendini çok sert sanıyorsun, Clover." Braxton'ın sözleri alaycıydı. "Kardeşini kurtarmak uğruna kendini bana teslim ettiğin için kendini cesur sanıyorsun muhtemelen ama sen bir aptalsın."

"Aptal olmak, düzenbaz olmaktan iyidir."

Başını geriye atar ve gözleri kısılır. Atasözünü tanıdı. "Gerçekten mi?" diye alay eder.

"Aptallık insanın doğuştan getirdiği bir şeydir," diye karşılık veriyorum, tiksintisini görmezden gelerek. "Ne olduğunuzu bilerek seçersiniz."

Daha yakına eğiliyor, göğsü göğsüme değiyor, kokusu burun deliklerimi tıkamadan nefes alamayana kadar sıkıca bastırıyor. "Peki ben neyim, Clover?" Sorusu retorik değil, gerçek bir merak. Onu nasıl gördüğümü görmek istiyor.

Onu nasıl görüyorum? Kendime soruyorum. Braxton kesinlikle tehlikeli ve ben de bu tehlikenin cazibesine kapılan bir aptalım. Elleri arabadan uzaklaşıyor ve yanlarımı buluyor. Braxton'ın tutuşu inanılmaz derecede sıkı. Ereksiyonu karnıma değiyor. Bu bir tehdit mi yoksa olacakların bir önsezisi mi? Belki ikisi de.

"Söyle bana," diye ısrar eder. "Eğer aptal olan sensen, kimin için aptalsın?" Söylemiyor ama kendini Ace'in karşısına koyuyor. Kimin için aptalım? Onun için mi Ace için mi? Buna cevap vermek kolay. İkisi için de aptalım, sadece farklı şekillerde.

Kalın kalçalarından biri benimkinin arasına giriyor ve elbisem daha da yukarı kalkarken bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Kendimi örtmeye çalışarak aşağı uzandığımda ellerimi görmezden gelince dişlerimi sıkıyorum. Bunun yerine onları tutuyor ve bileklerimi kendi bileklerinden birine bastırarak ikisini de yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyor. Göğüslerim yukarı doğru itiliyor, göğüs kaslarının devasa genişliğine karşı eziliyor. Daha zayıf bir insan olsaydım, aramızdaki kumaşın yok olması için evrene yalvarırdım.

"Konuşmuyorsun Clover," diye alay ediyor, dizini kaldırıp iç çamaşırımın kasıklarına, amıma bastırırken ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Tüm o korkusuzluğuna ne oldu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Hayatımda hiç bir zaman birini bu kadar çok çözmeyi istememiştim. "Sessiz kalmamın korktuğumu gösterdiğini mi düşünüyorsun?"

"değil mi?" diye sorar.

Ondan uzaklaşmaktan vazgeçerek, bunun yerine ileri doğru itiyorum ve meme uçlarımla sertliğini hissetmesine izin veriyorum. Kendimi bacağına sürüyorum, pantolonunun kaba jean malzemesi kıyafetlerimizin arasından klitorisime sürtünürken zihnimde yıldızlar dans ediyor.

"İşte mesele bu Brax," diyorum nefes nefese. Gözleriyle buluşuyorum ve bakışlarını tutuyorum. "*Ben. Korkmuyorum. Korkmuyorum. Senden.*"

Sözlerim aramızda yankılanıyor ve kaçtıkları anda neyi yanlış yaptığımı anlıyorum. Kaşları yüzüne doğru iniyor, elmacık kemiklerinin çukurlarına gölgeler düşürüyor. Yüzünün açısı

Çenesi ve yüz hatlarının kesimi, bir zamanlar yakışıklı olan yüzünü bakışları olmayan iskelet bir çerçeveye dönüştürüyor, gözlerinin olması gereken yerde sadece karanlık var. Kalbim neredeyse göğsümde duracaktı.

Korku -tam da az önce sahip olduğumu reddettiğim şey- içimi sarıyor. Bir var, bir yok. Adrenalin yükseliyor, kendi yüzümü sakinleşmeye zorlarken onu bastırıyorum. Sıkıldım.

O sadece bir insan. O sadece bir insan. O sadece bir insan. Bu sözleri zihnimde bir mantra gibi tekrarlıyorum. Onun baskısı ve benim aptalca sözlerimi takip eden sessizlik karşısında bu gerekli. Ruhumu çalıp yeraltı dünyasına götürmek için gelmiş bir canavara benziyor olabilir ama beni arabaya bastıran kemikler değil. Erkek, insan eti. Bunu unutamam.

Hiç düşünmeden ondan uzaklaşıyorum. Bu doğal bir tepki, göğüslerim göğsünden ayrılırken o da bunu hissediyor. Gülümsüyor ve otoparkın loş ışığı bu ifadeyi çok daha unutulmaz kılıyor.

"Eğer bu doğruysa, o zaman nereye gidiyorsun?" Derin baritonu hipnotik bir nitelik kazanıyor, tınısı neredeyse lirik. "Burada kal, Clover." Beni kendine doğru çekiyor. "Küçük, ateşli vücudunu hissetmemi istedin, değil mi? Bana biraz daha sürtün. Bana ne kadar *korkusuz* olduğunu göster."

Gözlerimi daha da açmaya zorlarken yanıyorum, karanlık yüzüne bakarken alabildiğim her ışığı alıyorum. "Neden?" Sesim sert çıkıyor ve buna minnettarım. "Bunun için beni utandırmaya çalışasın diye mi?"

Kıkırıyor ve ses doğrudan amıma gidiyor. İç kaslarımın yeniden kasılması bir ihanet olsa da şaşırtıcı bir ihanet değil.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Braxton bir an için bir şey düşünüyor gibi görünüyor. Bana daha önce tutunduğum küçük bir alan bırakıyor ve gözlerini göremesem de bana baktığını biliyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, o boktan zihninde her ne varsa dışarı çıkmasını bekliyorum. Belimi ve bileklerimi sıkıca kavıyor. İstese onları ezebilirdi ve eminim bir parçası bunu istiyordur. Henüz yapmamış olmasının aklıma gelen tek nedeni anlaşılmamış. O ve Ace. Eğer beni kırarsa

... bunun neresi eğlenceli.

Yine de beni korkutan Braxton'ın düşünceleri ve kafasındaki okunamayan, şüphesiz kötü niyetli düşünceler değil. Beni rahatsız eden şey, benim buna verdiğim tepki. Tenimde elektriklenme hissediyorum.

Bana dokunduğu her yerde. Sınırdayım. Arzuluyorum. Acı çekiyorum. Bir şey arzuluyorum ama ne olduğundan emin değilim. O şeyin ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan Braxton başını eğiyor ve bir anda tüm dünyam onunla doluyor.

Nefes alacak yer kalmayana kadar göğsü göğsüme çarpıyor. "İyi o zaman," diye fısıldıyor dudakları kulağımın üzerinde gezinirken. Dişleri çok yakın, kavurucu sıcak nefesi de öyle. Bedenim titriyor. "Benden korkmadığını mı söylüyorsun?" Sesindeki dan- gerous notası kanımı donduruyor. "Bu gece, bunu kanıtlayacaksın."

BRAXTON

KULE'NİN ÇATI KATINDAKİ SÜİTİN ASANSÖR KAPILARI KAYARAK AYRILIYOR, ve Clover koşmaya başladı. Koşmuyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama ben daireye iki adım attığımda o çoktan koridora çıkmıştı bile. Gözlerimi kaçırmadan ve gülümseyerek onu takip ediyorum. Kaçabileceğini düşünmesi çok komik. Hemen peşinden gitmiyorum. Kaçacak bir yeri yok ki. Onun yerine, acele etmiyorum. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmek için bile olsa benden saklanabileceğini düşünmesine izin veriyorum.

Elbette berbat bir durum ama değerli bir avlamaktan keyif alıyorum.

Ve şimdi, sonunda ne olacağını bilerek beklemek daha kolay. Ne de olsa olacak. O ve ben. Bu küçük dansımız sona erdi. Hareketlerimi nezaket olarak görmeyebilir ama öyleydi.

Bacaklarım içki dolabına kadar olan mesafeyi tüketiyor ve bir cam kapağı açıp asılı askılardan bir bardak çıkarırken yüz yıllık bir viski alıyorum. Dairenin içinde bir yerlerde, Clover'ın aceleyle koridordan aşağı inerken yaptığı hareketler duvarlarda yankılanıyor. Bir kapı çarparken sessiz kalma zahmetine bile girmiyor.

Sırıtiyorum. *En son ne zaman bu kadar eğlenmişim?* Avalon'a tecavüz eden uyuşturucu satıcısı pislige işkence ederken mi? Ondan bile bu kadar zevk aldığımı sanmıyorum. Sikim o kadar şişti ve sertleşti ki acıyor. *Gece* bitmeden başka bir şey daha çok acıyacak, başka biri.

Ay ışığı gölgesiz pencerelerden içeri süzülüp kadehime olarak vururken kadehimi kaldırıyorum. Havada bir gerginlik var. Kıvrılıyor

Etrafımda, ruhumun her yarığını dolduruyor ve oynamam için bana . Gözlerimi kapatıyorum ve kan ve çürükler görüyorum. Clover bunu kendi kendine yaptı, diyorum kendime. Canavarla alay etti ve şimdi o oynamaya hazır.

Bardağımdaki sıvı, bir kez daha kaldırıp kalanı boşalttıktan sonra sessizce bardağın üzerine bıraktığımda sallanıyor. Başımın üzerinden uzanıp bir tutam kumaşı kavıyorum ve kulüpte giydiğim siyah tişörtü çekip çıkararak durduğum yere bırakıyorum. Açık koridora doğru ilerliyorum ve kemer de gidiyor, metal ahşap zemine çarpıyor. Ses yankılanıyor.

Diğerleri arasında kapalı olan tek kapıya doğru ilerliyorum ve kapının kolunu deneyip kilitli olduğunu görünce gülümsemem genişliyor. İkimizin de kaçınılmaz olduğunu bildiğimiz şeyi erteleyerek sadece şiddeti artırıyor. Çünkü *ben kaçınılmazım*.

Bir elimi çerçevenin yan tarafına, diğerini de karşısına koyarak ahşabı yumrukla kavıyorum, bacağımı kaldırıyorum ve kapıyı tekmeliyorum. Çarpmanın etkisiyle ahşap paramparça oluyor. Kapı geriye doğru çarparken çerçeve duvardan kopuyor, yarısı lanet olası menteşelerinden çıkıyor. Bu dramatik. Acımasız. Bağımlılık yapıyor. Beni ne kadar çok şiddet kullanmaya zorlarsa, onun için o kadar kötü olacak.

"Bunu kendin için kolaylaştırmalısın," diyorum soğukkanlılıkla, karanlık odadaki tek ses kendi kelimelerim. Hiçbir şey göremeyince gülümsemem kaş çatmaya dönüşüyor. Boşluğa doğru bir adım daha atıyorum ve çevreyi tarıyorum. Burada olmadığını fark ettiğimde *kurnazlık* diye düşündüm. Kilitli kapı bir . Bu düşündüğümünden daha eğlenceli olacak.

"Dışarı çık ateş kuşu," diye sesimi yükseltiyorum ve adımlarımı geri çekerken sesimin çatı katına yayılmasına izin veriyorum. "Gerçekten bundan saklanabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Benden korkmadığını söylememiş miydin?"

Koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum. Orada bekliyor, vücudu ay ışığıyla aydınlanmış. Elindeki mutfak bıçağını gördüğümde eğlencem daha da artıyor. Sırtı cam pencerelere dönük olduğu için yüzüne dair hiçbir şey göremiyorum. Nabzım damarlarımda deli gibi atıyor. Bunu istiyorum. Onu işaretlemek, parçalara ayırmak ve altındaki kanlı kemikleri görmek istiyorum.

"Oyuncaklarla oynamak isteseydin," diyorum, elindeki bıçağı göstererek, "tek yapman gereken sormaktı."

"Senin için ben buyken neden oyuncaklarla oynamak için izin istemem gerekiyor?" diye karşı çıkıyor. "Bir oyuncakla oynamak için gerçekten izin mi gerekir?"

diğer oyuncaklar?"

Sesi hiç titremiyor. Daha iyi bilmesem, orada bıçağın sapına sıkıca tutunmuş halde dururken bile benden gerçekten korkmadığını düşünürdüm. Yine de farkında olsun ya da olmasın, tekrar üstünü örtmeden önce kısa bir panik patlaması yaşadı. Ava kendisini okumanın zor olduğunu mu düşünüyor? Bu şekilde değil, değil. Sadece başka şeyler araya girdiğinde onu bu kadar kafa karıştırıcı buluyorum, gerçek niyetleri geri planda kalıyor ve bir muammaya dönüşüyor.

Şu anda arkasındaki camlar kadar şeffaf. "Sana oyuncakmışsın gibi davranmıyorum ateş kuşu." Öne doğru bir adım atıyorum ve o kımıldamayınca bir adım daha atıyorum. Çok yaklaştım. Neredeyse. "Ama eğer benim oynucağım olmak istiyorsan..." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ona doğru atılıyorum. İçgüdüsel olarak geri çekiliyor, eli ve onunla birlikte zavallı küçük silahı da kalkıyor. Elini kabzanın üzerinden kavrayıp bileğini çeviriyorum ve ardından gelen acı dolu nefesten zevk alıyorum. Bıçağı bırakıyor ve ben onu pencereye doğru itip keskin ucunu boğazına dayadığımda tekrar soluk soluğa kalıyor. "Bunu kesinlikle yapabilirim."

Göğüsleri bana kabarıyor ve boynunu beni tehdit ettiği bıçağa değdirmemek için mücadele ederken başı geriye düşüyor. Bıçağı ileri doğru bastırırken gülümsüyorum, kaçmasına izin vermiyorum. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkıyor. Korkmuş bir yardım çığlığı değil, kızgınlık ve öfke dolu bir hırıltı.

Ne kadar cazip.

"Bunu aklında tut ateş kuşu," diyorum bıçağı boynundan aşağı doğru sürüklerken yavaşça, göğüslerinin arasında bir yol çizmek için kullanmadan önce en keskin ucunu oradaki küçük oyuga dokunduruyorum. "Bunu sen istedin." Her bakışında, her küçük sarkastik sözünde, her küçük isyanında aslında yalvardım. Onu o bok çukuru bataklıktan buraya sürüklediğimden beri beni geri dönüşü olmayan bu noktaya .

Onu elimde tutarken dikkatim vücuduna yöneldi. Onu beklediğim süre içinde değişmişti. Her şeyden çok iç çamaşırına benzeyen o saçma sapan elbiseyi giymek istemediğine şüphe yok ve şimdi üzerinde siyah bir atlet ve yumuşak bir egzersiz şortu var. Görünüşe göre erkeklerin ve benim çalıştırdığımız kişisel alışveriş uzmanı kadınlar için de harika bir iş çıkarıyor.

Basit bir kıyafet, baştan çıkarmaktan ziyade hareket için tasarlanmış bir kıyafet. Ama onun üzerinde her kıyafet baştan çıkarıcıdır. Onunla hiçbir ilgisi yok.

Onu süsleyen kumaşla ve altındaki kadınla ilgili her şeyle. Rehineden çok düşman olan sinir bozucu, belirsiz kadın.

Nefesleri hızlı hızlı geliyor, mümkün olduğunca çok hava toplamaya çalışırken göğsü inip kalkıyor. Vücuduna dolan adrenalinin kokusunu benimkine dolduğu gibi alabiliyorum. Hafif bir ter tabakası tenini kaplıyor ve bıçağın ucu onu en ufak bir şekilde yaraladığında nefes alış veriş kısa bir an için duruyor.

Clover başını kaldırıp bana bakıyor. Şaşırtıcı şekilde, gerçekten hiç korku yok. Bunun yerine gördüğüm duygular, benimkini yansıtan bir füzyon, şehvet ve karşılık veren bir şiddetten oluşan bir kaleydoskop. Daha önce hiçbir kadını bu kadar ileri götürmemiştim - bir bıçağı tenine dayayıp hayatını tehdit etmemiştim - ve böyle bir tepki almamıştım. O da en az benim kadar afallamış görünüyor.

"Sadece bir şey sorabilir miyim?" Sözleri boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor. Bıçak teninde duraklıyor ve köprücük kemiğinde tek bir kan damlası oluşuyor. Yavaşça, onu izleyerek, diğer elimle uzanıyorum ve başparmağımla o damlayı uzaklaştırıyorum. Parmağı ağzıma götürüyorum ve gözleriyle buluşmadan önce yalayıp uzaklaştırıyorum. Sorusunu sorması için gereken tüm izin bu.

"Beni öldürecek misin?"

Dudaklarım ayrılıyor ve elim tekrar aşağı iniyor, beline uzanıyor, avucumun dış hatlarıyla buluşmak için kıvrılıyor. Buraya kadar geldik ve ben şimdiden ona yalan söylüyorum. İçimden bir ses, bizim ötemizde -bunun ötesinde- uzanan yolu bilmezken ona herhangi bir güvence verme fikrine isyan ediyor.

Cevap vermek yerine elimdeki bıçağı çeviriyorum ve gömleğinin önünü kesiyorum. Gözleri açılıyor, odanın gölgeli ışığında göz bebekleri inanılmaz derecede büyüyor. Kıçını pencerelere doğru itiyorum ve sütyenini de çıkarmadan önce gömleğin geri kalanını yırtıyorum. Artık sadece şortu kalmıştı ve o da beni uzun süre dışarıda tutamayacaktı.

"Brax..." Sesinde duyduğum bir yalvarış mı? Hayır. Bu bir talep, bir emir.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Bu dünyada çok az kadın bana emir verecek kadar cesur hissetmiştir. Bıçağı yanlarımıza bırakıyorum, iki elimle onun çıplak belini kavrayıp kollarıma alıyorum. Hemen bacakları bana sarılıyor. Ne kadar da iyi bir kız.

ahlaksızlıkla dolu. Daha fazlasına sahip olmasını istiyorum. Onu bu sapkın delilikle o kadar çok dolduracağım ki, aynaya baktığında hayatının geri kalanında -ister kısa ister uzun olsun- görebileceği tek şey ben olacağım.

Ona karşı ben. Onun içinde. Onun üzerinde. Bu kadar ileri gitme konusunda dikkatli olmalıyım. Uyarılmışım. O bir bela, ama onun gibi bir bela hiç bu kadar iyi görünmemişti ve ben onu kendim için istiyorum.

Clover La Roux bunu bilmiyor ama şu andan itibaren o gerçekten *benim*.

CLOVER

BRAXTON KARANLIĞIN KIŞİLEŞMİŞ HALİ. O BENİM KALBİMİ

Göğüs kafesim, kemiklerimden kurtulmaya çalışan evcilleştirilemez bir şey. O kadar hızlı gidiyor ki neredeyse acıtacak. Gömleğimi parçaladığında açtığı küçük yara bunun yanında sönük kalıyor. Aslında, beni kollarının arasına alırken kanımı daha da ısıtmaya yarıyor.

Beklediğim gibi kanepeye doğru dönmek yerine, tam tersi yöne gidiyor. İri bedeni açık alanda ilerleyerek terasa açılan kapıya doğru ilerliyor. Kapı açılıyor ve soğuk hava çıplak tenimi yıkıyor. Kollarımda ve sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Hay sikeyim. Muhtemelen burası aşağıdan on kat daha soğuktur.

İçgüdüsel olarak titriyorum ve kendimi Braxton'ın göğsüne daha da yaklaştırıyorum. Bana yardım etmek için burada olmadığını, beni kırmak için elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey yapmaya niyetli olmadığını bilmeme rağmen, sıcaklığı inkar edilemez. Zifiri karanlık bir delikte bana seslenen bir alev gibi.

Braxton'ın eli alt omurgamı buluyor ve üzerimdeki tüm o sıcaklığı hissederek bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. O benim kişisel güneşim gibi ama hayat vermek yerine ölüm ve yıkım veriyor. Başını çeviriyor ve bana sokuluyor, sakalları çene çizgimin pürüzsüzlüğü boyunca diken diken oluyor. Bu tahrik edici. Doyurucu. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve bir an için bunun o kadar da kötü olmayacağını düşünüyorum. Gerçekten de sandığı kadar korkunç biri değil-

Dişler birbirine kenetlenip Braxton boynumla bacağımın birleştiği ısırdığında irkilerek attığım bir çığlık boğazımı parçalıyor

der. İçimden ateş fişkırtıyor, dişlerimi sıkıp acıya katlanırken başımın arkasını kovalıyor. Derim yarılıyor ve ancak sırtımdan ve önümden kan damlamaya başladığında çekiliyor.

Dehşet içinde ona bakıyorum, gülümseyip beni bırakırken dudakları kanıma bulanmış. Bacaklarım çözölüyor ve bir adım geri çekiliyorum. Yine de bana kaçma fırsatı vermiyor - parmakları şortumun önünü yakalıyor ve beni geri çekiyor.

"şunları," .

"Ya istemezsem?" Dondurucu havada titriyorum, açıkta olma hissi ve omzumdaki ağrı zihnimi bulandırıyor.

Braxton bir kez daha eğilerek, "O zaman ben de onları koparırım," diye cevap veriyor. Karşı omzumu öpüyor ve ağzının neredeyse tam bir çizgisini tenimde kan içinde bırakıyor. Solgun tenimdeki kırmızıya bakıyorum. Daha önce kırmızı giyinmişim ama rengin beni bu kadar takip edeceğini bilmiyordum. "Ya Clover?" Titremem onun alçak sesiyle kesiliyor. Başımı kanlı öpücük izinden kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsüyor, dişleri yumuşak ay ışığında tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Eğer kendim yapmak zorunda kalırsam, derimin altındaki ete neler yapacağımı bilmek istemezsin."

Tutuşu gevşiyor ve sanki hipnotik bir transa kapılmışım gibi şortumun bel bandına dokunuyorum. Ayaklarımın altındaki taşa düşene kadar yavaşça kalçalarımın altına doğru kaydırıyorum ve içinden çıkıyorum. Braxton'ın gözleri şimdi sadece küçük bir siyah pamuk parçasıyla örtölü olan bacaklarımın arasındaki yere bakıyor.

Başını yana eğiyor. "Bıçağı saklamalıydım." Ses tonu, bu yorumun bana değil de kendisine sonradan söylenmiş bir söz olduğunu gösteriyor. Bu sözlerin söylenmesiyle beni tekrar kollarına alması arasında sadece bir saniye var. "Ve sabrımın sınırlarını test etmekten daha iyisini bilmeliydin." Bu son ifade kesinlikle bana yönelikti.

Yine de ne demek istediğini anlamıyorum, çünkü koşu parkurunda adım adım ilerliyor. Nereye gittiğimizi görmek için dönmeye çalışıyorum ama bana yeterince zaman vermiyor. Buz gibi soğuk metal parmaklıklar sırtıma değiyor ve ben şok içinde çığlık atarak onun sıcaklığından kurtulmak için mücadele ediyorum.

Braxton'ın parmakları kıcıımı daha yukarı kaldırırken aşağıya doğru ilerliyor. Belki de iç çamaşırımı çıkarmaması ondan gelen küçük bir nezaket noktasıydı çünkü ne kadar soğuk olsa da

Çıplak bedenim, o küçük bariyere sahip olduğumda muhteşem bir şekilde sessizleşiyor. Beni tam olarak nereye yerleştirdiğini yavaşça fark ederek nefes nefese kalıyorum.

Omzumun üzerinden bakarken başım bir eksen üzerindeymiş gibi yukarı kalkıyor ve dönüyor. Hiç düşünmeden tırnaklarımı çıplak omuzlarına geçirip kendimi ona doğru bastırıyorum. "Hayır." Arkamdaki esneyen açık alana bakarken başım uyuşuyor.

Bana hiç cevap vermedi, farkındayım. Öldürmeyi planlayıp planlamadığını sorduğumda Ben.

"Brax." Etrafımızda dönen dondurucu havaya rağmen, ter patlamaları omurgam boyunca.

"Sorun nedir, ateş kuşu?" Önümdeki pisliğin sesi eğleniyor gibiydi. "Bir şeyden mi korkuyorsun?"

Başım ona doğru sarsılıyor, hareket çok hızlı ve kırım hafifçe parmaklıklara doğru kayıyor. Bacaklarımı onun etrafında kenetliyorum. "Burada olmaz," diye bağıriyorum. "Ne istiyorsan yap, tamam." İçimi dolduran ve hızla artan korku ve dehşeti bastırmaya çalışarak kelimeleri ısırarak söylüyorum. "Ama burada olmaz."

Brax iki elini iki yanıma koyuyor, bacaklarını ayırıp üzerimden destek alırken parmakları parmaklığa doğru kıvrılıyor. Yanağını çeviriyor ve daha önce yaptığı ısırık izini öpüyor. "Çok kötü," diyor, sesi alçak. "Beni sınadın Clover ve bu da senin cezan. İyi bir kız gibi kabul et."

Hem içten hem de dıştan titriyorum. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor. Onlardan nefret ediyorum ve henüz düşmedikleri için minnettarım. Parmakları bana dokunuyor, külotumu aşağı yukarı kaydırırken tam kasıklarımın üzerine geliyor. Alt dudağımı ısıriyorum, daha fazla kan tadıyorum. Dilimin üzerinden akarak boğazımın arkasına doğru ilerliyor. Kalçalarım yumuşarken ve amım ıslanırken neredeyse boğulacaktım.

Braxton yana doğru hareket edip parmaklarını kumaşın altından tüm vücudum kaskatı kesiliyor. İki uzun, kalın parmağını amımın içine kaydırıldı. Bu şekilde değil. Bu şekilde parçalanmak istemiyorum. Pantolonumun içinde, ciğerlerimde buza dönüşen havayı solurken, barajın patladığını hissediyorum. Bir damla gözyaşı yüzümün kenarından aşağı sızıyor.

Tek bir yanlış hareket yeter. Bir kayma ve rayların üzerinden geçeceğim. Zihinsel bir uçurumun ötesinde, yaşamla ölüm arasındaki farkı gerçekten belirleyebilecek fiziksel bir zirvedeyim. Dehşet ezici... ve bu kadar sarhoş edici olabileceğini hiç bilmiyordum.

Arkamda tehdit beliriyor - binlerce kat aşağıdan soğuk zemine kadar uzanan devasa bir boşluk. Önümde bir canavar, benden sadece daha fazlasını isteyen bakışlarıyla mücadelemi ve artan paniğimi izliyor. *Her şeyi* arzuluyor.

"Aç." Komut, Braxton parmaklarını amımdan çekip yüzüme doğru itmeden bir saniye önce geliyor. Dudaklarım protesto etmek için ayrılıyor, ama o çoktan oradaydı - yüzümü kavırıyor ve kendi kedi suyumun tadını dilime iterken ağzımı daha geniş zorluyor. Geri çekiliyorum ve sonra elinin üzerinden ona bakıyorum ve o da sırtıyor. "İşte bu, ateş kuşu. Sinirlen. Kavga ettiğinde seni daha çok sevdiğimi biliyorsun."

Sikeyim. Onu. Bu düşünce aklımdan geçerken, Mama Luda'nın bu dünyayı terk ettiği o kader gecesinden beri bilmediğim bir şiddet çarpıyor. Kızmamı mı istiyor? İyi o zaman. Sinirlenebilirim. Ben her zaman kızgınım - etimin altında cızırdıyor, sürekli bir dost ve düşman. Onun aksine, ben kendi şiddetime karşı savaşıyorum. Başkalarını kurtarmak için onu eziyorum ama ona karşı buna ihtiyacım yok.

Eğer beni gazap ve öfkeden başka bir şeyle doldurmak istiyorsa, o zaman alacağı şey budur.

Dişlerim eklemlerine batıyor. Ağzıma daha fazla kan akıyor, kendi kanım değil. Bu iğrenç bir şey. Tehlikeli. Umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Benimkinden bir örnek aldı; sıra onda. Braxton'ın başı omuzlarının düşüyor ve inliyor, kalçaları öne doğru bastırıyor, siki bana sürtünüyor - tam kalçalarımın arasına - birleşik kumaşımızın arasından. Memnuniyeti karşısında soğukluğu kayboluyor. Şu anda boşalmaya hazır gibi görünüyor ve henüz hiçbir şey yapmadı bile. Gerçekten yapmadı. Çok daha fazlasını yapabileceğini bildiğim halde.

Bu noktada sevişiyor muyuz yoksa kavga mı ediyoruz? Bilmiyorum.

Braxton kanlı parmaklarını ağzımdan çekip kalçamı kavırıyor ve beni o kadar sert ve hızlı bir şekilde öne doğru çekiyor ki neredeyse korkuluklardan düşüyordum. Çığlık atıyorum ve ona daha da sıkı sarılıyorum. Ondaki yükselen kıkırdama göğsünden yüzüme doğru titreşiyor. Yanaklarımdaki yaşlar kuruyor ve tenime yapışıyor. Yüzümde siyah çizgiler oluşturduklarına, makyajımı da onlarla birlikte silmeye vakit bulamadığıma şüphe yok.

Braxton kulağıma karşı, "Pantolonumu çöz Clover," diye homurdanıyor, "ve kalçalarını aç."

Omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum. Bunu gerçekten yapacak mı? Merak ediyorum. Beni bu korkulukta mı becerecek? Neredeyse hayal edebileceğimden de kötü. Beni becerirken hayatımı gerçekten tehlikeye atacağı hiç aklıma gelmemişti. Bu şekilde değil. Boğazıma bir bıçak evet. Belki kafama bir silah bile dayayabilirdi. Bu daha iğrenç bir şey.

Düşmemi engelleyebileceğinden ne kadar emin? Hiç umursuyor mu?

Söylediğini hemen yapmadığımda, Braxton beni korkuluktan tamamen çekiyor ve bir an için düştüğümü sanıyorum. Altımda hiçbir şey hissetmiyorum. Bedenim havada ve kendime soruyorum, bu kadar mı? Böyle mi öleceğim? Gökyüzündeki bir terasın kenarından mı?

Bir yerde 1940'larda bir kadının Empire State Binası'ndan ölüme atladığını okumuştum. Hiç gitmediğim bir yer. Hiç bilmediğim bir dünya. Ama o tarihten sonra gazeteler onu dünyanın en güzel intiharı olarak adlandırdığı için sonsuza dek tarihte yaşayacak.

Bence ne saçmalık. Ölüm güzel değildir. Kanlıdır. Yürek parçalayıcıdır. En gerçek sondur. Kim ne derse desin, kimse bu hayatın ötesinde ne olduğunu bilemez.

Braxton beni döndürüp korkulukların üzerinden baş aşağı iterken kendime geliyorum. Parmaklarım soğuk metali kavıyor, meme uçlarım üzerinde kayıyor, göğüslerim kesinlikle hiçbir şeyin üzerinde serbestçe sallanıyor. Elleri kalçalarımın gidiyor ve Braxton iç çamaşırımı yırtarken kumaşın yırtılma sesi kulaklarıma ulaşıyor. Bu kasıtlı bir yırtılma değil, sadece onun gerçek sabırsızlığının bir göstergesi. Eliyle bir yanağımı kaldırıp beni havaya ve kendisine açmadan önce dışarı çıkmama fırsat bile vermiyor.

Kot pantolon kalçalarımın arkasına baskı yapıyor ama tüm dikkatim burası ile çok aşağıdaki yer arasındaki mesafeye odaklanmış durumda. İçim titriyor ve yüksekliğe o kadar odaklanmışım ki Braxton'ın sikinin kavurucu sıcaklığını arasında hissedene kadar pantolonunu çıkardığını bile fark etmiyorum. Kendini hizaya sokuyor ve herhangi bir önsöz olmadan, kendini amımın içine doğru itiyor.

Tüm vücudum ileri doğru itilip parmaklıklara çarparken homurdanıyorum. Yer bana doğru hızla gelirken her şey geriliyor. Bu korkuluk çok alçak, değil mi? Hiç güvenli değil. Hangi mimar yerden bu kadar yüksekte bu kadar alçak bir korkuluk yapar ki?

Braxton'ın sırtımda yankılanan iniltisi kulaklarımda yankılanıyor. Karıncalanmalar sinirlerimde yarışıyor, beni ateşe veriyor. Diri diri yanıyorum ve bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

İç bacaklarımdan aşağı ıslaklık damlıyor ve Braxton içime girerken çıkan şapırtı sesleri gece gökyüzüne doğru yankılanıyor. Berbat bir durum. İşte buradayım, bir korkuluğun üzerinde dengede duruyorum -her an kendi ölümüne düşmeme iki saniye var- ve amım içime giren psikopata kenetlenmiş durumda.

Braxton'ın siki o kadar büyük ki, beni etrafına geriyor. Bacaklarım kontrolsüzce titriyor. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken kendi sesim bana geri yankılanıyor. Kaslarım daha da geriliyor, boşalmaya hazır bir yay gibi. Bu çok fazla.

Sert parmaklar belimi sıkıyor ve eğer bunu atlatırsam, sonrasında morluklar olacağını biliyorum. Bu yükseklikten gelen rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor, Braxton içimde sadece sikinın başı kalana kadar çekilirken beni kör ediyor ve sonra başka bir hızlı tekil hareketle tekrar içime giriyor.

Elim kayıyor.

Vücudumun üst kısmı parmaklıkların üzerine eğilirken ve bacaklarım güçlü itiş gücüyle otomatik olarak kalkarken içimden dehşet dolu bir çığlık kopuyor. *Hayır. . Hayır. Bu şekilde ölemem. Burada değil. Şimdi olmaz.* Tutunacak hiçbir şey yok. Sadece hava ve... korku. Ona karşı hissetmediğimi iddia ettiğim şey ve o beni haksız çıkarmak için elinden geleni yapıyor.

"Braxton!" Neden ona seslendiğimi -beni bu duruma sokan adama- hiç bilmiyorum. Ancak bunu yapar yapmaz bana yapıyor ve beni geri çekiyor, siki hala içimde, o kadar derine bastırıyor ki, yemin ederim onu boğazımda hissedebiliyorum. Kukum gerginlikten en ateşli şekilde yanıyor.

"Aynen öyle Clover," diyor kollarını göbeğime dolayarak. "kişi benim. Bir tek ben varım. Sınır ne kadar yakın olursan ol, senin için gelen Ace değil, benim." Amım kasılıyor ve göğsümde zonklayan panikten kurtulmaya çalışarak nefes nefese kalıyorum. Ona doğru dönüyorum ve o da bana izin veriyor. Aleti içimden çıkıyor. "Beni içeri al," diyorum.

"Lütfen, Brax. Lütfen beni içeri götür."

Bana bakıyor, yüzü eskisi gibi gölgeli. Sesimin korkmuş ya da zayıf çıkması umurunda değil. Aklımı sikmesine daha fazla dayanamıyorum. Eli yukarı kalkıyor ve parmakları yanağıma dokunuyor, tam yanağımın

Gözyaşlarımla tenimde kuruduğunu fark ediyorum. "Neden korkuyorsun?" diye soruyor. "Ölmekten mi?" Bakışları bana dokunduğu yerden gözlerime doğru ilerlerken bir an nefesimi tutuyorum. "Yoksa tehlikeyi sevmekten mi?"

Topuklarımla üzerinde geri sallanıyorum. Vay anasını. Adam haklı. Ölüm beni korkutuyor ama içeri girmek istememizin sebebi bu değil. Tüm hayatım boyunca hayatta kalma modundaydım. Ölümü gördüm, deneyimledim ve onunla başa çıktım. Ama beni en çok rahatsız eden şey bu, kendi hayatımla oynamak ve bundan zevk almak. Birçok kez ölümle tehdit edildim ve her seferinde Evgenia'ya döndüm. Kimsenin gurur duymaması gereken şeyler yaptım, yapmasına izin verdim ama içten içe... gurur *duyuyorum*. Çünkü o şeyleri yaparken hayatta kaldım. Zirveye çıktım. Sadece güçlülerin yaşadığı bir yerde, başardım.

Braxton bana doğru adım atıyor ve sanki bu buzla kaplı terasta dünyada başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Sadece o ve ben. "Ee, ateş kuşu?" diye soruyor.

Başımı geriye atıp ona bakıyorum. Neden hiçbir zaman ölmekten korkmadığımı fark etmemi sağlayan kişi bir düşman oluyor? Korktuğum tek şey kendim ve yapabileceklerim.

Ona cevap vermiyorum, bu kadar çok kelimeyle değil. Bunun yerine, cevap veriyorum hareketlerimle. Uzanıp boynunun arkasına yapışıyorum, dudaklarını buluştururken başını aşağıya doğru çekiyorum. Daha önce hiç öpüşmemiştik, bu ilk öpüşmemiz. Tadı kan ve açlık gibi. Elleri iki yanında yumruk oluyor ama onu öpmeme izin veriyor. O kadarını biliyorum. Eğer istemeseydi, pekâlâ geri çekilebilirdi.

Her an bunu durdurabilir. Ama ben durduramam. Duramam ve dahası, durmak da istemiyorum. Ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum ve dilimi ağzına sokuyorum, ondan çıkan karşılık hırıltısının tadını çıkarıyorum. Kollarını tekrar bana doluyor ve aceleci bir hareketle beni tekrar gökyüzüne kaldırıyor ve bir kez daha raylara doğru ilerliyor.

Siktir et, diye düşünüyorum dili benimkine dolanırken. *Eğer ölürsem... o zaman öleceğim.*

Ve ne güzel bir ölüm .

BRAXTON

İLK SEVİŞMEMİ HATIRLIYORUM. HER ERKEK YAPAR. BAZILARI YALAN SÖYLEYEBİLİR VE yapamazlar, ama bu doğru değil. Benimki benden en az on ya da beş genç yaş büyüktü. Otuzlu yaşların ortalarında. Sarışın. Takma göğüslü. Clover gibi değildi. Vücudu, hatta yüzü bile beni cezbetmemiştii, ilk başta. Ama sonunda beni çeken şey gözleri oldu. İçlerindeki çaresizlik. Korku ve her zaman parıldayan umudun tekilliği. Birinin onu sikilecek bir amdan daha fazlası olarak görebileceği umudu. Birinin, herkese gösterdiği etin altında bir insan olduğunu fark etmesi umudu.

Ben öyle biri değildim.

Sevişebileceği onca erkek varken, onda benim izimi bıraktığını biliyorum. Yıllar sonra bile o gece gerçekten ne olduğunu merak ederek dünyanın neresinde olursa olsun muhtemelen yatağında uyanık yattığını biliyorum çünkü bir kadını ilk kez becerdiğimde onu neredeyse öldürüyordum.

Yaptığı makyajda bir şeyler vardı. Tüm kusurlarını gizlemeye çalışan bronz ve ten rengi boyanın dikkatli darbeleri. Çok kolay bulaşan göz kalemi. Boğazını çiğ çiğ siktiğimde aletime bulaşan dudak çubuğu.

Onu yatağa bile değil, Abel ve Dean'le gittiğim bir Avrupa kulübünün arka koridorundaki duvara doğru sürüklediğimde göğüslerine odaklanmamıştım bile. Onun gibi her şeyin sarktığı bir kadın için fazla şişkin ve kabarıktilar. Otuzlu yaşlar hiç de yaşlı sayılmazdı ama onun için hayat belli ki

nazik değildi. Belki de bir bağımlıydı. Belki de zor bir hayat yaşamıştı. Belki de sadece genetiği böyleydi. Umurumda değildi.

Aletimin başını sırlısıklam ıslak amcığıyla hizalayıp içeri ittiğimde -amcığının sıcaklığını canlı bir yaratık gibi kavrayıp beni daha derine sürüklediğini hissettiğimde- tek önemsemiğim şey gözlerindeki o bakıştı. Sevgiyi isteyen ve onu aramaya çalıştığı her seferinde reddedilen birinin bakışı vardı.

Değersizliğini fark etmesini sağlayan şeyin on altı yaşında bir çocukla yatmak olduğuna inanacak kadar narsist ve kendini beğenmiş değilim ama yine de o ana şahit oldum. Bunun hayatında olup biten başka şeylerle bir ilgisi olduğundan hiç şüphem yok - o zaman da şimdi de umurumda değil. Benim için o bir pislikti. Onunla ilgili tek özel şey, babamın bana yaptığı her şeyi benim de bir başkasına yapmak istediğimi fark etmemi sağlamasıydı. Sadece, daha kötüsünü ve daha iyisini yapmak istiyordum.

Ben onu becerirken, o ağlamıştı. Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmıştı. Pençe gibi tırnakları kollarıma batmış, ben içine girdikçe inlemiş ve hıçkırmıştı. Diğer erkekler dururdu. Umursamasalar bile -çoğu ağlayan bir kadın görmeye dayanamaz. Çeşitli tepkiler verirler; iğrenme, korku, rahatsızlık.

Ben değil.

Gözyaşları içimde şiddetli bir boşalma ihtiyacı uyandırdı. Onun kırılmışlığından korkmamıştım. Aksine, bundan tahrik olmuşum. Onu duvara yasladığımda ağlamaya devam etti, bir bacağını yukarıda tutarken parmaklarım dizinin altına girerek mümkün olduğunca derinlere ulaşabildiğimden emin oldum. Ve bir şey onun tehlikede olduğunu fark etmesini sağlamış olmalı çünkü birkaç dakika boyunca onu ittikten ve kollarımda parçalanırken çektiği acı ve ıstırapı dinledikten sonra geri çekildi ve bana şaşkınlıkla baktı. Yine de bende bulduğu şey teselli değildi. Gözyaşlarının durduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatmıştım ve geri çekilmek yerine boştaki elimi boğazına sarıp sıkmıştım.

"Ağlamaya devam et," dedim ona.

Söylediklerimi otomatik olarak yapmadığında, bacağını serbest bıraktım ve meme ucunu olabildiğince sert bir şekilde sıkıştırdım. Daha fazlasını görmek istiyordum. Daha fazla gözyaşı. Yanaklarından aşağı süzülen daha fazla rimel. Daha fazla acı. İsteddiğimi aldım. Memelerini taciz ettiğimde, amını siktiğimde ve sonunda çekip çıkardığımda kadın daha çok ağladı ve

Harap olmuş yüzüne boşalmadan hemen önce onu dizlerinin üzerine ittim.

İşte orada, bu yabancının mahvolmuş onuruna bakarken, tek bir şeyin farkına vardım. Sonunda babamın kırbacı neden kullandığını anlamıştım. Tüm o dayaklar. Tüm o 'eğitimler'. Bunların hiçbiri benim için değil, onun içindi. Bundan zevk alıyordu. Muhtemelen bunu başkalarına da yapıyordu çünkü o da insanlığın geri kalanı gibi bir bağımlıydı. Sadece uyuşturucu yerine başkalarına zarar vermeye bağımlıydı. Tıpkı benim gibi.

İçimdeki karanlık ondan kaynaklanıyordu. Ben onun bir possession'ıydım. Malıydım. İsteddiği gibi manipüle edebileceği ve zarar verebileceği bir nesne. Bunca zamandır -o andan, o farkındalıktan beri- kendi malımı arıyordum. Zarar vermek için bana ait olan tek şeyi. Tekrar tekrar uçurumun kenarına götürmek için. Standartlarıma göre şekillendirmek, kullanmak ve yaralamak için.

Bu yüzden eskort tuttum. Fahişeler. Asla benim olmadılar ve olmayacaklardı. Ben onu bulana kadar boşluğu doldurmak için oradaydılar. Ama şimdi ... şimdi *ona* sahibim. Ve sanırım Clover bu yüzden ödümü koparıyor. Onun tek varlığı, kendime ait olduğunu iddia ettiğim bir şey.

Onu kırabilirim. Onu mahvedebilirim. Mahvedebilirim. Kanını akıtabilirim. Gelmesini sağlayabilirim. Onu isteğime boyun eğdirebilirim.

Kulüpteki o hatunun aksine, Clover en azından bir nebze saygıyı hak ediyor. Yaptığı her şey kendisi için bir şey aramak değil. Onaylanmak için değil. Sevgi değil. Rahatlamak için değil. Yaptığı her şeyi ailesini korumak için yapıyor. Onu tamamen beceme arzusunda beni tereddüte düşüren de bu. Onun fedakarlığı, ailesini korumak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olması benim saygımı kazanıyor. Bu benim ailem için her zaman yaptığım ve yapmaya devam edeceğim bir şey. Ona baktığımda kendimden bir parça görüyorum. Keşke hiç fark etmemiş olsaydım dediğim derin bir parçamı çünkü bu beni onu daha fazla incitmek istemeye itiyor.

Ona zarar vermek kendime zarar vermek olurdu ve babamın bana aşılacağı bir şey varsa o da yarattığı adama karşı duyduğum derin, sızılı tiksinti duygusudur.

Asla adam. Aynadaki yansımam.

Kendim.

Clover dokunduğum her şeyden daha ateşli. Bu soruyu sorduğumdan beri, bir şeylerin farkına varmış gibi görünüyor.

kendisi. Benim bilmediğim bir şey ve bu beni kızdırıyor. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum; en kötü yanlarını, nefretinin en iğrenç yanlarını bile.

Kıcını bir kez daha parmaklıklara dayıyorum ve bu sefer soğuktan ürkmüyor. Olması gerektiği gibi tüm dikkatini bana vermiş durumda. Hem gerçek hem de mecazi anlamda etrafımızı saran bir kasırga var. Bir yağmur damlası yanağıma çarpıyor ama ona odaklanmak için bunu görmezden geliyorum. Onu daha sert öpüyorum, küçük bir ceza olarak dilimi ağzına sokuyorum. Daha fazlasını talep ediyorum ve o da istekle veriyor. Bacaklarını açıyor, korku buharlaşıyor - kahretsin, bu bile sıcak- ve uyluklarının arasındaki yere geri dönüyorum, amının ıslak mağarasının içine bastırıyorum.

Aletimi çevreleyen kaslar sıkılaşıyor ve sıkışıyor, vücuduyla kendimi onun içinde serbest bırakmam için bana yalvarıyor. Kendimi içine ittiğimde her yeni hamlede boğazından nefesler yükseliyor. Dolgun, gür kıcı parmaklıklara çarpıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor, taze kan fışkırırken derisini parçalıyor. Hayatı için tutunuyor, kelimenin tam anlamıyla. Çünkü tek yapması gereken bir itiş. Çok fazla çaba sarf etmeyecek ve gecenin içine doğru yelken açacaktı. Ondaki önceki birçokları gibi onun da hayatı sönecekti.

Onu serbest bırakma isteğinin sınırındayım. İhanetin şokunu ve kendi ölümünün dehşetinin yüz ifadesini ele geçirdiğini görmek istiyorum. Bunu düşünmek bile sikimin onun içinde sarsılmasına neden oluyor ve dudaklarıma karşı inliyor.

Beni geride tutan ne? Aslında basit bir şey. Ölüm kimsenin geri dönebileceği bir şey değil. Bir kez öldün mü, işte o sondur. Josie Teyze'yi kaybetmiş biri olarak, bu içgüdüsel olarak farkında olduğum bir şey. Clover'ın da aynı kaderi paylaşacağı fikri - artık onun yumuşak kokusunu alamayacağım, dilimde kanının tadını alamayacağım, onu bir köşeye sıkıştırıp benden sakladığı duygu oyunlarını izleyemeyeceğim - göğsümde bir boşluk açıyor. Sanki biri kalbimin attığı yeri yumruklamış ve lanet olası işe yaramaz şeyi söküp atmış gibi hissediyorum.

Kendimi boş hissediyorum. Başboş. Sıkılmış.

Artık sıkılmaya dayanamıyorum. *Onu istediğim zaman öldürebilirim*, kendime hatırlatıyorum. Ama onu geri getiremem. Bu yüzden ... şimdi, bekliyorum. Bekliyorum ve onu karanlığın içinde biraz daha beceriyorum.

Onunla benim ne kadar farklı olduğumuzu görmek çok eğlenceli. Yine de, aynı zamanda, bir akrabalık var. İkimiz de kan dökeriz. İkimiz de dişimizle tırnağımızla savaşıyoruz.

Bu anın sonuna ulaşmak için her birimiz diğerini yeni zirvelere taşıyoruz.

Haykırıyor, etrafımda sıkılaşıyor ve başını çekiyor. "Siktir..."

Gözlerim kapanırken küfür dudaklarımdan dökülüyor.

İç kasları bana karşı kasılıyor, beni sağlıyor, henüz vermek istemediğim bir şey için yalvarıyor. Henüz değil.

Clover'ın orgazmı birkaç uzun nefes boyunca sürüyor ve nihayet gözlerimi yeniden açtığımda, etinde tutuşumun gölgelerini görüyorum. Kollarında, kalçalarında, belinde parmak izleri. Her iki omzundaki kan. Diş izleri. Sikim *zonkluyor*.

Girdiğim kadar hızlı bir şekilde kendimi ondan çekiyorum. Lanet şey ıslak ve istekli bir şekilde karnıma çarpıyor. Clover'ın yatak odasındaki gözleri benimkilere dikiliyor, derinliklerinde şaşkınlık ve memnuniyet var. "Arkanı dön," diye emrediyorum, korkuluktan geri adım atarak. Tekrar buradayız ve ben başka bir şey istiyorum. Muhtemelen başka hiçbir erkeğe vermediği şeyi istiyorum. Kemiklerim, onu başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde işaretleme ihtiyacıyla neredeyse titreşiyor.

Başını yana eğiyor ama bu sefer gerçekten de emrimi yerine getiriyor. Çıkıntıdan kayıyor ve ellerini korkuluklara koyarak arkasını dönüyor. Geriye bakarken kızıl saçları omurgasının ve omzunun üzerinden kayıyor, merak gözlerinin yeşilini aydınlatıyor. Şakaklarının etrafındaki küçük bebek saçları teriyle ıslanmış. Bir yağmur damlası daha düşüp tenine değiyor ve omurgasından aşağı, kıcının çatlağına doğru kayıyor. Farkında bile değil gibi görünüyor. Sırtımın üst kısmındaki kaslar beklentiyle geriliyor.

Sikimi tabanından kavradım. Onun kalıntılarıyla ıs- gasm. Sıkı olacak, acı verecek ama bu hoşuma gidiyor. İçinde kayganlaştırıcı var ama kullanmayacağım. Onun gözyaşlarından daha fazlasını istiyorum ve onları alacağım.

"Ağlayabilirsin," diyorum üzerine eğilip kendimi kıç yanaklarının arasına, en karanlık deliğini bulana kadar yukarı ve yukarı iterken. Gözleri açılıyor.

"Brax?" Merak önce fark etmeye, sonra da korkuya dönüşür.

"Aslında," diyorum. "Bunu yapmanı tercih ederim, ateş kuşu. kadar ağla. İstedığın kadar yüksek sesle çığlık at." Kimse onu kurtarmaya gelmeyecek gibi.

Aletimin başını kıcına sokuyorum ve parmaklıklara tutunduğu için parmak eklemleri bembeyaz oluyor. Hiç düşünmeden geri sıkıyor ama beni dışarıda tutamıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ileri doğru itiyorum.

Sikim yarısına kadar götüne girdi. Neredeyse kuru, tek kayganlaştırıcı kendi ıslaklığı.

"Siktir!" diye . "Yapma-"

Onu görmezden geliyorum ve başka bir hamleyle önünü kesiyorum. Sırtı eğildi, dudakları ayrıldı ve hayvansı bir ses çıktı. Güzel. Onu temel içgüdülerine yönlendirmek istiyorum. Göt deliği etrafımda sıkıca kenetleniyor.

"Beni içeri al," diye kaba bir hırıltıyla emrediyorum.

"Acıyor lan, göt herif," diye karşılık veriyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Öyle mi?" Altına uzandım ve amını yokladım. Parmaklarım sıırılsıklam oldu. "Acıyı seviyorsun." Bir sonraki çekilişte, parmaklarımdaki suyu şaftımdan aşağı yaydım.

Ve tıpkı ona yapabileceğine söz verdiğim gibi, Clover tekrar içeri ittiğimde etrafımda gerilirken çığlık atıyor. Bir elim belini tutarken, diğer elim amına ve klitorisine gidiyor. Vücudu otomatik olarak yumuşarken başparmağımı muhtaç sinir yumağının üzerinde gezdiriyorum. Kulaklarımda keskin pantolon sesleri. Onunki. Yağmur tekrar yağıyor. Bu sefer birkaç damladan daha fazlası. Yumuşak bir serpinti ikimizin de vücudunun üzerinde geziniyor, ben kendimi onun küçük, dar kıkına sokarken onları serinletiyor. Kazanmaya niyetli olduğum bir dövüş bu.

Clover , sesi acı ve biraz da sızlanmayla dolu. Klitorisini serbest bırakıyorum ve bir kık yanağını , aletimin görüş alanımdan çıktığını görürken onu genişçe açıyorum. "Güzel, ateş kuşu," diyorum, su omurgamı ve göğüs kaslarımda arasını keserken nefesim göğsümün içinde ve dışında kesiliyor. "Çok iyi amına koyayım."

"Lütfen..." Sesi hırıltılı, boğuk. "Brax... lütfen."

Kadınları bu noktaya getirdiğinizde onları anlamak o kadar da zor değil. Onlara hükmetmek oldukça kolaydır, ama Clover farklı. Vücudu diğer binlercesi gibi olabilir, ama ruhu lekeli. Tıpkı benimki gibi. Tıpkı benim gibi, o da acıyı gerçekten seviyor.

"Daha ister misin?" Ona soruyorum. Elimi kıkından çekip sertçe indiriyorum. Ay ışığını andıran teni darbenin etkisiyle titriyor ve boğazına düğümlenen yeni bir çığlıkla yukarı doğru yükseliyor.

"Siktir!"

"Yalvar," diye emrediyorum.

Başını ileri geri çeviriyor, ıslak saç telleri tenine yapıştıkça kararıyor. "Hayır," ısıyor.

Kıçını tekrar tokatlıyorum, bu sefer daha sert. "Acıtmam için bana yalvar, Clover."

Kasları kasılarak sikimi kolaylıkla içine sokmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor. "Canımı yakmak istiyorsan Brax," diye cevap veriyor. "O zaman canımı yak, ama zaten bana vermek istediğin bir şey için yalvarmayacağım."

Hala şoktayım. Başı geriye döndü ve gözlerimiz çarpıştı. Elektrik kafatasımın tabanında bir yerden başlayıp sinirlerime doğru kayarak içimde hızla ilerliyor. Vücudumun geri kalanına yayılıyor ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir enerjiyle dolduruyor.

Nasıl? Merak ediyorum. Harap olmuş küçük bir hiç kimse bunu nasıl yapabilir?

Orada duruyordu, kıçının yanakları izlerimle kızarmıştı. Vücudu, nefretimin ve şehvetimin kanıtlarıyla delik deşik. Gözlerinde korku yok. Sadece kararlılık. Ve susuzluk.

"Bana yalvarmak istemiyor musun, Clover?" Bu soru cevaplanması gereken bir soru değil, ama kıçından tamamen çekildiğimde yine de yanağını çeviriyor. Küçük, sıkı kas halkası nabız gibi atıyor. Kızarmış, şişmiş. Morarmış. Tıpkı sahibi gibi.

Parmaklarım onun amına doğru ilerliyor, onun özensiz kayıyor. Bir parmağımı içine sokuyorum, sonra bir diğerini ve bir diğerini, başparmağım hariç hepsini sırlıslıkla ıslak amına sokup çıkarana kadar. Havada kadınsı bir inilti çınlıyor. Kafamı bir uyuşturucu gibi dolduruyor ve boğazından daha fazlasını koparma arzusu yoğun.

"Kardeşinin hayatı için yalvaracaksın"-Sözlerim rüzgarda yankılanıyor -"ama kendin için değil?"

Sırtını dikleştiriyor ve parmaklarımı geri çekiyorum, içinde olan aynı elimle aletimi okşuyorum, devam etmeden önce yeniden ıslatıyorum. Bir an bekliyorum, bir yanıt bekliyorum ama beni şaşırtıyor. Bunun yerine arkasına bakıyor ve uzanıyor, kıçının parlak kırmızı olmayan yanağını kavıyor ve dışarı çekiyor.

"Beni anlamaya mı çalışıyorsun Brax?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde. "Yoksa beni becermeye mi çalışıyorsun?"

Kıkırdıyorum ve bırakıyorum. Cevap vermeyecek, ama bu doğru çünkü zaten bilmeden bana gerçeği söyledi. Clover başkalarını önemsiyor ama kendini önemsemiyor. Bu da geç kalabileceğim bir şey. İkimizin de bu şekilde tanışmış olması gerçekten çok kötü. Başka bir hayatta ondan hoşlanabilirdim. Onu daha fazlası için isteyebilirdim.

Aletimin başını tekrar göt deliğine yerleştirirken ileri doğru itiyorum, yüzüne yayılan yük ve acı oyununu izliyorum. "Bu seni beceren ben değilim Clover," diyorum onu birbirinden ayırırken.

"O zaman bu da ne?" diye homurdanıyor, deliğindeki sikimin verdiği rahatsızlık onu sinirlendiriyor.

"Seni öldürmemek için kendimi zor tutuyorum." Bununla birlikte, bıraktım ve en karanlık kısmına -yasak olmayan- ittim, saldırıma hazırlanmak için korkuluğu yeniden kavramak için kendi kıç yanağını yeniden kiralayana ve kalçalarım kıcının etli alt kısımlarıyla buluşana kadar durmadım.

Konuşacak yer kalmadı. Onu sertçe beceriyorum, birkaç vuruşta bir çekip tekrar içeri girmeden önce sikimi amının suyuyla ıslatıyorum. Bu onu incitmemek için değil, daha çok onu parçalamamak için. Şimdiden aletimde biraz kan var, ama kan ve am suyu kayganlaştırıcı olarak çok az işe yarıyor. Yine de sırf onun işini kolaylaştırmak için durmaya niyetim yok. Bunda onun için çok az zevk var, ama mesele bu değil. Bu benim için. Yine de, onun için çok fazla olduğunu düşündüğümde, küçük klitorisine biraz ilgi göstereceğim. Onu burada tutmak istiyorum, tam eşiğinde. Aç. Korkmuş. Çıldırmış.

Onu o kadar bağımlı hale getirmek istiyorum ki, sonunda erkek kardeşinin izini bulduğumda, onu onun önünde becerebilirim ve ona ne yaparsam yapayım vücudunun tepkisinde boğulabilirim. Tepkisini durduramayacak. Onu çok iyi eğitmiş olacağım.

Ben kıcını ileri geri iterken, kafamdaki görünmez bir ritimle aynı anda sallanırken amcığı kalçalarından aşağı damlıyor. Dişlerim gıcırdayana ve omurgamda voltaik bir şey öfkelenene kadar girip çıkıyorum. Onu kendime doğru çekerken parmaklarım belini ısıyor, aletimin tüm uzunluğu eve çarparken kıcını kalçalarına dayıyorum. Ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı kayıyor -kulüpte sürdüğü koyu rimel ve göz kalemi güzel yüz hatlarına bulaşıyor. Bu harabe haliyle o kadar mükemmel ki.

Pantolonunu indiriyor, kızarıyor, gözleri kapanıyor, ona verdiğim acıya dayanırken dişleri birbirine çarpıyor. Çok yakın. Çok yakın. İkimiz de sınırdayız, tam orada. Neredeyse onu getirmek için can attığım karanlığa. Onu itmek için tek bir şey yeterli. ziyade zihnindeki korkulukların üzerinden.

Geri çekiliyorum ve daha büyük bir güçle ona çarpıyorum, gözleri açılırken ve dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılırken kıcını deliyorum. Parmaklarım uzanıyor

ve klitorisini çimdikliyor, incelik yok. Kibarlık yok. Tüm vahşilik. Tüm acımasızlık. Hepsi onun için.

Clover'ın ikinci orgazmı çok şiddetli. Tıpkı benim gibi şiddetli. Kıçı uzunluğumun etrafında kenetleniyor ve attığı bir sonraki çığlık havada yankılanıyor, kendi spermim onun iç kısımlarını sular altında bırakırken rüzgarda yankılanıyor.

Bir hırıltı göğsümü yırtarcasına yükselirken dişlerimi gıcırdatıyorum. Omuzlarına kan bulaşıyor. Isırık izleri ve çürükler. *Boku yedim, farkındayım. Lanet olasıca boku yedim ve kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.* Çünkü hiç bu kadar iyi olmamalıydı. Onunla değil.

CLOVER

SU YÜZÜME ÇARPIYOR VE NEFES NEFESE ONDAN UZAKLAŞIP DÖNÜYORUM, yanağımı düşün duvarına yerleştirilmiş taşlardan birine bastırıyorum. Hem pürüzlü hem de pürüzsüz; ortası tenimi rendelemeyecek kadar yumuşak, ama kenarları öyle bir kesilmiş ki, her şey biraz killi harç ve taş karoların bir karışımı haline gelmiş. Ve göğüslerim taşların birkaçının tam kenarında. Her hareket, hafif bile olsa, pürüzlü kısımları meme uçlarıma sürtüyor.

Lanet zenginler ve onların süslü duşları.

Az önce olanlardan dolayı kalçalarım hâlâ titriyor. Adrenalinin hala vücudumda dolaştığından emin değilim.

-Ölümün kıyısında becerilmenin etkileri ya da başka bir şey. Başım sisli ve vücudum ağrıyor. Nefesimi yavaşlatmaya çalışırken sırtımdan aşağı akan sıcak suyun verdiği hisse o kadar odaklanmışım ki cam kapının açıldığını neredeyse duymuyorum. Braxton içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum, geniş omuzları başlangıçta büyük bir alan olduğunu düşündüğüm yeri dolduruyor. Onunla birlikte inanılmaz derecede küçük geliyor. Etraftaki tüm oksijeni emerek başımın dönmesine neden oluyor.

Umarım onun da canı yanıyordur. Kıçım hâlâ yanıyor. Mideme kramplar giriyor ve buraya geldiğimde yapmam gereken şeyi henüz yapmadığımı fark ediyorum. Arkamı dönüyorum, o yaklaşırken sırtımı taşlara dayıyorum, gölgesi beni kuşatana kadar su yağmuru boyunca ilerliyorum.

"Geri dön." Sözleri bir emirdir. Belki bir başkası için tartışma götürmez ama söz konusu o olunca, isyankârlıktan başka bir şey yapmıyorum.

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum karanlık bakışlarıyla yüzleşiyorum. *Ne düşünüyor olabilir?* "Neden?"

Cevap vermiyor. Onun yerine dirseğimi avucunun içine alıp beni zorla döndürüyor ve yanağımın taşın serinliğiyle bulunduğu yerde yüzümü fayanslara doğru itiyor. "Hey!" Beni döndüren aynı kol sırtıma bastırıp beni sabit tutarken kıpırdanıyorum.

Parmakları omurgamdan aşağı, kığımın yanakları arasında geziniyor ve irkiliyorum. "Geri çekilersen," diye uyarıyor, "pişman olursun."

Dişlerimi sıkıyorum ama sabit duruyorum, az önce yok ettiği deliği bulmasına izin veriyorum. Şimdi gerçekten kendimi temizlemem gerekiyor. Kığım ağrıyor, ama midem garip bir şekilde şişmiş ve rahatsız hissediyor.

Brax bir parmağını kığıma sokuyor ve hala orada olan dölle ıslanmış olarak çıkıyor. Kolu sırtımdan ayrılıyor ve kısa bir an için beni bırakacağını umuyorum ama bu hüsnükuruntu. Kıç yanaklarımı kavırıyor ve her şeyi görebileceğini bilene kadar acı verici bir şekilde ayırıyor. Tenim ısınıyor ve her yerimin kızardığını bildiğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Brax kığımın iyice açık tutarak, "Bırak çıksın," diyor. "Onu tutamazsın, ateş kuşu. Boşalt dölleri." "

"Bırakırsan bırakırım," diye cevap veriyorum küçümseyerek. Onun dölleri kığımın çıkarırken beni izleyeceği düşüncesi ölmek istememe neden oluyor. Bu çok utanç verici.

Teninin sıcaklığı benimkine doğru kayıyor. Ellerinden biri kığımın yanından kayıyor ve sonra sertçe aşağı iniyor, avucunun düzünü tenime vuruyor ve acı yayılırken beni ayak parmakları ucuna gönderiyor.

"Siktir!"

"Sana bir daha sormayacağım, Clover." Bu durumdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Müşterisine esnemesini söyleyen bir kişisel antrenör gibi konuşuyor. Az önce sevgilisini beceren ve kendisi sapık gibi seyrederken dölleri götünden atmasını isteyen bir psikopat gibi değil.

"Sandığın kadar kolay değil!" Tersledim. "Bunu birinin önünde yapmak."

"Hayır mı?" Parmakları kığımın yanaklarında daha derine iniyor, çatlağıma ve oradaki hâlâ acıyan deliğe doğru kayıyor. Parmaklarından birini içeri sokup diğer eliyle karnımın alt kısmına bastırarak döndürürken içimde bir ürperti oluşuyor. "Yardım ister misin?"

"Hayır..." Karnıma doğru bastırıldığında inkârım bir nefese dönüşüyor ve içimdeki gereksiz dolgunluğu hissederek irkiliyorum. Göt deliğimden fişkırان dölle, o çıkarırken kığımın yanaklarına doğru kayıyor. İlk parmağıyla birlikte bir parmağını daha deliğime sokuyor, önce bir tarafa sonra diğer tarafa çevirerek içimi temizliyor. *Kahretsin,* diye düşünüyorum bir an sonra, kalçalarımın arasındaki ıslaklığın su olmadığını fark ettiğimde. *Bundan kurtulduğuma inanamıyorum.* I Sanırım buradaki tek sapık Braxton değil.

Yanağıma taş karoların üzerinde kaydırıyorum, karnımdaki elinin baskısından kaçmaya çalışırken kalçalarım duvardan uzaklaşıyor. Kığım onun kalçalarına doğru geri itiliyor ve kalan dölle benden onun üzerine akıyor ve sonra su ikimizin üzerinden kayarken tamamen uzaklaşıyor.

Karnımın altındaki el yukarı doğru hareket ederek göğüslerimin hemen altındaki göğüs kafesimi . Braxton beni göğsüne çekmek için bu tutuşu kullanıyor. Nefes nefese, ıslak, azgın ve kafam karışmış bir haldeydim. İlk başta çok acımişti. Kayganlaştırıcı olmadan, beni ikiye ayırıyormuş gibi hissettirmişti, ama şimdi orada değil ve döl gitti - çok boş hissediyorum.

Elleri kığımın ayrılmayıp yukarı doğru ilerlerken Braxton beni kendine doğru çekiyor. Parmakları boynumu kavlıyor, başım tekrar bulanıklaşana kadar iki yanımdan sıkıyor ve tek duyabildiğim, öne doğru eğilip bir lobu dişlerinin arasına aldığında kulağıma gelen sert nefesler oluyor, köpek dişinin etimi delip geçeceğine yemin edene kadar ısıyor.

"Ne halt ediyoruz biz Brax?" Soru istemeden ve istemeden ağzımdan kaçtı. Kulübe gittiğimizden beri merak ettiğim bir şeydi bu.

Dişleri kulağımın lobunu serbest bırakıyor ama elleri yanlarımda kalıyor. Boynum acıyor. Lanet olası yanlarım acıyor. Aynada kendime bakmaya neredeyse korkuyorum. Birkaç uzun an boyunca Brax- ton tek kelime etmez. Sessizlik uzuyor, tek ses cama, taşa vuran yağmurun sesi,

ve bedenlerimiz- o kadar uzun süre devam ediyor ki, gecenin geri kalanında tek kelime etmeyeceğini varsayıyorum.

Ama sonra beni şok etti. Braxton geri çekiliyor, dönüyor ve eline bir bez alıyor. Bezin üzerine sabun fişkırtıp yumruklarıyla sabunlarken meraklı ve temkinli bir şekilde onu izliyorum. Bana doğru geri çekildiğinde hareket etmiyorum - en azından niyetim bu değil. Yıkama bezi omzuma -tam da daha önce beni ısırıldığı yere- değdiği anda irkiliyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

Durmadan beni yıkamaya devam ederken ona ters ters bakıyorum. "Bunu yaparken hiç umursamıyor gibiydin," diyorum. "Neden şimdi başladın?"

Kişiliğiyle uyum sağlayacak kadar siyah olan ıslak bukleler alnının bir tarafına dökülüyor, bukleler şakaklarında yaylara dönüşüyor. Kendi zihninde o kadar kaybolmuş görünüyor ki, beni anlamaması sürpriz değil.

Beni yıkamayı bitiriyor ve suyu kapatmak için hamle yaptığında elimi bileğine koyarak onu durduruyorum. Sertleşiyor ve geri çekiliyor, ama az önce olanlardan sonra - onun için yaşadıklarımın sonu - o kadar kolay kurtulamıyorum.

"Ver şunu." Elimizi uzattım, bezi bekliyorum. "Burada emirleri sen vermiyorsun, ateş kuşu."

Ses tonundaki huysuzluğa gülümsüyorum.

"O zaman bana sipariş verdirtme." Elim hareket etmiyor ve sonunda bezi bekleyen avucuma bırakıyor.

Dönüp sabunu alıyorum ve tekrar köpürtüyorum. Braxton, tüm sert konuşmasına rağmen, ben kollarını ve göğsünü yıkarken tek bir kasını bile oynatmıyor. Diz çöküp ayaklarından yukarı doğru ilerlerken başımı kaldırıyorum ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme bile yok. Çoğu erkek az önce siktiği bir kadının önünde diz çökmüş halini görmeye dayanamazdı. Aleti kıpırdamıyor bile.

"İnmen için canının yanması mı gerekiyor?" Bezi teninde gezdirip tüm teri, yağmuru ve kiri temizlerken ses tonumu hafif tutmaya zorlayarak soruyorum. Soruyu sorarken yarı yarıya bir cevap almamayı bekliyordum ama konuştuğunda beni yine şaşırttı.

"Her zaman değil ama genellikle."

Kalbim göğsümde hareketsiz duruyor ve durup başka bir cevap vermemek için çaba sarf ediyorum. Bu oyunu sakın oynamalıyım, farkındayım. Bu oyunu doğru oynamalıyım. İçimde bilimle savaşıyor iki taraf var. Kendime bunu olanlardan dolayı sorduğumu söylüyorum.

Çünkü gelecekte neyle karşılaşacağımı bilmem gerekiyor. Kendimi hazırlamalıyım. Bu tam olarak gerçek değil.

Gerçek, Braxton'ın tutsağı ve Ace'in teminatı olarak yakın gelecekteki planlamaktan çok daha basit.

Merak ettim.

Braxton hayatımda tanıdığım tüm erkeklerden çok farklı. Kendisi bunun farkında olsun ya da olmasın, ikimiz koşullar tarafından bir araya getirildik. İnsanların hayatlarında izleyebilecekleri tek bir yol yoktur. Farklı bir seçim yapmış olsaydım, muhtemelen burada bile olmazdım. Onun dışında değil. Kollarında değil. Ve kesinlikle Eastpoint'te de olmazdım.

Burada olmamın bir sebebi var ve bir parçam bunun kardeşimden çok onunla ilgili olduğunu düşünüyor.

"Neden biliyor musun?" Ayağa kalkıyorum ve parmağımı daire şeklinde döndürüyorum. Bana ters ters bakıyor ama sırtını bana veriyor ve bez neredeyse elimden düşüyor. Sırtında mürekkepten bir yol haritası var. Büyük bir resim, boşlukları dolduran daha koyu, daha küçük parçalarla birlikte yer alıyor. Beni ilk kaçırdığında otelde gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum ama zamandan beri ilk kez bu kadar yakıным. Parmaklarım ona dokunma arzusuyla titriyor. O anın sıcaklığıyla bunu gerçekten yapamadım, istediğim şekilde değil.

Çıplak elim omurgasına değiyor ve etinin altındaki kaslar zıplıyor. Kaşlarımı çatıyorum, avucumun altında uzun ve kabarık bir şey hissediyorum. Çizgiyi kalçasına kadar takip ediyorum. Dövme tam kıcının üstünde duruyor ama mürekkebin altında bir şey var.

"Herkesin başkalarını incitmek için bir nedene ihtiyacı yoktur, ateş kuşu." Braxton ona dokunmama engel olmuyor. El bezi aramıza düştüğünde duyduğundan emin olduğumda bile. Sabunlu parmaklarım omuzlarında geziniyor ve bir düzineden fazla çizgi buluyorum - bazıları hafif çapraz, ama çoğu tekrarlayan bir şekilde yukarı ve aşağı yönde.

Kafamda bir ampul yanıyor ve yanağımın içini ısıırıyorum. "Burada ne oldu?" Soru sessiz, düşün sesinin üzerinde ancak bir fısıltı.

Braxton başını çeviriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Tek söylediği "Güven kazanılır".

Ne demek istediği açık. "Ve sen bana güvenmiyorsun..." Alt dudağımı ısıırıyorum. Çok fazla çizgi-iz var. Bazı işaretler daha küçük, daha kısa, daha eski. Zihnim küçük bilgi parçalarını bir araya getiriyor. İstismara uğramış. Bu çok açık. Yıllarca.

Kim onu işaretlemeye cüret edebilir ki?

"İlişkımız güvene dayalı olmayabilir," diye itiraf ediyorum, "ama bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu?"

"Anlaşmamızın farkındayım ateş kuşu," diye yanıtlıyor. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Neden bana öyle diyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Sana ne diyeyim? diye soruyor sanki gerçekten farkında değilmiş gibi.

"Şu lakap," diyorum. "'Ateş Kuşu' mu? Bana neden öyle diyorsun?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve dikkati kapılara dönüyor. "Tüm evcil hayvanların bir adı vardır."

Kızgınlık işliyor. "*Evcil hayvan* mı?" Ciddi mi lan bu?

Yüzünü bana döndüğünde ellerim sırtından ayrılıyor, sıcaklıktan ve genellikle mürekkep ve kıyafetlerin altında sakladığı yara izlerinden uzaklaşıyor. "Evet," diyor. "Evcil hayvan."

"Senin için bir kedi kadar iyi miyim?" Talep ediyorum.

Ağzının bir köşesi eğlenerek yukarı kalktı. "Harika bir amın var."

Ekşi asit midemin içini ısıyor. "Ve kıç," diye ısııyorum. "Siktiğin bütün delikleri unutma, Brax."

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşüyor. "Küçük sıkı kıç da evet," diye kabul ediyor. Eli yukarı kalkıyor ve dudaklarıma dokunuyor. "Ve sikimi çok iyi alan güzel bir ağız."

Onu yumruklamak istiyorum. da iyisi, dişlerim onu ısırarak için kaşınıyor, tekrar kan akıtmak için. Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini sağlamak için. Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce etrafından dolanıp duşu kapatıyorum ve duvardaki askılıktan bir havlu alıyorum. Kendimi örtüyorum, ondan uzaklaşırken bezi vücuduma sarıyorum.

"Kızgın mısın?" Braxton'ın sorusu arkamdan çıkarken fayans ve taş döşeli odada yankılanıyor. Vücudundan kayıp yere çarpan suyun yumuşak damlaması kulaklarıma ulaşıyor.

Odanın diğer ucuna geçene kadar cevap vermiyorum. "*Evet*," diye tıslayarak söylüyorum, kapının pervazına tutunarak. Tırnaklarım ahşabı ısıyor. "Kızgın olmaktan daha fazlasıyım, Brax. Kızgınlığım." Bunu ondan saklamanın hiçbir yararı olmazdı.

"Neden?" Brax'ın sesi meraklı geliyor.

Yüzümü ona dönerek arkama bakıyorum. "Çünkü beni insan olarak bile görmüyorsun," diyorum ona. "Sen kimseyi insan olarak görüyor musun?" Ve elimde olmadan "Avalon olabilir mi?" diye ekliyorum.

Braxton'ın neşesi bir anda kayboluyor ve çenesini kaldırıp bana dik dik bakarken bakışları keskinleşiyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şeye ulaşmaya çalışmıyorum," diyorum. "Sadece bariz olanı söylüyorum."

Kollarını kocaman, ıslak göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Gözlerim aşağı kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. Bacaklarının arasındaki sopayla gerçekten gurur duyuyor olmalı. Ya öyle ya da nasıl görüldüğü gerçekten umurunda değil çünkü bir havlu alma zahmetine bile girmedir. "Peki senin için bu kadar açık olan ne?"

Sözlerimden hemen pişman oldum. Ondan uzaklaşıyorum. Yanlış yönlendirilmiş bir öfkeden başka bir şey değildi, gerçekten itiraf etmek istemediğim bir duygunun ipucuydu. Kıskanmak için hiçbir nedenim, hiçbir hakkım yok.

"Fark etmez," diyorum sorusuna cevap olarak. "Ben sadece Ace'i korumak için buradayım." Bu sözleri ona olduğu kadar kendime de sözlü bir hatırlatma olarak söylüyorum. "Benim buradaki görevim onun hayatı için teminat olmak. Başka bir şey değil." Günün sonunda, ben sadece onun sikebileceği bir deliğim. İsteddiği gibi kullanabileceği bir beden.

"Bunu kabul ettin." Sözleri beni bir bıçak gibi kesti.

"Evet, yaptım," diye tersliyorum, ona dönerek. "Ve sen bu gerçeği lanet olası bir silah olarak kullanıyorsun, değil mi?" Bu ilişkimizde hiç insanlık yok. Hatta bu bir ilişki bile değil. Neden aksini düşündüm ki? Kısa bir süreliğine de olsa.

Braxton hemen cevap vermiyor. Onun yerine bana bakıyor. Sessiz. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Hayır, buna ihtiyacı yok. Beni bakışlarına hapsetti, tıpkı ağına yakalanmış zavallı küçük bir kelebek gibi.

"Bana zarar vermek istiyorsun," diyorum ona, banyoya doğru bir adım atarak. Zemin çıplak ayaklarımın altında soğuk. Ama umurumda değil. Bacaklarımın beni onun durduğu yere kadar taşımaya izin veriyorum, ta ki göğsü bir el mesafesi kadar yakınımaya gelene ve ayak parmaklarımız birbirine değene kadar. "Beni bükmek ve kırmak istiyorsun, Braxton Smalls."

"Ve sen de bana izin vereceksin," diye karşılık veriyor. "Hepsi onun için." Son kelimeyi bir lanetmiş gibi tükürüyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir dereceye kadar Brax," diye uyarıyorum onu. "Beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyorsun çünkü Ace'in peşinden kışını yırtmaman karşılığında seni becermeyi kabul ettim, ama şu kadarını anla." Dirseklerime yaslanıyorum ve ona bakıyorum. Dişlerini gıcırdatıyor, elleri top gibi

yumruklara. "Ben senin aldığın bataklık faresiyim. Etrafında büyüdüğün kadınlar gibi hayatım boyunca ilgi görmedim. Ben kendimin insanıyım ve biri çok ileri gittiğinde, bunu ona söylerim. Vücudum üzerinde hakların var Brax, ama o kadar."

Braxton'ın kolları iki yana düşüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan elleri belime dolanıyor, havluyu bedenimden çekip alıyor ve dönüp beni duşun dış camına doğru itiyor. "Bana vereceğin tek şeyin vücudun olduğunu mu sanıyorsun, Clover?"

Sertçe yutkunuyorum. "Evet." Bu küçük yalanı sessiz bir duaya dönüştürüyorum.

Geniş ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman korkacak bir şey yok."

Ona bakıyorum, umarım açığa vurduğumu düşündüğümünden daha azını görüyordur. Etime dokunan elleri beni titretiyor. Gözleri, derinlere dalmak ve o yaraların nereden geldiğini bulmak istememe neden oluyor. Ama yapamıyorum. Çünkü günün sonunda, korkacak her şeyim var. Korkmam gereken o. Bana fiziksel olarak zarar vermesinden değil. Beni her an öldürebileceğinden değil. Ama tek bir bıçak ya da silah olmadan beni nasıl paramparça edebileceğinden.

BRAXTON

SIGARAYI DUDAKLARIMIN ARASINA KOYDUM VE ÇAKMAĞIMI

Alev yüzümde sıcacık yanıyor. Bir an için ucundan tutuyorum, kırmızı ve sarı kıvılcımların hafif rüzgarda ileri geri titreşmesini izliyorum. Bir süre sonra mandalı bırakıyorum ve yakmadan sönmesine izin veriyorum. Bir sigara şu anki gerginliğime hiçbir şey yapmayacak. Daha ağır bir şeye ihtiyacım var. Ota ihtiyacım var. Ya da daha iyisi, bir galon kadar soğuk, sert viskiye.

Normalde, Cuma gecesi olan gibi bir sikişten sonra sakinleşirim. O kanlı, o şiddetli, o tatmin edici zevk bana bir ay yetmeliydi. Tam bir hafta bile olmadı. Sırtım kaşınıyor, kaslarımı sıktıkça eski yara izleri geriliyor, derimin altındaki gerilimi esnetmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor.

Avımı gördüğümde sigarayı bırakıyorum ve çakmağı cebime geri sokuyorum. Rylie'nin günün son dersinden çıktığını gördüğümde çantamı kaptığım gibi kampüsün yeşil alanına doğru yürüyorum. Ben iş konuşurken Clover'a göz kulak olması için Avalon'un yardımını çoktan aldım, bu yüzden zamanım olduğunu biliyorum, ama yine de ... bu işin bir an önce bitmesini istiyorum.

Rylie beni gördüğüne şaşırmış görünmüyor ve bana yetişmem için zaman tanımak üzere yavaşlayarak duruyor. Çok uzun sürmüyor. Tam yanında durana kadar ayaklarım mesafeyi kapatıyor. "İstediğim şey mi?"

Bana bakıp iç geçiriyor ve öğrenci birliğine doğru dönüyor. "Bana bir sıcak çikolata al da konuşalım," diye sesleniyor.

omzunun üzerinden.

Ağzımın kenarı kalktı. Sadece birkaç ay önce böyle bir talepte bulunmaya cesaret edemezdi. Abel'in kızı olmak onu kesinlikle değiştirmiş. İtiraz etmiyorum ve onun yerine isteyerek arkasından gidiyorum. Hâlâ çok küçük; daha uzun süre öyle kalmayacağı gerçeğini kabullenmek zor. Bir Eastpoint varisi daha yolda.

Zihnim bu küçük bilgiyle harekete geçiyor ve çocuğun neye benzeyeceğini merak ediyorum. Abel, belki? Ya da kız? Kız mı erkek mi olacak? Her an öğrenebilirler. Kendimi, her ne olursa olsun, bu dünyanın, bizim dünyamızın sert gerçeklerine dayanabilmesi için dua ederken buluyorum. Abel bunu istemek için delirmiş olmalı - biz kendi dünyamızdan sürünerek çıkmayı yeni başarmışken bir fa-ther olmayı istemek için. Yine de, belki de deneyimlerimiz bizi biraz daha iyi yapacak. Umarım, eski neslin bizi mahvettiği gibi biz de gelecek nesli mahvetmeyiz.

Rylie ve ben kampüsteki kafeye girdik ve o ikimize arka tarafta, diğer müşterilerden uzakta özel bir masa tutarken, ben de ön tarafa gidip kendime bir sade kahve ve ona da bir sıcak çikolata aldım. Dakikalar sonra, dizüstü bilgisayarını çoktan çıkarmış olduğu yerin karşısına oturuyorum ve fincanını monitörün yanına koyuyorum.

Tek kelime bile etmeden kaptığı gibi geri götürüyor ve bir seferde birkaç yudum içiyor. "Susadın mı?" Kuru bir şekilde yorum yapıyorum.

Bana kötü bir bakış fırlatıyor. "Sıcak çikolata için değil," diye yanıtlıyor kahveme bakarak.

"Ah." Yüzümü buruşturup kendi kahveme bakıyorum - ona ikram edip etmemem gerektiğinden emin değilim.

Rylie homurdanıyor. "Kendini gerçekten görmelisin," diyor. Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. O da gülümsüyor. "Ben iyiyim, Brax. Öngörülebilir gelecekte sınırlı kahveyle idare edebilirim. Bu beni öldürmez, sadece şirretlik yapıyorum." Ben buna bir yanıt vermeden, dikkati ekranına geri dönüyor. "Ve evet, önceki soruna cevap olarak, istediğin bilgiye sahibim."

Vücudum geriliyor, beklenti damarlarımda dolaşıyor. Öne doğru eğildim. "Ve?"

Rylie'nin ufak tefek burnu, monitörünü görmem için çevirirken yüzüne doğru kırışıyor. "Tüm kamu belgelerine göre-

Ace Volkov ölü bir adam," diye başlıyor. "Sadece biraz daha derine indiğimde işler biraz bulanıklaştı."

"Nasıl bulanık?" bilgileri tararken soruyorum. Tıpkı Clover hakkında topladığım dosyalarda olduğu gibi, ilk sayfanın sağ köşesinde Ace'in bir fotoğrafı var - çok daha genç ve derisiz bir versiyonu olsa da. Bir sabıka fotoğrafına benziyor, belki de bir çocuk ıslahevinin çekeceği bir fotoğraf. Resimde yaklaşık yedi-genç yaşlarında görünüyor.

"Ebeveynlerinin altında annesi on yıldan biraz daha uzun bir süre önce ölmüş olarak listelenmiş," diyor. "Baba olarak Ivan Volkov adında bir adamı listelemiş ama Ivan'ı araştırdığımda otuz yıldan uzun bir süre önce, neredeyse Rusya'dan ABD'ye göç ettikten hemen sonra öldüğünü gördüm."

Kaşlarımı çatıp ekranın üstünden bakıyorum, sıcak çikolatasını ağzına götürüp bir yudum alırkenki eski halini gözümün önüne getiriyorum. "Ace yirmili yaşlarının ortalarında olmalı. Eğer Ivan gerçekten öldüyse, o zaman bir hata var demektir. Ya gerçek babası değil ya da-"

"Ivan Volkov ölmemişti," bitiriyorum.

"Bingo." Başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Ace'in kendisi hakkında çok fazla bilgisi yok - sistemden alıntı yapmak gerekirse, yaklaşık beş yıl önce öldü. Dolayısıyla bulduğum her şey Amerikan devlet eğitim sisteminden ve pek de hoş değil. Annesi öldükten sonra, bir ya da iki yıl boyunca haritadan tamamen kaybolmadan önce akrabadan akrabaya savruldu. Ölüm tarihinden yaklaşık bir yıl öncesine kadar ortaya çıkmamış."

"Ve?"

Rylie başını sallıyor. "Hiçbir şey," diyor iç çekerek. "İslahevinden çıktıktan sonra tutuklama kaydı yok. İş beklentisi de yok. Geçimini sağlamak için nereden para kazandığını belirleyen bir şey yok, yani bir belge izi yok. Hepsi masanın altındaydı. Çıkmaza girdim ve Ivan Volkov ve Clover'a geçmek zorunda kaldım ve ikisi arasında en dürüst olan Clover'dı."

Rylie fincanını masaya bırakıyor ve sırt çantasına doğru dönüyor, çantasını açıyor ve kapaklarının arasından çeşitli kâğıtlar çıkan, ağzına kadar dolu bir defter çıkarıyor. "Clover'ı zaten biliyoruz," diyorum. "Bana Ivan'dan bahset." Clover dış kapının anahtarıysa, belki o da iç odanın şifresidir.

Rylie defterini açıp sayfaları karıştırmaya başlarken dudaklarını birbirine bastırıp aşağıya doğru çeviriyor, kaşlarının arasında küçük bir v harfi oluşuyor. "Belli ki Ivan Volkov'un

Rus Bratva," diye itiraf ediyor, destesinden birkaç sayfa çıkarıp uzatıyor.

İçindekileri tanıyorum, ama oldukça basit ve kuru - orijinal Rusça dilinde tutuklama kayıtları Ace'e benzeyen bir adamın resmiyle birlikte. Aynı göz rengi. Aynı cilt tonu. Bu adamın daha sert bir hayat yaşadığı açık. Burnu yüzünün geri kalanından çok daha büyük ve sanki çok fazla kez kırılmış ve şişlik hiç inmemiş gibi hafifçe merkezden uzak. Gözleri daha ölü, daha az soğuk ve daha bitkin. Bazı resimlerde genç görünüyor - en fazla on üç yaşında - diğerlerinde ise önce yirmili sonra otuzlu yaşlarında.

"Şimdi kaç yaşında olacak?" Ben soruyorum.

"İvan?" Rylie yukarı bakar. "Muhtemelen altmışlı yılların ortası diyebilirim. Aslında doğum tarihini bulamadım, birkaç belgede yanlış yazıyor ve ben de çevrimiçi bir çevirmen kullanıyordum, bu yüzden bu bilgilerin doğruluğu en iyi ihtimalle kabataslak." Yüzünü buruşturuyor. "Bunun için üzgünüm."

Başımı sallıyorum ve belgeleri geri veriyorum. "Hayır, öyle değil," diye onu temin ediyorum. "İyi bir iş çıkardın."

"Yine de ilginç bir şey buldum," diyor Rylie. "Bir adres."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum, dudaklarım kızgınlıkla bükülüyor. "Port Charlotte'taki yeri zaten bulduk." Rylie başını sallıyor. "Hayır, o yer değil. Port Charlotte'da bir ev.

Georgia."

"Georgia?" Kaşlarımı çatıyorum. "Geçici bir ikamet miydi?"

Rylie'nin küçük burnu tekrar kırışıyor. "Sayılır. Aslında tesadüfen buldum sayılır. Luc için kayıp bir kişiyi bulmaya çalışıyordum ve-"

Rylie sözünü keserken göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Cuma gecesine dair anılar kafamda yanıp sönüyor. Kulüp müziğinin ritmiyle dans ederlerken Clover'a sarılmış olan o herifin kolları. İçimde kötücül bir şeyler kök salıyor. Rylie kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Artık aranızın iyi olduğunu sanıyordum," diyor, ses tonundaki tereddütten şaşkınlığı anlaşıyor.

Görmezden . "Abel onun için çalıştığını biliyor mu?"

Göz kırptıyor. "Ona bir iyilik yapıyorum ve evet, ona söyledim." "Onun için sorun değil mi?"

Yüz ifadesi sertleşiyor ve dizüstü bilgisayarını kapıldığı gibi geri çevirip kapatıyor. "Neden olmasın ki?" diye tersliyor. "Ben tecrit altında değilim. Ne istersem onu yapabilirim ve daha sonra yardıma ihtiyacım olma ihtimaline karşı bağlantıları olan bir adama yardım etmek istersem ederim."

"Abel aklını kaçırmış olmalı." Tek açıklaması buydu. Rylie gözlerini deviriyor ve dizüstü bilgisayarını önce kutusuna sonra da çantasına yerleştirmeye başlıyor. "Ya da belki de endişelenecek bir şeyi olmadığını an-ry hakkında."

"Bir Kincaid her zaman bir Kincaid olacaktır."

Bir kalem çıkarıp üstünü tıklarken bana donuk bir bakış atıyor. Belki de o sigarayı içmeliydim. "Görünüşe göre geçen Cuma günü biriyle birlikte olduğu için biraz sinirlenmişsin."

Kanım dondu. "?"

Rylie'nin parmakları diğerlerinden ayırdığı ve karalamaya başladığı kâğıdın üzerinde donup kalıyor. Sonra dikkatli hareketlerle kalemi bırakıyor ve bana bakıyor. Parmaklarında ince bir titreme var ama sanki onları durdurmak istercesine birbirine kenetliyor. Gözleri sert bir bakışla benimkilerle buluşuyor. Titremesinin kızgınlığından mı yoksa korkusundan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Belki de geri kalanımıza karşı tüm korku duygusunu yitireceğini ummak çok fazlaydı - hayır, sadece bana karşı yitireceğini ummak fazlaydı.

"Kes ," diyor soğukkanlılıkla. "Kimseyi kandıramazsın."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Kimseyi kandırmaya çalışmıyorum, Rylie."

Bana bir bakış daha atıyor ve bu seferki daha az korkulu ve daha küstah. Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda başını sallıyor. " zaman kendini kandırıyorsun," diyor ve bu ifadeyle ne yapacağımı bilsem de lanet olsun.

Parmaklarını çözüyor ve bir kez daha kaleme uzanıyor. "Adres Avalon'un eski memleketine yakın olduğu için şüpheli," diye devam ediyor ve sanki az önce olanların hiçbir önemi yokmuş gibi önceki konuya geri dönüyor. "Ace'in Frazier Senior ve Smalls Senior ile çalıştığını biliyoruz ama Luc'un kayıp kişiliğini araştırırken babasının orada boktan bir evi olduğunu öğrendim. Ace'in aynı anda birden fazla adam için çalışıyor olması ihtimal dışı değil. Eğer baban ve Abel için çalışıyorsa, o zaman Kincaid Senior için de çalışıyor olabilir."

Kağıdı kaldırdı ve bana uzattı. "İşte, adres bu. İsterseniz kendiniz kontrol edin ama benim önerim Luc'un babasıyla konuşup konuşamayacağınıza bakmanız. Eğer gerçekten izini sürmek istiyorsan Ace'e onun aracılığıyla ulaşabilirsin."

Sayfayı alıyorum ve arka cebime koymadan önce düzgünce katlıyorum. "İpucu için teşekkürler." Gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Yine de gitmeden önce bir soru soracağım." Çantamı kavrayıp omzuma doğru çekerken yere bakıyorum. "Hâlâ onu aradığını biliyor mu?"

Rylie'nin bahsettiği 'o'nun kim olduğunu merak etmenize gerek yok. Bunu kendisinden saklamaya çalışabileceğim tek bir 'o' var. "Hayır."

Rylie bir nefes verir ve başını sallar. "Aptal."

"Hamileliğinde arsızlaşıyorsun," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

Yüzü şaşkınlıktan donuklaşıyor, sanki içinde bulunduğu duruma böylesine alışılmadık bir gönderme yapmamı beklemiyormuş gibi. Yine de bir süre sonra kıkırdıyor. "Şekillenmeye ve büyümeye başlayana kadar bekle. Bahse girerim, koca kafalı bir Eastpoint varisi mesaneme atlayıp kaburgalarımın tekme attığında senden daha ölümcül olacağım."

Başımı sallıyorum ve uzanıp saçının üst kısmını karıştırıyorum. "Yardımanın için teşekkürler," diyorum içtenlikle. "Ama Clover'ı nasıl idare edeceğime dair fikirlerini kendine saklamayı tavsiye ederim."

Omuz silkiyor. "Bu senin cenazen."

İçimi çektim. "Avalon'un senin üzerinde korkunç bir etkisi var," diyorum ona.

"Belki." Rylie inkar bile çalışmıyor. "Oh, bir şey daha

-Luc'a da aynı adresi verdim. Ne de onun için buldum. Birbirinize rastlarsanız şaşırmayın. Dediğim gibi, babasına gitmenizi şiddetle tavsiye ederim. Ace'i dışarı çıkarmak için onun gibi birini kullanabilirseniz, o zaman adamınızı bulmuş olursunuz." Duraklıyor ve diğer kâğıtları toplayıp çantasına koyarken başka tarafa bakıyor. "Clover'la ne yaparsan yap... bu senin daha sonra yapacağın bir hata."

Yoruma bir yanıt vermiyorum ya da eklemek istediği başka bir şey olup olmadığını duymak için etrafta dolaşmıyorum. Bunun yerine, başının üst kısmını bırakıyorum ve kandırdığım kişiyi aramak üzere kafeden çıkıp yürümeye başlıyorum.

Bazı insanlar yalan söylemenin doğruyu söylemekten daha fazla çaba gerektirdiğini düşünür, ancak bazen yalanların geceleri uyumamızı sağlayan tek şey olduğunu biliyorum. Gerçek herkesten çok daha tehlikelidir.

itiraf etmek istiyor. Bu, gözlerimizi kapatıp her şey yolundaymış gibi davranmaktan çok daha kanlı ve zahmetli bir iştir.

Nihayetinde, gerçekten ihtiyacımız olan tek gerçek inanmayı seçtiğimiz şeydir.

Clover'ın kardeşine yardım ettiğine, onu benden kurtardığına inanmasına izin vermeye devam edeceğim, oysa gerçek şu ki o Avalon'a gözünü diktiği anda ölmüştü - aileme zarar verip yaşayabileceğini düşündüğü anda.

CLOVER

"GÜZEL EŞARP."

Tanıdık sese dönüyorum, bir elimi kaldırıp orta parmağımı havaya kaldırırken dudaklarımda bir kaş çatma oluşuyor. "Siktir. Defol."

Avalon gülüyor. *Kaltak*. Gülmesi bittiğinde başını sallıyor ve görünmez bir gözyaşını siliyor. "Artık orada bir şey sakladığından eminim," diyor boynumu göstererek. "Yine de birkaç gün oldu. Her ne ise şimdiye kadar iyileşmiş olması gerekmez miydi?"

"Ben kızıl saçlıyım," diye hatırlatıyorum ona, çok açık olmasına rağmen başımın üst kısmını göstererek. "Morluklar göze çarpar ve kalıcıdır." Ve Braxton'ın bana verdiği morluklar daha önce yaşadıklarımın çok daha kötü. Kalçalarım. . Belim. Cehenneme kadar dövülmüş lanet bir bez bebek gibi hissediyorum. En azından kıyafetlerimin altına dağılanları saklamak daha kolay.

Yine de ağrı ve sızıların garip bir şey yaptığını fark ediyorum. Geceleri yatağında uzanırken -son kaldığım odanın kapısını kırdığından beri beni değiştirdiği yeni odada

-Parmaklarımdan uçlarını yanlarımdakilere geçiriyorum ve bacaklarımdan arasındaki nemli tepkiyi hissediyorum. Ona ne kadar olduğunu söyleyebilirim, ama... ne yazık ki, görünen o ki, derinlerde ben de aynı derecede kötüyüm.

Avalon boğazının arkasından mırıldanıyor ve ben de otomatik olarak uzanıp şu anda normal halktan saklamak için elimden geleni yaptığım morlukları ve ısıruk izlerini örten kumaşı sıkıyorum. Eminim ki Braxton'ın biraz

ama en azından yarım haftadan biraz daha uzun bir süre önce beni aptal yerine koymamış ve göğsüme bıçak saplamamış gibi davranmak istiyorum. Mecazi anlamda tabii ki ya da en azından göğsüme bıçak saplaması konusunda. Onu yeterince kızdırırsam bunu da yapacağından hiç şüphem yok. Dürüst olmak gerekirse, daha az acıtabilirdi.

"Ne kadar kötü olabilirler ki?" Avalon son dersimizden sonra yürüyüş yolunda bana katılırken soruyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum, *arkadaşının* el işine bakmak için boğucu eşarbı çıkarmaya çalışma fikrine kapılırsa diye yan adımlarla ondan uzaklaşıyorum. Tabii eğer gerçekten arkadaşlarsa. Ona şüpheyile bakıyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, tartışıyorum ama günün sonunda erkek arkadaşının en yakın arkadaşıyla yatıp yatmadığı beni ilgilendirmiyor. Aralarında her ne varsa, belli ki eski değil. Ve daha önce olduğu gibi, beni ilgilendirmez. Umursamaya hakkım yok.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum, yaya geçidi işaretinin yeşile dönmesini beklerken caddeye geri dönüyorum. Yeşil yanar yanmaz, cehennem köpekleri kıcımın dibindeymiş gibi beyaz çizgilerden geçiyorum. Bacaklarım koşuya çıkmak için kaşınıyor. Kampüsün etrafında. Tower spor salonunda. Fark etmez. Önemli olan tek şey hareket etmem gerektiği - bir yere gittiğimi ve tüm bu lanet insanları ve sorunlarını geride bıraktığımı hissetmem gerekiyor.

Avalon bana yetişmek için arkamdan hızla ilerlerken caddeyi geçmeyi başarıyorum. Boylarımız aynı olabilir ama benden daha hızlı olduğundan şüpheliyim. Eğer gerçekten kaçmak isteseydim, beni yakalamasına imkân yoktu. Tabii eğer ... Ayak bileğime bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve o lanet olası mücevher parçasına bakıyorum.

Brax çıkarmaya çalışmamın beni şok söyledi ama umursama noktasını neredeyse geçtim. Daha önce acı hissetmemiş değilim. Onu ben öldürdüm, değil mi?

Yalnız, siyah bir sedan birkaç adım ötedeki bir binanın önünde rölantide çalışıyor; renkli camlar tamamen karartılmış. O kadar karanlık ki içinde ne olduğunu görmek mümkün değil. Bunun dışında, araç tamamen orta sınıf görünüyor, çok pahalı değil, ama ucuz da değil. Bakımlı. Hiçbir çizik ya da aşınma ve yıpranma belirtisi yok.

Ancak tüm bunlara rağmen kendimi ona bakarken buluyorum. Bu tamamen normal. Peki... beni rahatsız eden şey ne?

"Bugün havandasın, değil mi?" Avalon arkamdan mırıldanıyor.

Sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Tüm odağım o arabada. "Hiçbir fikrin yok..." Gözlerimi arabadan ayırmadığım için sözlerim yarım kalıyor.

"Neye sen?" Avalon yanımda duruyor ve o durur arabanın motoru devirleniyor ve kaldırımdan uzaklaşıp dönerek caddeye doğru ilerliyor.

"Hiçbir şey," diyorum, başımı sallıyorum ve otoparka doğru geri dönüyorum.

"Bir saniye bekle." Bir el koluma yapışıyor ve öfkem alevleniyor. Kendimi onun elinden kurtarma dürtüsüne direniyorum. Bunu yapmanın onu kıracağından şüpheliyim -valon böyle küçük şeylerden incinecek bir tipe benzemiyor- ama bu sadece kendime bu insanların yanında duygularımı kontrol edemediğimi kanıtlar. Onun yanında. *Onun* yanında.

"Ne?" Geri dönerken sesim sabit kalıyor.

Başını yukarı kaldırıp bana bakıyor. Elinin kolumda olmasından ne kadar rahatsız olduğumu hissetmiş gibi beni bırakıyor ve yarım adım geri çekiliyor.

"Oldukça gergin görünüyorsun," diyor. "O kadar kötü müydü?" "Ne kötü müydü?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Cidden neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayacaksın, değil mi?" Onu beklerken sessiz kalıyorum. "Kahretsin." Bir adım geri çekiliyor ve beni aşağı yukarı süzüyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Avalon başını bana doğru sallarken saçları omuzlarına dökülüyor. "Sen yaptın, değil mi?" Sözleri bir soru gibi ifade edilmiş olsa da, gerçekten bir cevap bekliyor gibi görünmüyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kes şunu Clover, diyor içimden bir ses. *Sadece seni kızdırmaya çalışıyor.*

Evet, ben aynı şekilde düşünüyorum. *Ve işe yarıyor.*

"Kool-Aid içmişsin kızım," diyor ve ben gerçekten ne yapacağımı şaşıyorum.

Saf kafa karışıklığı karşısında öfkem tükeniyor. Yüzüm buruşuyor.

"Ne?"

"Meyve suyu," diyor. "Aptal kaltak türü. Seni uyarmıştım. Buraya alışmamayı söylemiştim."

"*Değilim.*" Kelimeleri gereğinden fazla vurgulayarak söylüyorum, ne kadar ciddi olduğumu vurguluyorum. Bu benim hayatım değil. Eastpoint benim ait olduğum yer değil. "Ace için buradayım-"

"Evet, evet, hayatını kurtarmak için." Avalon elini kayıtsızca önünde sallıyor. "Bozuk plak gibi konuşmaya başladın."

"Muhtemelen beni başka bir şey için buradaymışım gibi göstermeye çalıştığın içindir."

"Seni buraya getiren şeyin bu olmadığını söylemedim," diyor Avalon. Başını kaldırıyor ve ileri doğru hareket ediyor. Vücudum kaskatı kesiliyor ama hareket etmiyorum. Geri çekilmiyorum. Benimle burun buruna gelene kadar bekliyorum, botlarının uçları spor ayakkabılarıma değiyor. "Ama işler değişiyor," diyor gözlerimin içine bakarak. "Öyle değil mi?"

Evet. Öyleler. Onun yüzünden. *Onun* yüzünden. Benim stu- piditem yüzünden. Midem isyan ediyor, çalkalanıyor ve yuvarlanıyor. "Dur." Nefes alıyorum ve tüm duygularımın akıp gitmesine izin veriyorum. Onu aşağı itiyorum, derinlere gömüyorum. Bacaklarım koşma isteğiyle seğiriyor. Nefes alıyorum ve sonra yavaşça nefesimi yeniden bırakıyorum. "Şu anda her ne yapmaya çalışıyorsan, kes şunu Avalon."

"Ne yapmaya çalışıyorum?" diye karşı çıkıyor.

Bilmiyorum ama tehlikeli geliyor. Benim gibi büyüdüğünde -Unutulmuşların gölgesinde tehlike duygusu doğanın gizli bir parçası haline gelir. Avalon'un her yerinde parlak, yanıp sönen neon tehlike işaretleri vardır.

Gerçekten birbirlerine benziyorlar, sanırım Avalon ve Brax. Bunu sessizce söylemek bile göğsümü ağrıtıyor.

Ona bakıyorum, kızı izliyorum, onu bu kadar... insan yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Benimleyken daha çok bir canavara benziyor. Bir parçam benim onun ihtiyacı olan bir şey olduğuma inanmak istiyor. Ona değer veriyor ama beni öldürmek istiyor. Biz aynı madalyonun iki yarısıyız. Bir taraf aydınlık. Bir taraf karanlık. Tüm bunların adaletsizliği artık acıtmıyor bile. Doğuştan itibaren, hayat adil olmayan koşullardan oluşur.

Çok uzun bir süre sonra Avalon iç geçirir. "Tamam," der sonunda. "Şimdilik peşini bırakacağım."

Arkamı dönüyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum, etraftan dolaşıyorum. Kaldırımdaki ayak sesleri beni takip ettiğini gösteren tek şey. "Ne istersen yapabilirsin," diyorum çünkü bu doğru. Onun dünyasında, o özgür. Özgürden de öte, istediğini yapabilme yeteneğine sahip.

bağları, ipleri ve bağlantıları kontrol ediyor. Sadece kendine ait bir dünyada değil, onu kontrol ediyor ve bunu biliyor.

Benim dünyamda, ben bir araçtan başka bir şey değilim. Dudağımı *sertçe* ısıyorum. Hayır. Ben sadece bir araç olamam. Braxton böyle düşünmek isteyebilir ama bu doğru değil. Anlaşmamı kabul etmesinin bir sebebi vardı. Beni *istiyordu*. Belki bu onun için sadece cinsel bir şey, ama erkekler basit yaratıklardır. Seks onların ifadesidir. Onların dilidir. Bu gerçeğe tutunuyorum ve onu göğsüme yakın tutuyorum. Gözlerim dökülmemiş duygularla yanıyor. Ait olmadığım bir yerde -bu küçük grubun, bu şehrin, bu üniversitenin dışında- sürükleniyor olma hissi hiç beklemediğim bir azap. İzolasyon. Ayrılık. Aşağılanma. Tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kaldım ve hayatta kaldım. Bunun bir anlamı olmalı.

"Avalon arkamdan seslendi: "Şu anda berbat bir ruh halinde olduğunu biliyorum ama peşinden gelmemin bir nedeni var."

"Rehineye göz kulak olmak için mi?" Hafifçe soruyorum.

Avalon yanımdan geçiyor ve bir sonraki sokağa geldiğimizde duruyor. "Hayır." Başını yana doğru eğiyor. "Artık sana göz kulak olma ihtiyacı hissetmiyorum ve Brax'ın da hissetmediğini anlamalısın."

"Oh?" Koşmamı beklemedikleri için mi? Ayağımdaki bilekliğe bakıyorum. Hayır, çünkü beni çoktan tuzağa düşünüyorlar. O lanet şeyi ayağımdan söküp atma dürtüsü yükseliyor.

Ace, kendime hatırlatıyorum. *Bunu onun için yapıyorsun.*

Gök gürültülü bulutlar tepemde yuvarlanıyor. Başımı kaldırıp onlara bakıyorum, gri gökyüzünün geri kalanını bastırmış gibi görünüyor. Yağmur kokusu burun deliklerimden süzülüyor. Derin derin içime çekiyorum. Neme alışkınım ama burada, Eastpoint'te her şey kuru.

Braxton'la geçirdiğim o gece kuru değildi. Belki de onun karanlık yanlarını kabullenmemin bir diğer nedeni de buydu. Bastırılmış dehşetten tam bir kararlılığa geçmemin nedeni de buydu. O terasta, kığım donmuş korkuluklara dayalı ve sırtım açık gökyüzüne dönükken, havadaki sıcaklık ve nem beni evimde hissettirmişti.

Avalon iç çekiyor, cevap vermememden rahatsız olmaya başladığının bir işareti. Yukarı bakıyorum ve bekliyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seni bir yere davet etmek istiyordum."

"Seçme şansım var mı?"

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "*Hayır.*"

"O zaman kaçamak cevaplar vermenin ne anlamı var?" diye sordum. "Bana nerede ve ne zaman olacağımı söyle. Eminim yavru köpeğiniz arzu ettiğiniz her şeyi gerçekleştirecektir."

Sırıtiş kaybolur. "Dikkatli ol, hapishane kuşu." Beni nasıl gördüklerini kanıtlayan bir başka lakap. Zayıf. Hapsedilmiş. Keşke gerçekten neler yapabileceğimi bilselerdi. Ellerimi yumruk yaptım.

Şu anda masum bir yüz takınıyor olabilirim ama ikimizin de farklı iklimlerden gelen yırtıcılar olduğumuzu biliyorum-Braxton ve ben. Eastpoint'e bir rehine, bir pazarlık aracı olarak girdim. Ben gerçekte böyle biri değilim. Ve Avalon bunu görüyor. 'Hapishane kuşu' yorumu beni kızdırmak içindi ve işini de yapıyor ama belli etmiyorum.

Bakışları daralıyor. "Brax ve benim aramda ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama yanıyorsun."

"Öyle miyim?" Öfkemi korumam ve kelimelerin çıkmasına izin vermemem gerektiğini bilsem de, vücudumun aklında başka şeyler var gibi görünüyor.

Avalon'un ifadesi kararır. Üst dudağı hafifçe geriye kıvrılır ve kaşları aşağı iner. "Evet." Yeterince kendine güvenen herkes yalan söyleyebilir. Ona bakıyorum, bir şey söylemeye çalışıyorum. Bir şey. Herhangi bir şey. Yine de iyi. Hiçbir şey yok.

"Sen nasıl istersen Ava." Omuz silkip yanından geçmek için hamle yapıyorum ama Avalon'un kolu fırlayıp beni durduruyor. Donup kaldım.

"Bilmiyorsun Clover ama Dean benim her şeyim." Çok fazla kız aynı şeyi iddia etti. Geçmişte, aşklarını itiraf ettikten sonra dönüp en iyi arkadaşlarını, erkek kardeşlerini ve hatta öğretmenlerini beceren pek çok kız görmüştüm. İçinde bulundukları acınası durumdan kurtulmak için ne yapmaları gerekiyorsa yapıyorlardı; aşk hiçbir zaman bir silahtan fazlası değildi. Ormanı kesmek için kullanılan bir pala gibi, kadınlar da istediklerini elde etmek için onu kullanırlar. Yine de bir şey söylemiyorum. Bir anlamı olmazdı.

"Brax'ı seviyorum," diyor, "onun için adam öldürürüm ama iş başa düşerse Dean önce gelir. Brax bunu anlıyor."

Onun için ne kadar üzücü. "Umurumda değil."

"Öyle mi?" Avalon kolunu bırakıp önüme geçiyor ve tekrar eski pozisyonumuza, yüz yüze geliyoruz. Kovala ve kaç. Durula ve tekrarlar. Tereddüt etmeden bakışlarını karşılıyorum. "Umurunda olmayan biri için bu düşünce seni çok rahatsız ediyor, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Gülümsüyor ama bu gülümseme dişlerinden çok başka bir şey. "Cevap vermene gerek yok," diyor. "Ben zaten biliyorum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu hafta sonu gideceğimiz yeri seveceksin. İçimden bir ses ringe kendin bile çıkmak isteyebileceğini söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Yüzük?"

Sırıttırıyor. "Evet, bu bir dövüş ringi. Yeraltında. Kanlı. Vahşi." Kaşları kalkıyor. "İyi bir dozda kan dökmek işine yarayabilir."

Hiçbir fikri yok, ama cevap vermeye zahmet etmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, gerçekten bir anlamı yok, kraliçe ne isterse onu alır. Zaten hiç seçeneğim yoktu.

Ne onunla ne de Brax'la. Şu anda kaderim her ne , onunla iç içe geçmiş durumda ve bu da buranın ne kadar sinsi bir yer haline geldiğini gösteriyor. Eastpoint bir kanser ve eğer burada kalırsam ölümcül olacak. Şimdi tek soru şu: Tedavinin Braxton'ın sağlayabileceği bir şey olup olmadığını öğrenecek miyim yoksa B planına mı geçeceğim?

Başımı çeviriyorum ve az önceki arabanın gittiği yola bakıyorum. Boynumun arkası farkındalıkla karıncalanıyor. İzleniyorum. *Ace mi o?* Merak ediyorum. *Beni çoktan buldu mu?* Aklıma başka bir soru geliyor - *daha ağır ve daha ilgili- eğer o ise, neyi bekliyor? Ve ben bunu ne zaman öğreneceğim?*

BRAXTON

AKLIMI KAYBEDİYORUM. BU YAVAŞ BİR SÜREÇ, ÇIPLAK GÖZLE GÖRÜLEMEZ, ama yine de orada. Bana bir şey yapıyor ve bu terastaki o geceden çok önce başladı. Kaçtığı anda başladı ve ben de onun peşine takıldım, kardeşiyle oynadığımız satranç oyununda bir piyon olacağı kaçınılmaz gerçeğine karşı büyük bir mücadele verirken onu izledim.

Kendini gerçeğe teslim ettiğinde ve kullanımının zorluğuyla yüzleştğinde, bunu kendi seçimi haline getirmeye çalıştığında - kaçınılmaz bir şeyi fırsata dönüştürdüğünde- bile onu ilgi çekici buldum. O, çoğu insanın aksine, gerçekten eğlenceli biri. Kısa anlarda gözleri dünyaya açılıyor ve dile getirmediği korkusundan öfkesine ve derin üzüntüsüne kadar aklından geçen her şeyi açığa vuruyor. Son kısmın farkında olup olmadığından bile emin değilim.

Clover yalnız bir kız. Şeytan olduğum için, terastaki gece bundan faydalandım.

Şimdi, Eastpoint'in sanayi bölgesindeki eski, köhne depoya doğru ilerlerken, kendimi keskin bir gözle onu izlerken buluyorum. Onu incittim. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, kendini taşıma şeklinden belli oluyor. Böyle bir şey için hiç suçluluk duymadım ve şimdi bile duymuyorum; sadece... sanki yavru köpeğini tekmelemişim gibi etrafta dolaşması umurumda değil. Bu çok anlamsız.

"Neden buradayız?" Sonunda bakışlarımı birkaç metre önümde duran kızıl saçlıdan çekip Ava'ya çeviriyorum.

Omuz silkiyor. "Bir süredir gelmedim," diyor. "Ve D-man yalnız gelmeme izin vermedi." Başparmağını yanındaki adama doğru salladı.

Dean ise sanki çok ekşi bir limon yutmuş gibi görünüyor. "Seni hâlâ burada istemiyorum amina koyayım," diye mırıldanıyor, elini kızın beline dolayarak onu kendi tarafına ve zaten heyecanlı olan kalabalıktan uzağa doğru çekiyor. Bu gece havada dans eden bir elektrik dalgası var, bu dövüslere her zaman nüfuz eden bir kana susamışlık.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, onlara içermiştim. Katılamadığım için kızgındım ama yaşlandıkça beni daha rahatlatıcı bir şeyin beklediğini fark ettim. Eastpoint köpekbalıklarıyla dolu ve ben de onlardan biriyim. Her köşede düşmanlar var. İlerlemek uğruna kendi çocuklarını alıp satan insanlar. Eastpoint isimlerini kullanarak iz bırakan hainler. Dean onları bulmak ve gerekirse öldürmekle görevliyken, ben bilgi toplayan kişiyim. İşkence. Öldür. Öldür.

İçim daralıyor ve şaşırtıcı bir hayal gücü patlaması kafamı dolduruyor. Clover tepeden tırnağa kan içinde, beyaz bir yatağa uzanmış. Görüntü değişiyor ve onu beceriyorum, o çığlık kanı her tarafına bulaştırıyorum. Bu ani fantezide onu öldürüyor muyum yoksa döllerimle mi dolduruyorum bilemiyorum. Belki ikisi de. Aletim pantolonumun içinde sertleşiyor ve başımı kaldırıp onu en son gördüğüm yeri takip ediyorum, kenara çekilmiş, kendini sürümüzden ayırmış, sıkılmış ve yalnız görünüyor.

"Gözün bir şeyde mi, psikopat çocuk?" Ava'nın yorumu ona doğru bakmamı sağladı.

Kollarımı kavuşturarak botlarımın arkasına yaslanıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Onun manipülasyonlarından hâlâ memnun değilim. "Bana ait olan bir şeyi gözlemlememde yanlış bir şey yok," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?" Başını sallıyor, uzun siyah saçları yüksek at kuyruğunun içinde sağa sola sallanıyor. "Zavallı kızın kontrolünü kaybetmesine şaşmamalı."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?" Talep ediyorum. "Sen ne biliyorsun ki?" Clover bir şey söyledi mi? Ava'ya açıldı mı?

Ava dudaklarını büzerek ve gözlerinde düşünceli bir bakışla bana bakıyor. "Ondan nefret etmiyorsun Brax," diyor sonunda. "Hiçbirimiz nefret etmiyoruz."

-Habil'i saymazsak, ama ondan Ace ile akraba olduğu için nefret ediyor. Aslında ondan kişi olarak nefret etmiyor."

"Bunun ne alakası var?"

Dean'e yaslanırken iç geçiriyor. "Kötü niyet beslemediğin birine zarar vermek istemek çok zor."

Benim için değil. Hiç olmadı. Yine de Dean konuşmadan önce cevap verme şansım olmadı. "Onun için üzülüyorum," dedi ve beni şok etti.

"Onun için *üzülüyor* musun?" Kelimeleri tekrarlıyorum, yanlış duyup duymadığımdan emin değilim. Dudakları kıpırdıyor gibi görünüyor, ama söylediklerini zihnimde her tekrarladığımda aynı cümle aklıma geliyor.

Dean başını sallar. "O da en az bizim babalarımız kadar bu işe bulaşmış durumda. Onun için başka seçenek yok." Bana bakıyor, yüzü ciddi ve sahip olduğunu iddia ettiği sempatiden yoksun. Hiçbir şeyden yoksun, gerçekten. Benim gibi o da duygularını bir maskenin ardına saklamakta iyi ve nerede olduğumuzu düşünürsek -acımasız elitlerle çevrili, birinin kanadığını ve kırıldığını görmek için buradayız- bana neden iç yüzünü göstermediği anlaşıyor. Yine de içim yanıyor. Ne demek istediğini bilmek istiyorum. "Gördüklerimden ve Ava'nın bana anlattıklarından anladığım kadarıyla bize zarar vermek istemiyor gibi görünüyor. Kardeşinin ne yaptığını bile bilmiyor. Neden ona söylemedin?"

Bakışlarım tekrar Ava'ya kayıyor. "Onun hakkında ne söyledin?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum.

Ava omuz silkiyor. "Sadece bize çok benziyor."

Bizim gibi mi? Clover? Dikkatim söz konusu kıza dönüyor. Kızıl saçlarıyla kalabalığın içinde göze çarpıyor - var olan tek kızıl saçlı o değil elbette, ama onun tonuna sahip tek kişi. Vücudunun şekli bir kum saati gibi. Soluk teni, sanki biri onu yaratırken üzerine boya sıçratmış gibi küçük kahverengi noktalarla beneklenmiş. Şu anda neredeyse hayalet gibi görünüyor. Sanki güçlü bir rüzgar onu uçurabilirmiş gibi. Kırılğan. Kırılabilir. Ve bu da bana biraz çekici gelse de, Avalon'a hiç benzemiyor, bana hiç benzemiyor. *Bize nasıl benziyor ki?*

"O dirençli biri," diye cevaplıyor Ava dile getirmediğim sorumu. "Önemsediği birini kurtarmak için burada ve dürüst olalım Brax, kampüsteki insanlara verdiği komşu çocuğu görüntüsünü ona vermedin. O senin gerçek yüzünü gördü, cinayet niyetine kadar her şeyini. Çılgılık atarak kaçmadı."

"Çünkü kardeşini öldüreceğimi biliyor," diye .

Dean, "Zaten yapacaksın," diye ediyor. "Ona yalan söylemiş olman ve onu gerçekten onu korumak için bir şey yaptığına inandırmış , burada onun cezasıyla karşı karşıya olduğu gerçeğini zihninden silemez. Her birimiz için aynı şeyi yapardık. Birbirimiz için öldürürüz ama aynı zamanda birbirimiz için ölmeye de hazırız."

"O bizim gibi değil." İnkâr ediyorum ama aynı zamanda ... ben de aynı şeyi düşünmemiş miydim? Dişlerimi sıkıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. "O bir tarafta, biz diğer taraftayız." Küçük benzerlikler ve saygıyı hak eden eylemler, onun olduğu şeyi daha az bir şey yapmaz. O bir düşman.

Dikkatimi tekrar onlara veriyorum ve Dean'e ters ters bakıyorum. "Benden tam olarak ne istiyorsun?" Talep ediyorum. "Onun sersemlemesini ve mahvolmasını istemen gerekmez mi? Senin kızına işkence eden adama yardım ediyor."

Dean cevap vermiyor ve onun yerine Ava'ya bakıyor. "Bizim kan davamız Ace'e karşı Brax. Onunla değil," diyor. "O sadece tali bir hasar."

"Peki ne öneriyorsun? Onu mı istiyorsun?"

Asla. O benim.

Ava ve Dean birbirlerine bakarlar. Dean yavaşça nefes veriyor. "Sadece ne yaptığını bildiğinden emin olmak istiyoruz, dostum."

"Ben her zaman ne yaptığımı bilirim," diye çıkışıyorum. "Onu istediğim kadar tutabilirim."

"Yapamazsın demiyorum ama günün sonunda o senin avın değildi. Ona yalan söylediğini anladığında ne yapacaksın? Gitmesine izin mi vereceksin?"

Onunla ne yapacağım? Bu soru kafamın içinde yankılanıyor ve Ace'in icabına baktıktan sonra Clover'a ne olacağını tam olarak düşünmediğimi fark etmek beni rahatsız ediyor. *Gitmesine izin verecek miyim?* Onu bataklıktaki o karavana geri gönderme fikri göğsüme bir kaya gibi oturuyor. Kardeşini öldürdükten sonra bir çukurda çürümesine izin mi vereceğim? Bu beni neden rahatsız etsin ki? Bilmiyorum, ama ediyor.

Ya kalırsa? Dean'e geri dönüp Kule'yi ona bırakabilirdim. Burası benim yerimdi ama... o artık buranın o kadar büyük bir parçası ki onsuz düşünemiyorum. Bu hoşuna giderdi, değil mi?

O mu? Batan bir ölüm tuzağında yaşamak zorunda kalmayacaktı. Rahat edecekti.

Belki de onu kullanmaya devam edebilirim. Anlaşmamızı biraz daha kalıcı hale getirebiliriz. Sonunda kardeşinin izini bulduğumda, belki de onun haberi olmadan onu öldürebilirim. Bu daha kolay olurdu, değil mi? Bilmesi gerekmez.

Düşüncelerim çılgılık atarak durdu. Ne düşünüyorum ben? Kardeşini öldürüp saklamayı mı? Bunun ne anlamı olabilir ki? Duygularını incitmemek için mi?

Kafamda tiksinti pıhtılaşıyor. Siktir et onu. Onun duyguları önemli değil. İntikam önemli.

"Brax?" Ava'nın seslenişi dikkatimi dağıtıyor ve ağzımdan bir küfür çıkmasına izin veriyorum. İkisine dönerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Esirimle ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez." Kelimeleri zehirli bir şekilde tükürdüm. Clover benim, istediğimi yaparım. Canını yakmak benim. Sikmek benim. Kırmak benim.

"Brax, bu yaptığımız şey değil."

Cebimdeki telefonum çalıyor ve hemen çıkarıyorum. Daha ekrana bakmadan, "Buna bakmalıyım," diyorum. "Benim için ona göz kulak ol."

Yanıtlarını duymak için etrafta bile dolaşmıyorum. Depodan çıkıp telefonumun cevaplama düğmesine bastığımda bakışlarını hissediyorum. Endişelerini. Endişelenecek bir şey yok. Her şey kontrolüm altında.

BRAXTON

"BENİM İÇİN NEYİNİZ VAR?"

"Hiçbir şey." Troy'un sesi hattan geliyor ve kulaklarımı bir bıçak gibi kesiyor.

"Ne demek *hiçbir şey*?"

"Yani, burada hiçbir şey yok," diye yanıtlıyor Troy. "Ev terk edilmiş. İçeri girmek yeterince kolaydı. Kapı kilitli bile değildi ve burada bulunan değerli eşyalar da çoktan gitmiş. Bir yıl ya da daha fazla olmasa da birkaç aydır burada kimse yaşamamış gibi görünüyor."

Az önce Avalon ve Dean ile yaptığım konuşmadan sonra duymak istediğim haber kesinlikle bu değildi. Göğsümden bir küfür yükseliyor ama meraklı gözlerden uzakta, otoparka doğru ilerlerken onu geri itiyorum. Botlarım çakılların üzerinde çıtırdıyor.

"Ondan iz yok mu?" Talep ediyorum.

Troy'un iç çekişi diğer hattan geliyor. Rylie'nin bu hafta başında bana verdiği bilgilerden sonra onu Georgia'ya, Avalon'un memleketine ve bulduğu gizemli adrese geri gönderdim. Orada bir şeyler olmalıydı. Ace'in bir yerlerde olduğuna dair bir ipucu ya da işaret. Rylie'nin bulduklarına -ya da bulamadıklarına- rağmen o ölü bir adam değildi. Tam olarak değil. Gazetecilerin hepsi bir şey söyleyebilirdi ama ben gerçeği biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Ace Volkov hayatta ve iyiydi ve o yaşadığı ve nefes aldığı sürece, kız kardeşi benim tutsağım olarak kalacak ve bu lanet olasıca başarısızlık ve iğrenme duygusu göğsümde oturacaktı.

"Gerekirse buranın altını üstüne getir Troy," diye ısrar ediyorum. "Biri gelip soru sormaya kalkarsa bunun sonuçlarıyla ben ilgilenirim."

"Hayır, dostum," diyor Troy. "Anlamıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla tersine çevirecek hiçbir şey yok. Neredeyse bir ev bile değil. Çatı çöküyor. Zemin çöküyor. Mobilyalar eski ve yıpranmış. Burada her kim yaşıdıysa, uzun geri dönmemiş. Ve buradayken bile, asgari düzeyde yaşamışlar. Buradaki her şeyi çoktan gözden geçirdim. Arka bahçede ceset aramaktan başka bulacak bir şey yok. Posta yok. Yönlendirme mesajı yok. Hiçbir şey yok. Burası hayalet bir ev. Boş." Çıkamaz sokak.

Park yerinde duran arabaya doğru yürüyorum. Birkaç saat önce Clover sağımdaki yolcu koltuğuna oturmuştu; sıcaklığı oradaydı ama ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Bir ön kolumu yolcu tarafının camına yerleştirirken gözlerimi kapatıyorum ve kamburlaşıyorum.

"Siktir." Lanetin uçmasına izin verdim. Kendimi tutmamın bir anlamı yoktu. O lanet olası adres, Ace'i bulmak için yaptığım son girişimlerden biriydi. Ne yaparsam yapayım, attığım her ipin ucunda bir şey yokmuş gibi geliyor. Oltamdaki yem gitti ve elimde gösterecek hiçbir şeyim yok.

Hayır, belki hiçbir şey değildir. *O* hala elimde.

"Üzgünüm Brax," Troy'un sesi sempati dolu. *Sikeyim sempatisini*, diye düşünüyorum. *Buna ihtiyacım yok*.

"Senden yapmanı istediğim diğer şey ne olacak?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"mı?" Troy cevap verir. "oraya gidiyorum. Sıkıca kilitleyeceğim. Endişelenme."

"Oraya vardığında bana haber ver."

"Haber veririm."

Başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıyorum ve ardından gelen sessizlikte yenilgi araya giriyor. Hırçın ve şiddetli bir şekilde, beni içten dışa doğru doldurana kadar sistemime akıyor. Geri çekilip kapıyı yumrukluyorum. Yumruğum metalle buluşuyor ve çıkan çıtırtı kendi kulaklarıma bile boş geliyor. Bu yeterli değil. SUV'umun yolcu tarafındaki kapısında yanılmayacak büyüklükte bir göçük oluşana kadar tekrar tekrar yumrukluyorum.

Sessizlik içinde geçen birkaç uzun dakikadan sonra, aramak şöyle dursun, aramayı aklımdan bile numarayı tuşluyorum. Yine de, işte buradayım, asla iletişim kurmamayı umduğum piç kurusu diğer tarafta bekliyor. Telefonu kulağıma dayadım.

ve cevabını duymak için bekliyorum. Uzun saniyeler geçiyor ve sonra cevap veriyor.

"Kimsiniz lan siz?" Tabii ki kendi telefonuna böyle cevap verir. Neden şaşırmadım? Belki de tahmin edilebilir olduğu içindir. Tanıdığım bir kızılın aksine.

"Beş ay önce Avalon'u kaçıran ve ona işkence eden bir adam vardı," diye başlıyorum, tarifini verirken dişlerimi sıkıyorum. "Onu hiç gördün mü?"

Sessizlik ve ardından, "Yardıma ihtiyacın olmadığını sanıyordum," diye yanıtıyor Luc Kincaid.

Şerefsiz. "Şu lanet soruya cevap ver," diye tükürdüm. "Hayır," diyor. "Onu tanımıyorum."

"Bilmem gereken tek şey buydu." Görüşmeyi sonlandırmak üzereydim ama beni tek bir cümleyle durdurdu.

"Bu size yardım edemeyeceğim anlamına gelmez."

Dişlerim birbirine çarpıyor. Ona gerçekten güvenmek istemiyorum. Dean şu anda onunla iyi olsa bile, bir ömür boyu koşullanmış nefret ve güvensizliği tersine çevirmek zor. "Ne biliyorsun ki?" Telefonu kapatma içgüdümüne rağmen kelimeleri tükürerek söylüyorum. Bulabildiğim her şey hiç yoktan iyidir. Vereceği her bilgi Ace Volkov'u bulmaya bir adım daha yaklaşmak demek. Buna inanmak zorundayım.

"Babam," diyor Luc. "Güvendiği insanlar var. Onları araştırabilir ve bu tanıma uyan biri olup olmadığını öğrenebilirim. En azından ben de kendimce bazı duyumlar alabilirim."

"Benim yapamayacağım bir şeyi yapabileceğini sana düşündüren nedir?" İçimde acı yükseliyor. Bu ve bunu bildiğim tek yolla sistemimden atmak için şiddetli bir arzu. Önceden olsa uzun zamandır birlikte olduğum fahişelerden birini çağırırdım ama şimdi elimde bir tane daha var. Clover var. Onu görmem, kıyafetlerini parçalamam ve bana sertçe binerken onu yemem gerekiyor. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Yumruklarımı cipin ezik tarafına doğru sıkıyorum.

"Kincaid'lerin Eastpoint'ten nasıl kurtulduğunu sanıyorsun, Braxton?" Bu geçerli bir soru. Bizim gibi Kincaidler de uzun zamandır buralardalar. Kendi işleri, kendi operasyonları var. Rylie, Kıdemli Kincaid'in Ace'in çalıştığı organizasyonla çalışıyor olma ihtimalinden bahsetmişti.

Yine de ona cevap vermek yerine, istediğim cevaplar için onu . "Rylie birini aradığını söyledi."

Gergin bir sessizliğin ardından, "Öyle mi? Ne olmuş?"

Ses tonundaki gerginlikten önemli olduğu sonucuna varıyorum. "Bana bir adres verdi, eminim size verdiği adresle aynıdır. Adamıma kontrol ettirdim."

"Ve?" Luc soruyor. "Bir şey buldu mu?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Hiçbir şey yok. Uzun süredir terk edilmiş olduğunu söyledi."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gerçekten neden? "Dinle Kincaid," diye çıkışıyorum, "sana güvenmiyorum. Dean'in ne söylediği önemli değil. Tarihi bir nefeste yeniden yazamazsın. Sende ihtiyacım olan bir şey var, birini bulmam gerek ve sende de öyle. Şu anki bağlantının bizimle olduğunu bilmelisin."

"Onun bağlantılarının farkındayım, evet."

"Rylie sadece bir bağlantı değil Kincaid. O Abel'ın. Temiz ve basit. Günün sonunda, onun sadakati söz konusu değil."

"Artık aramızda lanet olası bir kavga yok." Luc'un sesi de kendisi kadar sert. Geçilmez. Zar zor dizginleniyor. Bu ikimiz için de geçerli.

"Ace Volkov'u bulmalıyım." Bu ismi söylemek zayıflığımı açığa vurmak gibi bir şey ama yine de yapıyorum. Piçi dışarı çekebilecek biri varsa o da belki Kincaid'dir. Günün sonunda, o piçi bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu, Eastpoint'i tehdit eden diğer tek şeytanla bir anlaşma yapmak anlamına gelse bile. "Ve duyduğuma göre hâlâ St. Augustine'den transfer olmaya çalışıyormuşsun."

Luc cevap vermeden önce hatta bir sessizlik oluyor. "Bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?" Luc sorar.

"Belki de öyleyimdir. İyiliğe karşı iyilik." Ace'i bulmak bir Kincaid'e kapıları açmaktan daha önemli.

"Ve tek gereken şu Volkov denen adamı bulmak için yardım etmek mi?" "Evet."

"Tamamdır." Ses tonunda hiç tereddüt yok. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim, karşılığında bana bir şey vermek istiyorsan, ben kimim ki seni geri çevireyim? Bir soruşturma başlatıp etrafa soracağım."

"Ne kadar?"

"En az yirmi dört saat," diye yanıtlıyor.

Fazla değil ama beklediğimden daha hızlı oldu. "Onu bulamazsan anlaşma iptal olur," diyorum.

"Ya onu bulmanızı sağlayacak bir şey teklif edersem?"

"İyi." Kelimeyi ısırarak söyledim. Sonuçta kaybedecek bir şeyim kalmadı. Her ne oluyorsa artık sona ermeli. Karar vermem gerek.

Clover ile ne yapacağımı. Ya onu bırakacaksın ya da gitmesine izin vereceksin. Onu geri göndermek ya da varlığını yok saymak. Hiçbir şey doğru görünmüyor.

"Tamamdır." Anlaşma yapıldı. Luc aramayı sonlandırıyor ve gecenin yanıt veren karanlığında kulaklarımı sessizlik karşılıyor. Dönüyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Clover içimdeki canavarı herkes kadar iyi anlayabilir. Merak uyandırıyor olabilir ama hepsi bu. Clover benim kız arkadaşım değil. O bir pazarlık aracı.

Saniyeleri geri sayarken, etrafımı saran don yüklü havayı içime çekerek kafamda tekrarlıyorum. Ne kadar söylersem , yine de derinlere iniyormuş gibi hissetmiyorum. Ne zaman kendime onun hiçbir şey ifade etmediğini söylesem, kafamın arkasında onun o büyük, parlak yosun yeşili gözleri belirliyor. Ağlarken dolu.

Onu istiyorum. Ondan nefret ediyorum.

Benim düşmanım. Benim lanet rehinem. Benim rehinem.

CLOVER

AVALON'UN BAHSETTİĞİ DÖVÜŞ KULÜBÜ ESKİ BİR DEPODA DÜZENLENİYOR.

Beton zeminin boyası çoktan kurumuş ve kırışlerde büyük delikler açılmış. Yeniden yağmur yağmaya başlamasını umarak gökyüzüne bakıyorum. En azından o zaman dış dünya da benim iç dünyam kadar bulanık gelecektir.

Eastpoint'e geldiğimden beri Braxton'ın grubu dışında kimseyle etkileşime girmedim ama insanların merakını hissedebiliyorum. Şu anda bile kampüs dışında gözler üzerimde. Söylenmemiş sorular havada asılı kalıyor ve bir cevap beklentisi yok. Eğer Hasta Çocuklar gerçeği öğrenmelerini isterlerse, öğrenecekler. O zamana kadar tek yapabilecekleri sessizlik içinde meraklarını sürdürmek.

İnsanlar, birilerinin zincir bağlantı çitlerinin farklı parçalarını kaynakla bir tür kafes haline getirmeyi başarmış gibi görünen büyük bir çemberin etrafında toplanıyor. Yapının arkasında bir kapı ve hızlı konuşmalarla bahis oynayan bir bahisçi var. Diğerlerinin aksine ben geri çekilip gözlemliyorum. Bağlantısız. Kendi kişisel saplantımın nesnesi dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

İşte ben Takıntılıyım.

Braxton Smalls beni asla olacağımı düşünmediğim birine dönüştürdü. O geceden beri neredeyse hiç konuşmamış olsak da gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ancak dikkatinin başka bir yere kaydığını hissettiğimde nihayet dönüp ona bakabiliyorum. Koyu renk saçları daha önceki duştan ıslanmış, buklelerinin koyu renk halkaları alnında kayıyor ve bana duşta nasıl görüldüğünü hatırlatıyor. Avalon ve Dean'e doğru döner, onlar konuşurken omuzları gerilir. I

Bir sonraki dövüşü bekleyen insanların gürültüsünden ne söylendiğini duyamıyorum ama bunun onu mutlu eden bir şey olmadığını söyleyebilirim. Tüm vücudu kaskatı, zorlukla bastırılmış şiddet her bir kası boyunca kıvrılıyor, giydiği siyah tişörtten dışarı fırlayan pazularını sıkıyor. Mürekkebin koyu çizgileri yakasından omurgasının üst kısmına kadar uzanıyor. Dövmesini tekrar hissetmek, parmaklarımı sırtında gezdirmek ve her bir yara izini bulmak istiyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum - nereden geldiklerini ve onu işaretlemenin ötesinde ona ne yaptıklarını.

Böyle bir fırsatım olacağından şüpheliyim. Braxton gelecek vadeden biri değil.

Dikkatinin bana döndüğünü hissedince gözlerimi kaçırıyorum ve tanıdık yüzler var mı diye kalabalığı tarıyorum. O garip izlenme hissi hâlâ devam ediyor. Yine de kimse bu konuda açık davranmıyor. Yeni bir bakış benimkini buluyor-Rylie'ninki. Gözlerimi kırıştırıyorum ve o beni açıkça gözlemlerken ben de ona bakıyorum. Bakışlarında kötü niyetli ya da işbirlikçi hiçbir şey yok. Sadece açık bir merak ve.. neredeyse acıma. Bu son kısım beni yeterince rahatsız ediyor ve bakışlarımı indirip geri çekiliyorum. Kalabalığın arasından sıyrılıyorum, çok uzağa gitmiyorum ama itişip kakışan izleyicilerin sıcaklığından uzaklaşıp kollarımı kavuşturarak bir duvara yaslanabileceğim kadar uzağa gidiyorum.

Yine de çok geçmeden istenmeyen bir yoldaşım oldu. Diğerlerinin Marcus dediği altın saçlı adam yanıma yaklaşıyor. Yepyeni bir sigara paketi çıkarıp avucuna sıkıştırırken önce hiçbir şey söylemiyor. Lanet olsun, sigara içmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Son birkaç haftanın stresi canımın sigara çekmesine neden oluyor. Paketi yırtıp açarken ve yere dökerken baktığımın farkında bile değilim.

"Ne yapıyorsun?"

Soruyu sorduğunu anlamam bir anımı alıyor ve bana yönelik olduğunu anlamam da bir an daha sürüyor. "Um..." Göz kırpıyorum. "Buraya mı getirildim?"

"Hayır." Marcus çakmağını çıkarmadan önce sigara paketini kot pantolonunun arka cebine sokuyor. "Yani, ona ne yapıyorsun? Brax'a?"

"Ona hiçbir şey yapmıyorum." Ama keşke yapsaydım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda burada olmaktansa onunla birlikte Kule'de olmayı tercih ederdim. Terasta, çıırılçiplak olmayı tercih ederdim. Hatta belki de duşta, dizlerimin üzerinde, onun sikini

Boğaz. İlk seferinde zordu ve kaç kez yaparsam yapayım zor olacağından hiç şüphem yok. Rahat olamayacak kadar kalın, çok uzun ve çok güçlü. Yine de bu amımın yumuşamasını ya da ağzımın sulanmasını engellemiyor.

Dostum, sanırım. Bu takıntı bende gerçekten kötü bir şey. Ace'in berbat durum dediği şey neydi? FUBAR MI? Evet, bunun her yerinde FUBAR yazıyor. Tanınmayacak Kadar Boktan.

Marcus sigarayı dudaklarının arasına koyuyor ama yakmak yerine çakmağı avucunun içinde sıkıyor ve bana ters ters bakıyor. Bakışlarındaki büyük düşmanlık karşısında şaşkın bir sessizlikle ona bakıyorum. Ona hiçbir şey yapmamıştım. Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Bir an sonra sigarayı çıkarıp iki parmağının arasında tutuyor.

"Onun kafasını sikiyorsun," diyor sesi alçalarak. Derin, sadece Brax'in kendisiyle karşılaştırılabilecek yankılı bir bariton. "Ve bunu hiç takdir etmiyorum."

Göz kırpıyorum. "*Beni kaçırdığının farkındasın, değil mi?*" Başımı sallıyorum. "Ona bir bok yapmıyorum-"

Marcus dönüp başımın yanındaki duvara, beni irkilterek kendi cümlemi kesmeme neden olacak kadar güçlü bir yumruk atıyor. Neredeyse anında, karşılık veren bir öfke dalgası omurgama hücum ediyor.

Beni susturmak için fiziksel olarak korkutmaya mı çalışıyor? Hayır, öyle bir şey yapmıyor.

"Kes şu saçmalığı," diye homurdanıyor Marcus. "Sadece seni uyarmak için buradayım, kızım. Her ne yaptığını sanıyorsan, dur. Neden burada olduğunu biliyorum."

"O zaman biliyorsun-"

Bir kez daha sözümü kesti. "Ve bakmadığını düşündüğün zamanlarda onu nasıl izlediğini de biliyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve damarlarımda elektrik çarpması hissediyorum. Braxton gibi, bu adamın gözlerinde de cinayet var. Dış görünüşünü yalanlayan bir karanlık. Dışarıdan olduğu kadar içeriden de birbirlerine benziyorlar. Bir bakışın caydırabileceğinden çok daha fazla. Braxton kesik çeneli, kahverengi bukleli, komşu çocuğu ve futbol yıldızı gibiyken, bu adam altın bir intikam meleği gibi. Sert gözler. Soluk şampanya sarısı saçlar. Mütevazı bir yüz.

İkisi de Venüs sinek tuzağı gibi -güzel ve ölümcül. Ve ikisi de eğer istersem benim de aynı derecede tehlikeli olabileceğimin farkında değiller.

"Sanırım Braxton ve benim hakkımda yanlış bir fikre kapıldın," diyorum öfkemi bastırıp küçük bir topun içine tıkıştırarak. Temperans. Kontrol. Yavaş yavaş çözülmeye başlayan akıl sağlığımın iplerine uzanırken dilimi ısırıyorum.

"Sanırım sinsî kaltak gördüğümde tanırım," diye yanıtlıyor.

"Bu doğru mu? Bu konuda çok tecrüben var mı?" yorum şimşek hızıyla ortaya çıkar ve eğer burun delikleri bir şey ifade ediyorsa, bu onu kızdırır. Güzel. Dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

"Braxton'la ne olduğunu *düşünüyorsun* bilmiyorum," diyorum, "ama bu seni hiç ilgilendirmez. Yardımını isteseydi, isterdi."

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biri," diye yanıtlıyor Marcus. "Bunu istemesine gerek yok. Ben ona her zaman destek olurum."

"Şu anda bunu mu yaptığını sanıyorsun?" Alay ederek sordum. "'Onu desteklemek' mi?" Onun bu cüreti karşısında neden şok oldum ki? Bekle, flaş haber, hiç şaşırmadım. En ufak bir şekilde bile. "Bilgin olsun diye söylüyorum, buraya getirilmeyi ben istemedim. *Arkadaşın*," bunun benim suçum olmadığını vurguluyorum, "beni kaçıran kişi."

Marcus tepemde dikiliyor, ağzından çıkan her kelimeyle kaşları daha da çatılıyor. "Belki buraya istemeyerek geldin," diyor, "ama tam olarak kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi? Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu baştan kafasına girebileceğini mi sanıyorsun? Sen bir hiçsin, küçük kız."

Küçük kız mı? Onu öldürmemi istiyor, resmen yalvarıyor.

Başımı sallıyorum. Hayır. Konuşan ben değilim. Bu Evgenia. Ama... Düşüncelerine katılmadığım söylenemez.

"Kaçmak mı?" Kollarımı indiriyorum ve onu bir adım geriye itiyorum. Kolu arkamdaki duvardan ayrılıyor ve öfkesi katlanarak geri gelmeden önce hafifçe tökezliyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, kaçmayı düşünecek durumda değilim." Ayak bileğimi işaret ediyorum. "Senin oğlan beni sıkıca kilitledi."

Marcus başını eğiyor ve kaşlarının altından bana bakıyor. "Sen beceriklisin, tatlım. Eminim bir çıkış yolu bulabilirsin."

"Ben senin lanet *sevgilin değilim*," dikilirken kanım resmen kaynıyor. Arkasında, bir adamın sesi havaya yükseliyor - açıkça bir hoparlörden konuşuyor, sözleri kalabalığın üzerinde çınlıyor ve gecenin dövüşçülerini duyuruyor. Umurumda değil. Her şey

Ben ona ters ters bakarken önümdeki adamdan başka her şey düşüyor. "Gitmemi mi istiyorsun? Braxton'la konuş. Kardeşimi rahat bırakmayı kabul edene kadar kalacağım. Burada olmak istediğim için bulunmuyorum, pislik herif."

"Bundan emin misin?" Koyu sarı bir kaşını kaldırıyor.

"Ne?" Ona bakarken başımı geriye atıyorum. Braxton kadar iri olmayabilir ama yine de geniş bir alanı, kas üstüne kasları ve tehlikeli bir havası var. Omurgam bir kez daha duvara çarpıyor ve yaklaşp kafasını ışığı engelleyecek şekilde eğdiğinde gölgesiyle kaplanıyorum.

Sıcak nefes boğazıma değiyor, ürperiyorum ve bu hissiyattan uzaklaşmak için kendimi fiziksel olarak mümkün olduğunca sert bir şekilde duvara yaslıyorum. "Burada olmak istediğin için burada olmadığını mı söylüyorsun?" Kendimi zor tutuyorum. "O zaman neden ona aşk acısı çeken küçük bir kız gibi bakıyorsun?"

"*Affedersiniz?*" Panik içimde hızla ilerliyor. Böyle mi görünüyorum? Aşk hastası mı? Hayır. Braxton'a aşık değilim. Aşık olamam. O... bir canavar. Bir psikopat.

"Onu izliyorsun. Onu istiyorsun. Muhtemelen onu çoktan sikmişsindir, değil mi?" Nefesim boğazımda düğümleniyor ve sonraki sözlerindeki kendini beğenmişliği duyabiliyorum. "Evet, biliyorum. Sadece tepkinden bile anlayabiliyorum." Marcus'un sözleri tenime rahatsız edici bir sıcaklık getiriyor. Nefesim sert ve hızlı geliyor. Başım giderek artan bir korkuyla uğulduyor. "Senin gibi kızlara bunu mu yapıyorlar? Sert bir sikiş mi? Eğer istediğin buysa, sana bunu verebilirim. Belki o zaman özel bir şey olmadığını öğrenirsin. Kızıışmış bir sürtük gibisin. Biraz eğitim ve sen-"

Belki de sonunda beni kışkırtan onun sözleridir. Belki de haklı olmasından korktuğum içindir. Emin değilim. Ancak bildiğim bir şey varsa o da benimle bu şekilde konuşmasına artık izin vermeyeceğim. Geri çekildim ve yüzüne bir yumruk attım. Parmak eklemlerim elmacık kemiklerini sıyrıyor ve neredeyse yumruğu atar atmaz ikinci bir yumruk atıyorum - bu sefer solar pleksusuna. O kadar hızlı ve şaşırtıcı ki -kendimi bile- kendini toparlamak için bir saniyesi bile yok. İki büklüm oldu ama benim işim bitmemişti. Şiddet kanımda şarkı söylüyor, beni daha da zorluyor.

Evgenia intikamcı başını kaldırıyor. "Benimle bu şekilde konuşamazsın." Sesim sakın geliyor; tıpkı aylar önce gece olduğu gibi. "Ben senin esirin değilim, oyuncağın da değilim."

"*Kahretsin.*" Marcus dişlerinin arasından tıslıyor.

"Ne dedi o?" Donup kalıyorum, soru kalabalığın üzerindeki tanıdık bir sestən geliyor. Buradaki küçük tartışmamızı kimse fark etmemişti.

arkada. En azından önemsiz biri değil. Ama var.

Başımı kaldırıyorum ve Braxton Smalls'dan başkasının karanlık, nüfuz edilemez bakışlarıyla karşılaşmıyorum. Sorusuna rağmen, sözlerine rağmen merak ediyorum... duydu mu? Braxton biliyor mu?

Marcus'un sözleri evime çok yakın. Midemi bulandırıyorlar. Zar zor dizginlediğim öfkemle uzuvlarım titriyor. Ona tekrar vurmak istiyorum. Onu yere yatırıp ellerimi boğazına dolamak ve nefes almayı tamamen kesene kadar sıkmak istiyorum.

Belki de buradaki tek canavar Braxton değildir. Belki de onu sevmem mantıklıdır. Ne kadar yanlış olsa da.

Nasıl? Kendime soruyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?

Cevap da bir o kadar açık. Braxton yetenekli. Güçlü. Tehlikeli. Koruyucu. Bildiği tek şeyi yapan bir kara şövalye. Kötülüğünü kabul ediyor ve bunu kendi avantajına kullanıyor. O kadar az insanı önemsiyor ki -burayı çevreleyen acınası yabancılar, tüm odakları şu anda ringde birbirini döven iki kadın- önemsiz böceklerden başka bir şey değiller. Brax'ın insan muamelesi yapmayı seçtikleri ise bundan daha fazlası; onlar aileden. Avalon. Dean. Abel. Rylie. Ve *o-Marcus*.

"Fark etmez," diyorum sonunda Brax'ın sorusunu yanıtlarken.

Kızgın görünüyor, kasları gergin. Kaşları düşük. Gözleri beni boğmakla tehdit eden bir bakışla dikilmiş. Buna izin vermiyorum. Bunun yerine sırtımı dikleştiriyorum ve omuzlarımı kaldırıyorum; az önce kendim hakkında öğrendiklerimi gizlemek için olsa gerek, ona ters ters bakıyorum.

Braxton bir saplantıdan daha fazlası ve bu gerçek - adamın kendisinden daha fazla - beni kesinlikle korkutuyor.

BRAXTON

ÖFKE -BEYAZ SICAK VE ŞİDDETLİ- POMPALANIYOR. RENKLENDİRİYOR ve hüküm sürüyor. Uzuvarım titreyene ve sesler arka planda kaybolana kadar beni içten dışa doğru ele geçiriyor. Hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Babamın en yakın arkadaşına silah tetiği çektiğini gördüğümde bile. Onu bayıltana kadar dövmüştüm ve sonra yıllar önce yapmam gerekeni yapmıştım. Onu öldürdüm. Elric Smalls kendi başına bir canavardı -öz babam- ve ben onun acınası ve iğrenç varlığına son vermekten *zevk almıştım*.

O anda hissettiğim duygular, ellerim boynundayken, yumruklarım yüzünderken, kanı parmak eklemlerimi kaplamışken Marcus'un Clover'a dokunuşunu izlemekle kıyaslanamaz bile. Bu farklı bir şey. Bu tamamen ele geçirmeyle ilgili.

Benim! Kelime zihnimde çılgılık atıyor, uzuvlarıma yayılan vahşi bir gerçek. Marcus bir kardeş. Belki bir Doğu varisi değil ama ona yeterince yakın. Her zaman arkamızı kolladı -benim arkamı kolladı- ama şu anda bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Tek görebildiğim ellerinin onun kollarında olduğu, vücudunun onunkini sardığı, diğerlerinden uzakta, sırtının duvara dönük olduğu. Baş eğiliyor ve vücudu sertleşiyor ve ben... Gidiyorum. Lanet olsun. Cinayete meyilliyim.

Botlarım deponun beton zeminine basıyor. Etrafımda, bir sonraki dövüş için heyecanlanan kalabalığın gürültüsü kulaklarımda sessizleşiyor. Avıma odaklanıp etrafta fırtınalar estiriyorum. Yoluma kim çıkarsa çıksın umurumda değil, onları görmüyorum. İnsanlar avucumun altına düşüyor, onları kolayca kaldırıyor ve saf, katıksız arzumla *ona* ulaşana kadar yolumdan savuruyorum

ve benimle kalabalıktan olabildiğince uzakta duran iki figür arasında hiçbir şey durmuyor.

"*Lanet olsun, Brax!*" Sert bir el omzumu kavıyor ve beni görüş alanımdaki çiftten birkaç metre ötede durmam için çekiyor. Döndüm, yumruğum hazırda ama donup kaldım. Dean bana bakıyor, gözleri kocaman ve şaşkın. "Ne yapıyorsun lan sen? Bu Marcus!"

Ben de ona hırlıyorum. "Benim olana dokunuyor."

Dean'in kaşları havaya kalktı ve başını salladı. "Hayır, dostum. O-bak-"

İşaret ettiği parmağa döndüm ve Marcus bir adım geri çekilirken gerçeği gördüm, hala içinde bulunduğu tehlikenin tamamen farkında değildi. Onları ilk gördüğüm yünden, öpüşüyorlarmış gibi görünüyordu. Ama adamın yüzü arzu dolu değildi, kadının ki de memnuniyet dolu değildi. Sıcaklık yoktu. Sadece soğukluk. Sadece ... öfke? Clover'ın teni o kadar koyu ve kırmızı bir tona dönüşüyor ki neredeyse saçlarıyla eşleşiyor. Gözleri parlıyor - konuşamayacak kadar sinirli olduğunda, duyguları biriktiğinde ve onları geri itmek için mücadele ettiğinde olduğu gibi. Sinirlendiğinde ağlıyor, tıpkı onu becerdiğim gece olduğu gibi. Öfkeli bir seksti. Şiddetli, ölümün kıyısında bir seksti. Ve ağlamıştı - korkudan değil, saf, gergin olmayan delilikten. Benim içimde olanla aynı türden.

Ama bu sefer, gözlerini dikip ona bakarken, içinde hiç arzu yok. Marcus'un üst dudağı sanki iğrenç bir koku alıyormuş gibi geriye kıvrılmış.

Hemen kaslarım gevşedi. *Ne... neden düşünmüştüm.. neden yaptım... benim sorunum neydi?* Dean'in eli omzumdan düştü.

"Sana neler oluyor böyle?" diye soruyor.

Bilmiyorum, farkındayım. Hiçbir fikrim yok. Birkaç saniye önce ... Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım bir adamı parçalamaya hazırdım. Hepsi *onun* için. Clover La Roux tam bir zehir. Öyle olmak zorunda. Başka hiç kimse kontrolümü bu kadar kaybetmeme neden olmamıştı. Ben hep kontroldeyim. Olmak zorundayım. Bir hata yaparsam içimdeki gerçek canavar ortaya çıkabilir. Dikkatimi ona çevirmeden önce Marcus'un kafasının arkasına bakarken omuzlarımı aşağıya doğru zorluyorum. Bir şeyler söylüyor ama o kadar uzaktan ne dediğini duyamıyorum.

Dudaklarının hareket edişi bana, ben onun ağzını alırken bana nasıl dik dik baktığını hatırlatıyor. O zamanlar bir ilgiydi, bir merak ve eğlence, daha fazlası değil. Ama şimdi...

"Brax." Dean'in sesi beni kendi kaotik düşüncelerimden geri çekiyor. Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Her ne düşünüyorsan, dur."

"I..." Ne düşünüyorum ben? Her şey elimden kayıp gidiyor. Benim düşüncelerim.

Benim mantığım. Yumruklarım bir sıkılıp bir açılıyor. "Siktir."

Clover'ın kolunu geri çekip görmek için tam zamanında geri dönüyorum. Bir hamlede Marcus'un çenesine bir yumruk indiriyor ve bir sonraki hamlede gömleğinden tutarak hareket onu şoke ettiğinde fazla ileri gitmesini engelliyor ve ardından tam karnına ikinci bir yumruk indiriyor.

"Lanet olsun." Bunu ben değil Dean söylüyor. "Ona ne dedi?"

Bunu ben de bilmek istiyorum. "Ben hallederim," diyorum ve ilerliyorum. Bu kez yaklaşırken öldürmeye daha az niyetliyim - yine de Marcus'un başını kızın üzerinde gezdirdiği ve ellerini kızın üzerinde tuttuğu görüntüsü hâlâ kafamın içinde bir bela gibi duruyor.

Clover kendi hareketleri karşısında afallamış görünüyor ve ben konuştuğumda daha da afallıyor. "Ne dedi o?" Bu bir talep, soru değil.

Başını yavaşça kaldırıyor ve parlak, yosun yeşili ikiz havuzlar bana bakıyor. Gölgesi ve çalkantılı. O patlamaya hazır bir fırtına ve ben zaten yeterince tehlikeliyim. Onu cesaretlendirmemeliyim. Yapmamalıyım ama yapmak istiyorum, özellikle de bana bakıp "Önemli değil" dediğinde.

Cehenneme kadar yolu var.

Vücuduma daha izin vermeden hareket ediyorum. Elim koluna dolanıyor ve onu duvardan ve Marcus'tan uzaklaştırırken direnmiyor. "Onu uyarmaya çalışıyordum," diye öksürüyor Marcus doğrulurken.

"Gerek yok," diyorum ona. "Onunla ben ilgilenirim." Genel olarak benim. Marcus bir nefes daha öksürüyor ve Dean ayağa kalkmasına yardım etmek için ona doğru ilerliyor. Marcus acısını abartacak, aşırı tepki gösterecek biri değil. Clover'a onu bir değil iki kez yumruklayacak kadar kızdıracak ne söylemiş olabilirdi ki? Pantolonumdaki çakıyı çıkarıp sadece prensip gereği onunla bağırsaklarını deşme dürtüsü beni zorluyor. Direniyorum ama kolay değil.

Marcus en iyi arkadaşlarımdan biridir. Dean haklı, bana ihanet edecek ya da zarar verecek hiçbir şey yapmaz. Bunların hepsi onun yüzünden, benim tepkilerim, gereksiz düşüncelerim. Hepsi yanımda taş gibi duran kadın yüzünden.

"Haydi," diye zorlukla söyledim, "konuşmamız gerek."

Onu Rylie, Abel ve Avalon'un yanından geçirirken tek kelime etmiyor, onlar da merak ve şaşkınlık dolu yüzlerle beni izliyorlar. İçimde derin, rahatsız edici bir duygu yükseliyor. Aklımı kaçırmış durumdayım ve beni bu hale getiren de o. Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım.

Depodan hızla çıkıp otoparkın serin ve temiz havasına geri dönüyorum. Ayaklarımızın altındaki çakıllar çıtırdıyor; terk edilmiş alandaki tek ses bu. Clover hâlâ konuşmadı. Çoğu insan bela ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında kendini savunmaya başlar ama o öyle değil. Dudakları sıkıca kapalı duruyor ve ona baktığımda yüzünün olabildiğince vurdumduymaz olduğunu fark ediyorum. Öfkesini yine gizliyor. Bunun da sona ermesi gerekecek.

Girişten yeterince uzaklaşıp gölgelerin içine girdiğimizde ve içeridekilerin meraklı akbaba gözlerinden uzaklaştığımızda, kolunu bırakıp ona doğru dönüyorum. "Bunun neyle ilgili olduğunu bana açıklamak ister misin?"

"Hayır." Bu . Sadece hayır. Açıklama yok. Sebep yok. Sadece ifadesinde aşılmaz bir hiçlik duvarı ve soğuk bir yanıt.

Elimi yüzümden gezdiriyorum, kendimi olduğumdan daha yaşlı hissediyorum. "Başka şekilde ifade edeyim, bu da neydi böyle Clover? An- swer me."

"Hayır."

"Allah kahretsin!" Ona arkamı dönüyorum ve bir denizcinin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür savuruyorum. Bu delilik. Parası ve geçmiş olmaya 1.80 boyunda küçük bir kız beni nasıl bu hale getirebilir? O bir hiç. Yine de daha beş dakika önce hayatım boyunca tanıdığım bir adamı yok etmeye hazırdım. *Onun* için.

Parmaklarım saçıma batıyor ve onu sertçe kavrayıp , hepsini çekip çıkarabilmeyi diliyorum. Beni ne kadar delirttiğini unutturacak bir şey. Clover hiçbir şey söylemiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Soru, bir hayal kırıklığı hırıltısıyla ağzımdan kaçıyor.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye yanıtlıyor sonunda sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından.

"Saçmalık." Ona ters ters bakarken saçlarımı serbest bırakarak ayağa kalkıyorum. "Sen lanet olası bir parazitsin," diye suçluyorum.

"Öyle mi? Madem bu kadar büyük bir yüküm neden beni buraya getirdin?" Kendi gözleri karanlıkta parlıyor ve kollarını kavuşturuyor, gömleğinin kumaşı göğsünü sıkıca sarıyor. Gözlerim

hemen küçük bir meme ucunun V kesime düşüyor. Kahretsin, ama onu dışarıda bir herifin arabasının kaputunun üzerine eğip, açılıp bana gerçeği söyleyene kadar korkutmayı düşünmemeliyim, ama elimde değil.

Ona bakıyorum ve onu istiyorum. Onu yıkmak ve mahvetmek istiyorum. En azından bunu denemek istiyorum çünkü günün sonunda onun yine de ayağa kalkacağını hissediyorum. Ona ne yaparsam yapayım, Clover'da Avalon'un bahsettiği o lanet esneklik var. Bu bir sorun olduğu kadar tahrik edici de.

"Marcus'un sana ne söylediğini bilmek istiyorum," diyorum ona tekrar.

Başını iki yana sallar. "Dürüst olmak gerekirse, Brax, ne istediğin umurumda değil. Sana söylemek istemiyorum."

Derin bir gürültüyle ona doğru ilerliyorum. Onu deponun dış tarafına yaslayıp duvara kafeslediğimde irkilmedi bile. "*Ben... . Lanet olsun. sormuyordum. Clover.*"

"*Ve ben. Değilim. Sikmiyorum. Söylemiyorum. Braxton'a.*"

İşte bu, fark ettim. Bu yüzden beni bu kadar tüketiyor. Ben itiyorum, o karşılık veriyor. Ben talep ediyorum, o reddediyor. Meydan okuyor ve bu çok ateşli.

Parmaklarım boğazını buluyor ve sıkıca kavırıyor. Sanki bana daha iyi erişim sağlayacakmış gibi başını arkaya eğiyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim her şeyi görebiliyor. Tüm geçmişimi. Hem fiziksel hem de zihinsel tüm yaralarımı. Eğer gözler ruha açılan pencerelerse, benimkiler onun önünde çırılçıplak kalıyor.

Ve uzun zamandır ilk kez, bir şey gerçekten *dehşete düşürüyor* Ben.

Öyle.

Bu düşünceleri durduracak tek bir şey var. Benim içimde asla bulamayacağı bir şeyi aramaktan onu alıkoyacak tek bir şey. Ona verecek merhametim yok. İntikam planımın bir parçası olsun ya da olmasın, aileme zarar veren adama zarar vermek için elimdeki tüm araçları kullanacağım. Onları koruyacağım. Onun bu görevin yanlış tarafında olması benim suçum değil. Bu yüzden, bu anın daha da derinleşmesini engelleyeceğini bildiğim tek şeyi yapıyorum. Nefes almak için ağzını açana kadar boğazını sıkıca kavırıyorum. Dudakları ayrılır ayrılmaz aşağıya dalıyorum ve onu öpüyorum, havasızlıktan boğulurken dilimi içeri itiyorum ve elim boynunun kenarlarını sıkıyor.

Zevk ve acı. Onunla her zaman olduğu gibi. Her zaman olacağı gibi
ol.

CLOVER

BAZI INSANLAR YENİLMEZ OLDUKLARINI DÜŞÜNÜYOR AMA BEN GERÇEĞİ BİLİYORUM. HAYIR. kimse yenilmez değildir. En güçlü, en karanlık, en kanlı canavarlar bile. Braxton dudaklarımı yutarken, içimde onun parçalanmakta olduğuna dair garip bir his var. İçinde bir şeyler kırılıyor ve bunu kabul etmek istemiyor. Öpücüğünü alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bedenimin hava alma ihtiyacına direnerek onu öpüyorum. Zaten orada hiçbir şey yok. Beni boğmaya niyetliymiş gibi boğazımı tutuyor. Tam burada. Şu anda.

Öldürme arzusu zaman içinde, derisinin hemen altında saklanıyor. Sürekli bir direniş içinde mi yoksa dalgalar halinde gelip gidiyor mu emin değilim. Eğer gelip gidiyorsa, şu anda en önde ve merkezde duruyor ve bu adamın bana zarar vermek istediği gerçeğine ıslanmak beni kafamdan beceriyor.

İyi ilişkiler kan, cesaret, acı ve yalanlar üzerine kurulmaz.

İyi ilişkiler akıl sağlığınızı bozmakla tehdit etmez.

Yine de hiç kimse iyi bir ilişkimiz olduğunu söylemedi. Aslında hiç kimse bizi bir ilişkimiz olduğu konusunda suçlamadı. Bu öyle bir şey değil. Bu bir pazarlık, bir anlaşma. Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir sözleşme.

Dili dişlerimin arasına girip kayarken başımı geriye eğiyorum. Sıkıştırmak istiyorum. Onu ısırarak. Kan akıtmak. Marcus'la yaptığım küçük konuşmadan sonra, Evgenia tüm gücüyle dışarıda ve özgürlüğün tadını çıkarıyor. Braxton ondan hoşlanacak mı? Bana karşı hareket etmeye başladığında dalgınca merak ediyorum.

Sonunda boğazımı serbest bırakıyor ve geri çekilirken bir nefes emiyorum. Yine de fazla zamanım yok. Elleri hemen gömleğime gidiyor ve onu yukarı çekip başımın üzerinden geçirerek aşağıdaki çakıl taşlarına düşürüyor.

"Arkanı dön." Kelimeler bir hırıltı, reddedemeyeceğim bir talep. Reddetmek istemediğim bir talep. Duygularım yüksek, kendi tükenmişliğimin dumanıyla koşuyorum. Ona direnmekten yoruldum. Ondan kaçmaktan. Braxton'ın gerçekten ne hissettiğini, benden ne istediğini bilmek istiyorum. Bu bana söylemeli, değil mi?

Yüzüm binaya dönük olana kadar vücudum dönüyor. Sert dış duvar çıplak tenime sertçe çarpıyor. Braxton'ın elleri belimde dolaşüyor, şortumun düğmesini ve fermuarını buluyor. Hepsini çözüyor ve iç çamaşırlarımla birlikte onları da aşağı çekiyor, dizlerime ulaştıklarında duruyor. Bacaklarım birbirine kenetlenmiş durumda ve lanet okuyarak bir ayağımdan diğerine geçip şortu ve iç çamaşırlarımı daha da aşağı indirmeye çalışıyorum, en azından bir bacağımı serbest bırakabilecek kadar. Bu noktada burada yakalanmak umurumda bile değil. Braxton izin vermiyor.

Geniş ve sert bir avuç başıma dokunuyor ve beni eğiyor. "Ellerini duvara koy, Clover," diye homurdandı.

Hay sikeyim. Sesinde uğursuz bir şey var. Adrenalinin sistemime akmasına neden olan bir şey. Ellerimi tuğlaya dayıyorum - Brax beni kığım tamamen dışarı çıkana ve neredeyse ikiye bükülene kadar ileri iterken keskin kenarlar avuç içlerime batıyor.

Kumaşın kayma sesi kulaklarıma ulaşıyor. Soğuk ve metal bir şey sırtıma geliyor ve donup kalıyorum. Başka bir bıçak mı?

Evet, bir an sonra Brax onu sütyenimin askısını kesmek için kullandığında fark ediyorum. Her ikisini de tamamen kesiyor ve sonra kopçayı çözerek artık işe yaramayan giysi parçasının ayaklarımızın dibinde yere düşmesine izin veriyor. Göğüslerim çıılçıplak, ben nefes almaya çalışırken altımda sallanıyor ama onun işi bitmemiş.

Braxton soğuk bıçağın düz kısmını omurgama bastırıyor ve birkaç dakika boyunca orada tutuyor. Vücudum kendi kendine donuyor, hareket etmektan ve kendimi onun silahına karşı kesme riskini almaktan çok korkuyorum. Benimkine kıyasla, parmaklarının sırtımın bazı kısımlarına değdiği yerlerdeki teni sıcak. Eriyormuşum gibi hissettiriyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ter tenimi kaplıyor.

"Bana bir şey söyle, ateş kuşu..." Braxton'ın baritonu omurgam boyunca ilerliyor, kulaklarıma giriyor ve beni ürpertiyor. "Senin için neler yapabileceğimi gördün - sana *neler* yapabileceğimi - ama kaçmıyorsun. Seni bu şekilde irademe boyun eğdirdiğimde gerçekten ne hissediyorsun?"

Kabaca yutkunuyorum, saçlarım yüzüme düşerken başımı çeviriyorum. Onu böyle görmek zor ama yine de deniyorum. "Ne hissettiğimin ne önemi var?" diye soruyorum. "Benimle bir anlaşma yaptın. Eğer istediğin bir şey *varsa*, o da budur."

Kıkırdıyor ve ses gerçekten ürkütücü; alçak, derin, göğsünde ve bedenimde gümbürdeyerek sırtıma vuruyor. Burada kendimi çırlıçıplak hissediyorum, neredeyse hiçbir şeyim yok ve onun önünde savunmasızım. Amım otomatik olarak sıkılıyor.

Braxton, "Eğer bunu istemediğini düşünüyorsan, öğrenmen gereken çok şey var, ateş kuşu," diyor. "Bir kadının ona verdiğim şeyden zevk almadığını bilirim. Sen hoşlanıyorsun."

Dişlerimin arasından tıslıyorum, Braxton bıçağı çevirip sırtımı keserken sarsılıyorum. Kanın yükseldiğini ve yan tarafımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. İçim kasılıyor. Gözlerim yanıyor.

"Hâlâ kabul istemiyor musun?"

Her bir ses kafamın içinde silah sesi gibi patlıyor. Her nefesi. Yaptığı her hareket. Cevap verebilmek için bir an derin bir konsantrasyonla her şeyi geri çekmeye çalışıyorum. "Neden..." Kendi kelimelerim kafamın içinde çılgılık atarken nefes nefese kalıyorum. "Neden bunu yapmamı bu kadar çok istiyorsun?"

Bıçak sırtımda duraklıyor ve sonra geri çekiliyor. Braxton'ın bıçağı başımın üstündeki duvara saplarken tüm vücudunu bana bastırmasıyla bir hareket patlaması beni sarsıyor. Gözlerimi kaldırıyorum ve bunun küçük bir çakıdan başka bir şey olmadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor. On paralık bir çakı ama onu bir harç ve tuğla tabakasının arasına sokmayı başarmış. Bıçağın hâlâ görebildiğim kısımdan az miktarda kan sızıyor.

Braxton üzerime eğilip bir kez daha boğazımı tutmak için uzandığında göğsü sırtımı ısıtıyor. "Sadece benim önümde kim olduğunu saklamayı bırakmanı istiyorum Clover."

Öyle mi? Bu düşünce göğüs kafesimi gerdi. Ona sadece bedenim üzerinde hak sahibi olduğunu söylediğimde yalan söylemişim. Şimdi bunun bir yalan olmamasını dilersem de, bir parçam hala umutlu. Çünkü böyle anlarda, beni parçalamakla tehdit eden keskin engellerle dolu bir köşeye sıkıştırdığı anlarda, umarım bunu yapmamı istediği için yapıyordur.

Onu kabullen. Şu anda onun duygularına karşı hassas davranacak bir ruh halinde değilim.

"Korkuyor musun?" diye sordum.

Bana karşı durakladı. "Pardon?"

"Korkuyor musun?" Onu kızdırdığını bilsem de soruyu tekrarlıyorum.

"Neyden korkuyorsun?"

Şu anda korkabileceği tek bir şey var. "Benden."

Bu tek kelimeyi sessizlik izliyor ve Braxton'ın elleri kollarına yapışmadan önce sıcaklığı sırtımdan bir anlığına kayboluyor. Beni yukarı ve duvardan uzağa sürüklüyor, beni tuğlaya geri iterken yüzümü ona çeviriyor. Az önce açtığı kesiği ısırınca irkildim. doğru gelirken çakının sapı başımın hemen yanına yapışıyor.

"Senden neden korkayım ki ateş kuşu? Sen benim oyunumdaki bir piyondan başka bir şey değilsin."

Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman korkacak bir şey yok." Kendi sözlerini yüzüne fırlatıyorum ve bunu fark ettiği anda yüz ifadesi kararıyor. Braxton'ın avucu omzumu buluyor ve beni aşağı itiyor.

Sert çakıllı zemin bacaklarıma ve dizlerime batarken haykırmamak için dişlerimi sıkıyorum. Derimin sadece bir şeridi hala bacaklarıma yapışan iç çamaşırı ve şorttan korunuyor, ancak geri kalanı doğanın kayıtsızlığına karşı çıplak, önünde diz çökmüş, dünyamı kontrol eden canavara bakıyorum. Hayatımı.

"Sanırım bu kadar konuşma yeter, tatlım," diyor ve kemerinin tokasına uzanıp çözüyor. Aletini serbest bırakıyor ve önümde tutuyor. "Ağzını aç."

Oh, evet. Onu çok korkutuyorum.

Dudaklarım ve uzanıyorum, başını yalarken onu dibinden kavıyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyor, yüz hatlarındaki duygu oyunlarını izliyorum. Başını ağzımın içine çekip alt tarafını derin ve uzun yalamalarla yaladığımda karın kasları kasılıyor.

"Sonuna kadar, Clover." Braxton kafatasımın arkasını daha ısrarlı bir şekilde itiyor, dudaklarımın köşeleri inanılmaz derecede gerilene ve gözlerim yaşarana kadar sikini ağzıma daha da sokuyor. Gülümsüyor. "Evet, ben de bunu görmek istiyorum," diyor. "Küçük ağzın sikimle o kadar dolu ki karşılık veremiyorsun."

Göt deliği. Onu emmeye devam ederken ona bakıyorum, dilimi kadifemsi uzunluğu boyunca yuvarlıyorum. Braxton'ın genişliğindeki bir adamı emmek konsantrasyon gerektirir. Burnumdan nefes alarak, ağızma girip çıkmaya başladığında daha gergin bir şekilde odaklanıyorum, beni elleriyle sıkıca kavrayıp öğürme refleksimi tehdit edene kadar itmeden önce dilimin üzerinde sadece yumuşak kafa oturana kadar neredeyse tamamen serbest bırakıyorum.

Ellerimi gömleğinin altından karnına doğru götürüyorum. Karın kaslarının çıkıntılarına dokunduğumda karnı geriliyor. Teni sıcak, neredeyse parmaklarımı yakıyor. Gök gürültüsü tepemizde yuvarlanıyor. Tıpkı aşağıda olduğu gibi yukarıda da bir başka yağmur fırtınası kopuyor.

Braxton'ın parmakları saçlarımın arasından kayarken ve küçük küçük sesler çıkarmaya başladığında kalçalarım sıkılıp gevşiyor. Çıkardığı homurtular ve kesik kesik inlemeler kulaklarıma süzülüyor ve doğrudan amıma doğru yol alıyor. Kendimi kontrol edemeyerek, bir elimi klitorisime doğru kaymasına izin veriyorum ve onu geri emerken diğeri onu sıkıca tutarken ovmaya başlıyorum. "Siktir, işte bu, ateş kuşu." Braxton göğsünün altından homurdanıyor, ses bir hırıltı gibi gürliyor.

Derisinin altındaki kasların zıpladığını ve kasıldığını hissederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Toz parçaları tenime sürtünüyor. Taşlar bacaklarımdan etine batıyor. Ağrıya başlıyor ama umurumda değil. Dudaklarım boynunu sarıyor ve başımı öne doğru itiyorum, yanımda daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Bana kalsa, Kule'ye geri dönerdik. Onun üstüne tırmanır ve unutulana kadar ona binerdim. Onun gerildiğini hissettikçe parmaklarım daha da hızlı hareket ediyor. Parmakları saçlarımı kavırıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan aniden kendini ağızımdan kurtarıyor.

Dudaklarım ayrılıyor. Pantolonlar hızlı ve sert geliyor. Gözleri benimkilere odaklanıyor.

Keskin. İnatçı. Dehşet verici.

"Dilini çıkar," diye emrediyor. Ağızımı daha geniş açıyorum ve dilimi dışarı çıkarıyorum, eli kendi sikine düşüp onu kaldırmaya başladığında bakışlarıyla buluşuyorum. Yumruğu şimşek hızıyla sikinin üzerinde uçuyor ve orgazmın başlamasını izlemeye bayılıyorum. Çenesi sıkılıyor. Gözleri kapanıyor. Vücudunun alt kısmı sarsılıyor, tam o sırada sikinin başından bir sperm fışkırıyor ve tam ağızımın içine düşüyor.

Beyaz fışkırmalar fışkırmaya devam ediyor. Bir diğeri ağızımın hemen dışına, dudaklarıma doğru iniyor ve sonra gözlerini açıyor, horozunun başını doğru yönlendirirken bana bakıyor. Geri kalanı

dölleri göğüslerime yağıyor, çakıl taşlı sert kıvrımlarımdan damlıyor. Parmaklarım klitorisime bastırıyor, kendi serbest bırakılmama ulaşana kadar, beni spermi ve mülkiyeti ile kaplarken titriyorum.

İşi bittiğinde beni serbest bırakıyor ve kendimi ipleri koparılmış bir kukla gibi hissediyorum. Duvara yaslanıyorum -bacaklarım uyuşmuş ve bana verdiği şeyi yuttuktan sonra nefes üstüne nefes emerken göğsüm acı içinde.

Braxton sikini kot pantolonunun içine sokuyor ve çekiyor. Birkaç uzun an boyunca hiçbir şey söylemiyor. Tereddütle, tahrip olmuş sütyenime ve kalıntıları kendimi temizlemek için kullanıyorum - yüzümden ve göğsümden döllerini silip atıyorum. Ben titrek bacaklarımın üzerinde durup şortumu iç çamaşırimi tekrar yukarı çekerken, düğmelerini ilikleyip fermuarını çektikten sonra tişörtüme uzanıp elimden geldiğince her yere bulaşan kirden arındırırken bir şey demiyor.

İnce kumaştan meme uçlarım belli olsa da, yine de depoya çıplak girmekten iyidir. Ya da belki beni gerçekten eve götürür.

Bekle, düşünüyorum. Ne zamandan beri Kule'yi evim olarak görmeye başladım?

Henüz değil. Henüz değil. Ama belki... Braxton'a bakıyorum ama o sessizliğini koruyor, gözleri arkamdaki binanın bir noktasına sabitlenmiş.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Brax?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Ona dokunmak için hamle yaptığımda irkiliyor ve bir şey karşısında şok olmuş gibi gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Ben iyiyim," diyor. "Bu gece iyi iş çıkardın, Clover." Gözleri göğsüme düşüyor ve yüzü kızarıyor. "Dövüş bitene kadar arabada oturmak istersen, sorun değil."

"Ne?" Şok . *İyi iş mi?*

Brax sonunda bakışlarımla buluşmayı başardığında, sıkılmış bir ifadeyle bakıyor. "göğüslerinle insanların dikkatini dağıtacaksın," diye beni işaret ediyor. "Burada kalsan muhtemelen daha iyi olur. Marcus'un ne dediğini onunla konuştuğumda anlayacağım. Bu gecelik görevini yaptın."

"*Görevim mi?*" İnançsızlık ve kafa karışıklığı kafamın içinde yer kapma savaşı veriyor. Braxton nefesini dışarı üfler. "Bunu bir şeye dönüştürme, Clover," diyor gömleğini düzelterek ve bir elini ön kenarındaki kırıksıklıklarda . "Sadece anlaşmamızın şartlarını tamamlıyoruz."

Biri gözyaşı kanallarına asit dökmüş gibi hissediyorum. Ondan uzaklaşıyorum, dönerken tuğla binaya çarparak tökezliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Arkamda Braxton'ın sorusunu duyuyorum ama cevap veremiyorum.

Göğsümde bir boşluk hissediyorum, sanki büyük bir parçayı oymuş gibi. Aşağı bakıyorum, yarı açık bir yara bekliyorum ama hiçbir şey yok. Bacaklarım hareket etmeye başladı. Bir adım diğerinin önüne geçiyor. Nereye gittiğimi bile göremiyorum. Görüşümü kaplayan pus yüzünden hiçbir şey göremiyorum.

Siktir, sanırım. Ağlıyor muyum? Hayır. Hayır. Kabullen Clover. İhtiyacım olduğunda Evgenia nerede? O ağlamaz. Bu tür şeylerle nasıl başa çıkacağını bilir.

"Clover!" Braxton'ın derin çığlığı arkamdan geliyor ama geliyorum. Sonunda peşimden gelmeye karar verdiğinde aklımda hiçbir hedef olmadan park alanını yarılamaştım. Çizmeli ayakları arkamdaki çakıllara basıyor ve eli koluma yapışarak beni kendine doğru çekiyor.

"Sakin beni bırakıp gitme," diye .

Düşünmek için bile durmuyorum. Tıpkı Marcus'a yapmadığım gibi.

Yumruğu atarken parmak eklemlerim yüzüne çarpıyor ve Braxton'ın kafası yana kayarken tüm vücudu sarsılıyor. Belki de bu . Belki de her şey hakkında bu kadar derin düşünmeyi bırakmalıyım. Braxton için hiçbir şey olmadığım artık çok açık. Dediği gibi, sadece bir piyonum.

Yine de bu, göğüs kafesimin üzerinde oturan acıyı daha az acı verici yapmıyor ve insan acıyla ne yapar? Lanet olası

Paylaş.

CLOVER

BEN ÖFKENİN KİŞİLEŞMİŞ HALİYİM. YİNE DE, BU ÖFKENİN İÇİNDE, BİR RESO-
gırdığım bu oyuna bir teslimiyet. Braxton'ın ustalığının bir ve şimdi
bunun farkındayım. Kontrolüm yok ama yine de takıntılıyım. Ona.
Eastpoint'e. Etrafımda gelişen hikayeye.

"Yerini unutuyorsun, Clover." Braxton bana dönüp bakarken sözleri
soğuk. Yumruğu kabul bile etmiyor ve bu içimi yakıyor.

"Önemsediğin *biri* var mı Brax? Herhangi birini?" Basit bir soru
ama cevabının o kadar da basit olmadığına dair bir his var içimde.
Kolumu tuttuğu yerden çekerken kaşlarını çatıyor. Dilimi yanağımın
içine yuvarlayıp başımı yana çeviriyorum ve hızlı, sessiz bir kahkaha
atıyorum. "Elbette biliyorsun," diye kendi kendime cevap veriyorum.
"Onları. Onları önemsiyorsun. *Arkadaşlarını*."

Hiçbir şey söylemiyor. "Sadece bir şeye cevap ver," diyorum. "Onu
seviyor musun?"

"Hayır." Bu . Sadece 'hayır'. Ve bu 'hayır'ın içinde, gerçek cevabı buldum.
Çünkü bana "kim" diye sormadı.

Tekrar gülüyorum ve başımı sallıyorum. Sonraki sözlerim öfke,
kızgınlık ve adını koyamadığım başka bir duyguyla besleniyor. "Seni
lanet olası yalancı."

"Bu konuda değil. Onu senin düşündüğün şekilde sevmiyorum,"
diyor. "O farklı biri." Tabii ki öyle. Bu hep . İsteddiği kız, sahip
olamadığı kızdır, onu bu kadar farklı kılan da budur.

Ona dönüp baktığımda çenesinde bir kas kıpırdıyor. Bir heykel kadar hareketsiz duruyor.

Göğsüm sıkıca kenetlendi. "Sen lanet olası bir pisliksin." Kelimeler kafamın içinde bir çığlık gibi, ama ağzımdan çıktıklarında bir fısıltı gibi geliyorlar.

Brax dişlerini gıcırdatıyor. Sonunda dönüp uzaklaşırken bakışlarında çalkantılı duygular dönüyor, çizmeleri çakıllı otoparkta çıtırdıyor. Aniden geri dönüp beni işaret etmeden önce sadece birkaç adım atabildi. "Neye bulaştığını biliyordun!" diye bağıyor. "O lanet anlaşılmayı yaptığında ne yaptığını biliyordun Clover. Ben senin arkadaşın değilim."

Gülüyorum ve ses kulaklarıma sert geliyor. Eğlenmekten başka bir şey değil. "Merak etme Brax," diyorum ona. "Kimse senin benim *arkadaşım* olduğunu düşünme hatasına düşmez."

"O zaman ne sikim istiyorsun?" Kollarını kaldırıyor ve iki yana açıyor. "Bunu durdurmanı ne sağlayacak?"

"Bunu durdurmak mı?" Başımı sallıyorum. "Sen neden ki? Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Saçmalık! Ben *senden* bahsediyorum!" Parmaklarını başının tepesindeki koyu renk saçlara daldırmadan önce beni işaret ederek tersliyor. Bir parça alıyor ve sanki koparmak istiyormuş gibi sıkıca kavırıyor. Keşke yapsa. Belki kel bir nokta onu bir nebze de olsa daha az çekici hale getirebilir çünkü şu anda bile, göğsümdeki acı kalbime saplanırken ve tüm vücudum bu anın ıstırapıyla titrerken bile, o benim için hala çok güzel. Karanlık bir kötü adam gibi, yakışıklı ve çarpıcı ve o kadar kötü ki keşke ona bu acınası bahaneyi sunmaktan başka bir şey yapsaydım diyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun bilmiyorum Clover," diye devam ediyor Brax, küfrederken bana tükürüyor. "Ama işe yaramayacak. Buraya giremeyeceksin." Şakağını işaret ediyor. "Kafamın içine girip her şeyi mahvedemeyeceksin. Ben kararımı verdim, seninle tanışmadan çok önce vermiştim."

Göğsümdeki acı hafifleyene kadar çığlık atmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çökmek istiyorum - çakılların kıyafetlerimi delip geçip tenimi kesip kesmeyeceğini umursamadan. Umarım öyle olur. Umarım bir şey gelir ve gerçek etimi deler, böylece bu acının gerçek olduğuna ve sadece kafamda olmadığına dair fiziksel bir kanıtım olur.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum nefes nefese kalarak. Nefes nefese kalmaya yakın hissediyorum. Gözlerim her kırışımda yanıyor. Gözyaşlarımla savaşıyorum. Ağlamak istemiyorum. Beni ne kadar incittiğini ona göstermek istemiyorum.

Bacaklarım koşmak için kaşınıyor ama bacağımdaki halhal beni yerimde tutuyor. Ama neden? Şoklanmanın verdiği acı, şu anda içimde hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Bundan korkmuyorum. Ve eğer derinlere inersem, Brax'tan da korkmadığımı biliyorum.

Tanrı biliyor ki öyle olmalıyım. Braxton Smalls tanıdığım en korkunç yaratık. Çocuk gibi bir anneden daha fazlası. Uzak, çoğunlukla yok olan bir babadan daha fazlası. Mama Luda ve onu öldüren adamdan daha fazlası. Bir meleğin yüzüne ve bir şeytanın kalbine sahip.

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum - yavaş yavaş çatlaklar oluşuyor ve parçalanıncaya ve dış dünyayla aramdaki tek engel ortadan kalkıncaya kadar birleşiyor. Açıldım. Savunmasızım. Hasarlıyım. Ve hepsinden önemlisi, artık kendimi tutmuyorum.

"Sana hiçbir şey yapmıyorum, Braxton."

"Sen değilsin lan!" Braxton'ın kolları iki yanına düştü. Bakışları bana odaklanıyor, kararıyor ve aniden bana doğru yürümeye başlıyor. Uzun bacakları aradaki mesafeyi tüketiyor, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede metrelerce yol kat ediyor ve sokak lambalarının ışığını kapatarak üzerimde dikiliyor.

Elini uzatıyor ve yumruğunu boğazıma geçiriyor. Bir nefes kaçıyor ve ben uzanıyorum, o sıkarken bileğine kilitleniyorum, hava akışımı tamamen kesmiyor, ancak her nefes zorlukla mücadele edilene ve zor kazanılana kadar ciddi şekilde kısıtlıyor. Bu onun yöntemi. Sanki boğazıma sarılan bir elin beni daha iyi kontrol edebileceği anlamına geldiğini düşünüyor, sanki başparmağının nabzıma bastırması, kelimeler işe yaramadığında beni ne kadar kolay öldürebileceğini hatırlatıyor.

"Seni buraya getirdiğim andan beri bunu yapıyorsun," diye homurdanıyor. "Hayır, daha önce, ilk gece. Otelde. Kafamın içine girmeye çalışıyorsun. Belki de hayatta kalma içgüdün seni seversem sana zarar vermeyeceğimi düşündürüyor, ama bu olmayacak Clover." Bana doğru eğildi, yüzü benimkinin önündeydi. "Seni her an öldürebilirim." Gözlerinde bir parıltı belirliyor.

Bu bir tehdit değil, bir uyarı. Beni öldürebileceğini biliyorum. Bu asla söz konusu olmadı. Yeterince zorlarsanız herkes katil olabilir, ancak öldürmekten zevk alabilen herkes değildir.

Öfke kısıtlı boğazımdan yukarı kayıyor ve dilimi yakıyor, ama o devam ediyor. Sikişmeye. Konuşmaya devam ediyor.

"Benimle ne yapmak istediğini biliyorum. Beni analiz etmek istiyorsun, Clover. Beni parçalamak. Kırık çocuk. Ebeveyn sevgisi yok. Kısıtlama yok. Umut yok. Beni kutunuza koymayın."

"Ailen hakkında bir şey sormadım," diye belirttim. "Ve seni hiçbir yere koymuyorum."

"İstiyorsun."

Sessizlik.

"Görüyorsun, kendimi tutabiliyorum. Seni bulduğum gece öldürebilirdim. Kimse beni senin muhtemel katilin olarak görmezdi bile. Sen de 'gereksiz' bir şiddetin kurbanı olarak sokakta ölen başka bir kız olurdun. Yıllar sonra o belgesellerden birinde çözülmemiş bir cinayet. Ben de küçük, önemsiz bir kızın ölümünden dolayı hiçbir pişmanlık duymadan hayatıma devam ederdim."

"O zaman neden ?"

"Neyi neden yapmadım?" diye feveran ediyor.

"Beni öldürmek mi?" Yaklaşıyorum. "Seni her kızdırdığımda beni nasıl öldürebileceğini hatırlatacaksan, yap gitsin." Cevap vermiyor. "Hayır mı?" Gözlerimin yüzünün her yerinde gezinmesine izin veriyorum. "O zaman *kapa* çeneni."

İki elimle göğsünü itiyorum. Kıpırdamıyor ve ondan gelecek bir tepkiyi umursamaktan o kadar uzağım ki, önceki hareketlerimi tekrarlamaktan bile korkmuyorum. Geriye çekilip ona tekrar yumruk atıyorum. Braxton'ın kafası yana kayıyor ve tutuşu gevşiyor ama kontrolü tamamen bırakmıyor. Ta ki ben elini aşağı itip bir adım geri çekilene kadar. Yine şiddetime tepki vermiyor. Sadece soğuk bir mesafe.

"Beni öldürmek mi istiyorsun, Brax?" Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım serbest kalmaya başladığında ona meydan okuyorum. Yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar ve yüzüme çarpan rüzgârı daha da soğuk hale getiriyorlar. Tepemde bir gök gürültüsü daha duyuluyor. "O zaman. Sikeyim. Yap. Yap." Daha fazla gözyaşı dökülürken kendi kollarımı açtım, açık ve istekli. "Sürekli tehditler savuruyorsun ama hiçbirini yerine getirmedin."

"Henüz zamanı gelmedi." Sesi alçak, sözleri karanlık.

"Çok özür dilerim." Alaycılık dudaklarımdan zehir gibi damlıyor. "Oturup programınızın netleşmesini beklediğimizi bilmiyordum, Bay Katil."

"Bu tamamen benim programımla ilgili Clover," diye bağıyor. "Burada kontrol bende. Anlaşma yaptığın canavarı fark etmemiş olman benim suçum değil."

"Sen lanet olası bir *insansın!*" Bağıyorum. "İnsan olduğunu biliyorum. Seni arkadaşlarınla, Rylie ve Avalon'la görüyorum. Nazıksın. *Onlara* karşı merhamet gösterme yeteneğin var." Nefes nefese kalıyorum ve göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum. "Ama bana karşı değil. Benimle asla."

Bunun için sessizce yalvardığımda, kendimi açtığımda ve ona başka hiç kimsenin sahip olmadığı beni kullanma yeteneğini verdiğimde bile. Hiçbir şey söylemiyor ve nedense bu beni daha da sinirlendiriyor. Göğsüne vurmak istiyorum. Taşaklarını tekmelemek. Belki gözlerine ya da boğazına bile saldırabilirim. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, daha önce hiç kimseyi şu anda onu incitmek istediğim gibi incitmek istemediğim. Mama Luda'yı öldüren adamı bile. O adam beni tıpkı onun gibi birine, bir katile dönüştürmüştü. *Peki şimdi neyim ben? Beni kime dönüştürüyor?*

" zaman sinirlenip hıncını birinden çıkarmak istesen aradığın lanet olası bir *fahişe* değilim," diye çıkışıyorum.

"Sen tam olarak busun Clover," diyor Braxton, kelimeler bilincimi bir neşterin eti delip geçmesi gibi kesiyor. "Ace'in hayatı karşılığında lanet ruhunu bana sattın."

"Siktir git!" Çığlık atıyorum.

Koluma uzandığında içgüdüsel olarak tepki verdim. Kolum havada o kadar hızlı uçuyor ki, elimin yanına çarpıp sesini duyana ve avucumdaki acıyı hissedene kadar ona tokat attığımı fark etmiyorum. Yumrukları tercih ederim ama pişman değilim. Pişman olduğum şey, Braxton Smalls gibi bir adamın çevresinin bir ürünü olmaktan başka bir şey olabileceğini düşünmüş olmak. O küstah, egoist bir psikopat ve ben bunun ötesinde bir şey olduğunu düşünecek kadar deliymişim.

Bir adım geri atıyorum, bu sefer bana vurmasını bekliyorum ama vurmuyor. Brax'ın dudakları aralanıyor ve gözleri otoparkın gölgelerinde siyah noktalar gibi parlıyor. Daha da geri çekiliyorum ve sonra dönüp uzaklaşmaya başlıyorum, ancak Brax'ın sesi bana ulaştığında duruyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Hiçbir fikrim yok. Onun sayesinde, Mama Luda'nın karavanının hala ayakta olduğundan şüpheliyim. Daha o beni almadan karavan çökmeye başlamıştı.

ondan. Muhtemelen bataklık tarafından geri alınmıştır. Tekrar yürümeye başladım.

"Dedim ki..." Braxton'ın hırıltısı daha da yükseliyor ve sesi uyarıcı bir sakinlikten öfkeli bir hale dönüşüyor. İlerlerken ayak sesleri kaldırımda yankılanıyor ve sonra eli dirseğimde, onu kavıyor ve beni yüzüne doğru döndürüyor. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Fark etmez," diyorum. "Her yer burada seninle olmaktan daha iyidir."

Brax bana dişlerini gösteriyor ve . "Onu öldüreceğim," diyor. "Sen gidersen o da ölür."

O hınzır, ela-gri gözlerine bakıyorum ve hayatımda ilk kez bir şeyden gerçekten nefret ettiğimi düşünüyorum. Önceden, birinden nefret etmeyi asla içimde bulamazdım. Bana ne kadar yanlış yapmış olurlarsa olsunlar. Belki de Ace bu yüzden beni arayıp buldu. En derin, en karanlık sırları konusunda bana güvendi. Çünkü ona göre dünyada onu yargılamayacak tek bir kişiye ihtiyacı vardı. Bir şekilde. Bir şekilde. Brax'ın da bana ihtiyacı vardı ama karşılığında tek istediğim tam ve mutlak dürüstlüktü.

"Sen bir yalancısın," diyorum ona. Bana göz kırptıyor ama inkâr etmiyor ve bu -her şeyden çok- bana tahminimin doğru olduğunu söylüyor. Acıtıyor. Hay sikeyim. Sanki göğsüm parçalanıyor ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. "Onun gitmesine asla izin vermeyecektin," diye devam ediyorum. Gözlerim daha da yanıyor, yanaklarımdan daha fazla yaş . "Beni kullanıyordun."

Braxton'ın eli kolumdan düşüyor ve bir şekilde -farkında olsun ya da olmasın- bu tabutumuza çakılan son çivi oluyor. "Nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Kim söyledi lan sana?"

Gülüyorum, ama bu acı bir ses. "Yaptın," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Az önce."

Şok yüz ifadesini kaplıyor ve eğer bu kadar acı verici olmasaydı çok komik olurdu.

"Beni kontrol etmene izin verdim çünkü bundan bir çıkarım olduğunu düşündüm." Kirpiklerim titriyor, ıslaklık onları birbirine yapıştırıyor. "Şimdi bunun da bana sattığın başka bir yalan olduğunu biliyorum."

Brax, "Sana bir bok satmadım Clover," diye çıkıyor. "Bunu yapan sensin. *Kendini* sattın."

"Haklısın." Tabii ki haklı ve haklı olması canımı acıtıyor. "Ama kendimi sana satarsam," diye devam ediyorum, doğrudan ona bakarak

...

Hayır, doğrudan ona. Çünkü onda artık bakmamı gerektirecek hiçbir şey yok. İstememe izin verebileceğim hiçbir şey yok. "O zaman repo-adamı oynamak benim sorumluluğum."

"Onu geri alabileceğini mi sanıyorsun?" diye . "Hayır. Clover. Benden kaçamazsın." Buna gerçekten inanıyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Braxton Smalls kendini Tanrı gibi görüyor. Çok güçlü. Her şeyi görüyor. Ace'i bulamaması egosuna büyük bir darbe indirmiş olmalı.

Ondan uzaklaşabileceğimi biliyorum ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine orada öylece duruyorum; acınası, zavallı hayat bahanemde hiç hissetmediğim kadar boş hissediyorum.

Braxton başını sallar. "Lanet olsun." Bu lanet gecenin soğuk havasında mırıldanılıyor. Tek bir yağmur damlası yanağıma düşüyor ve çeneme doğru kayıyor. Yüzümdeki diğer ıslaklığa katılıyor. Artık umurumda değil. Uyuşmuş hissediyorum. İçi boş. "Burada bekle," diyor. "Diğerlerine gittiğimizi haber vereceğim. Seni Kule'ye geri götüreceğim." Depoya doğru dönerken duraksıyor ve arkasına bakıyor. "Gitmeyi aklından bile geçirme Clover." Telefonunu çıkarıp havada sallayarak açık bir tehdit savuruyor. "Burada özgür olmadığını biliyorsun. Seni takip edeceğim ve eğer gidersen Ace ölür."

Ace çoktan öldü. Bu tehdidin artık işe yaramayacağını farkında değil mi? Onu yalan söylerken yakaladım. Yine de bir şey söylemedim.

Braxton telefonunu tekrar cebine sokuyor ve bu kez anahtarlarını çıkarıp bir düğmeye basarak geldiğimiz SUV'un farlarını yan taraftaki araç sırasına doğru yakmasını sağlıyor. "Git arabaya otur," diye emrediyor.

"Peki." Kelimenin içini elimden geldiğince kızgınlıkla doldurarak söylüyorum - bunu bekliyor. Bu onun emrine bir cevap... ve bir yalan. Arabaya doğru dönüyorum, adımlarım yavaş ama kararlı. Depoya geri dönmeden önce ben araca binene kadar bekliyor. Gözden kaybolur kaybolmaz arabanın kapısını hızla açıyorum ve binaya doğru koşarken arkamdan çarparak kapatıyorum.

Bacaklarım az önce bulunduğumuz noktaya doğru koşuyor ve çakıyı duvara gömülü bıraktığı buluyorum. Şu an tek umudum bu. Sapını sıkıca kavriyorum ve çekerek kurtarıyorum. Metal harca sürtünüyor ve kullandığım güçle neredeyse geriye doğru düşüyordum. Buraya kadar, farkındayım. Tek fırsatım-

nity. Çünkü bu geceden sonra kalırsam her şeyin değişeceğine hiç şüphem yok.

Gömleğimi toplayıp ağzıma götürüyorum, bıçağın ucunu alıp bileklik boyunca uzanan teli bulurken dişlerimi kumaşın büyük bir parçasına kenetliyorum. Hızlı bir nefes çekiyorum ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Daha keskin ucu tele değdirmeden vücudum titremeye başlıyor. Bu lanet olası mengene tarafından şok edilme anısı zihnimde netleşiyor. Canım yanacak, o kadarını biliyorum... Sadece ne kadar yanacağını tahmin edemiyorum. Kabloyu kestiğim anda içimden elektrik fişkirirken boğazımdan bir çığlık yükseliyor. Sıcaklığı parmak uçlarım uyuşana kadar uzuvlarımı yakıyor. Yere yığılıyorum, vücudum sarsılırken bıçak elimden düşüyor. Kaslarım spazm geçiriyor. Zihnim . Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Orada ne kadar yattığımı, acıdan sarsıldığımı bilmiyorum ama kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorum, dişlerimin arasından nefes alıyorum. Küçük kasılmalar içimde roket gibi dönmeye devam ediyor ama zaman lüksüm yok. Braxton'ın içeride ne kadar kalacağını bilemem. Her an geri çıkabilir. Dişlerimin arasından bir tıslama çıkıyor, nefesim ciğerlerimi yakıyor, uzuvlarım teli çözmeyi olması gerekenden çok daha uzun sürecek kadar titriyor. Normalde sıradan olan halhalın kilidini açmak için acele ediyorum ve metalin yere düşmesine izin veriyorum. Kaçmak için kendime zarar vermem gerektiği gerçeği, bir tür evrensel kötü niyet işareti gibi. Artık umurumda değil. Özgürlüğümü bir kez daha bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Brax'a olan güvenim yok oldu. Ona hiç güvenmemeliydim.

Ayağa kalktığımda neredeyse düşüyordum. O kadar ve bu beni öldürüyor. Sanırım bu sadece insan olduğumu hatırlatıyor. Bu... ve göğsümün içindeki parçalanmış kalp kalıntıları. Braxton bana yalan söyledi. Artık gerçeği biliyorum. Tüm bunlar hep geçiciydi ve her saniye bir aldatmacaydı. Vücudum tutuldu ve sadece elimi binanın duvarına dayayarak beni ayakta tutmayı başardım. Görüşüm zayıflıyor ama kararlılığım değişmiyor. Otoparkı geçip yola çıkana kadar bir ayağımı diğerinin önüne itiyorum. Eğer bu işi gerçekten başaracak ve kaçacaksam, akıllı olmam gerekiyor. Bir arabaya ihtiyacım var. Nakit paraya ihtiyacım var.

Sanırım hem kendime hem de anneme bakmak için harcadığım yıllar işe yaramak üzere. Bundan da öte, artık Ace ile temas kurarak riske girmek zorunda değilim. Şimdi onu uyarabilirim. Belki de

O zaten biliyor. Durum ne olursa olsun, Eastpoint'teki hayatım artık sona erdi. Gerçek bana dönme vakti geldi. Ace'i arama zamanı.

BRAXTON

GÖZYAŞLARINI SEVERİM.

Bir insan, bir kadın üzerindeki etkimin kanıtlarını görmek hoşuma gidiyor. Bu geceden önce, onları Clover'da görmek hoşuma gidiyordu. Ama ilk kez onun gözyaşlarını görüyordum ve hiçbir şey hissetmemiştim. Uyarılma değil. İlgi değil. Ne derin, sızlayan bir arzu. *Suçluluk* dışında hiçbir şey. Derimin altındaki böcekler gibi beni ısırın, içimi etimi tırmalayıp onu içimden söküp atma arzusuyla dolduran yabancı bir duygu. Depoya geri dönerken görmezden geldiğim bir arzu.

İki adamın derme çatma bir kafeste birbirlerini pataklamasını izleyen kalabalığın kükremesini duyuyorum ve birinin kanını akıtmak için tepkiyi hissetmiyorum. Aslında, kıcıımı geri çevirme, dışarı fırlama ve az önce yaptığım ve söylediğim her şeyi unutana kadar Clover'ı öpme dürtüsünden başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Ona geri döndüğümde, son birkaç hafta içinde aramızda gelişen her şeyin mahvolacağına hiç şüphem yok. *Ama o hala burada*, kendime hatırlatıyorum. *O gidemez*. Gidebileceğini düşünse bile, bilekliği kullanarak onu bulabileceğime hiç şüphe yok. Akli başında hiç kimse onu çıkarmak için kendine zarar verme riskine girmez.

"Brax?" Tanıdık bir ses adımı söyleyerek dikkatimi dağıtıyor ve yukarı bakıp diğerlerini kalabalığın üzerinde, deponun karşı tarafında görüyorum. Bir elimi kaldırıyorum ve Dean başını sallayınca bırakıyorum. Onlara doğru ilerliyorum, kalabalığın arasından geçerken insanlar hızla yolumdan çekiliyor.

Dean ve diğerklerine ulaştığımda Ava arkamdan bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Clover nerede?"

"Arabada," diyorum. "I..." Onlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Az önce ne olduğunu bilmeleri gerekiyor ama nasıl anlatacağım? Seviştik ve sonra kavga mı ettik? Ben çuvalladım ve ona gerçeği mi söyledim? Ya da belki de o beni manipüle etti. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Başımı sallıyorum. Aklıma gelen tek bir cevap var. "O biliyor," diyorum onlara.

Rylie'nin gözleri açılıyor ve Abel'in kollarını bırakıp yanıma geliyor. "Neyi biliyor?" diye soruyor ama zaten bir tahmini olduğu belli.

"Hâlâ Ace'i aradığımı biliyor."

Abel arkasından yaklaşıyor, yüzünü şaşkınlık kaplarken kaşları düşük. "Ee?" bakıyor. "Bilip bilmemesi neden önemli?"

Rylie ve Avalon birbirlerine bakarlar. "Ve o sadece... arabanıza mı bindi?" Avalon sorar.

"Kızgın," diye itiraf ediyorum. "Şu an için ondan fazla bilgi alabileceğimden şüpheliyim." İşleri gerçekten çok ileri götürmediğim sürece. Başkalarına yaptıklarımı ona da yapmazsam. Ona gerçek anlamda işkence etmedikçe olmaz - alevler üzerinde ısıtılmış ve savunmasız ete saplanmış bıçaklarla. Tırnaklarına kerpetenle. Küçük bir ayak bileği şok cihazından daha fazlasıyla.

Düşüncesi bile midemi .

Başka biri olsa, ben de kabul ederdim. Bir erkekle ya da daha önce becerdiğimiz sürtükler gibi bir kadınla -Corina, hatta Avalon'un annesi- ahlaksızlığımın derinliklerine geri dönmekten çok mutlu olurum. Yine de bunu Clover'a yapma düşüncesinde tiksindirici bir şey var.

Her şeytanın bir sınırı vardır ve görünen o ki ben kendi sınıırıma, duygularını gizlemeyi sevdiği kadar beni küfürleri ve sözleriyle kesmeyi de seven vahşi küçük bir kıızıl saçlıda ulaştım.

"Braxton." Avalon'un ses tonuyla bir kez daha dalıp gittiğimi fark ettiğimde başımı kaldırıyorum.

Çenemi sıkıyorum ve gergin kaslarımı gevşetmeye çalışırken bir elimle boynumun yan tarafına uzanıyorum. "Merak etme," diye ses tonuma rahatlık katmaya çalışıyorum. "Her zaman olduğu gibi bununla da başa çıkacağım."

Cebimdeki telefonum çalıyor, Troy'dan yeni bir arama olduğuna şüphe yok. Şu odaklanmak adına görmezden geliyorum, onu arayacağım.

eve döndüğümde. Clover'ın doğruca odasına gidip kendini kilitleyeceğine şüphe yok.

"Ona söyledin mi?" Rylie tekrarlıyor, yüzünde ve sesinin tonunda şok açıkça görülüyor. Belki hamile ilgili bir şeydir ya da aylar öncesine göre şimdiki halinin farklılığından, ama bana doğru ilerlediğinde ellerimi kaldırıp Abel'a bakıyorum. Ama herif hiçbir şey yapmıyor. Sadece bariz bir şaşkınlıkla izliyor.

Dişlerim birbirine o kadar sert çarpıyor ki kemiklerin çatırdadığını duyabiliyorum. "Başka bir seçeneğim yoktu," diyorum, oysa hayatım boyunca yaptıklarımı savunma ihtiyacı hissetmemiştim.

Rylie başını sallıyor, midilli kuyruğundan arta kalan mor tüyler şakaklarında dalgalanıyor. "Hayır, hayır söylemedin, eğer gerçekten söyleseydin onu otoparkta bırakmazdın."

"Onu otoparkta bırakmadım." Kaşlarımı çatıyorum. "Önce benim lanet olası cipime bindiğinden emin oldum. Önce buraya geldim" - grubun arkasındaki Mar- cus'a bakıyorum- "daha önce ne olduğunu öğrenmek için, sonra da size onunla gideceğimi söylemek için."

"Gerçekten sana söylemedi mi?" Marcus bir adım öne çıkarak sorar.

Ellerim yanımda yumruk oldu. Onun üzerinde durduğu anı ve yakınlaştıklarını düşünerek yaptığım hata zihnimi yakıyor. Gerçeği bilmeme rağmen, hala doğru gelmiyor. Aslında, şimdi bile ona bakarken kendi yumruğumu atmak istemiyorum. Yumruklarımı bırakıyorum ve uzanıp çenemi yokluyorum. Clover, cüssesine rağmen sert.

Marcus bir nefes veriyor ve ben bir şey söylemeyince başını sallıyor - sessizlik bile başlı başına bir cevap. "Ona kızışmış bir sürtüğ dedim," diye itiraf ediyor. "Kendini pazarladığını ima ettim. Ben sadece ... lanet olsun dostum, ona nasıl baktığını görüyorum." Diğerlerine eliyle işaret ediyor. "Hepimiz görüyoruz. Sadece sizi manipüle etmediğinden emin olmak istedim ya da eğer deniyorsa, bunun hakkında iki kez düşünmesini istedim."

Onun sözlerine kızmaya hakkım yok. Ben de otoparkta aynısını söyledim. Hatta daha beterini söyledim. Bunu bilmeme rağmen, zihnimdeki sis çöküyor ve beni tüketiyor.

"Kahretsin!" Vücudumu Marcus'la aramdaki boşluğa fırlattığım anda Dean öne atılıyor. Abel saniyeler içinde Rylie'yi yolundan çekip arkasına itti ve vücudunu

Dean bana doğru atılıp vücuduyla beni geri itiyor. "Kes şunu, Brax! Lanet olsun. Abel!"

Avalon Rylie'ye doğru ilerliyor ve ancak Rylie onu örttüğünde Abel gidecek kadar rahat hissediyor ve aniden en iyi iki arkadaşım bana tutunuyor, üçüncü arkadaşımı öldürmek için onları geçmek için savaşıırken kasları geriliyor.

"Braxton! Ne oluyor !" Marcus şok içinde bana bakıyor ama kaçmıyor. serseriler gibi değil. "Sakin ol, ona zarar vermedim!"

"Brax!" Bir bağırış daha duyuyorum ama bu sefer Dean, Abel ya da Marcus'tan gelmiyor. Bu sefer Avalon'dan geliyor. Göz ucuyla Rylie'nin çıkışa doğru acele ettiğini ve Abel'in küfrettiğini görüyorum. Avalon görüş alanıma girerek dikkatimi dağıtıyor. Abel ve Dean'i daha sert itiyorum.

"Çekil önümden Ava," diye bağırdım.

"Hayır." Bana ters ters bakıyor. "Sen lanet olası bir aptalsın. Dalga geçmeyi bırak!"

"Onu öldüreceğim."

Avalon nefesini içine çekiyor ve bir sonraki sözleri ruhuma işleyerek ileriye doğru tüm ivmeyi durduruyor. "Burada ne kadar uzun süre kalırsan, sadece seni korumak isteyen birini öldürmeye çalışırsan, o kadar uzaklaşır."

Donup kaldım. "Ne?"

Bana acıyan bir bakış atıyor ve Avalon için bu nadir bir duygu. O acımaz. Öfke ve azgınlık dışında pek bir şey hissetmez. Carter malikanesinde kalırken Dean'in odasından gelen çığlıkları yeterince duymuştum.

"Gerçekten iyi bir kız gibi orada öylece oturacağını mı sanıyorsun?" Avalon sorar. "Gerçekten mi? O kadar kibirli misin?"

Geri çekiliyorum ve Dean ile Abel sonunda beni bırakıyorlar ama ikisinin de Marcus'tan uzaklaşmadığını fark ediyorum. Gözleri bana kilitlenmiş, herhangi bir aldatma belirtisi arıyorlar. Beni çok iyi tanıyorlar. Avıma ulaşmak için etraflarından dolaşmak hâlâ aklımda. Sadece Aval- on'un yüzü ve sözleri beni meraklandırıyor ve kafamı karıştırıyor.

"Sen neden ?" Talep ediyorum.

Avalon kaşlarını çatıyor. "O da benim gibi, salak," diyor ve Dean ile Abel'in arasına dalıyor. Dean onu tutup geri çekmeye gidiyor ama gömleğimi tutmadan önce değil. O da

Onu tutuyor ve parmak uçlarına doğru eğilerek tanıdığım en cesur kaltak gibi yüzüme bakıyor. "Dean çok ileri gittiğinde ben ne yaptım?"

Bana lanet bir Mack kamyonu gibi çarptı. *Koştı.*

Düşünmedim bile. Dönüp çıkışa doğru atılıyorum, önüme çıkan herkesi ezip geçiyorum - kalbim göğsüme çarpıyor. Hayır. *Hayır*, sanırım. *O yapmazdı.*

Tam çıkışa geldiğimde Rylie beliriyor, yanakları kızarmış, gözleri dehşet içinde. Elimden geldiğince nazıkçe onu kaldırıyorum ve yolumdan çekip kenara bırakıyorum. Otoparka doğru koşarken arkamdan telaşlı ayak sesleri geliyor.

Doğruca cipime yöneldim. Camlar renkli ve hava karanlık ama yine de en azından yolcu koltuğunda oturan kadının gölgesini görebilmeliyim. Elim kapının koluna yapışıyor ve çekerek açıyorum, kollarını kavuşturmuş kızgın bir kadın ya da belki de suratıma inen bir yumruk bekliyorum. İkisi de olmadı. Hiçbir şey... hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Araba boş. Kız
gitmiş.

Telefonumu cebimden çıkardım. Çok uzağa gitmiş olamaz. Onu hala takip edebilirim.

Telefonumun ekranı aydınlanır aydınlanmaz onu gördüm. Daha önce bir telefon araması almamıştım ama Clover'ın halhalını takip eden uygulamadan bir acil durum uyarısı almıştım. Ekranımın üst kısmındaki kırmızı hata mesajını gördüğümde boğazım düğümleniyor. takip ediyor ama.. hareket etmiyor. Bulunduğu son yer tam burada, bu park alanıydı.

"Kahretsın." Abel'in küfrünü ve ardından çakılların arasından gelen birkaç ayak sesini duyuyorum.

"Brax..." Gözlerim ekrana yapıştı. Avalon'un aramasını duymazdan geliyorum ve telefondaki yolu takip ederek halhalın yanına gidiyorum ve... onu buluyorum. Clover'ın takılı olmadığı halhal, onu dizlerinin üzerine çöktürdüğüm ve ona söylediğim fahişe gibi ağzını siktiğim yerde, toprağın içinde bırakılmıştı.

Gümüş halkalara ve kopmuş tele bakarken çıkan kişi Marcus oldu. Uyarıma rağmen, ona ne yapacağını bilmesine rağmen, sırf benden kurtulmak için teli keserek kendine zarar vermişti. Benden kaçmak için.

"Üzgünüm, Brax."

Olmamalı. Onu bu hale getiren o değil. Ben sürükledim. Onun kiralık bir fahişeden biraz daha fazlası olduğunu ima etmişti, ama ben ona bunu açıkça söylemiştim. Geri çekildim, göğsüm sıkışmıştı. Sert kollar bana sarıldı. Başımı salladım. Parmaklarım telefonun etrafında kenetleniyor, cam ekran hata mesajının tam üzerinde bir çatlak oluşturana kadar gittikçe sıkılaşıyor. Dudaklarımdan çıkan kükreme, derinlerde bir yerden, var olduğunu bile bilmediğim karanlık bir yerden geliyor. Ve geriye tek bir düşünce kalıyor.

Gitmiş.

CLOVER

HER ŞEY GÜÇLE BAŞLAR VE GÜÇLE BİTER. SAHIP OLMAYA IZIN VERDİĞİNİZ ŞEY Duygularınız, eylemleriniz, kalbiniz üzerindeki güç, her zaman kazanır. Ve ben kim olduğumu unuttuğum için lanet bir aptaldım. *Onun* bu güce sahip olmasına izin verdiğim için. Kendimi güvende tutmak yerine, kontrolü ele geçirmesine izin verdim. İsteddiği her şeye sahip olmasına izin verdim ve içten içe, sanırım daha fazlasını isteyeceğini umuyordum. İntikamdan fazlasını. Seksten fazlasını. Güçten daha fazlasını. Sanırım başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeyi isteyeceğini umuyordum.

Ben.

Yolda ilerlerken lastikler kaldırımda gıcırıyor. Eski yolu ikiye ayıran sarı çizgiler karanlık gecenin tek rengi. Yağmur ön cama çarpıyor ve ben onun stupid kulesinden saatler uzaklaşana kadar bir saniye bile dinmiyor. Köhne, boktan bir benzin istasyonuna yanaşıyorum ve sadece... lanet olsun... kendimi kaybediyorum.

Her lanet düşünce. Her duygu. Eastpoint'te geride bıraktığım her bir parçam derimin altına kazılmış kraterler.

Ciğerlerim acıyana ve göğüs kafesim ikiye bölünecekmiş gibi hissedene kadar bağıriyorum. İnsanlar arabanın yanından geçiyor ve beni duymak zorundalar ama eski püskü bir arabanın sürücü koltuğunda oturan deli kıza şöyle bir bakıp yürümeye devam ediyorlar, başlarını eğiyorlar -gözlerini kaldırıma dikeyyorlar- böylece rahatsız edici bir şeye maruz kalmıyorlar.

Herkes kontrolü istiyor ama kimse sorumluluk almak istemiyor.

Ellerimi direksiyondan çekerken avuç içlerim terliyor, titriyor ve sarsılıyor; bu zayıflığımın bir işareti. Geri dönmek istiyorum. Her şeyi değiştirmek istiyorum -hareketlerimi, sözlerimi, beni lanet olası kulesine kapatan canavara gösterdiğim ilgiyi. Parmaklarımı kıvırıyorum ve tırnaklarımın uçlarını deri kırılıp kan sızana kadar avuç içlerime batırıyorum.

Ciğerlerim kuruyana kadar çığlık attıktan ve her nefes verişim yırtılmış ve sürtünmüş boğazımdan gelen acıyla dolduğunda, kalan sessizlikte öylece oturuyorum. Sağır edici.

İleri geri sallanıyorum, gözlerim uzaklarda bir yerde tek bir noktaya kilitlenmiş. Benzin istasyonunun camında asılı parlak neon tabelalardan biri sıcak sosisli sandviç ve soğuk kola reklamı yapıyor.

Yumruklarımı açıyorum ve sanki bunu yapmak bir şekilde beni daha sağlam hissettirecekmiş gibi kollarımı bedenime sararak etrafıma uzanıyorum. İçimde yanlışı giden bir şeyler var. Parçalanıyorum. Sanki beni ben yapan tüm parçalar, çok uzun zaman önce olduğu gibi yine parçalanıyor.

Ben Clover La Roux. Ben de Evgenia Volkov.

Ben sadece yoksulluğu, üzüntüyü ve çaresizliği bilen fakir bir kadının kızıyım. Aynı zamanda kaçak bir Rus gangsterin kızıyım. Değer verdiği bir kızı inciten birinin kız kardeşiyim.

Ben bunların hepsiyim, ama şu anda, bu parçalarımın her biri şarapnel parçasına dönüşüyor. Ruhumun çatlaması ruhuma doğru ilerliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ağzımın içindeki deriyi ısırp kanın tadını alırken yanaklarım geriliyor. Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor.

Bundan hep nefret etmişimdir - her şey beni ağlatıyor gibi görünür. Öfke, hayal kırıklığı, endişe. Ve şimdi, tam bir zihinsel çöküş gözyaşlarımı ortaya çıkarıyor. Yine de onun için fark etmezdi. Hoşuna gidiyordu. Beni ağlarken izlemek onu tahrik ediyordu. Hasta herif.

Ve içimde kendimden biraz daha nefret ediyorum çünkü bu bile bana belki de ... biz birbirimiz için yaratılmışız gibi hissettirdi. Çünkü ben kim olduğumu değiştiremem ve o benim kendimde sevmediğim bir şeyi seviyor gibiydi. Kusurlarıma rağmen benden hoşlanmıyordu. Onlar *yüzünden* benden hoşlandı. İster kabul etsin ister etmesin.

Ne kadar denemiş olursam olayım, artık kendimi değiştiremeyeceğimi anladım. Nefret ettiğim yanlarımı bir kenara atamam. Beni yapan şey onlar. Ve ben otururken

Çaldığım bu aptal, boktan arabanın ön koltuğunda, bunu fark ettim. Ellerimi kaplayan ve boğazımın arkasına doğru kayan kanla dikiz aynasına bakıyorum ve bana bakan kızı görüyorum. Biliyorum, ne kadar istesem de, ne kadar yapabilmeyi dilesem de, geri dönüş yok.

Bu geri dönüşü olmayan bir nokta. Kırıldım.

Ve enkazımda, parçaları toplayıp tekrar bir araya getirirken, artık doğru oturup oturmadıklarını umursamadan, belki de tüm bu niteliklerin bir karışımı olmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ediyorum. Belki de Clover ve Evgenia'nın bir olma zamanı gelmiştir.

Ben Clover. Ben Evgenia'yım. Hiçbir fark yok.

Bir taraf iyi. Bir taraf kötü. İki taraf da deli... Hem de zalim bir psikopat yüzünden.

CLOVER

SIKTIR ET AŞKI. ACITIYOR. FİLMLER VE KİTAPLAR AŞKI ÇOK SIKIK GÖSTERİYOR. Çok kolay. Aşk ol. Farkına var. İtiraf et. Sonsuza dek mutlu ol. Asla böyle olmuyor. Bir sonraki kadehimi içiyorum ve votkanın yanmasını hissetmiyorum bile. Rus/İrlandalı kanımın hakkını vermeyi hiç denememiştim ama şimdi kesinlikle bir egzersiz yapıyor. Son üç günde ne kadar içtiğimi söyleyemem, her içki ve shot birbirine karışıyor ve ben hala sarhoş değilim. Hâlâ onu hatırlıyorum. İçim lanet bir tren enkazı gibi. Yeni bir alkol dalgası içeri doğru ilerlerken midem isyan ediyor. Kafam bulanık, ama aynı zamanda uzun sahip olmadığım bir tür netlik hissediyorum. Her şey kristal berraklığında görünüyor. Karmaşık olduğunu düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Yanımdaki sandalye hareket edip tanıdık bir varlık oturduğunda, başımı çevirip bakmıyorum. Kızgındım. Brax'a. *Ona*. Kendime. Lanet olası herkese ve her şeye. Barmen başını kaldırıp sağımdaki adama . Bize yaklaşmak yerine arkasını dönüp barın diğer tarafındaki başka biriyle ilgilenmesi için ne söylediğimi hatırlamıyorum ama kötü bir şey olmalı. Yanımda biri çoktan boşalmış iki şişe votka olması ve kardeşimi görmezden gelmesi yeterince kötü. Hiçbir kadın kardeşimi görmezden gelmez, o bunun için fazla yakışıklıdır. Bu yüzden onu tamamen görmezden gelmesi benim kesinlikle dehşet verici olduğum anlamına geliyordu. İnsanları korkutup kaçırmaya alışık değilim. İyi hissettiriyor.

Ace iç çeker ve taburenin basamakları üzerinde kalkar, tezgahın üzerinden uzanır ve tekrar oturmadan önce bir shot bardağı alır.

"Kahretsin, *solnyshka*," diyor votkayı eline alıp kendine büyük bir doz doldurarak. "Seni uzun zamandır böyle görmemiştim."

"Uzun zamandır böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyorum, artık boş olan bardağımı ona doğru iterek. Bana bakıyor ve sonra dolduruyor. Akıllı adammış.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sorar.

"*Sence* ne oldu?" Gülüyorum, ses gerginlik dolu. "Bir adam oldu."

"Onu öldürmemi ister misin?" Bu soruyu başka biri sorsaydı, onu Ace kadar ciddiye almazdım.

Onun yerine, alay ediyorum. Bu tam da olması gereken şey olurdu, değil mi? Ace ve Brax'ı birbirine düşürmek. Ace hazır olduklarının farkında bile değil.

"Hayır," diyorum bardağımı alıp dudaklarıma götürerek. Ateş suyunun tadına karşı uyuşmuş bir dille bu kadar iyi konuşabildiğime şaşıyorum.

Hayır, Ace'in onu öldürmesini istemiyorum çünkü bunu kendim yapmam gerektiğini biliyorum.

Peki, neden yapmadım? Yapamadığım için değil. Yapabileceğimi biliyorum. Evgenia ve günün sonunda Evgenia benim, değil mi? Artık bunu inkar edemem. Ben iki kişi değilim. İkisiyim; bir ve aynıyım. Ben Clover'ım, Amerikalı lağım faresi ve Evgenia'yım, bir Rus mafya babasının kızı.

"Bu yüzden mi annemlerde yoktun?" Ace soruyor.

"Neden kaybolduğumu *düşünüyorsun*?" Talep ediyorum. "Beni bulmaya çalıştın mı?" Onun için yaşadığım onca şeyden sonra, eğer o bile-

"Tabii ki öyle yaptım Clover," diye tersliyor Ace, ses tonundaki hakareti biraz hırıltı dolduruyor. "Sanki silinmiş gibiydin. Karavan harabeye dönmüştü. Kaçırıldığından emindim. Ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin."

"Haklısın," diyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Şu an çok tehlikeli," diyor Ace. "Saklanacak bir yer bulmuş olmanı umuyordum. Anneme olanlardan sonra seni başka bir yere götürmeliydim ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda değilsin."

O haklı. Her zaman kendi başımın çaresine baktım. Bu işler böyledir. Bu dünyada kimse seni sonsuza kadar koruyamaz. Ace'in yardımına ihtiyacı olacağını düşünmekle ne kadar .

Bir ağız dolusu alkolü daha yutarken dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona bakmadan bardağımı sertçe tezgâha bırakarak müşterilerin birkaç gergin bakışını kazanıyorum. Beni yeterince iyi tanıyorlar. Son üç gündür her gece bu lanet olası barda onun gelmesini bekliyorum.

"Sen," diyorum bardağın kenarını parmaklayarak. "Kaybolmamın sebebi sensin."

Ace cevap beklemmez; sadece bekler. Bu konuda hep iyi olmuştur. Beklemekte. Gözlemlemek. Birini haklamak için her zaman en uygun anı kollar. Gerçi bunu hiç söylemedi.

"Birini incittin," diyorum.

Yanımda kaskatı kesiliyor ama bir süre sonra cevap veriyor. "Pek çok insanın canını yaktım." Ace'in omuz silkişini görmekten çok hissediyorum, hareketiyle kolu benimkine çarpıyor. Bakmadan bile bunun zoraki bir hareket olduğunu anlıyorum. Ace sıradan şeyler yapmaz. Yoğun davranıyor ve bunu çok iyi yapıyor. Bardağı bırakıyorum ve votka şişesine uzanıyorum.

"Evet, bu sefer yanlış ekibin peşinden gittin. Yanlış kızın." Dilimin ucuna bir acı oturuyor. Ondan nefret etmem gereken bir an varsa, o da bu andır, ama yine de edemediğimi fark ediyorum. Pek sayılmaz. Avalon güçlü, saygı istiyor ve ben de saygımı gösteriyorum. Belki Braxton onu seviyor ama onun da bir sevgilisi var. O kendini adanmış biri, Brax ise... dışarıda.

Zavallı piç. En azından ikimiz de olmamız gerektiği gibi istenmemenin nasıl bir his olduğunu biliyoruz. Bu pek teselli sayılmaz.

Yanımda, Ace'in omuzları geriliyor -koluma sürtünürken kasların gerildiğini hissedebiliyorum. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Şişeyi devirip shot bardağını ağzına kadar doldurmasına izin verirken yine gülüyorum ve bu hiç de eğlenilecek bir şey değil. "*Solnyshka*."

Küçük Güneş. Asla olamayacağım bir şey olarak anılmak ne kadar acı. Güneş galaksinin merkezidir, ama ben kimsenin merkezi değilim. Ben dış gezegenlerim, unutulmuş olanlar. Parçalanıp evrenin enginliğine dağılan uydular. Kimse onları umursamıyor, tıpkı benim gibi birini kimsenin umursamadığı gibi.

"Eee?" Ona soruyorum. "Söyleyecek bir şey yok mu?" "Sana ne yaptılar?" diye .

Başka biri için bu sözler endişeli, koruyucu bir ağabeyin sözleri olabilir. Ve kısmen öyle. Ama bundan daha fazlası. Ace'in "bu bana ait ve biri bunu mahvetti" şeklindeki içselleştirmesi. Bu benim için çok sıcak ve heyecan verici bir şey değil. O ve Ivan

Beni bataklıktan çıkarmış olabilirler ama son birkaç aydır Braxton'la birlikte yaşadıktan sonra hepsinin bana aynı şekilde davrandığını fark ettim. Kendi çıkarları için sahiplenecekleri ve koruyacakları bir obje.

Belki de Avalon başlangıçta kimsenin yaklaşmasına izin vermeyerek doğru bir fikirdeydi. Ama Hasta Çocuklar ona bir eşya gibi davranmıyor. Elden ele dolaştırılacak bir şey değil. Korumacılar çünkü umursuyorlar.

Kıskançlık çirkin bir canavardır. Daha da çirkin çünkü ben de *onun* sahip olduğu şeyi istiyorum. Biri bana baksın ve zavallı küçük Clover'ı görmesin. Aptal küçük Clover. Ne yaptığını bilmiyor. Uğruna fedakarlık yaptığı insanların, onu insan olarak görmeyenlerle aynı insanlar olduğunu bilmiyor.

"Aradığın şeyi buldun mu?" Onu azarlamak yerine soruyorum. "Annemin peşinden geleni buldun mu?"

Ace bir an sessiz kalıyor ve sonra başını eğiyor. "Bu... karmaşık," diye yanıtlıyor.

Tabii ki öyle, ama bunu benim için karmaşık olmaktan çıkaracak mı? Bana doğru dürüst bir cevap verecek mi? Hayır. Asla vermez. "Biz buradan ayrıldıktan sonra alçakta kalmalısın," diye devam ediyor. "Ben sana başka bir brülör ver-"

"Bir tane var," diyorum, birkaç şehir önce ucuz bir marketten aldığım, onu aramayı başardığım kapaklı telefonu kaldırarak. İyi ki numarasını ezberlemişim çünkü eski kullan at telefonum hâlâ Brax'ta. "Ayrıca, artık güvende olduğumu bildiğine göre bir daha cevap verecek misin?" Bu umursama mı? Yoksa sahip olduğun bir şeyi kaybetme hissi mi?

Beni bir araçtan fazlası olarak gören var mı?

"*Solnyshka...*"

Bir tek attım ve bardağı yere koymak yerine fırlattım. Odanın karşısındaki aynaya çarptım. Yansıtıcı yüzey çatlayıp parçalanıyor ve bardaki diğer tüm hareketler sessizliğe gömülürken yere yağıyor. Ace bana bakıyor ve ne gördüğünü biliyorum, aklını kaçırmaya bu kadar yaklaşmış öfkeli küçük bir kız. Gerçeği görmüyor. Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtim ve bu küçük buluşma sadece tabuta son çiviyi çakmak için.

Binada kimse kımıldamıyor. Ace etrafına bakınır ve kaşlarını çatır. "Lanet gösteri sona erdi," diye çıkışır. "Ne yapıyorsanız ona geri dönün."

Bu işe yarar gibi görünüyor. Barmen hemen harekete geçer, elinde bir faraş ve süpürgeyle tezgâhın arkasından fırlar. Bilardo oynayan adamlar masalarının üzerine eğiliyor ve barın diğer tarafındaki yaşlı cahiller bardaklarını dudaklarına götürüyorlar. Sanki eylem hiç olmamış gibi, ama bakışları hissedebiliyorum - merakı. *Korkuyu*. Sonuncusu çok alışmamam gereken bir uyuşturucu, ama şimdilik iyi hissettiriyor. Değişiklik olsun diye korkulmak harika bir his.

Braxton yüzden mi seviyor?

Onu düşününce gözlerimin yandığını hissedebiliyorum. Üzüntüden değil, saf, katıksız öfkeden. Sinirlendiğimde ağlama eğiliminde olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Gözyaşları insanı zayıf gösterir.

Ace bana dönüyor, kolunu tezgâhın üzerine koyuyor ve benim alanıma doğru eğilirken odanın geri kalanını kapatıyor. "*Clover-Evgenia*- bana ne olduğunu anlat," diye emrediyor.

Votka şişesini kapıyorum ve yeni bir bardağa uzanmak yerine, tüm lanet şeyi geriye yatırıp ağız dolusu yutuyorum. İşim bittiğinde ve gerçekten de geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğimde, şişeyi tezgâha geri koyup ona bakıyorum.

"Senin bir tanıdığın eve geldi," diye başladım. "Beni uyuttu, kasabasına geri götürdü ve orada tuttu."

"Ve sen kaçmaya çalışmadın mı?"

. "Tabii ki hayır, Ace. Onun yerine bir anlaşma yaptım."

Kaşları çatılır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir anlaşma yaptım," diye tekrarlıyorum. "Ben"-kendimi gösteriyorum-"senin için"-onu gösteriyorum. "Zaten hedefinde sen vardın. Seni bulup öldürmeyi planladığını biliyordum ve seni uyarmak için biraz zaman kazanmak istedim. Yardım ettiğimi sanıyordum." Başımı salladım. "Hepsi anlamsızdı." Çok aptalmışım.

Dudakları sadece şok olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde ayrılıyor. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Omuz silkiyorum. "Artık bilmiyorum," diyorum. "Güzel soru, neden kendimi kardeşim için feda edeyim ki? Belki de seni sevdiğim içindir, salak. Belki de kalırsam senin için bilgi toplayabileceğimi düşündüğüm içindir. Belki de sonunda işe yaradığımı hissetmek için kaldım." Artık kim bilebilir ki? Kesinlikle ben değil.

Şişeye tekrar uzanıyorum ama onu kapıyor. "Dur," diye homurdanıyor. "Lanet olası dur."

"Hayır." Geriye çekilip ona yumruk attım. Kafası yana savruldu ve şişe parmaklarının ucundan düşmeden önce onu havada yakaladım. I

Bir yudum daha alıyor ve bu sefer ona dönüp baktığımda burnundan kan damladığını görüyorum. Kanı siliyor, başparmağındaki kırmızıya bakıyor, sonra sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor.

"Sana ne oldu böyle, Clover?"

"Hem de çok," diye cevap veriyorum. Sanırım çok fazla. "Artık karanlıkta kalmaktan memnun olmayacak kadar. Gerçeği bilmek istiyorum, Ace. Kendi ağzından. Bunu sen mi yaptın?"

Pantolonunun pürüzlü kot kumaşına bulaşan kanı siliyor ve bir nefes veriyor. "Ne yaptığımı sana anlatamayacağımı biliyorsun."

Dudaklarım bükülüyor. "Evet, ne var biliyor musun? Bundan gerçekten bıktım."

"Clover, bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun."

"Hayat çok tehlikeli, Ace." Şişeyi itiyorum ve taburemin arkasındaki deri ceketini kapıp ayağa kalkarken üzerime geçiriyorum.

Eli üst koluma kilitlendi. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Kendimi onun elinden çekip aldım. "Sen seçimini yaptın, Ace. Artık buna dahil değilim."

"Onlardan kaçtın mı? Seni takip ediyorlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Muhtemelen *deniyorlardır*." Tekrar yakalanmak gibi bir niyetim değil.

Gitmek için dönüyorum ve o da arkamdan geliyor, geri dönüp tezgâha birkaç banknot atmadan önce bir küfür savurarak duruyor. Homurdanıyorum. Bir suçlu olarak bile, bataklıkta yaşayan insanları inkar edemez. Belki de onun için ben buyumdur, kan bağı olan bir hayır kurumu.

Otoparkın hızla soğuyan havasına doğru ilerliyorum. Otoparkın arka tarafındaki boktan Camry'ye doğru ilerlerken çakıllar çizmeli ayaklarımın altından kayıyor.

"Clover!" Ace sesleniyor. "Clover, bekle!"

Beklemiyorum. İstedğim kadar sarhoş olmasam da yoluma devam ediyorum. Ace beni durdurmaya niyetli bir şekilde arkamda tepiniyor. Arabanın yan kapısına ulaşip anahtarımı çıkarıyorum, anahtar deliğine sıkıştırıyorum çünkü araç otomatik kilit takılamayacak kadar eski, Ace önüne geçip yolumu kapatmadan önce.

Elleri omuzlarıma yerleşiyor ve donup kalıyorum. "Beni dinle," diye başladı, "eğer haklıysam ve düşündüğüm kişiyle karşılaştıysan, o zaman onların tehlikeli olduğunu bilmen gerekir. Seni onların etrafında istemiyorum."

"Merak etme, geri dönmek gibi bir planım yok." Ondan bir adım uzaklaşarak kendimi geri itiyorum.

"O zaman nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sorar. "Annemlere mi?" Başımı sallıyorum. "Artık bilmiyorum, Ace." Ellerimi iki yana .

"Belki de arabayı doğrudan uçurumdan aşağı sürerim. Yapmayacağım Oraya varana kadar bilemem."

Bir plana sahip olmamak aslında özgürleştirici bir his. Önümde çok fazla olasılık var. Dünya geniş ve oynayabileceğim her yer var. Ve artık iyi olmaya çalışmadığınızda, diğer her şey parmaklarınızın ucunda. İyi kızı uzun zaman önce gömmeli ve Evgenia zihniyetini benimsemeliydim: ihtiyacın olanı al, hayatta kal ve gerisini siktir et.

Bana bakıyor ve bundan nefret ediyorum. Ace'in birini analiz etmenin bir yolu var - duygularını tamamen kapatıyor ve benim "ölümsüz" kişiliği dediğim şeye balıklama dalıyor. Ne insan ne de başka bir şey. O sadece var. Ve bunu bilmemin tek nedeni annem ve Ivan.

Gülüyorum ve kollarımı iki yana açarak başımı sallıyorum. "Sadece organizasyonuna geri dön Ace," diyorum ona. "Undead'e geri dön ve görünmez olmaya devam et. En başta yapman gerekeni yap ve beni unut."

Ace'in tüm vücudu kırmızı alarma geçer. Peçe eski baskısının üzerine gelir ve tüm insanlığı siler. "Az önce ne dedin sen?"

Gözlerim kapanıyor ve nefesimi bırakıyorum. "Geri dön dedim," diye tekrarlıyorum. "Ölümsüzler'e geri dön."

Sessizlik... ve sonra. "Bu konuda hiçbir şey bilmemelisin, Clover."

Omuz silkiyorum. "Evet, biliyorum." Ve sonra, sadece bıçağı biraz daha derine saplamak için, ona nasıl bildiğimi söylüyorum. "Ivan sarhoş olduğunda biraz geveze oluyor."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Annemin ölümünden beri," diyorum. "Cenazeden sonra. Oldukça üzgündü. Eski ülkesiyle olan son bağına da kaybetmek kafasını iyice karıştırdı. Yani, belki duygular umurunda değilmiş gibi davranabilirsin ama o bile o kadar soğuk değil."

Ace sanki mantıklı geliyormuş gibi yavaşça başını sallıyor ama ifadesi değişmiyor. Yumuşamıyor. Gözleri saf granit, derinliklerinde sadece bir anlık bir şey görülebiliyor ve bu ondan daha önce hiç görmediğim bir şey. *Korku*. "Clover." Ben de ona bakıyorum. "Hiç kimse

bu ismi bildiğınızı bilebilir. Ölümsüzler sivillerin bildiği bir şey değildir."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Hadi canım, Sherlock." Başımı sallıyorum. "Kimse bilmiyor. Bundan hiç bahsetmedim ve bahsetmeyi de düşünmüyorum."

Elleri üst kollarıma yapışıyor ve yüzüme doğru gelirken sarsılıyorum. "Çok ciddiym Clover. Seni hâlâ gördüğümü, bu ismi bildiğini bilen biri varsa, sen öldün demektir. *İkimiz de* ölürüz."

"Sen zaten ölüsün," diye hatırlatıyorum ona. "Sonuçta -bir kez Un-öldün mü, artık geri dönüş yok, değil mi?" En azından Ivan böyle söylemişti. Bir seferde aylarca gitmelerinin nedeni buydu. Asla birlikte dışarı çıkmamamızın nedeni. Küçük ailemizle ilgili her şeyin gizli tutulmasının nedeni buydu. Dünyanın geri kalanı için Ace ve Ivan Volkov öldü. Braxton çok az şey biliyor ama Ace'le ilgili bir şey bulamamasının gerçek nedeni buydu. Sick Boys'un düşündüğünden çok daha büyük bir şeyin parçasıdır. Yozlaşmış politikacı ve işadamlarının emrinde çalışan, sözde ölü adamlardan oluşan dünya çapında bir örgüt. Ne lanet bir dünyada yaşıyoruz. Bu kadar üzücü olduğunu düşünmesem gülebilirdim.

"Clover-" Ace sözünü kesti ve bir küfür savurdu. "Sen Tehlike. Anneme kimin zarar verdiğini hala bulamadım-"

"Muhtemelen bir hırsızdı," diyorum, sesim kulaklarıma boş geliyor. "Kimsenin ona zarar vermek için bir nedeni yoktu. Bu bir B ve E. Basit ve kolay. Boş ver gitsin. Her şeyin arkasında berbat, ayrıntılı bir komplo olması gerekmiyor."

"Solnyshka-"

"Dur," diye kestim sözünü, kendimi onun elinden teker çekip aldım. "Ben gidiyorum. Çekil yolumdan."

"Peki ya onlar?" Ace soruyor. "Ya senin peşine düşerlerse?" "Senin örgütün mü?" Ben soruyorum. "Ya da Eastpoint çocukları?"

Cevap vermiyor. Veremez. Benim için gelirlerse ne yapacağımı bilmek istiyor. Bir nefes veriyorum ve şu anda gerçekten biraz ot kullanabileceğimi düşünüyorum. Belli ki alkolün bile dokunamadığı gerginliği azaltacak bir şey. "En başta yapmam gerekeni yapacağım," diyorum, hâlâ arabanın kapısına sıkışmış olan anahtara uzanıp çeviriyorum, arkamı dönüp omzumun üzerinden ona bakarken bile çerçeveyi çekerek açıyorum. "Onları öldüreceğim."

BRAXTON

SAATLER GÜNLERE, GÜNLER GECELERE KAYIYOR VE TEK GÖRDÜĞÜM BU. Gece. Her birinin gelişini ve gidişini izliyorum ve yapabildiğim tek şey içmek. Kule bir alkol çukuruna dönüşüyor. Şişeler her yere saçılmıştı. Dokunulmadan kalan tek oda *onunki*.

Bunu bana yaptığı için ona lanet olsun. Ona bu fırsatı verdiğim için lanet olası kibrime lanet olsun.

Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum, Kule'nin oturma odasındaki kanepeye yayılmışım, ama yalnız olmadığımı biliyorum. Gözlerimin arkasındaki kafatasımda bir çarpıntı var ve onları açmaya çalıştığımda çarpıntı delici bir acıya dönüşüyor. Ağzımın arkasında safra ve kusmuk tadı oturuyor ve zaten kötü olan sabah uyanışımı daha da kötüleştiriyor. "Lanet olsun." Küfür göğsümden yükseliyor.

"Evet, tek bir gecede binlerce dolarlık içki içersen böyle olur." Yorum, oturma odasına bakan pencerenin önünde duran incir ağacından geliyor. Asansörün sesi bana onun destekle geldiğini haber veriyor.

Hay sikeyim. Bir pislik kendi evinde surat asamaz mı? Carter malikanesine geri taşınmamamın bir sebebi var. Görünüşe göre o sebep bu pislikler için önemli değil.

Avalon duvara yaklaşp bir düğmeye basıyor ve hemen pencereleri örten ve gözlerimi güneş ışığının yakıcılığından koruyan perdeler kalkmaya başlıyor.

"Allah kahretsin!" Kanepeden yuvarlandım, parlak kışımın güneş ışıklarıyla yere, minderlerin ve sehpanın arasına sertçe düştüm.

odaya dökülüyor - zaten bulanık olan görüşümü yakıyor ve kornealarımı yakıyor.

Kafamdaki çarpıntı, beyin maddeme doğru itilen ve mumyalanmaya hazırlanıyormuşum gibi karıştırılan kırmızı sıcak sivri uçlara dönüşüyor. Boğazımdan aşağı sızdığını hissedebiliyorum - ya da belki de akşamdan kalma kusmuğudur. Mantıklı görünüyor.

Tanıdık bir erkek sesi konuşur. "Haklıydın." *Dean.*

"Her zaman öyle değil miyim?" Ava cevap veriyor. Başımı kaldırıp güneş ışığında kıсарak onun özellikle parçalanmış bir sandalyeyi kaldırışını izliyorum. Hangisi olduğundan emin değilim ama bu noktada tanınması zor. Pencerele rin açık ve parçalanmış olmamasının tek nedeni kırılmaz olmaları. Ne diyebilirim ki? Hepimizin düşmanları var ve bir şeyleri kırdığımız biliniyor.

Bir sonraki iniltimi bastırıyorum ve onun yerine bir elimi , diğerini de sehpanın kenarına koyuyorum. "Bütün bunlar o sürtük için mi?" Abel'in sesi kulaklarımda açık bir yaranın üzerindeki zımpara kağıdı gibi hissediliyor, ancak sözleri sadece haftalardır göğsümde oturan şiddeti kışkırtmaya hizmet ediyor.

"Eğer çeneni kapatmazsan," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, "çocuğunu daha doğmadan babasız bir piç yapacağım."

"Bunu yapamam," diye yanıtlıyor Abel. "İsyancı kız ve ben zaten evliyiz. Küçük fasulye asla bir piç olamaz." Tehdidi kabul etmiyor bile. Görünüşe göre üstünlüğümü gerçekten kaybettim.

"Pekâlâ." Avalon ellerini birbirine vurur. "Bu gösteriyi yola koyalım."

Dean ve Abel odanın karşısına geçiyorlar ve güçlü kolları beni ayağa kaldırıyor. Bacaklarım kullanılmamaktan titriyor ve başım dönüyor. Midem çalkalanıyor ve son birkaç günün viskisini, viskisini, Fireball'unu ve genel olarak elimde ne varsa hepsini bir anda kusmakla tehdit ediyor.

"Hadi dostum," diyor Abel. "Hadi seni duşa sokalım. Göt gibi kokuyorsun."

"Siktir ," diye mırıldanıyorum ama beni koridora doğru itmelerine karşı koymuyorum. Asansörün zili çalıyor ve biz geçerken kapılar açılıyor. Marcus dışarı çıktı. Duraksıyorum, Dean ve Abel'dan uzaklaşıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne olursa olsun," diyor, "özür dilerim."

Göğsüm boş, ağrıyan bir mağara. Dişlerimi sıkıyorum ama cevap vermek yerine başımı sallamakla yetiniyorum. "Sonra," diyorum. Duş kulağa daha çekici gelmeye başlıyor.

Ebeveyn yatak odasına geri dönüp şov odasına girdiğimde, meraklı en iyi arkadaşlarımı dışarı atıyorum ve suyu hades'ten sıcak hale getirip üzerimden geçmesine izin veriyorum. Avuç içlerim taşın üzerinde düz dururken Clover'ın burada olduğunu hatırlıyorum.

Hatırladıklarımla sırtım karıncalanırken her tarafım geriliyor. Babamın bıraktığı yara izlerine dokunmasına izin vermiştim. Daha önce hiç kimsenin onlara dokunmasına izin . Erkeklerin bile. Onları biliyorlardı, taze ve yamalı hallerini görmüşlerdi ve sonra sırtımın tamamına dövme yaptırdığımda da görmüşlerdi. Ama dövmeciden başka hiç kimse onlara dokunmamıştı ve o bile eldiven giyiyordu. O dokunmamıştı.

Çıplak avuçlarını sırtımda gezdirmesine izin vermiştim ve onun etinin benimkinin üzerinde yarattığı hissin hoşuma gittiğini fark etmiştim. Hayatımın enkazına karşı kırılmamış, kadınsı dokuz et.

Gözlerimi kapatıp suyun sıcaklığının alkol kokusunu yok etmesine izin veriyorum. Duşumu bitirdikten sonra kalçalarıma sardığım havluyla dışarı çıkıyorum ve son günlerde nasıl görüldüğüme bir göz atıyorum. Hiç de hoş bir görüntü değil. Kaşlarımı çatarak yanağımdaki kıllara dokunuyorum ve sonra usturaya uzanıyorum. On dakika sonra, yeni tıraş olmuş ve giyinik bir şekilde oturma odasına geri dönüyorum.

Sesler, onları görmeden önce kulaklarıma . Ancak köşeyi döndüğümde yeni yüzlerle karşılaşıyorum. Rylie tezgâhta oturduğu yerden kalkmış, dizüstü bilgisayarı açık ve Abel yanında. Beklemediğim şey Dean'le konuşan herifti.

"Onun burada ne işi var?" Havlıyorum.

Bütün başlar bana doğru dönüyor. Marcus ve Ava ilk hareket edenler. Taşımaya çalıştıkları kırık mobilya parçasını yoldan çekip ana alana geri dönüyorlar.

"Yardım etmek için burada," diyor Ava.

Luc, Dean'den uzaklaşırken, "Hatırlarsan benden bir iyilik istemiştin," belirtiyor.

Bu daha önceydi. Her şey mahvolmadan önce. Clover havalanmadan önce. Rylie -ne kadar iyi olursa olsun- ondan çaldığım yazıcıdaki hiçbir şeyi hack'leyemez ve yeniden çalıştıramaz. Teknik konulardan anladığımı iddia etmiyorum. Tek bildiğim, bunun lanet bir şey olduğu.

Troy'u ne kadar ararsam arayayım, Port Charlotte'taki karavana hâlâ dönmediğine yemin ediyor. Oraya bakmaktan yorulduğuna şüphe yok ama gitmesine izin veremem. Şimdi olmaz. Hele ki o rüzgârın içindeyken ve elimdeki tek bağ buyken.

Yine de Luc Ace'i vurursa, Port Charlotte elimdeki tek ipucu olmayacak. Bence bu çok komik. Durum nasıl da değişti. Önceden Clover benim Ace'e olan bağlılığımı, şimdi ise... şimdi o benim Ace'e olan bağlılığım.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Luc nefesini dışarı üflüyor. "Bu hiç iyi değil."

Dean kanepeyi işaret ediyor. "Oturup konuşalım," diye öneriyor.

Karşı koymaya zahmet etmiyorum. Siktir , Luc beni sevgilime götürecekse elimde ne varsa kullanırım. Kıçımı kanepeye dayıyorum, öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve bekliyorum.

"Bir şeyler buldum," diye itiraf ediyor Luc, oturma odasına doğru ilerliyor ve pencerelerin yanındaki artık çoraklaşmış alkol kabinlerine yaslanıyor. "Ama bu sadece yüzeyi çizdi. Babam gibi adamların kullandığı bir örgüt var ve seninki gibi adamlar kullanabilir. Adı Ölümsüzler. Çok özel. Çok gizli."

"Ne yapıyorlar?" Ava soruyor.

Luc omuz silkiyor. "Ne yapmalarını istersen. Adam kaçırmadan kurtarmaya, sahte kimliklerden korumaya kadar her şey. Onlar var olmayan yeraltı suçlularından oluşan elit bir örgüt."

"mu?" Kaşlarını çatıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Yine de cevap ondan değil, kendi yerleşik hacker'ımızdan geliyor. Rylie dönüyor ve dizüstü bilgisayarını tezgâhtan kaldırıp aşağı atlayarak ana odaya doğru ilerliyor. "Bu, onun için çalışan insanların öldüğü anlamına geliyor," diyor. "Bu da bulduğum ölüm ve doğum tarihlerinin neden mantıklı olmadığını açıklıyor. Bu örgüt için çalışan insanlar resmi üye olduklarında sahte ölümler yapıyorlar."

"Clover burada değil." Bu bir soru değil, bir ifade. Rylie,

"Hayır, ama erkek kardeşi burada," diye yanıtlıyor. "Ve babası."

"Peki Ace'e nasıl ulaşacağız?" Dean soruyor. "Sadece istekte mi bulunacağız? Onu şahsen isteyebilir miyiz? Bu pek de gizli kapaklı bir şey gibi görünmüyor. Var olmayan bir organizasyon oldukları düşünülürse."

"Hayır, o kadar kolay değil," diye kabul ediyor Luc. "Kendi kaynaklarımdan sadece bir isim ve kısa bir açıklama aldım. Başka bir şey öğrenemedim."

Koyu bir küfür savurarak yumruğumu sehpaye indiriyorum. "O zaman bu bilgiyi buraya getirmenin amacı neydi?" Ben de- mand. "Eğer onu bulmama yardım edemeyecekse."

Avalon, "Evet, son birkaç gündür kışını kaldırıp onu aramakla çok iyi bir iş çıkardın," diyor, ses tonu alaycı bir kurulukla dolu.

"Bebeğim..." Dean'in sesi bir uyarıdır, ama Ava Ava olduğu için bunu kabul etmez.

"Hayır," diyor. "O ne yaptığını biliyor. Onu kaybettikten sonra öfke nöbeti geçiriyor." Dönüp beni işaret ediyor. "Amaç neydi ki zaten?" diye . "Neden ona zarar vermeye bu kadar niyetliydin? Ace'e ulaşmak için mi? Ace *senin* düşmanın bile değil, o *benim*."

"Bebeğim, liderliği ona bırakalım." Avalon odanın diğer ucundan bana doğru ilerlerken Dean onun önüne geçiyor.

"Duymak istiyorum," diyor. "Gerçeği duymak istiyorum, Brax. Hemen şimdi. Ace'i bulmaya neden bu kadar niyetlisin? Elbette bana işkence etti ama bu benim sorunum olmalı, *senin* değil."

"Onu aramak için bir bok yapmadın," diye .

"Çünkü bu lanet olası boş zamanın tadını çıkarıyorum, göt herif!" bağıyor. "Belki aklına gelmemiştir ama Dean neredeyse *ölüyordu*! Onu tekrar o duruma sokabilecek bir şeyi bu kadar yapma riskini almak istemediğimi anlamadın mı?"

Ayağa fırladım. "Yapmak zorunda değilsin!" Bağıyorum. "Ben ."

"O zaman aklını kaçırıyorsun," diye suçluyor. "Sende bir bok yok. Abel seni uyardı-" Beni işaret ediyor, öfkesi kaşlarının arasındaki çizgileri derinleştiriyor. "Hepimiz yaptık. Sana onun sandığın kadar uysal ve masum olmadığını söylemiştim. Ama onun peşinden gitmek zorundaydın, onu zorlamak zorundaydın. Hepsi Ace içindi. Neden ona bu kadar *saplantılısın*?"

"Çünkü sana zarar verdi!" Çığlık atıyorum. Göğsüm hızlı hareketlerle inip kalkıyor. Sözlerimin yankısını hissedebiliyorum. "Çünkü ona emir veren *benim* ailemdi. Ailem seni ve en iyi arkadaşımı öldürmeye çalıştı. O hâlâ dışarıda. Kimseyi serbest bırakmayız ama o lanet olası bir kuş kadar özgür - sana işkence ettikten, seni öldürmeye çalıştıktan sonra."

"Brax..." Avalon kolunu bıraktı ve bana baktı. "Bu senin sorumluluğun değil."

"Lanet olsun, değil!" Kelimeler hızlı ve sert çıktı. "Fa- ther'im seni öldürmeye çalıştı, Avalon. *Benimkini.*"

Bir adım öne çıkıyor. "Ve sen *onu* benim için, *bizim* için öldürdün." Dean bana bakıyor ve onu bırakıp ikimizi izliyor.

"Sadece baban değildi, dostum," diyor Abel, sesi o kadar kısık ki neredeyse bir fısıltı.

"Ama benimki ring şefiydi," diye çıkıştım. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o berbat bir piçti. Muhtemelen Chaz'in ve sonra da Avalon'un cinayetini planlayan oydu."

Avalon önümde durana kadar hareket ediyor ve odada dört kişi daha olmasına rağmen, bana tutunduğunda tüm odağım ikimize kayıyor. Tırnakları kollarıma batıyor, gömleğimin kollarını kavıyor.

"Ace babam için çalışıyordu," diyorum. "Sana zarar vermeye çalışan benim ailemdi."

"Bu senin hatan değil, Braxton."

Ama öyle. *Öyle değil mi?*

Son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum, ta ki o eğilip yüzünü yüzüme dayayıp cevap verene kadar. "Bunların hiçbiri senin suçun değil," diyor. "Ace'in değil. Benim de değil. Chaz'in değil. Ve Brax... yara izleri bile senin suçun değil."

Göğsüm acıyla yanıyor. Ondan kurtulmak istiyorum ama onu yeterince incittim. Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum ve o bir sürtük, ona karşı olan zayıflığımdan sonuna kadar yararlanıyor.

"Braxton, bana bak."

Nefes alamıyorum. Göğüs kafesimde bir baskı varmış gibi hissediyorum, sıkıyor. Hava yok.

"Braxton!"

Gözleriyle tanıştım.

"Kanını seçemezsin ama kendi aileni yaratabilirsin ve biz de buyuz. Biz berbat, hastalıklı bir *aileyiz.*" Baskı az da olsa hafifliyor. "Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Hayatım boyunca kan nehirlerinde yürüdüm. Öldürmek ya da öldürülmek. İhanet et ya da ihanete uğra. Şimdi yapmak istediğim tek bir şey var.

"Onu bulmak istiyorum," diyorum. Hayır. "Onu bulacağım." *Ya da denerken öleceğim.*

CLOVER

NEREDE OLDUĞUMU BILMIYORUM. TEK ÖZETLEYEBİLDİĞİM SAHİL BOYUNCA, Çünkü tuz kokusu her yere sinmiş durumda, özellikle de şu anda oturduğum vıcık vıcık bar bodrumunun duvarlarına. Port Charlotte'da kimsenin bodrumu yoktu. Su çok yüksekti. Burada ise uçurumlar var. Bir sonraki hamlemi düşünürken dün gece kayalıkların kenarından geçtim. Neye karar verirsem vereyim, paraya ihtiyacım olacak.

Kalacak bir yer bulmak zor değildir. Bazen bir pansiyon. Bazen bir motel. Ama çoğu zaman, şu anda içinde bulunduğum araba oluyor. Braxton'a hiç söylemediğim ama eminim şimdiye kadar anlamış olması gereken bir şey varsa o da kendi başıma gayet iyi idare edebildiğimdir. Sadece annem ve ben varken ve annem çöpten bozma evimizin kirasını ödemek için çalıştığı çıkmaz işten kovulduğunda, her şeyi ben hallettim.

Hızlı para kazanmakta iyiyimdir, sokak kurallarını anlayacak kadar da zekiyimdir. Nereye gidersem gideyim, insanlar hep aynı. İnsanlığın indiği her yerde günah ortaya çıkar. Açgözlülük insanların peşinden gelir ve ben bu açgözlülüğü beni ayakta tutmak için kullanmakta iyiyim. Çalıntı arabamda benzin ve kanımda alkol tutmaya yetecek kadar.

"Fold." Karşımdaki adam dişlerini sıkarak kartlarını para yığınının ve insanların onları biraz daha çemberin içinde tutmak için teklif ettiği diğer şeylerin ortasına atıyor. Bir saat önce attığım yirmilikler tam tepede duruyor. Masanın etrafında, gözlerin bana doğru kaydığını hissediyorum ve sonra tıpkı

Bir tek ben kalana kadar her biri teker teker onun yolundan gidiyor.

Elimi gösteriyorum ve parayı çekmeden önce küfürleri duyuyorum. "Pekâlâ çocuklar," diyorum yeni gelen parayı katlayıp sütyenimin içine koyarken. "Oyun için teşekkürler."

"Her seferinde," diye mırıldanıyor içlerinden biri. "Siktiğimin hilekâr orospusu."

Hakareti ciddiye almıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda hiçbir şeyi kale almıyorum. Hâlâ bir kalbim olduğundan bile emin değilim. Beni hayatta tutan her neyse, şu anda kırık bir kalıntı. Kumar, para ve içki, göğsümdeki boşluğu doldurmaktan başka bir işe yaramıyor.

Hile yorumuna rağmen, başka kimse aynı fikirde olduğunu belirtmedi. Ellerim tüm süre boyunca masanın üzerindeydi ve rahatlama ve gözlerimi onların kartlarından uzak tutma gösterisi yapmıştım. Sayma falan yoktu. Sadece saf şans ve beceri.

Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirirken "İyi geceler," diyorum. "Ve iyi şanslar."

Adamlardan biri iki elini masanın kenarına ayağa kalkıyor. Bodrumun tavanına takılı sallanan ampulün ışığı kel kafasına tuhaf bir parlaklık verirken bana dik dik bakıyor. "Yarın gece geri gelecek misin?"

Bir an sorusunu düşündüm ve omuz silktim. "Emin değilim," diye itiraf ediyorum sonunda. "Hayatıma devam etme zamanım gelmiş olabilir."

Ağzı açılıyor ama tek kelime etmiyor. Bunun yerine yanağını çevirip masadan uzaklaşıyor ve etrafımda tepinerek yukarıdaki bara çıkan merdivene yöneliyor. Diğer oyuncular birbirlerine dönüp kendi aralarında konuşmaya başladığında içimi bir soğukluk kaplıyor. Bu elin galibi olmama ve birkaç gecedir üst üste kazanmama rağmen, bu adamlara geldiğimden daha yakın değilim. Onları tanımaya çalışmıyorum. Onlar da beni tanımaya çalışmıyor. Olması gerektiği gibi.

Braxton benim için geldiğinde de böyle , merdivenlerden yukarıdaki bara çıkarken fark ediyorum. Bağlantısız kalmalıydım. Belki de öyle olsaydım, şimdi bu kadar kırgın olmazdım.

Kumar masasını bodrumda bırakan adam barın tezgâhında oturuyor, ben onu atlayıp dışarı çıkarken uzun bir birayla dertlerini ve kayıplarını içiyor. Cebimde bir titreşim hissedince durakladım. Arayabilecek tek bir kişi var: Ace.

İçimi çekiyorum ve ceketimin cebinden bir paket sigara çıkarıyorum. Eastpoint'ten ayrılmak zamanı gerçekten tersine çevirdi, diye düşünüyorum binanın yan tarafına yaslanacak bir yer bulduğumda, bina ile yanındaki bina arasında. Bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştiriyorum. Sanki yeniden lise son sınıf öğrencisiymişim gibi. Hazırlık sınıfı derse girerken çöp bidonlarının yanında ot içen bir yalnız. Tıpkı o zamanki gibiyim. Hayatta kalmaya çalışmaktan bitap düşmüş bir haldeyim.

Yine de hayatta kalmanın bir kolaylığı var. Braxton Smalls gibi bir canavar için endişelenmek zorunda değilim ve ortadan kaybolan ve yalan söyleyen bir kardeşi korumak zorunda değilim.

Telefonu çıkarıp kulağımla omzum arasına , bir yandan da çakmak bulmak için ceplerimi karıştırıyorum. "Alo?" Sigaramın ucuyla söylüyorum.

Diğer uçta kısa bir sessizlik oluyor ve ben doğrulup telefonu başıma dayamak için uzanıyorum. Sessizlik Ace'in vereceği bir şey değil. Bu o değil. Bunun tek bir anlamı olabilir... Braxton düşündüğümünden çok daha zeki ve becerikli.

"Bir sapık gibi kulağıma nefes mi vereceksin?" Sigarayı tekrar ağızımdan çıkarıp iki parmağımın arasında tutarak soruyorum. "Yoksa konuşacak mısın?"

"Neredesin?" O derin bariton sesindeki talep kafamın içinde yankılanıyor.

"Kullan-at bir telefonu takip edebiliyorsun ama benim yerimi tespit edemiyor musun?" Hiç sıcak olmadan gülüyorum. "Her seferinde beni daha çok şaşırtıyorsun."

"Dalga geçmeyi bırak, Clover." Sesindeki hırıltı bana hâlâ bir şeyler hissettiriyor. Gözlerimi kapatmama neden oluyor.

"geçmiyorum, Brax. Sadece yaşıyorum."

"Anlaşmamızdan gerçekten vazgeçmek istiyor musun?" diye sorar. "Onun için verdiğin onca şeyden sonra?"

"Neden umursuyorsun ki? Beni artık yem olarak kullanamayacağın için mi?" Bir kez daha sessizlik hüküm sürüyor. Çakmağımı buluyorum ve sigaramla birlikte avucumda tutuyorum.

Brax'ın sonraki sözleri beklenmediktir. "Sadece geri dön," diye emrediyor, "ve seni affedeceğim. Kendi başına geri dön ve buna baştan başlayalım."

"Neye baştan başlayayım?" Telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırıp çakmağı ve sigarayı parmaklarımın arasında yuvarlarken ara sokağın tuğla duvarına yaslanarak soruyorum.

"Anlaştık," diyor. "Sen geri dön, ben de Ace'in peşine düşmeyeyim."

Gölüyorum. Bunu onun söylemesi çok zengin bir şey. "Bu saçmalığa inanacağımı sana düşündüren nedir Brax?" Başımı sallıyorum. "Gerçekten o kadar saf olduğumu mu düşünüyorsun?" Öyle olmalı. "Savaşmadan o kadar uzun süre kalacak kadar aptal olduğumu biliyorum ama gerçekten ikimiz de biliyoruz ki sadece zaman kazanıyordum."

"Siktir!" Sonunda sigaramla uğraşmaktan vazgeçip bir kez daha dudaklarımın arasına koyarken, onun kendini kaybettiğini duymak hoşuma gidiyor, diye düşünüyorum. Yakıyorum - elimdeki alevin parıltısı sigaramın ucuna yerleştirirken yüzümü ısıtıyor.

"Gerçek şu ki," diyorum ona sürekli bir duman üfleyp çakmağı cebime geri koyarken, "eğer şimdi geri dönersem anlaşma falan olmaz. Kıçımı kilitlemeye ve beni Ace için yem olarak kullanmaya devam edersiniz."

"Kaçan sendin, Clover!"

Sağ kulağım uyuşmaya ve boynumda bir çatlak oluşmaya başlayınca telefonu ayarlayıp diğer kulağıma geçiriyorum. "Ben kaçmadım Brax," diyorum ona dürüstçe. "Terk ettim. Arada fark var."

"O zaman ne fark eder?" diye . "Günün sonunda çekip gittiniz ve artık bir anlaşma yok, bu da tek anlama geliyor."

"Peki bu ?" Ona soruyorum ama zaten tahmin edebiliyorum.

Brax, "Kardeşini taşaklarından asıp günlerce işkence edeceğim," diyor. "Onu lanet bir domuz gibi deşeceğim ve işim bittiğinde nerede kaldığını öğrenip kalıntıları sana göndereceğim."

Bir duman daha üflüyorum. "Ne kadar gönüllüsün." Ben deadpan.

"mı sanıyorsun?"

Gölüyorum. "Devam et," diyorum ona. "Ace'i bul. Öldür onu. Misafirim ol."

Bir an duraksıyor ve sonra, "Öyle demek istemedin," diye . "Blöf yapıyorsun. sanıyorsun."

Yapacağını biliyorum. Sadece artık umursadığımdan emin değilim. Göğsümün içinde pompalanan şey üç hafta önce ölmüşken herhangi bir şeyi umursamak zor. Taşıdığım telefonun izini sürmesinin bu kadar uzun sürmesi beni daha çok şaşırttı. Onun için çalışan birileri olduğundan hiç şüphem . CCTV'lerden kaçmıyorum ve eğer gerçekten akıllıysa, yetenekli ve cep telefonu çekebilen insanlar olduğunu biliyorum-

ers to figure it out. Günün sonunda, teknolojiye bağımlı olduğunuzda gerçekten de şebekeden çıkamazsınız.

"Bu gerçekten neyle ilgili?" diye sordum. "Daha önce kendin de söyledin, onu bırakmaya hiç niyetin yoktu. Geri dönmemin ne anlamı olabilir ki?"

"Kızgınsın," diyor.

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve başımı omuzlarımın üzerinde ileri geri yuvarlıyorum. Kahretsin, bu çatlak çok sinir bozucu. "Kızgın değilim, Brax." Telefonu tekrar kulağıma, sigarayı da dudaklarıma götürürken iç çekiyorum. İçime çekiyorum, nikotinin sistemimi işgal etmesine izin veriyorum. Bu gece bana pek iyi gelmiyor. Keşke onun yerine biraz ot alsaydım.

"O zaman nesin sen?"

Ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ama hiç eğlenmiyorum. "Ben bir kadının olabileceği en kötü şeyim," diyorum ona. "Benden bu kadar." Onunla işim bitti. Ace ile işim bitti. Her şeyle ve herkesle işim bitti. Annem öldükten hemen sonra o değersiz motel odasında ortaya çıktıkları anda Ace ve Ivan'dan uzaklaşmalıydım. Başka bir canlıya güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

Kendimi feda ettim, düşmana çok yaklaştım ve bunun için göstermem gereken şey bu - paramparça bir kalp ve artık beklentim yok.

"Clover..."

"Şimdi, bu iş bitti mi? Sen kendi yoluna git - Ace'i bul, eğer bulabilirsen, ona işkence et ya da öldür. Sen ne yapman gerekiyorsa yap, ben de kendi yoluma gideyim. Ortadan kaybolacağım ve bir daha benden haber alamayacaksın." Ne de olsa onun gibi bir adam benim gibi bir kızla asla tanışmamalıydı. Zaten iki farklı dünyadan geliyorduk ve beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak içine sürüklemeseydi Eastpoint'teki hastalığı, içindeki karanlığı asla bilemezdim.

Sanırım daha sıkı mücadele etmeliydim ama... geçmiş geçmişte kaldı ve artık aptalca hatalarımı değiştiremem. İlerlemek için yapabileceğim tek şey onları tekrarlamamak.

"Bu iş daha bitmedi." Braxton'ın sözleri soğuk ve sessiz. "Asla bitmeyecek. Seni bulacağım Clover ve bulduğumda benden kaçtığına pişman olacaksın."

Bu ifade karşısında kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Dürüstçe, "Sanırım en büyük pişmanlıklarımın biri en başta burada kalmış olmak," diyorum. "Ama en büyük pişmanlığım? En büyük pişmanlığım sensin."

Bununla birlikte, aramayı sonlandırıyorum. Kullan-at telefonu saklamanın bir anlamı yok. Bana bu telefonda nasıl ulaşacağını bulmuş ve bu benim Ace'e ulaşabileceğim son hat olduğu için can sıkıcı olsa da, kapaklı telefonu alıp kendimden uzağa tutuyorum ve yere bırakıp üzerine basmadan önce ikiye bölüyorum. Belki böylesi daha iyidir. Belki de ihtiyacım olan şey temiz bir mola. Sigaramı hücrenin kalıntılarının yanına bırakıyorum ve onun da üzerine basıyorum.

Eğer durum buysa, her şeyi geride bırakmadan önce yolculuğumda sadece bir durağım daha var. Geri dönme düşüncesi göğsümü ağrıtıyor ama bunun gerekli olduğunu biliyorum. Her şeyin başladığı yere geri dönerek sadece Braxton'ın değil Ace'in de gitmesine izin verebilirim. Bu çürüyen ipi kesmezsem yoluma devam edemem. Onlara tutunmaya devam edersem, beni sadece zayıf küçük bir kıza dönüştürecekler ve ben öyle değilim.

Hayır, ben Clover Evgenia Volkov La Roux'um. Zayıflık, olduğum şeyden en uzak şeydir.

BRAXTON

"ONU TAKIP EDEBİLİR MİSİN?" ELİMDEKİ TELEFON NEREDEYSE ÇATLAYACAKTI. ne kadar sert tuttuğumla ilgili.

En büyük pişmanlığım sensin. Bu sözler derin bir sızıya neden olurken, boşta kalan yumruğumu göğsümde gezdiriyorum. Bütün bu durum berbat ötesi.

Rylie bilgisayarından başını kaldırıp kısa bir süre bakıyor, dikkatini tekrar ekrana vermeden önce kaşları birbirine yaklaşıyor. "Evet, yapabilirim," diye cevap verir. "Sadece... bana... bir dakika ver..." İnce parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken sesi kesiliyor. Her saniye boşluğu gerilim ve sessizlikle dolduruyor. Etimin altındaki kaslar beni ve yakınımıdaki herkesi paramparça edeceğini bildiğim bir şiddetle serbest bırakma tehdidinde bulunana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarıldığını hissedebiliyorum.

Abel odaya girdiğinde Rylie'den bir adım uzaklaşıp pencereye doğru dönüyorum, ardından Avalon, Dean, Marcus ve ... Luc Kincaid geliyor. Şerefsizin varlığını görmezden geliyorum, bunun yerine Eastpoint'in ışıklarına bakmayı tercih ediyorum, her şeyin merkezindeyken nasıl bu kadar uzak görünebildiklerini merak ediyorum.

Bence bitmedi. Bitmekten çok uzak.

"Georgia!" Rylie aniden söyledi. Ona doğru dönüyorum ama kaşlarını çatıyor. "Sahilde bir yer, Brunswick'e benziyor. Gerçi telefon artık hareket etmiyor. Muhtemelen çöpe atmıştır."

"Ben de öyle yapardım," diye katılıyor Avalon.

Önce ceketimi sonra da anahtarlarımı alıyorum. "Biz de seninle geliyoruz," diyor Dean.

"Ne istiyorsan onu yap," diyorum.

"Bekle!" Rylie, o da asansörlere doğru ilerlemeye başlarken Avalon'a bakakalır. "Hepimiz gidemeyiz."

"Dean. Marcus. Abel." İsimleri ezberledim. "Siz gelebilirsiniz ama sen-" Luc'u gösteriyorum. "Sen burada kalıyorsun."

"Siktir." Avalon mırıldanıyor ama kışını dönüp kanepeye yönelirken itiraz etmiyor. "Eğer hamile ve Kincaid'le uğraşmak zorunda kalırsam, döndüğünde burada olmamızı bekleme."

Dean iç geçiriyor ve kanepenin arkasına doğru eğilip başının üstüne bir öpücük konduruyor. "Eve git ve biraz uyu, bebeğim," diyor. "Seni sonra ararım."

"Bizi bilgilendirmeye devam et, İsyançı kız," diye Abel.

Saatler sonra, siyah kaldırım SUV'un tekerlekleri altında yarışırken, tam hedefimize yaklaşırken, bir telefon daha alıyorum. Oyunu değiştiren bir telefon.

"Anladım," diyorum ve yana doğru eğilip parmağımı GPS'in üzerinde gezdiriyorum.

"Neler oluyor?" Dean yolcu tarafından soruyor. Abel ve Marcus arkadan eğiliyorlar, Marcus'un avucu benim koltuğumun arkasına, Abel'inki de Dean'inkine aynı pozisyonda.

"Planlar değişti," diyorum, yeni varış zamanımızı zihinsel olarak hesaplarken yeni bir şeride sapıyorum. En azından bu yolu daha önce kullanmıştım. Telefondaki Brunswick, Georgia'ya giden yol tarifini kaydırıyorum. "Troy aradı, artık orada değilmiş."

"Nerede o?" Marcus sorar.

Dean ben söylemeye fırsat bulamadan tahmin etti. "Port Charlotte?" "Biz gelene kadar onu orada tutacak," diyorum başımı sallayarak.

Abel arkadan bir nefes üflüyor. "En azından nerede olduğunu biliyoruz."

"Ben olsam fazla rahatlamazdım," diye karşı çıkıyor Dean. "Daha önümüzde birkaç saat var."

Tam olarak beş buçuk. Ya da GPS öyle diyor. Ayağım gaza daha sert basıyor. Bundan daha erken varabiliriz. Marcus arkadan eğiliyor. "Troy zeki adamdır. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorsun. Onu yerinde tutacaktır. Acele etmeye gerek yok." Belki onlar için değil ama benim için bir ihtiyaç var.

Onu görmem gerek. Ne için? Özür dilemek için mi? Özür dilemek bizi bir yere götürmez. Günün sonunda Clover'ın gitmesine nasıl izin verebilirim? Clover'ın

Kardeşı varken kendimi onunla nasıl hayal edebilirim?

Dean, "Onu rahat bırak Marcus," dedi. "Biraz hız yapmak bizi öldürmez."

Kimse söylemiyor ama hız göstergesinin 100 mph'yi geçmesinde küçük bir şey yok. Ve birkaç saat içinde onu tekrar kollarıma alacağımı fark ettiğimde boğazıma dolan duyguların isyanında da küçük bir şey yok.

Clover. Firebird. Senin için geliyorum.

EPILOG

BRAXTON

CIPI ANA ŞERITTEN ÇEVİRİRKEN ARAMA KAYDINI AÇTIM.

Port Charlotte sahili boyunca uzanan yol, Clover'ın karavanının yarı gizli uzun çakıllı araba yoluna çıkıyor. Yolculuğu neredeyse iki saat kısalttık ama yine de onun burada olacağı haberini aldığımdan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Ön tarafta, buraya ilk geldiğim zamandan hatırladığım kamyonetin yanında eski bir kamyonet duruyor. İkisi de paslanmış ve pek iyi durumda değiller. Ancak beni daha çok endişelendiren, yukarıdaki karavanda hiç ışık yanmıyor olması. Kayıtlarda Troy'un cep telefonu numarasını bulup . Telefon birkaç saniye çalıyor ve sonra sesli mesaja düşüyor.

"Doğru olmayan bir şeyler var." Troy her zaman cevap verir. Kapıyı açıyorum ve diğer çocuklar da beni takip ediyor.

"Ne var ne yok?" Marcus arkamdan gelirken Abel, Dean'le birlikte cipin yanından geçerken soruyor. Troy'un telefonunu tekrar aradım. Ve yine telesekretere düşüyor. Etrafı tarıyorum, Clover'ın buraya ilk geldiğimde benden kaçmak için dışarı ittiği eski kare pencere klima ünitesini görüyorum. Şimdi yarı yarıya karavanın altındaki çamura gömülmüş, bataklığın karanlığında neredeyse kaybolmuş, uğursuz bir kötü niyet işareti gibi.

"Cevap vermiyor."

"Kapı açık gibi görünüyor." Marcus ön kapının üzerinde hafif aralık duran kontrplak çerçeveyi işaret ediyor.

Dean ve ben birbirimize bakıyoruz ve neredeyse aynı anda silahlarımızı çekip şarjörlerini kontrol ediyoruz. Biz önden giderken Abel ve Marcus geri çekiliyor. Dean, "Marcus, burada kal," dedi. "Anahtarlar hala kontakta."

Ön koltuğa geç ve camları aç. Kıçını kaldırmaya hazır ol."

"Anlaşıldı." Abel iç geçirip kendi silahını çekip emniyetini kapatırken Marcus emri yerine getirmekte tereddüt etmiyor.

Göğsüm sıkışıyor. Dean yanıma yaklaştı. "Liderliği benim almamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır." Clover benim. Bu benim görevim. "Ben liderim."

Reddetmiyor, sadece başını sallıyor ve ben de hareket etmeye başlıyorum. Botlarım kurşunla kaplanmış gibi hissediyorum. Her adım ağır ve gürültülü - kurbağalardan ve karavanın ötesindeki gölgelerde bataklık yaşamının seslerinden bile daha gürültülü.

Dean, Abel ve ben merdivenlerden ön kapıya doğru sürünerek çıkarken, kulaklarımı insan yaşamına dair bir ses duymak için zorluyorum. Konuşma. Nefes alma. *Herhangi bir şey*. Hiçbir şey cevap vermiyor. Dehşet midemin çukuruna çöküyor. Kapıya vardığımızda Dean arkamda pozisyon alıyor, silahını çekmiş ve doğrultmuş. Abel kontrplak kapının yanına doğru ilerliyor ama dikkatimize rağmen içeride biri varsa bizi duymamış olmalarına imkân yok. Her adımda gıcırıyor. Aldığım her nefes, diğer taraftakileri varlığımızdan haberdar eden bir alarm gibi çalıyor.

Bir. Dean ağzını açıyor. *İki.* Başımı sallıyorum. *Üç.* Nefes alıyorum. *Hadi!* Abel'in yumruğu kapıda sıkışıyor ve kapıyı sarsarak açıyor. Dean'i arkama alıp içeri daldım. Silahlarımızın namlularını kaldırıp odanın etrafını işaret ederken omurgalarımız birbirine çarpıyor. Karanlık ve sessizlik bizi karşılıyor.

Başka bir şeyin yanı sıra.

" ne lan..." Dean'in sesi alçak ve boğuk.

Anladığımda gözlerim açılıyor.

Kırık camlar. Mutfakta devrilmiş sandalyeler. Kanepeden sökülmüş minderler. Bir zamanlar yıpranmış kanepeler ile eski televizyon setinin arasında duran kırık sehpanın parçalanmış ahşapları. Duvarlarda ve mutfak zemininde koyu lekeler. Bayat hava beraberinde kan kokusunu da taşıyor. Ölüm kokusu.

Dean'den uzaklaşıp yavaşça kalçalarımın üzerine çöktüğümde bacaklarım titriyor. Silahımı yere bırakıp parmağımın ucuyla karanlık bir havuzun kenarına dokunduğumda silahımın yan tarafı mutfağın vinil zeminine baskı yapıyor. Loş ay ışığında bile

Elimi geri çektiğimde ne olduğunu anlayabiliyorum.

Kırmızı, parmağımın ucunu kaplıyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

Hayır.

"Clover!" Ayağa kalkarken adını haykırıyorum, cevap vereceğini umarak. Yanıldığımı. Hay sikeyim. Yanılıyor olmalıyım. Bu onun değil. Onun olamaz. Ölüm kokusunu, bir şeylerin doğru olmaktan çok uzak olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Normalde hissedebileceğim heyecanın aksine, bu koku sadece panik ve korku getiriyor. Bu gece burada biri öldü. Ve biz onu kaçırdık.

"Kahretsin!" Dean beni yere, kan gölünün içine doğru itiyor. Kan gömleğimin ön kısmına sızıyor ve kumaştan tenime doğru ilerliyor. Olması gerektiği kadar sıcak değil ve kenarları belli ki dökülmüş ve kurumuş, ama ortası -çoğunun toplandığı yer- hala çok ıslak. Bu onun mu? Karnımı kaplayan kan Clover'ın mı? . Bunu kabul edemem. Dean kulağıma "Kapa çeneni, burada kimin olabileceğini bilmiyoruz," diye tıslıyor.

"Burada kimse yok," diye cevaplıyor Abel kapı aralığından içeri girerken. "Ben bir şey duymuyorum."

Dean'i omuzlarımdan indiriyorum ve silahımı avuçlarken telefonumu cebimden bir kez daha çıkarıyorum. Troy'un cep telefonunu tekrar arıyorum ve telefonumu avucumun içinde tutuyorum. İlk başta hiçbirimiz duymuyoruz ama sonra vızıltı sesi tekrar duyuluyor ve kafalarımız hep birlikte arka odaya doğru dönüp küçük sesi takip ediyor.

Abel silahını bir kez daha kaldırıyor. "Önce benim gitmemi ister misin?" diye soruyor.

Dean, "Dışarı çık ve Rylie'yi ara," diye emretti. "Kamyonun plakasının fotoğrafını çek ve araştırmasını söyle."

Abel'in bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor ama arkamı dönmüyorum. Bunu kabul etmiyorum. Şiddet uygulama fikri beni ürkütüyor, tıpkı bir sonraki ilacını arayan bir bağımlı gibi. Hayatımda ilk defa şiddet fikri midemi bulandırıyor. Burayı kaplayan o kadar çok şey var ki. Büyüdüğü bu karavanı. Beni terk ettiğinde döndüğü yer. Burası onun gerçek evi. Benim değil. Kule değil. Kahretsin, Kule *benim* gerçek evim bile değil. Benim gerçek evim Dean'in evindeki yatak odam. Clover'ın yastığının üzerine dağılmış kızıl saçlarıyla uyanmak. Gözlerimle onun tenine kazınmış çilleri tekrar tekrar izliyorum, ta ki ondan başka bir şey göremeyene kadar.

"*Braxton.*" Dean'in sesi düşüncelerimi öyle bir kesiyor ki, muhtemelen bir süredir onu aradığını fark ediyorum. Dönüp ona bakıyorum. "Orada her ne bulursak..." diye başlıyor.

Benim hatam, diye zihinsel olarak bitiriyorum. O bunu söylemeyecek ama gerçek bu.

Sanki beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlamak istercesine Dean'in bakışları sertleşti. "Bununla bir takım olarak başa çıkacağız. Anladın mı?"

Kelimeler boğazımı tıkıyor, kendilerini serbest bırakamıyorlar. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Cevap verecek bir şey yok. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Bakışları sertleşiyor ve bana doğru adım atıyor, uzanıyor ve tam bana dokunacakken durup geri çekiliyor. Çok zekice. Günün sonunda, ben yetiştirilme tarzımın bir ürünüyüm. Gençken şiddet yanlısıydım ve şimdi bile içimde kabaran yok etme dürtüsünü hissedebiliyorum. Muhtemelen bunu yüzümden anlayabilir.

"Haydi," diye emrederek silahının ucunu arka koridorun ötesindeki karanlığa doğrulttu.

Onu oraya doğru takip ediyorum, arkama bakıyorum ve sonunda görüyorum - odadaki kaos yöntemi tam da bu yere doğru giden bir yol. Orada her ne varsa. Arka odada her ne varsa... Bu iyi bir haber değil.

Kırık camların üzerinden geçiyorum, çizmeli ayaklarım çerçeveli bir fotoğrafın kenarlarına çarpıyor. Dean gergin. ilerlerken kasları omuzlarının üzerinde geriliyor, ona çok doğal gelen liderlik pozisyonunu alıyor. Parmağım silahımın tetiğine dokunuyor ama kaldırmıyorum. İçimden bir ses Abel'in haklı olduğunu söylüyor. Burada her kim varsa. Burayı kim harap ettiyse çoktan gelip gitmiş ve her ne için geldilerse... onu almış olmalılar.

Arka yatak odasına doğru ilerliyoruz, Clover'ın haftalar önce tırmanışını izlediğim aynı yatak odasına. Ama bu sefer biraz farklıydı. Su yatağının ortası keskin bir bataklık karmaşası. Kıyafetler, çeşitli ıvır zıvırla birlikte özen gösterilmeden her yere saçılmış, arka cam kırık ama daha önce de böyleydi. En büyük fark, banyo fayansı ile yatak odası halısı arasında yarı yarıya yatan ceset. Dean ve ben ona doğru ilerlerken, açık pencereden içeri süzülen ışık yüzü ortaya çıkarıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

"Troy." Dean silahını indirip adamın yanına diz çöküyor, ben de onun gidiyorum. Öne uzanıp adamın boğazına dokunuyor.

Bekliyorum. Bir saniye geçiyor. İki. Üç. Sonunda Dean elini bıraktı ve geri çekildi.

"Hayır." Ben de Troy'un yanında dizlerimin üzerine çöküp aynı hareketi yapıyorum.

"O öldü, Brax." Dean'in sözleri kulaklarımda yankılanıyor, kulağa empati gibi geliyor ama yine de elimi adamın boğazına bastırıyorum. Troy'un kana bulanmış elinin, karnının üzerinde durduğu yere bakıyorum. Parmaklarımin altında nabız yok. İşte bu, farkına varıyorum. Bu ölümün işareti.

Dean elleri titreyerek elini kaldırır ve Troy'un karnına bakar. "Kurşun yarası," der. "Birkaç saatten daha eski olamaz."

Beni aradıktan hemen sonra olmuş olmalı, fark ettim. Ve işte o an anladım ki, bunların hepsi benim yüzümden. Onun yüzünden. Clover. Ace.

Bu bizden daha büyük bir şey. Buraya biri geldi. Birisi Clover'ı aldı ve bu süreçte Troy'u öldürdüler.

"Kim..."

Dean başını sallar. "Bilmiyorum." Tabii ki bilmiyor. Nasıl bilebilir ki? Ama soru hala aklımı kurcalıyor. Bunun sorumlusu kim?

Troy'un telefonu cebinde vızıldıyor, ekran kot pantolonunun kalın kumaşı arasından parlıyor. Kendi telefonuma bakıyorum. Düşürdüğümde fark etmemiştim bile ama hâlâ arama yapmaya çalışıyor. Asla cevaplanmayacak bir arama.

Elimi boynundan çekip cebine uzanıyorum ve Troy'un cep telefonunu çıkarıp son mesajı açıyorum. Henüz gönderilmemişti ama kime gönderildiğini biliyordum çünkü ekranın üst kısmında büyük ve kalın harflerle benim adım yazıyordu.

KIZ BURADA. İKİ ADAM YAKLAŞIYOR. SİPARİŞLER? [BAŞARISIZ MESAJ]

İKİ ADAM HEDEFİ KAÇIRMAYA ÇALIŞIYOR. TALEP EMİRLERİ. [BAŞARISIZ mesaj]

ARAMAYI DENEDİ Mİ YA DA... HAYIR. MUHTEMELEN ZAMAN YOKTU.

Troy akıllıdır. Gerekli olduğunu düşündüğünde harekete geçer ve burada da öyle olduğu açık. Harekete geçti ve bu yüzden öldü. Yine de mesajlarının başarısız olduğunu gördü mü? bile. Ulaşmış ... bir şey yapabilir miydik?

"Siktir." Dean'in küfrü alçak sesle ve acı içindeydi. Ayağa kalkarken telefonu ona uzattım.

Derimin altında bir uğultu var, adını koyamadığım endişeli bir duygu yayılımı. Endişe mi? Suçluluk mu? Pişmanlık? Öfke? Dört kontrol. Yukarıdakilerin hepsi. Ve daha fazlası.

Uzuvlarım uyuşmuş durumda ama aynı zamanda titriyorlarmış gibi hissediyorum. Ellerime şöyle bir baktığımda kıpırdamadıklarını görüyorum ama her şey kafamın içinde. Zihnim tam bir kaos içinde. Artık kontrol edemediğim bir kargaşa, ama bedenim yapmak için eğitildiği şeyi yapıyor - hiçbirini göstermiyor. Buna dayanamıyorum.

Dean ve Troy'un cesetlerinden uzaklaşıp elime geçen ilk şeyi, odada ayakta kalan birkaç mobilyadan birinin duran ucuz antika lambayı kaptığım gibi fırlatıyorum. Cam, ahşap panelli duvarlara çarparak parçalanıyor ve yerdeki diğer kırık parçalarla birleşerek aşağıya yağıyor. Odayı sessizlik kaplıyor.

İlk konuşan Dean oldu. "Onu bulacağız, Brax," diye beni temin ediyor. "Ve bunu her kim yaptıysa bulacağız."

Banyo aynasının kırık parçalarına bakıyorum. Karavanın yatak odasının karanlığında, kendi yansımamın gölgesini zar zor seçebiliyorum. Aşağı uzanıp tişörtümün alt kenarını kavırıyorum; Troy'un kanıyla kaplı olduğuna şüphe olmayan aynı tişörtü.

Onu ben öldürdüm.

Ve bu süreçte onu kaybettim.

Bu beni hasta bir piç yapabilir ama Clover'ın cesedini bu odada görmemek içimi acınası bir rahatlama duygusuyla dolduruyor. Hâlâ her yeri aramamız gerektiğini biliyorum ama Troy'un mesajları onu kaçırmaya çalıştıklarını söylüyordu. Onu öldürmeye değil. O burada değil. Bunu içten içe biliyorum.

Troy'u hayatımın yarısından fazlasında tanırım. Bana nasıl savaşacağımı öğretti. Babamın verdiği acıyla nasıl nefes alacağımı öğretti. Bana birden fazla açıdan nasıl liderlik edileceğini öğretti. Sadık bir adam olduğu kadar bir dosttu da. Şimdi, o gitti. Ve ben... birkaç aydır tanıdığım kızıl saçlı bir kız olmadığı için rahatladım.

Gerçekten.. iğrenç... hasta.

Gözlerimi kapatıp aynadaki yansımamı görmeyi kesiyorum ve karanlığa gömülüp rahatlığın tadını çıkarıyorum. Artık doğru olduğunu bildiğim üç gerçek var:

Bir. Troy öldü. İki.

Clover öldü.

Ve üç... arkadaşımı öldüren adamlar - Clover'ı kaçıranlar - şimdi işaretlendi.

Kim olurlarsa olsunlar, çoktan öldüler. Hiç kimse karanlıkta gizlenen canavarlardan saklanamaz ve korkmaları gereken canavar olduğum için hiç *bu* kadar minnettar olmamıştım.

Onları *bitireceğim ve onu bulacağım*.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

! Bu yaşlı yazar sizi bir uçurumun kenarına mı bıraktı? Evet, düşürdü. Evet, düşürdü. Üzgün mü?

Meh.

Sana işkence etmeyi seviyorum. Gelmiş geçmiş en iyi şeyler sıralamasında içki, seks ve çikolatanın hemen yanında yer alıyor.

Her neyse, umarım daha fazlası için hazırsınızdır çünkü Braxton ve Clover kesinlikle bitmedi. Çok yakında Bloody Cruel Mon- ster'da geri dönecekler! Ama bu sefer ... gerçek canavar kim? Brax mı? Yoksa başka biri mi?

Bir sonraki kitap için [buradan](#) ön sipariş verin! Ve [burada](#) yorum yapmayı unutmayın!

YAZAR HAKKINDA

Fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da bilinen Lucy Smoke, İngilizce alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve kendi kendini yaratıcı ilan eden bir chihuahua'dır. Gezginlik tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanıyor ve insanların ona hediye olarak banyo bombaları vermeyi bırakmasını gerçekten umuyor. Banyolar çok çabuk soğuyor ve küvet jakuzi olmadığında reklamlarda gösterildiği kadar harika olmuyor.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmek bilmeyen bir arayışta olmadığı zamanlarda, sevgili kürk bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Yazar grubuna katılmayı veya aşağıdaki bültenlerine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grup](#)_
[Bülteni TikTok](#)

AYRICA LUCY SMOKE TARAFINDAN

Çağdaş Seri:

Hasta Çocuklar

Serisi [Pretty Little](#)

[Savage Stone Cold](#)

[Queen Natural Born](#)

[Killers](#)

[Kötü Karanlık Dinsizler Kanlı](#)

[Zalim Sapık](#)

[Kanlı Zalim Canavar](#) (yakında)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

[Şimdi ya da Asla](#)

[Güç ve Seçim](#)

[İnanç Sıçraması](#)

[Kalbimi](#)

[Çaprazla Sonsuza](#)

[Kadar ve Daima](#)

[Iris Boys Serisi Boxset](#)

The *Break* Serisi (tamamlandı)

[Break Cilt 1](#)

[Break Cilt 2 Break](#)

[Serisi Koleksiyonu](#)

Çağdaş Bağımsızlar:

[Zehirli Cennet En](#)

[Çılgın Hayalleri](#)

[Ediyor İfade](#)

Criminal Underground Serisi (Paylaşılan Evren Bağımsızları) [Sweet](#)

[Possession](#)

[Scarlett Thief](#)

[Uğursuz Nişan](#)

Fantezi Serisi:

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

[Kızıl Saray](#)

[Ayaz Mahkemesi](#)

[Gece Yarısı](#)

[Mahkemesi](#)

[Twisted Fae: Tamamlanmış Seri Boxset](#)

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) [Rest in](#)

[Pieces](#)

[Yürüyen Ölü Kız](#)

[Küller Küllere](#)

Karanlık Maji Serisi

(tamamlandı) [Talih Zalimden](#)

[Yana Kötüler Kutsanmıştır](#)

[Taç Çarpıktır](#)

[Kral ve Yolsuzluk İçin](#)

[Yaşasın Ruhsuzlar](#)

Nerys Newblood Serisi (tamamlandı)

[Daimon](#)

[Nekroz Diriliş](#)

Gökyüzü Şehirleri Serisi

(Distopik) [Tartarus'un Kalbi](#)

[Aldatmacanın Gölgesi](#)

Hasar Kılıcı Savaş
Köpekleri (yakında)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

